

**MIJN
LEVEN**
VOOR
**WERELD
VREDE**

Sun Myung Moon
Autobiografie

Foto's van mijn leven

1. Mijn geboortehuis in Noord Korea. Het had oorspronkelijk een kleine zijvleugel aan elk uiteinde. Nu staat alleen het hoofdgebouw er nog.

2. In de vroege morgen van paaszondag 17 april 1935 kwam Jezus in gebed tot mij en gaf mij een missie van de Hemel. Ik was toen, volgens de Koreaanse telling, 16 jaar oud. Ik ben erg gesteld op dit schilderij, dat in 1982 gemaakt is door Shigeyoshi Watanabe, omdat het de sfeer van dit moment goed weergeeft.

3.

Links: Mijn grootvader Chi Guk Moon, die zich vol overgave inzette voor het onderwijs aan de dorpsjeugd.

Midden: Mijn oudoom Yoon Guk Moon, de bekende predikant en Koreaans patriot.

Rechts: een portret van mijn moeder, Kyung Gye Kim, in 1988 geschilderd naar een oude foto.

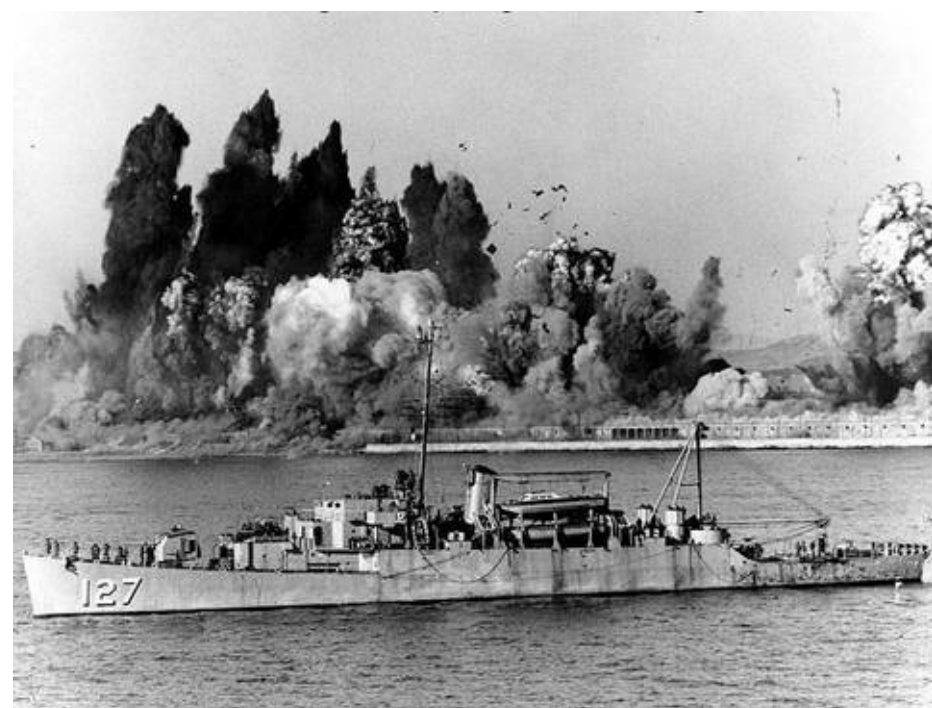

4. Een foto van mij als student uit 1941, het jaar van mijn afstuderen aan de technische hogeschool

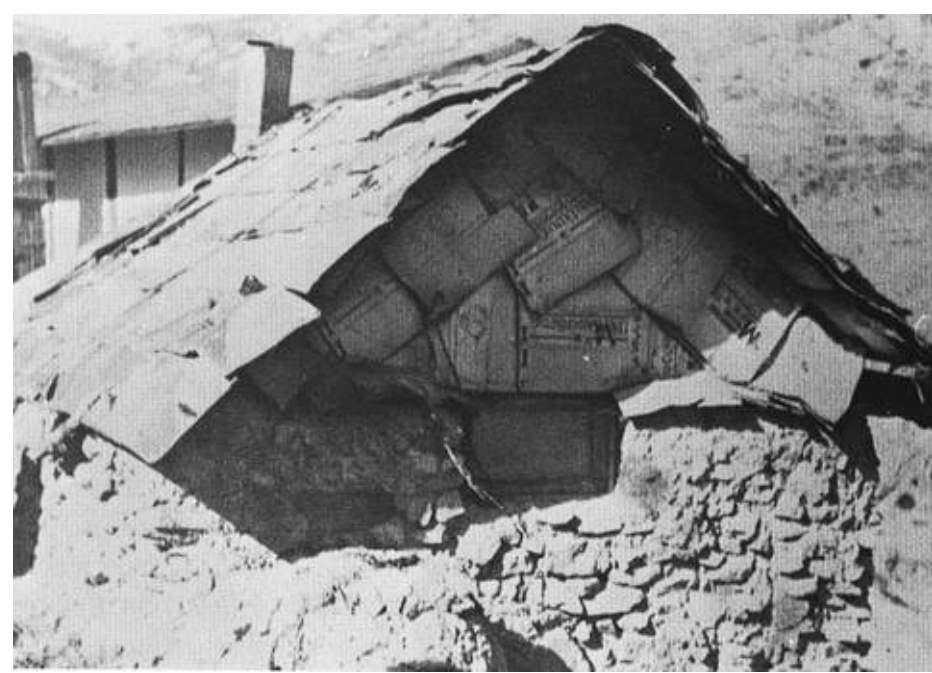
waar ik mijn studie elektrotechniek voltooide.

5. bezig met het koken van rijst, eind jaren dertig, samen met mijn neef Seung Ryong Moon (tweede van links) en enkele vrienden. Ik zit rechts op de foto.

6. Deze oorlogsbodem nam deel aan het bombarderen van Heungnam, waar ik bijna drie jaar gevangen zat in een werkkamp. Strijdkrachten van de VN, waaronder de latere Amerikaanse generaal Alexander Haig, bevrijdden mij op 14 oktober 1950, doordat zij de gevangenis onder vuur namen.

7. De hut, die Won Pil Kim en ik begin 1951 bouwden van leem en verpakkingsmateriaal, stond eenzaam op een heuvel, vlakbij een begraafplaats in Busan.

8. Onze leden begroetten mij na mijn vrijlating op 4 oktober 1955 uit de Seodaemun gevangenis in Seoel. Ik was aangeklaagd voor het ontduiken van de dienstplicht, terwijl ik in de bewuste periode in een Noord Koreaans werkkamp zat. Na drie maanden werd ik onschuldig verklaard en vrijgelaten.

9. Hier onderwijs ik de leden in onze kerk in Cheongpa Dong, direct na mijn vrijlating uit de Seodaemun gevangenis.

10. November 1958. Ik sta hier met studentes van de Ewha Women's University en professor Won Bok Choi (geheel rechts), die allen ten onrechte vanwege hun geloof van de universiteit verwijderd werden.

11. In de vroege lente van 1959 in Yamok, in de provincie Gyeonggi. Ik nam onze leden mee om de boeren te helpen bij het rijst aanplanten. Het was voordelig voor de boeren en een goede training voor ons.

12. We gingen dikwijls de natuur in, in de omgeving van de stad Seoel, waar ik onze leden onderwees over de voorzienigheid van God.

13. Op 11 april 1960 trouwde ik met Hak Ja Han. Zij en haar moeder, die tot de eerste discipelen behoorde, ontvluchtten Noord Korea tijdens de Koreaanse oorlog.

14. een zeldzaam moment van ontspanning, samen met mijn vrouw op het meer van Cheongpyeong.

15. Op 1 mei 1966, de twaalfde verjaardag van de stichting van de Verenigingskerk, signeerde ik meerdere exemplaren van de 2de druk van mijn leerboek ‘Het Goddelijk Beginsel’. Ik sta met mijn vrouw geheel links.

16. 1969, tijdens mijn tweede wereldtour. In Japan was onze beweging enorm gegroeid; daarom moesten onze bijeenkomsten op plaatsen in de open lucht worden gehouden, zoals hier in een park even buiten Tokio.

17. Meer dan 1.200.000 mensen namen deel aan de ‘World Freedom Rally’ op Yoido Plaza in Seoel, op 7 juni 1975.

18. Carnegie Hall in New York, waar ik op 1 oktober 1973 mijn eerste toespraak gaf tijdens een tour door 21 steden in de VS, die op 29 januari 1974 eindigde.

19. Op 1 februari 1974 had ik tijdens de Watergate affaire een ontmoeting met president Richard Nixon in het Witte Huis. ‘Forgive, love and unite’ luidde mijn boodschap aan de Amerikanen en de media. Het was een boodschap voor een sterk en verenigd Amerika, die ik ook middels paginagrote advertenties in alle grote dagbladen van de VS liet plaatsen.

20. Washington Monument, 18 september 1976. Als aandeel in de herdenking van het 200 jarig bestaan van de VS, verkondigde ik ‘Gods Hoop voor Amerika’, voor een geschatte menigte van 300.000. Kleine foto: Mijn vertaler dr. Bo Hi Pak staat rechts.

21. Op 14 oktober 1982 gingen mijn vrouw en ik voor bij een huwelijksinzegening - de 'World Peace Blessing' - in het Jamsil sportstadion in Seoel. De Blessing (Zegening) en het streven naar 'Wereldvrede door Ideale Gezinnen' zijn samen het centrale thema van mijn missie. Sinds 1960 tot aan dit moment heb ik de Zegening aan meer dan 4.000.000 mensen gegeven. Dit gebeurde in wereldwijde, gelijktijdige plechtigheden via satellietverbinding.

22. Mijn verblijf in de gevangenis van Danbury, Connecticut - USA, duurde van 20 juli 1984 tot en met 20 augustus 1985. Ik was ervan beschuldigd, 7.500 dollar aan belasting op inkomsten uit rente niet te hebben betaald. Dit, terwijl ik miljoenen dollars had geïnvesteerd in de morele vernieuwing van de VS. Hier loop ik (rechts) op het sportterrein van de gevangenis, samen met Takeru Kamiyama, een van mijn volgelingen.

23. Op 22 december 2003 kwamen christenen, moslims, joden en vertegenwoordigers van andere religies van het 'Middle East Initiative' bijeen voor de Al Aksa moskee (de Rotskoepel) in Jeruzalem. Honderden religieuze en maatschappelijke leiders hebben tot nu toe deelgenomen aan meer dan veertig pelgrimstochten, om de vrede in het Heilig Land te ondersteunen.

24. In 1975 kocht ik dit voormalige katholieke seminarie, gelegen aan de rivier de Hudson in de staat New York, om daar het Unification Theological Seminary (UTS) te stichten. Dit instituut is open voor alle geloofsrichtingen en het college van hoogleraren bestaat uit vertegenwoordigers van alle wereldgodsdiensten.

25. 1989 - bij het bezoek aan onze fabriek in Duitsland, waar kleine machines en elektrische gereedschappen worden geproduceerd. Ik ben er al heel lang voorstander van dat moderne technologie wereldwijd gedeeld wordt, zodat vrijheid en welvaart voor alle mensen bereikbaar worden.

26. Op 6 december 1991 reisden mijn vrouw en ik op uitnodiging van president Kim Il Sung (midden) naar Pyongyang in Noord Korea. We hadden samen een urenlange ontmoeting in het presidentiële Majeon paleis in Heungnam.

27. Op 24 maart 1994 was ik gastheer voor oud- president Michael Gorbatsjov en First Lady Raisa, tijdens de Summit Council for World Peace in Zuid Korea. Ik heb dit topevenement in het leven geroepen met het doel om oud- staatshoofden uit te nodigen, om samen met hen naar oplossingen voor de conflicten in de wereld te zoeken.

28. Op 4 juni 2002 bracht de vermaarde voetballer Pele (links, zittend) mij een bezoek in Hannam-Dong, Seoel. Hier legt mijn vrouw de doelstelling van het World Peace Cup voetbaltoernooi uit, dat ik in het leven heb geroepen. Ik sprak met Pele over onze gedeelde visie om de voetbalsport te promoten als een manier om tussen landen bruggen van vrede te bouwen.

29. Augustus 1998, bij het vissen op ‘king salmon’ in Kodiak, Alaska. Ik sta als vierde van links op de foto, met naast mij mijn vrouw en aan weerszijden leiders van onze kerk.

30. President Leonard Kravchuk van de Oekraïne begroette mij op 20 oktober 2005, tijdens mijn tour naar 120 landen. Ik maakte deze rondreis in verband met de oprichting van de Universal Peace Federation.

31. Op 1 december 2005 werden mijn vrouw en ik verwelkomd door de president van de Filippijnen, Gloria Macapagal Arroyo, in het Malacanang paleis in Manilla. Ik had er bij de Verenigde Naties op aangedrongen dat het thema ‘interreligieuze samenwerking’ hoog op de agenda zou worden gezet. Tot mijn vreugde had de regering van de Filippijnen, onder haar bestuur, een resolutie van deze strekking ingediend bij de Algemene Vergadering van de VN. Ook parlamentsvoorzitter Jose de Venezia ondersteunde mijn streven om tot de oprichting van een interreligieus overlegorgaan binnen de VN te komen.

32. Zelfs op dit familieportret van 1 januari 2009 is niet iedereen te zien. We hebben 14 kinderen, die in verschillende delen van de wereld wonen, en een alsmaar groeiend aantal kleinkinderen en achterkleinkinderen.

33. 1981 - bezoek aan het Rijksmuseum in Amsterdam, tijdens mijn tweede bezoek aan Nederland.

34. Mijn vrouw en ik in het tentoonstellingsgebouw voor techniek 'Evoluon' in Eindhoven, Nederland, in 1981.

35. Bezoek aan het Vredespaleis in Den Haag, 1981.

36. Nederland 1981, tijdens onze rondreis door Europa, samen met leden van de Nederlandse Verenigingskerk.

Copyright protected

All Rights reserved - The Washington Times Foundation, Inc.

Except for the use in reviews, no part of this book may be reproduced, translated into a foreign language, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical or otherwise, without the prior written consent of the publisher.

.....

Mijn Leven voor Wereldvrede

Reverend dr. Sun Myung Moon

Voorwoord

De aanhoudende lenteregen van de afgelopen nacht maakte een einde aan een droge winter. De lucht was door de regen zo fris en aangenaam dat ik de hele morgen in de tuin wandelde. De bodem had de vertrouwde, frisse geur van vochtige aarde die ik de hele winter had gemist, en de treurwilg en de kersenbomen lieten hun eerste lenteknoppen zien. Het was alsof ik in de hele tuin het knisperen van uitlopend nieuw leven hoorde. Mijn vrouw, die me naar buiten gevolgd was, had intussen al enkele bijvoetscheuten geplukt, die zich met hun kopjes door het droge gras hadden gedrongen. (Bijvoet is een geneeskrachtige heester met een reeks medicinale eigenschappen). De nachtelijke regen had de wereld veranderd in een geurige lentetuin.

Hoeveel beroering er ook is in de wereld, wanneer het op de kalender maart wordt, is de lente op komst. Hoe ouder ik word, des te meer het voor mij betekent dat in de natuur op de winter altijd weer een lente volgt, met haar bloesems en uitbottende bloemen. Wie ben ik dat God, elk seizoen opnieuw, de bloemen laat bloeien of het laat sneeuwen, zodat ik de vreugde van het leven mag ervaren? Liefde welt op uit mijn binnenste en emoties overmannen me. Ik ben geraakt door het besef dat we alles wat werkelijk waardevol is voor niets ontvangen.

In verband met mijn streven om een wereld van vrede dichterbij te brengen, ben ik in mijn leven vele malen rond de wereld gereisd. Toch is het hier in deze lentetuin dat ik echte vrede kan proeven. Ook vrede werd ons door God gegeven, maar ergens onderweg zijn we haar kwijtgeraakt, en nu proberen we voortdurend om haar terug te vinden. Alleen zoeken we steeds op de verkeerde plaatsen.

Mijn inspanningen om een wereld van vrede op te bouwen hebben me een leven lang naar de meest troosteloze en afgelegen plekken op aarde gevoerd. Ik ontmoette moeders in Afrika, die hulpeloos moesten toezien hoe hun kinderen stierven van de honger. Ik kwam vaders in Zuid Amerika tegen die aan een visrijke rivier woonden, maar toch niet in staat waren om hun gezinnen te onderhouden door

de visvangst. Het enige dat ik in het begin deed was mijn eten met hen delen, en ik kreeg daarvoor hun liefde terug.

Vervuld met de kracht van de liefde begon ik te zaaien en bossen te planten. De bomen werden gebruikt om scholen te bouwen, en samen gingen we vissen om hongerige kinderen eten te geven. Ik vond het niet erg om de hele nacht door te vissen, ook al werd ik van boven tot onder door muggen gestoken. Zelfs wanneer ik tot aan mijn knieën in de modder wegzakte voelde ik me gelukkig, omdat ik de wanhoop langzaam maar zeker uit de ogen van mijn medemensen zag verdwijnen.

Op zoek naar de kortste weg naar een wereld van vrede, spande ik me in om veranderingen in politieke processen te bewerkstelligen, en de denkwijzen van mensen te helpen veranderen. Ik had een ontmoeting met de toenmalige president van de Sovjet-Unie, Michael Gorbachev, als onderdeel van mijn poging om verzoening tussen communisme en democratie tot stand te brengen. Ook ontmoette ik de toenmalige president van Noord-Korea, Kim-il Sung. We hadden een lang en serieus gesprek over de vraag, hoe vrede op het Koreaanse schiereiland werkelijkheid kan worden.

En zoals een brandweerman naar een brandend huis wordt geroepen ging ik naar Amerika, om de morele achteruitgang een halt toe te roepen en de zuivere geest van de Puriteinen nieuw leven in te blazen. Ik heb me mijn leven lang ingezet om de vele conflicten in de wereld te helpen oplossen. Bij mijn werk voor vrede tussen moslims en joden liet ik me niet afschrikken door terreur. Als resultaat van mijn inzet kwamen duizenden Joden, moslims en christenen bijeen voor gezamenlijke vredesmarsen en -manifestaties.

Helaas duren deze conflicten nog steeds voort. Maar ondanks alles heb ik de hoop dat spoedig een tijdperk van vrede ingeluid zal worden in, en vanuit, mijn vaderland Korea. Het Koreaanse schiereiland is getraind door eindeloos lijden en de tragiek van de deling tussen Noord en Zuid, en ik voel in iedere cel van mijn lichaam dat hier een enorme hoeveelheid energie ligt opgeslagen, die op het punt staat tot uitbarsting te komen.

Zoals niemand de komst van de nieuwe lente kan tegenhouden, zo kan ook geen enkele menselijke kracht de hemelse zegen ervan weerhouden om naar het Koreaanse schiereiland te komen, om zich van daaruit over de wereld te verspreiden. De mensen moeten zich hierop voorbereiden, zodat zij met het tij van de hemelse voorspoed mee kunnen gaan zodra die komt.

Ik ben een controversieel persoon. Alleen al het noemen van mijn naam veroorzaakt onrust in de wereld. Ik ben nooit op geld of roem uit geweest, maar heb mijn hele leven slechts over vrede gesproken. De wereld heeft mij voor de meest afschuwelijke dingen uitgemaakt, heeft me verworpen en met stenen bekogeld. De meeste mensen zijn helemaal niet geïnteresseerd in wat ik zeg of doe. Zij zijn alleen maar tegen mij.

Ik heb in mijn leven zes keer onterecht in de gevangenis gezeten – in het Japanse keizerrijk, in het Noord-Korea van Kim-il Sung, in Zuid-Korea onder de regering van Syngman Rhee en zelfs in de Verenigde Staten. Soms werd ik in de gevangenis zo hard geslagen dat het vlees van mijn lichaam scheurde. Maar in mijn hart heb ik geen littekens overgehouden. Oude wonden verdwijnen eenvoudig door de kracht van ware liefde. Zelfs hardnekkige vijandschappen smelten volledig weg in de aanwezigheid van ware liefde. Ware liefde is een hart dat geeft, en steeds wil blijven geven. Ware liefde vergeet hoeveel liefde ze al heeft gegeven, en wil onophoudelijk doorgaan met geven.

Mijn hele leven staat in het teken van dit soort liefde. Behalve liefde is er niets waarvoor ik leven kan, en ik heb me altijd helemaal gegeven om liefde te delen met mijn arme medemensen. Soms was de weg van de liefde zo zwaar dat mijn knieën het leken te begeven. Maar zelfs dan voelde ik me van binnen gelukkig, omdat ik toegewijd was aan het liefhebben van de mensheid.

Zelfs nu ben ik vervuld van een liefde die ik nog niet kon geven. Ik bid dat deze liefde een rivier van vrede mag worden, die het dorre land verkwikt en de aarde verzadigt tot in haar verste uithoeken, en in die geest bied ik dit boek aan de wereld aan.

Recentelijk is een groeiend aantal mensen op zoek gegaan om meer over mij te weten te komen. Voor deze belangstellenden heb ik op mijn leven teruggekeken, en dit boek is daar de vrucht van. Het is een vrijmoedig verslag geworden over momenten in mijn leven zoals ik ze mij herinner. Ik hoop dat ik de verhalen die niet in dit boek konden worden opgenomen bij een andere gelegenheid kan vertellen.

Ik zend mijn grenzeloze liefde aan allen die in mij hun vertrouwen hebben gesteld, aan mijn zijde hebben gestreden en hun leven met mij hebben gedeeld. In het bijzonder denk ik hierbij met een gevoel van diepe dankbaarheid aan mijn vrouw Hak-ja Han Moon, die altijd bereid was om samen met mij de moeilijkste toppen te beklimmen.

Ten slotte wil ik mijn grote dankbaarheid uitdrukken aan Eun Ju Park, president-directeur van Gimm-Young Publishers Inc. Zij heeft zich met grote oprechtheid en uiterste toewijding ingezet om de publicatie van dit boek tot een succes te maken. Dit geldt ook voor haar medewerkers die ervoor hebben gezorgd, dat de vaak ingewikkelde inhoud van dit werk meer toegankelijk werd voor de lezers.

SUN MYUNG MOON

Cheongpyeong, Zuid-Korea

1 maart 2009

HOOFDSTUK EEN

VOEDSEL IS LIEFDE

1-1

Wat ik leerde over vrede, terwijl mijn vader me op zijn rug droeg

In mijn leven speelt slechts één gedachte een rol. Van kinds af aan heb ik een wereld van vrede tot stand willen brengen, een wereld zonder oorlogen, waarin de mensheid in liefde leeft. Sommigen zullen zich afvragen hoe het mogelijk is, dat ik ook als klein kind al zo serieus over vrede nadacht. Maar is het zo vreemd, zo verbazingwekkend, dat een kind van een wereld van vrede droomt?

In 1920, mijn geboortjaar, was Korea bezet door Japan. Direct na de bevrijding brak de Koreaanse oorlog uit; vervolgens waren er de Aziatische financiële crisis en talrijke andere crises die hun tol eisten. Korea was jarenlang niet een land dat gemakkelijk geassocieerd werd met vrede. Maar oorlogsleed en verwarring waren niet alleen het lot van Korea. De twee wereldoorlogen, de Vietnamoorlog en de oorlogen in het Midden-Oosten laten zien, dat mensen in deze wereld elkaar voortdurend als vijanden tegemoet treden, geweerlopen op elkaar richten en elkaar bombarderen.

Voor mensen die de gruwel van bebloede en kapotgeschoten lichamen aan den lijve ervaren hebben, is vrede waarschijnlijk alleen maar een verre droom. Toch is het niet zo moeilijk om vrede te bewerkstelligen. Om te beginnen kunnen we vrede vinden in de lucht die we inademen, in de natuur, en in de mensen om ons heen.

Als kind dacht ik, dat de velden en bossen mijn thuis waren. Zodra ik bij het ontbijt mijn kom rijst naar binnen had gewerkt, rende ik naar buiten en bracht de hele dag door in de heuvels en bij de beekjes. Ik kon de hele dag door het bos zwerven, te midden van de vele vogels en andere dieren. Ik at kruiden en wilde bessen en had nooit honger. Als kind hoefde ik slechts het bos in te gaan, om me naar geest en lichaam helemaal op m'n gemak te voelen. Ik viel dikwijls in slaap in de heuvels, nadat ik daar gespeeld had. Mijn vader moest me dan gaan zoeken. Wanneer ik hem in de verte “Yong-myung! Yong-myung!” hoorde roepen, moest ik zelfs in mijn slaap lachen. Als kind heette ik Yong-myung. Mijn vaders stem maakte me wakker, maar ik deed alsof ik sliep. Hij hees me op zijn rug en droeg me naar huis.

Het gevoel dat ik had, terwijl hij me van de heuvel naar beneden droeg – mijn hart volledig tot rust, in het gevoel van volledige veiligheid – dat was vrede. Zo leerde ik op de rug van mijn vader voor het eerst wat vrede is.

De reden waarom ik als kleine jongen al zo van het bos hield was, omdat ik voelde dat alle vrede van de wereld daar te vinden is. De verschillende levensvormen in het bos vechten niet met elkaar. Natuurlijk eten dieren elkaar op, maar dat komt omdat zij honger hebben en moeten overleven. Zij vechten niet omdat zij elkaars vijanden zijn. Vogels haten geen andere vogels. Dieren haten geen andere dieren. Bomen haten geen andere bomen. Er kan pas vrede komen, wanneer er geen vijandschap is. De mens is de enige die zijn soortgenoten haat. Mensen haten andere mensen omdat hun land, hun godsdienst en hun denkwijzen anders zijn.

Ik heb bijna tweehonderd landen bezocht. Er zijn maar weinig landen waar ik, na te zijn geland op de nationale luchthaven, dacht: “Dit is werkelijk een vredige en aangename omgeving”. Op veel plaatsen stonden, vanwege een burgeroorlog, soldaten met het geweer in de aanslag, om de luchthaven te bewaken of om straten af te zetten. Het geluid van geweervuur was er dag en nacht te horen. Meer dan eens kwam ik in een stad, die ik bezocht om er over vrede te spreken, in een bepaald niet ongevaarlijke situatie terecht. De wereld kampt heden ten dage met een eindeloze reeks grote en kleine conflicten. Tientallen miljoenen mensen lijden honger, zonder uitzicht op verbetering van hun

situatie. Toch worden miljarden dollars besteed aan wapens. Alleen al de enorme bedragen die besteed worden aan geweren en bommen zijn voldoende om iedereen te voorzien van voldoende voedsel.

Ik heb mijn leven gewijd aan het bouwen van bruggen van vrede, tussen landen die elkaar haten vanwege verschillen in ideologie en godsdienst. Ik heb forums gecreëerd waar moslims, christenen en joden elkaar konden ontmoeten. Ik heb de Verenigde Staten en de Sovjet-Unie geholpen om hun meningsverschillen over de kwestie Irak te overbruggen. Ik heb meegewerkt aan het proces van verzoening tussen Noord en Zuid-Korea. Het was voor mij nooit een kwestie van geld of roem. Sinds ik oud genoeg was om te beseffen wat er in de wereld gebeurde, was dit het enige doel in mijn leven: een wereld van vrede. Ik heb nooit iets anders gewild. Het is niet gemakkelijk om dag en nacht voor vrede te leven, maar dit is het werk waar ik het meest gelukkig van word.

Tijdens de Koude Oorlog hebben we de pijn gevoeld van een wereld die door ideologische tegenstellingen in tweeën was verdeeld. In die tijd werd gedacht dat vrede vanzelf zou komen, zodra het communisme zou verdwijnen. Echter, nu de Koude Oorlog voorbij is, is het aantal conflicten in de wereld alleen maar toegenomen. Ras en religie zorgen nu voor verdeeldheid. Legio aan elkaar grenzende landen hebben geschillen, en bezien elkaar met wantrouwen. Alsof dit nog niet genoeg is, zijn zelfs groepen mensen binnen nationale grenzen in oorlog met elkaar, waarbij ras, godsdienst of de regio waar men geboren is, de oorzaak van conflicten vormen. Mensen zo zijn, zijn elkaars vijanden geworden en weigeren hun harten voor elkaar te openen.

Wanneer we de geschiedenis van de mensheid bekijken, dan zien we dat de gruwelijkste en meest wrede oorlogen niet werden uitgevochten tussen naties, maar tussen rassen. Van dergelijke oorlogen waren die tussen etnische groepen waarbij religie als voorwendsel werd gebruikt, de verschrikkelijkste. Tijdens de burgeroorlog in Bosnië, een van de ernstigste etnische conflicten van de twintigste eeuw, werden duizenden mensen, onder wie vele kinderen, op barbaarse wijze afgeslacht. Op 11 september 2001 kwamen duizenden onschuldige mensen om, toen de torens van het World Trade Center in New York met passagiersvliegtuigen werden verwoest. Nog niet zo lang geleden verloren honderden mensen het leven, zowel in de Gazastrook in Palestina als in het zuiden van Israël, als gevolg van het gewelddadige conflict in die regio. Huizen werden vernietigd, en hele groepen mensen leven er constant met de dood voor ogen: alles het trieste resultaat van conflicten tussen etnische groepen, en tussen verschillende religieuze tradities.

Hoe komt het dat mensen elkaar zo haten, dat ze elkaar zelfs doden? Natuurlijk zijn er vele redenen, maar er komen bijna altijd religieuze verschillen bij kijken. Dit gold voor de Golfoorlog, en het geldt ook voor het Arabisch-Israëlijs conflict, over het bestuur van Jeruzalem. Zodra racisme godsdienst als voorwendsel gebruikt, wordt het probleem extreem complex. De kwade geesten van de godsdienstoorlogen, waarvan we dachten dat ze in de middeleeuwen waren opgehouden te bestaan, blijven ons in de eenentwintigste eeuw achtervolgen.

Godsdienstoorlogen vinden voortdurend plaats, omdat veel politieke figuren de vijandschap tussen religies misbruiken, om hun zelfzuchtige belangen te dienen. Geconfronteerd met politieke macht worden religies vaak onzeker, en raken dan de weg kwijt. Ze verliezen hun oorspronkelijke doel, het werken aan vrede, uit het oog. Alle religies dragen verantwoordelijkheid om wereldvrede te bevorderen. Toch zien we, jammer genoeg, dat godsdiensten in plaats daarvan vaak de oorzaak worden van het conflict.

Achter dit kwaad treffen we de intriges van de politiek aan, met zijn macht en geld. Een ware leider

moet er in de eerste plaats voor zorgen, dat vrede wordt gehandhaafd. Maar de huidige leiders doen dikwijls het tegenovergestelde, en leiden de wereld naar confrontaties en geweld.

Er zijn leiders die de taal van religie en nationalisme gebruiken, om hun egoïstische ambities te verbergen. Zolang zij niet rechtvaardig zijn, zullen landen en nationaliteiten in verwarring blijven. Religie noch vaderlandsliefde zijn in hun essentie kwaadaardig. Zij zijn waardevol, als ze bijdragen tot de vorming van één wereldgemeenschap. Wanneer echter beweerd wordt dat slechts één bepaalde godsdienst of bevolkingsgroep gelijk heeft, en wanneer als gevolg van deze houding andere godsdiensten en etnische groepen met minachting worden behandeld en aangevallen, verliezen religie en vaderlandsliefde hun waarde. Indien een religie zover gaat, dat zij andere godsdiensten veracht en als waardeloos beschouwt, dan belichaamt zij niet langer het goede. Hetzelfde geldt, wanneer vaderlandsliefde wordt misbruikt om de rechten van het eigen land boven dat van andere te plaatsen.

Een universele waarheid vertelt ons, dat wij elkaar moeten respecteren en helpen. Zelfs de kleinste dieren weten dat. Honden en katten kunnen van nature niet goed met elkaar overweg, maar als ze in hetzelfde gezin worden opgevoed, zijn ze zelfs gesteld op elkaars nakomelingen, en zijn ze vriendelijk voor elkaar. Hetzelfde zien we bij planten. De klimplant die tegen een boom aan groeit, is voor steun afhankelijk van de stam. De boom zegt niet: "Hé! Wat denk je wel, dat je zomaar tegen mijn stam omhoog kunt klimmen?" Het is een universeel beginsel, dat iedereen met elkaar, en voor elkaar leeft. Wie van dit beginsel afwijkt, gaat vroeg of laat ten onder. Als nationaliteiten en godsdiensten elkaar blijven aanvallen, heeft de mensheid geen toekomst. Dan kunnen we een eindeloze cyclus van terreur en oorlogvoering tegemoet zien, tot we op een dag niet meer bestaan. We zijn echter niet zonder hoop. Natuurlijk is er hoop!

In de loop van mijn lange leven ben ik de droom van vrede altijd blijven koesteren. Mijn diepe verlangen is, om de muren en hekwerken te verwijderen, die de wereld op talloze manieren verdelen. Ik wil een wereld van eenheid scheppen. Ik wil de muren tussen religies en rassen neerhalen, en de kloof tussen rijk en arm dichten. Zodra dit gebeurd is, kunnen we de wereld van vrede, die God in het begin schiep, opnieuw vestigen. Ik heb het over een wereld waarin niemand honger heeft, en niemand tranen vergiet, die veroorzaakt worden door lijden en gebrek. Om een wereld zonder hoop, en met een tekort aan liefde, weer gezond te maken, moeten wij terug naar het zuivere hart dat we als kind hadden. Om de behoefte aan steeds meer materiële rijkdom te overwinnen, en onze schitterende essentie als mens te herstellen, moeten we terugkeren naar de universele beginselen van vrede. We moeten opnieuw de liefde ademen zoals we die ontvingen, toen we als klein kind op onze vaders rug naar huis werden gedragen.

1-2

Over de vreugde, anderen eten te geven

Ik heb heel kleine ogen. Over mij wordt verteld, dat mijn moeder zich bij mijn geboorte afvroeg, of haar baby überhaupt wel ogen had. Met haar vingers deed ze mijn oogleden uit elkaar. Op het moment

dat ik met mijn ogen knipperde zei ze verheugd: “Oh, gelukkig heeft hij toch ogen!” Mijn ogen waren zo klein, dat de mensen me dikwijls ‘de kleine oogjes uit Osan’ noemden. Mijn moeder was afkomstig uit het dorp Osan.

Ik kan me niet herinneren dat iemand ooit gezegd heeft, dat mijn kleine ogen me minder aantrekkelijk maakten. In feite zeggen mensen die iets afweten van fysiognomie, de kunst om iemands karakter en levenslot te begrijpen door het bestuderen van de gelaatstreken, dat mijn kleine ogen mij heel geschikt maken om een religieus leider te zijn. Ik denk dat de vergelijking met een fototoestel, dat gericht wordt op objecten die verder weg zijn, waarbij de opening van de lens wordt verkleind, correct is. Een religieus leider moet verder in de toekomst kunnen kijken dan anderen, en wellicht wijzen kleine ogen op een dergelijke kwaliteit. Mijn neus is ook bijzonder. Eén blik is voldoende om te zien, dat dit de neus is van een koppig en vastberaden man. Fysiognomie moet een kern van waarheid bevatten, want als ik op mijn leven terugkijk merk ik, dat mijn gelaatstreken overeenstemmen met de manier waarop ik geleefd heb.

Ik ben geboren op nummer 2221 in het dorp Sangsa -ri, in het district Deogeon in de gemeente Jeongju, als tweede zoon van Gyeong-yu Moon van de Nampyeong Moon-stam, en Gyeong-gye Kim van de Yeonan Kim-stam. Mijn geboortedatum was de zesde dag van de eerste maand in 1920 (volgens de maankalender), één jaar na de onafhankelijkheidsoptocht van 1919.

Volgens de familieoverlevering hebben mijn verwanten zich tijdens het leven van mijn overgrootvader in het dorp Sangsa-ri gevestigd. Mijn overgrootvader van vaderszijde werkte zelf op de boerderij, oogstte duizenden bussels rijst, en bouwde met hard werken het familiefortuin op. Hij heeft nooit gerookt of sterke drank gedronken, en gaf liever geld uit om voedsel te kopen voor behoeftige mensen. Toen hij stierf, waren zijn laatste woorden: “Indien je de mensen uit alle windstreken van Korea te eten geeft, mag je uit al die gebieden zegeningen verwachten”. Daarom zat onze gastenkamer altijd vol. Zelfs mensen uit andere dorpen wisten dat ze altijd op een goede maaltijd konden rekenen, als ze naar ons huis kwamen. Zonder ooit te klagen sloofde mijn moeder zich steeds weer uit, om voor al deze mensen eten klaar te maken.

Mijn overgrootvader was zo actief, dat hij nooit eens rust nam. Als hij tijd over had, gebruikte hij die om schoenen van stro te maken, die hij vervolgens op de markt verkocht. Toen hij oud werd, kocht hij in zijn ruimhartigheid een aantal ganzen, liet ze los in de vrije natuur, en bad dat met zijn nakomelingen alles goed zou gaan. Hij nam een leraar in dienst die Chinese karakters onderwees, en in de gastenkamer van ons huis de jeugd van het dorp kosteloos leerde lezen en schrijven. De dorpelingen gaven hem de eervolle titel ‘Sun Ok’, dat ‘juweel van goedheid’ betekent, en spraken over ons huis als ‘een huis dat zegen zal ontvangen’.

Toen ik geboren werd en opgroeide, was er van de door mijn overgrootvader verworven rijkdom niet veel meer over, en ons gezin had net genoeg om rond te komen. De familietraditie van voedsel geven aan onze naasten hielden we echter in ere, zelfs als dat betekende dat er niet genoeg eten was voor ons eigen gezin. Het eerste wat ik leerde zodra ik kon lopen, was anderen eten serveren.

Gedurende de Japanse bezetting verloren veel Koreanen hun huizen en landerijen, omdat Japan die confisqueerde. Tijdens hun vlucht naar Mantsjoerije, waar zij een nieuw bestaan hoopten op te bouwen, kwamen veel van deze burgers langs ons huis, dat gelegen was aan de hoofdweg naar Seoncheon, in de noordelijke provincie Pyongan. Mijn moeder maakte voor de reizigers, die uit heel Korea kwamen, altijd wat te eten klaar. Wanneer een bedelaar bij ons huis aanklopte om eten, en mijn

moeder reageerde niet snel genoeg naar grootvaders zin, dan nam hij z'n eigen bord en bracht het naar de bedelaar. Het feit dat ik mijn leven lang telkens weer bezig ben geweest met het uitdelen van voedsel aan allerlei mensen, komt waarschijnlijk doordat ik uit een gezin met een dergelijke traditie kom. Voor mij is eten geven aan mijn medemensen heel kostbaar werk. Wanneer ik zit te eten en ik zie iemand die niets heeft, dan doet mijn hart pijn en kan ik niet verder eten.

Ik zal nu iets vertellen dat gebeurde toen ik ongeveer elf jaar oud was. Het liep tegen oudjaar en iedereen in het dorp was druk bezig met het bakken van rijstkoekjes voor het nieuwjaarsfeest. In de buurt woonde een gezin dat zo arm was, dat ze niets te eten hadden. Ik kon hun gezichten niet uit mijn hoofd zetten, en was zo rusteloos dat ik maar door het huis heen en weer liep, mezelf afvragend wat ik doen kon.

Uiteindelijk pakte ik een zak rijst van wel acht kilo, en rende ermee het huis uit. Ik had zo'n haast, dat ik niet door had dat de zak niet goed dichtgebonden was. Ik legde de zak rijst op mijn schouders en hield hem stevig vast, terwijl ik via een steil pad van zo'n acht kilometer de heuvel op rende, om hem naar het huis van onze burens te brengen. Ik weet nu nog hoe opgewonden ik was, bij het vooruitzicht mijn hongerige burens zoveel te zien eten als ze maar op konden.

De dorpsmolen stond naast ons huis. De vier muren van het molenhuis waren stevig gebouwd, zodat de fijngestampde rijst niet door de spleten kon vallen. Dat betekende ook, dat het in de winter een goede plek was voor bescherming tegen de kou. Wanneer iemand wat aanmaakhout uit het fornuis bij ons thuis meenam, en een vuurtje maakte in het molenhuis, dan was het daar warmer dan in een kamer met ondol-verwarming. (Het ondol verwarmingssysteem uit Korea verwarmt het hele huis, door de warmte via leidingen onder de vloer te verspreiden). Enkele rondtrekkende bedelaars besloten op een zeker moment, om de winter door te brengen in het molenhuis. Ik was onder de indruk van de verhalen die zij over de buitenwereld vertelden, en bracht zoveel mogelijk tijd met hen door. Mijn moeder bracht mijn eten naar het molenhuis, en ze had ook altijd genoeg voor mijn vrienden. We aten van dezelfde borden en sliepen 's nachts onder dezelfde dekens. Zo bracht ik de winter door. Wanneer de lente kwam, vertrokken zij naar verre oorden. Ik kon echter niet wachten tot het opnieuw winter werd, en zij weer naar ons huis zouden komen. Dat ze armoedig gekleed waren, betekende niet dat ook hun hart aan rafels hing. Ze hadden een diep en warm hart en toonden dat ook. Ik gaf hen voedsel, en zij deelden hun vriendschap met mij. De diepe kameraadschap en warmte die zij mij toen gaven, is nu nog altijd een bron van kracht voor mij.

Wanneer ik op mijn reizen rond de wereld kinderen aantref die honger lijden, word ik nog steeds herinnerd aan mijn grootvader, die geen kans voorbij liet gaan om eten met anderen te delen.

1-3

Een vriend zijn voor iedereen

Wanneer ik eenmaal iets in mijn hoofd heb, moet ik onmiddellijk in actie komen, anders kan ik niet

slapen. Als kind had ik soms ‘s nachts een idee, maar moest ik tot de ochtend wachten om het uit te voeren. Ik lag er wakker van, en maakte krassen op de muur om de tijd door te komen. Dit gebeurde zó vaak, dat ik bijna een gat in de muur had gemaakt, en er op de grond een hoop gruis lag. Wanneer ik overdag oneerlijk behandeld was kon ik ook niet slapen. Ik ging dan ‘s nachts mijn bed uit, liep naar het huis van de schuldige, en daagde hem uit om naar buiten te komen en de zaak met me uit te vechten. Ik weet zeker dat het voor mijn ouders heel lastig was om mij op te voeden.

Ik kon er niet tegen wanneer iemand in mijn bijzijn onrechtvaardig werd behandeld. Telkens wanneer er ruzie was tussen kinderen uit het dorp, kwam ik tussenbeide. Ik nam altijd de verantwoordelijkheid op me, om er op toe te zien dat aan iedereen recht werd gedaan. Ik besliste wie van de kinderen in de vechtpartij ongelijk had, en berispte hem met luide stem. Ik ging eens naar de grootvader van een jongen die de schrik van de buurt was, en zei: "Uw kleinzoon heeft dit en dit verkeerd gedaan, wilt u hier alstublieft iets aan doen?"

Ik kon in mijn acties heel onstuimig zijn, maar ik was een kind met een groot hart. Ik ging weleens op bezoek bij mijn getrouwde oudere zus, in het huis van de familie van haar man. Dan eiste ik dat zij rijstcake en kip voor mij zou klaarmaken. De volwassenen namen me dat niet kwalijk, omdat zij zagen dat ik een groot en warm hart had.

Ik was bijzonder geïnteresseerd in de verzorging van dieren. Wanneer vogels hun nest bouwden in een boom voor ons huis, groef ik een kuiltje waaruit ze water konden drinken. Ook strooide ik voor hen gierst op de grond. In het begin vlogen de vogels weg, wanneer iemand te dichtbij kwam. Maar al snel kregen zij in de gaten dat de persoon die hun eten gaf, iemand was die van ze hield. Daarom vlogen zij al na korte tijd niet meer weg wanneer ik in de buurt kwam.

Een keer probeerde ik vis te kweken. Ik ving enkele vissen en deed ze in een kuil met water. Ik nam een handvol visvoer en strooide het uit. Toen ik echter de volgende morgen opstond, zag ik dat ze allemaal dood waren. Ik had zo graag vissen willen kweken, en stond stomverbaasd te kijken hoe ze daar op het water dreven. Ik weet nu nog hoe ik de hele dag heb gehuild.

Mijn vader hield bijen en had vele volken. Hij nam altijd een grote kast, en gebruikte grote ramen tot aan de bodem. De bijen bouwden vervolgens cellen van was om er een nest mee te bouwen, en de honing op te slaan. Ik was een nieuwsgierig kind, en wilde per se zien hoe de bijen hun nest bouwden. Dus stak ik mijn hoofd midden in de kast en werd onmiddellijk door de bijen gestoken, zo erg dat mijn gezicht enorm opzwol.

Eén keer nam ik de ramen uit de bijenkasten, waarvoor mijn vader me een flinke uitbrander gaf. Zodra de bijen hun raten hadden uitgebouwd, nam mijn vader de ramen weg, en hing ze aan de kant. De ramen waren bedekt met cellen van bijenwas die, in plaats van olie, als brandstof voor lampen kon dienen. Ik nam deze kostbare ramen, brak ze in stukken, en bracht ze naar gezinnen die geen geld hadden om olie voor hun lampen te kopen. Het was goed bedoeld, maar omdat ik het zonder toestemming van mijn vader had gedaan, kreeg ik er flink van langs.

Toen ik twaalf was, hadden we maar weinig op het gebied van gezelschapsspelen. We konden kiezen uit een soort ‘mens-erger-je-niet’ genaamd yute, een soort schaakspel genaamd jangi, en een aantal kaartspelen. Ik vond het altijd leuk wanneer veel mensen samen een spel speelden. Overdag speelde ik vaak yute of ik ging vliegeren, en ‘s avonds deed ik mee aan de kaartspelen, die verspreid over het dorp werden gespeeld. Bij die spelen kreeg de winnaar na iedere ronde 120 won (Koreaanse

munteenheid). Ik wist meestal minstens één van de drie ronden te winnen.

Op oudejaarsavond, en tijdens de eerste volle maan van het nieuwe jaar, werden meestal gokspelen georganiseerd. Op die dagen kneep de politie een oogje dicht, en liet de gokkers hun gang gaan. Dan ging ik naar de huizen waar de volwassenen aan het gokken waren, sliep 's nachts een beetje, en kreeg hen zover dat ze me in de vroege morgen de laatste drie ronden lieten meespelen, vlak voordat ze ermee wilden stoppen. Ik nam het gewonnen geld mee, en kocht er eten, speelgoed, snoep en cadeautjes mee voor mijn vrienden, en voor de arme kinderen uit de dorpen in de omtrek. Ik gebruikte geen geld voor mijzelf, of om er iets verkeerd mee te doen. Wanneer de mannen van mijn oudere zussen bij ons op bezoek kwamen, vroeg ik of ik wat geld uit hun portefeuilles mocht halen. Dat gebruikte ik dan om snoep en zoete siroop voor arme kinderen te kopen.

Normaal gesproken zijn er in ieder dorp mensen die het wat beter hebben, en anderen die arm zijn. Wanneer ik op school een kind zag met gekookte gierst als lunch, dan kon ik mijn rijstmaaltijd, die gezonder en veel lekkerder was, niet meer eten, en ruilde ik mijn rijst voor zijn gierst. Ik voelde me meer thuis bij kinderen uit arme gezinnen dan bij die uit rijke gezinnen, en wilde iets doen, zodat zij niet langer honger hoefden te lijden. Dit was het soort spel waaraan ik het meeste plezier beleefde. Ik was zelf nog maar een kind, maar ik wilde een vriend voor iedereen zijn, en eigenlijk wilde ik méér zijn dan alleen een vriend. Ik zocht naar relaties waarin we ons diepste hart met elkaar zouden kunnen delen.

Een van mijn ooms was heel gierig. Zijn familie had midden in het dorp een lapje grond met meloenen. Iedere zomer, wanneer de meloenen rijp waren en hun zoete geur verspreidden, vroegen de dorpskinderen of ze er iets van mochten hebben. Mijn oom zette echter een tentje op aan de rand van de weg, en hield van daaruit het meloenenveld in de gaten. Hij weigerde om de kinderen ook maar één enkele meloen te geven. Op een dag ging ik naar hem toe en vroeg: "Oom, vindt u het goed dat ik een keer naar uw tuin kom, en net zoveel meloenen eet als ik wil?" Mijn oom knikte instemmend en zei: "Natuurlijk, ga je gang maar!"

Daarop mobiliseerde ik alle kinderen, en zei dat iedereen die meloen wilde eten zich om middernacht met een jutezak voor mijn huis moest verzamelen. Ik leidde de kinderen naar het meloenenveld van mijn oom en zei: "Ik wil dat iedereen een rij meloenen plukt, zonder zich ergens zorgen over te maken". De kinderen slaakten kreten van vreugde, en liepen in volle vaart in de richting van het meloenenveld. In een mum van tijd waren enkele rijen meloenen geheel leeggeplukt. Die nacht zaten de hongerige dorpskinderen in een klaverveld meloenen te eten, tot hun maag bijna barstte.

De volgende morgen had je de poppen aan het dansen. Ik ging naar het huis van mijn oom, en daar was grote commotie, alsof iemand met een stok in een bijenkorf had gestoken. "Jij deugniet!" riep mijn oom uit, "heb jij dit gedaan? Ben jij degene die mijn seizoenoogst aan meloenen verkwanseld heeft?"

Wat hij ook zei, toegeven deed ik niet. "Oom," zei ik, "weet u niet meer dat ik van u net zoveel meloenen mocht eten als ik wilde? De dorpskinderen hadden heel veel trek in meloenen, en hun wens was mijn wens. Was het dan geen goede zaak dat ik iedereen een meloen gaf, of had ik hun soms helemaal niets moeten geven?" Toen mijn oom dat hoorde, zei hij: "Oké, je hebt gelijk!" en dat was het einde van zijn boosheid.

Een duidelijke wegwijzer voor mijn leven

De Moon-stam kwam oorspronkelijk uit het stadje Nampyeong, vlakbij Naju, in de provincie Cholla, dat ongeveer driehonderdtwintig kilometer ten zuiden van Seoel ligt, in het zuidwestelijke deel van het land. Mijn betovergrootvader Seong-hak Moon had drie zonen. De jongste van hen was mijn overgrootvader Jeong-heul Moon, die ook drie zonen had: Chi-guk, Shin-guk en Yun-guk. Mijn grootvader Chi -guk Moon was de oudste.

Grootvader Chi-guk Moon was analfabeet, daar hij noch een moderne lagere school, noch de traditionele dorpsschool had bezocht. Zijn concentratievermogen was echter zo sterk, dat hij de volledige tekst van de Koreaanse vertaling van de Sam Kuk Zhi (een populaire, klassieke roman over drie koninkrijken in de Chinese geschiedenis) uit zijn hoofd kon voordragen, ook al had hij de tekst slechts eenmaal gehoord. Dit kon hij niet alleen met de Sam Kuk Zhi. Wanneer hij iemand een interessant verhaal hoorde vertellen, was hij in staat om het met exact dezelfde woorden na te vertellen. Hij kon zich alles herinneren wat hij één keer gehoord had. Mijn vader leek in dit opzicht op hem. Hij was in staat om alle christelijke hymnen uit het liedboek, dat uit meer dan honderd pagina's bestond, uit het hoofd te zingen.

Grootvader leefde trouw naar de laatste woorden van zijn vader, die verlangde dat zijn kinderen zouden leven in een geest van geven. Het familievermogen kon hij echter niet behouden. Dat kwam door zijn jongste broer, Yoon-guk Moon, mijn oudoom, die, met het familiebezit als onderpand, geld leende dat hij helaas geheel kwijtraakte. Door dit voorval beleefde de familie enkele zeer zware jaren. Mijn grootvader en mijn vader spraken echter geen kwaad woord over oudoom Yoon-guk. Dit kwam omdat zij wisten dat hij het geld niet verloren had met gokken of iets dergelijks. In plaats daarvan had hij het gestuurd naar de voorlopige regering van de Republiek Korea, die in die tijd in Sjanghai zetelde. In die dagen was zeventigduizend won heel veel geld, en dit was het bedrag dat mijn oudoom aan de onafhankelijkheidsbeweging had gedoneerd.

Oudoom Yoon-guk, die dominee was en was afgestudeerd aan de predikantenopleiding van Pyongyang, was een intellectueel die vloeiend Engels sprak, en zich ook had bekwaamd in Chinese studies. Als verantwoordelijk pastor bediende hij drie kerken, waaronder de Deok Heung kerk in Deok Eon Myeon. Hij werkte mee aan het opstellen van een ontwerp van de onafhankelijkheidsverklaring van 1919, samen met Nam Seon Choe.

Toen echter vast kwam te staan, dat drie van de zestien christelijke leiders onder de ondertekenaars banden hadden met de Deok Heung kerk, liet mijn oudoom zijn naam van de lijst schrappen. Seung-hung Lee, een van de overgebleven ondertekenaars die nog met mijn oudoom had samengewerkt bij de stichting van de Osan school, vroeg oudoom Yoon-guk al zijn zaken te behartigen, mocht de onafhankelijkheidsbeweging mislukken en hij in handen vallen van de koloniale autoriteiten, en dit niet overleven.

Bij zijn terugkeer in ons geboortedorp, liet oudoom Yoon-guk duizenden Koreaanse vlaggen drukken

en deelde die uit aan de mensen die de straten vulden, om steun te betuigen aan de Koreaanse onafhankelijkheid. Hij werd op 8 maart gevangen genomen, toen hij een demonstratie leidde op de heuvel achter het bestuursgebouw van Aipo Myeon. De betoging voor steun aan de onafhankelijkheid werd bijgewoond door het hoofd van de faculteit, zo'n tweeduizend studententen van de school in Osan, zo'n drieduizend christenen en ongeveer vier duizend bewoners van de streek. Hij kreeg twee jaar gevangenisstraf en kwam terecht in de gevangenis van Euiju. Het jaar daarop werd hij echter vrijgelaten, als onderdeel van een speciaal pardon.

Zelfs na zijn vrijlating kon hij, als gevolg van de strenge vervolging door de Japanse politie, niet lang op dezelfde plaats blijven, en daarom had hij nooit een vaste verblijfplaats. Hij droeg een groot litteken op de plek waar de Japanse politie hem tijdens folteringen met een bamboespeer gestoken, en een stuk van zijn vlees uitgesneden had. Ook zijn benen en zij waren doorboord, maar naar eigen zeggen had hij nooit iets toegegeven. Toen de Japanners merkten dat ze hem niet konden breken, boden zij hem de positie van districtleider aan, op voorwaarde dat hij zou beloven zijn deelname aan de onafhankelijkheidsbeweging te staken. Als antwoord wierp hij de Japanners met luide stem tegen: "Denken jullie echt dat ik een positie ga aannemen, en ga samenwerken met een stel dieven zoals jullie?"

Toen ik een jaar of acht was, logeerde oudoom Yoon-guk korte tijd bij ons thuis. Enkele leden van het Koreaanse onafhankelijkheidsleger kwamen bij hem op bezoek. Zij hadden weinig geld en kwamen 's nachts, tijdens zware sneeuwval, te voet naar ons huis. Mijn vader deed ons kinderen een extra deken over onze hoofdjess, zodat we niet wakker zouden worden. Ik was echter klaarwakker, en lag met mijn ogen wijd open onder de deken, terwijl ik probeerde om het gesprek van de volwassenen zo goed mogelijk op te vangen. Hoewel het al laat was, slachtte mijn moeder een kip, en kookte er noedels bij voor de onafhankelijkheidsstrijders.

Zelfs nu kan ik de woorden van oudoom Yoon-guk niet vergeten, woorden die hij sprak terwijl ik als kleine jongen in bed lag te luisteren, en van opwindings bijna niet durfde ademen. Hij zei: "Zelfs als je sterft zul je gezegend worden, mits je je leven geeft voor de toekomst van je land!". Hij ging verder: "Op dit moment zien we alleen maar duisternis voor ons, maar de stralende nieuwe morgen zal niet lang meer op zich laten wachten!" Door de folteringen was hij beperkt in zijn bewegen, maar hij had een stem als een klok.

Ik herinner me ook dat ik bij mezelf dacht: "Waarom moest zo'n geweldig mens als oudoom Yoon-guk naar de gevangenis? Waren wij maar sterker dan Japan, dan zou dit niet zijn gebeurd."

Oudoom Yoon-guk bleef door het land trekken, het was de enige manier om aan de Japanse politie, die hem op de hielen zat, te ontkomen. Pas in 1966, toen ik in Seoel was, ving ik weer wat nieuws over hem op. Oudoom was in een droom aan een van mijn jongere neven verschenen, en had hem gezegd: "Ik ben begraven in Jeongseon, in de provincie Kangwon". We gingen naar de plek die hij in de droom had opgegeven, en ontdekten dat hij negen jaar daarvoor was gestorven. We vonden een grafheuvel, begroeid met onkruid. Ik heb zijn stoffelijk overschot herbegraven in Paju, in de provincie Kyeonggi, vlakbij Seoel.

In de jaren die volgden op de Koreaanse bevrijding van Japan in 1945, werden christelijke geestelijken en onafhankelijkheidsstrijders door de Noord-Koreaanse communisten lukraak ter dood gebracht. Oudoom Yoon-guk, erop beducht dat zijn aanwezigheid zijn familie in gevaar kon brengen, vluchtte voor de communisten. Hij stak de 38ste breedtegraad over in zuidelijke richting, en vestigde zich in

Jeongseon. Niemand van de familie wist hier van. Hij woonde in een afgelegen bergdal, en voorzag in zijn levensonderhoud door de verkoop van kalligrafiepenselen. Later hoorden we dat hij een traditionele dorpsschool had opgericht, waar hij de Chinese klassieken onderwees.

Volgens enkele van zijn vroegere studenten had mijn oudoom een bijzondere hobby, namelijk het schrijven van gedichten in het Chinees. Zijn studenten schreven die over, en er zijn er ongeveer honderddertig bewaard gebleven, waaronder het volgende:

NOORD-ZUID VREDE

Tien jaren zijn voorbijgegaan

Sinds ik mijn thuis verliet

En naar het Zuiden kwam.

De stroom der tijd maakte mijn haar vroeg wit.

Ik wil graag terugkeren naar het Noorden,

Maar hoe kan ik?

Wat als een kort oponthoud was bedoeld,

Werd een langdurig verblijf.

Terwijl ik mijn zomerkleed van hennep

Met lange mouwen draag,

Wuif ik mij koelte toe met een zijden waaier,

En overweeg ik wat de herfst brengen zal.

Vrede tussen Noord en Zuid komt dichterbij,

Kinderen die wachten onder de dakrand,

Maak je maar geen grote zorgen!

Hoewel hij gescheiden van zijn familie in Jeongseon leefde, in een gebied dat in alle opzichten vreemd voor hem was, was oudoom Yoon-guk vol zorgen over zijn land. Hij liet ook het volgende

poëtische vers na:

*Wanneer je in het begin een doel formuleert,
verplicht jezelf dan, de lat hoog te leggen.*

*Sta jezelf onder geen voorwaarde,
ook maar het geringste privéverlangen toe.*

De bijdragen van mijn oudoom aan de onafhankelijkheidsbeweging werden in 1977 postuum erkend door de regering van Zuid-Korea. Hij ontving hierbij postuum een eervolle presidentiële onderscheiding, en in 1990 ook de ‘Orde van Verdienste voor de Grondlegging der Natie’. Zelfs nu draag ik zijn gedichten nog af en toe voor. Ze zijn doordrongen van zijn onwankelbare trouw aan en liefde voor zijn land. Trouw en liefde die hij bleef koesteren, ook in tijden van extreme tegenspoed.

Ik denk, nu ik zelf op leeftijd ben gekomen, steeds vaker terug aan oudoom Yoon-guk. Ieder stukje van zijn poëzie waarin hij zijn zorgen uit om zijn vaderland, raakt me diep. Ik heb mijn volgelingen het lied Daehan Jiri Ga (lied over de geografie van Korea) geleerd, waarvan de tekst ook van de hand van mijn oudoom Yoon-guk is. Ik zing het lied graag samen met onze leden. Het voert ons mee van de berg Baektu tot de berg Halla. Wanneer ik het zing, voelt de last van mijn zorgen minder zwaar.

LIED OVER DE GEOGRAFIE VAN KOREA

Het Koreaanse schiereiland in het Oosten,

Gelegen tussen drie landen.

In het Noorden de wijde vlakten van Mantsjoerije,

In het Oosten de diepe en blauwe Oostzee,

In het Zuiden, een zee met vele eilanden,

In het Westen, de diepe Gele Zee.

Voedsel in de zeeën aan drie zijden,

Onze schatkamer met alle soorten vissen.

*De machtige berg Paektu ligt in het Noorden,
En voorziet de rivieren Amnok en Tumen van water.
Zij stromen in de zeeën ten oosten en ten westen,
En markeren een duidelijke grens met het Sovjetrijk.
De berg Kumgang schittert in het midden,
Een reservaat voor de wereld, de trots van Korea.
De berg Halla rijst uit boven de blauwe Zuidzee,
Als een baken voor de vissers op zee.*

*Vier vlakten van Dae-dong, Hangang, Geumgang en Jeongju
Geven ons volk voedsel en kleding.*

*Vier mijnen van Woonsan, Soonan, Gaecheon en Jaeryung
Geven ons de schatten van de aarde.*

*Vier steden, Gyeongseong, Pyongyang, Daegu en Gaeseong, Stralen over het land
Vier havens, Busan, Wonsan, Mokpo en Incheon,
Verwelkomen buitenlandse schepen.*

*Spoorwegen breiden zich uit vanuit Gyeongseong en
Verbinden de twee hoofdlijnen Gyeong-Eui en Gyeong-Bu.*

*De vertakkingen Kyung-Won en Honam
Lopen naar het Noorden en het Zuiden,
Zo bestrijken ze het hele schiereiland.*

*Onze steden getuigen van onze geschiedenis.
Pyongyang, 2000 jaar oude stad van Dangun,
Kaesung, hoofdstad van Koryo,*

Kyungsung, 500 jaar oude hoofdstad van Chosun,

Kyungju, 2000 jaar schitterde Shilla-cultuur,

Oorsprong van Pak Hyukkosai,

Buyo, historische hoofdstad van Paekche,

In de provincie Chungcheong.

Zonen van Korea, pioniers van de toekomst,

De golven der beschaving slaan op onze kusten.

Komt uit de heuvels en rukt krachtig op

Naar de wereld van de toekomst!

1-5

Een onbuigzaam kind dat nooit opgeeft

Mijn vader hield er niet van om bij anderen schulden te moeten innen. Leende hij echter zelf geld, dan was het voor hem een erezaak om het punctueel terug te betalen, zelfs als dat betekende dat hij de familiehoe moest verkopen, of een pilaar van ons huis op de markt te gelde moest maken. Hij zei altijd: “Je kunt de waarheid niet veranderen met bedrog. Alles wat waar is, is zo verheven dat een simpele list er geen vat op heeft. Wat met bedrog wordt verkregen, houdt hoogstens een paar jaar stand, voordat het uitkomt”.

Mijn vader was groot van gestalte. Hij was sterk genoeg om moeiteloos met een zware zak rijst op zijn schouder de trap op te lopen. Het feit dat ik als negentigjarige nog altijd wereldreizen kan maken, en nog steeds door kan gaan met mijn werk, dank ik aan de fysieke kracht die ik van mijn vader geërfd heb.

Ook mijn moeder, wiens favoriete christelijke hymne Higher Ground was, was een sterke vrouw. Ik lijk niet alleen op haar vanwege hetzelfde brede voorhoofd en ronde gezicht, ook mijn doortastendheid en temperamentvolle persoonlijkheid heb ik van haar geërfd. Ik heb een onbuigzaam karakter; wat dat betreft ben ik zeker het kind van mijn moeder. Als kind had ik de bijnaam ‘huilebalk’. Dat kwam omdat ik, wanneer ik eenmaal begon te huilen, er niet meer mee ophield. Ik huilde zo hard, dat de buurt dacht dat er iets heel ergs gebeurd was. Mensen kwamen hun bed uit om te zien wat er aan de hand was. Ik zat ook niet stil wanneer ik huilde, maar sprong rond in de kamer en liep daarbij soms tot

bloedens toe verwondingen op. Zo zorgde ik voor heel wat commotie. Reeds als kleine jongen had ik deze intense persoonlijkheid.

Wanneer ik eenmaal een besluit had genomen, was ik daar niet meer vanaf te brengen, zelfs niet als ik daarbij een botbreuk opliep. Natuurlijk speelde dit alles in de tijd voordat ik volwassen werd. Als mijn moeder me berispte om iets wat ik verkeerd deed, ging ik tegen haar in en zei: “Nee, absoluut niet!” Ik hoefde alleen maar toe te geven dat ik ongelijk had, maar ik ging nog liever dood dan dat ik zoiets zou doen.

Maar ook mijn moeder had een sterke persoonlijkheid. Zij sloeg me en zei: “Denk je dat je ermee wegkomt, om je ouders geen antwoord te geven?” Eén keer sloeg ze me zo hard dat ik op de grond viel. Ook nadat ik weer overeind was gekrabbeld gaf ik niet toe. Luid schreeuwend stond ze voor me, maar zelfs in die situatie wilde ik mijn ongelijk niet toegeven.

Mijn wil om te winnen was net zo sterk als mijn koppigheid. Ik kon niet tegen mijn verlies. De volwassenen van het dorp zeiden altijd: “Wanneer die jongen van Osan met zijn kleine ogen iets in zijn kop heeft, dan doet hij het ook”.

Ik weet niet meer hoe oud ik was bij het volgende voorval. Een grote jongen sloeg mij een bloedneus en rende weg. Na het gebeurde ging ik elke dag naar zijn huis om hem daar op te wachten, en dat hield ik een maand lang vol. De volwassenen verbaasden zich er in hoge mate over, hoe ik maar volhield totdat zijn ouders me eindelijk hun verontschuldiging aanboden. Zij gaven me zelfs nog een doos vol rijstcakes mee. Dit betekent echter niet, dat ik alleen maar kon winnen door middel van koppig volhouden. Ook lichamelijk was ik veel groter en sterker dan andere kinderen van mijn leeftijd. Niemand van hen kon me verslaan met armpje drukken. Eén keer verloor ik van een jongen die drie jaar ouder was dan ik. Dat maakte me zo kwaad, dat het me niet meer losliet. Ik ging naar een heuvel in de buurt, rukte wat bast van een acaciaboom, en begon te trainen. De zes daaropvolgende maanden trainde ik elke avond, tot ik me sterk genoeg voelde om het weer tegen die jongen op te nemen. Toen daagde ik hem uit voor een nieuw gevecht en wist ik hem te verslaan.

Elke generatie in onze familie had veel kinderen. Ik had een oudere broer, drie oudere zussen en drie jongere zussen. Eigenlijk had ik nog vier andere broers en zussen, die allemaal na Hyo-seon, het jongste zusje, geboren waren, maar zij stierven allen jong. In totaal kreeg mijn moeder dertien kinderen, waarvan er vijf jong zijn gestorven. Zij moet daar veel verdriet van hebben gehad. Moeder had het heel moeilijk met de opvoeding van zoveel kinderen in de weinig rooskleurige omstandigheden van die tijd, maar ik genoot van ons kinderrijke gezin. Wanneer we ook nog met alle neefjes en nichtjes uit de eerste en tweede graad samen waren, konden we van alles ondernemen en konden we de hele wereld aan. Sinds onze jeugd is er echter veel tijd verstreken, en nu heb ik het gevoel alsof ik de enige overlevende van die grote groep kinderen ben.

In 1991 bracht ik een kort bezoek aan Noord-Korea. Voor het eerst in achtenveertig jaar ging ik weer terug naar mijn geboortestad. Daar hoorde ik dat mijn moeder en de meeste van mijn broers en zussen overleden waren. Alleen een oudere en een jongere zus waren nog in leven. Mijn oudere zus, die als een moeder voor mij was toen ik nog kind was, was inmiddels een grootmoeder van over de zeventig geworden. Mijn jongere zus was over de zestig, en haar gezicht zat vol rimpels.

Toen we jong waren, plaagde ik mijn zusje vaak. Ik schreeuwde: ”Hé, Hyo-seon, jij krijgt een man met één oog”. Dan kwam ze naar me toe en zei: “Wat zeg je daar? Hoe zou jij dat kunnen weten, broer?”.

Dan rende ze me achterna en sloeg me met haar kleine vuisten op mijn rug.

In het jaar dat ze achttien werd, bereidde Hyo-seon zich voor op de ontmoeting met een jongeman, die door een van onze tantes was geselecteerd als huwelijkspartner. Ze stond die ochtend vroeg op, kamde haar haar zorgvuldig en poederde haar gezicht. Ook maakte ze ons huis van binnen en van buiten grondig schoon, en wachtte daarna op de komst van haar toekomstige echtgenoot. “Hyo-seon, je wil vast heel graag trouwen!” zei ik om haar te plagen. Daardoor moest ze blozen en ik herinner me nu nog hoe mooi ze was, met die rode kleur op haar gezicht, die je door het witte poeder heen kon zien.

Het is intussen meer dan twintig jaar geleden dat ik Noord-Korea heb bezocht. Mijn oudere zus, die zo moest huilen toen ze me ontmoette, is kort daarna gestorven. Alleen mijn jongste zus is nu nog in leven. Dit alles doet me veel verdriet. Soms voelt het alsof mijn hart het er langzaam door gaat begeben.

Ik was heel handig, en maakte mijn eigen kleren. Brak de winter aan met zijn eerste scherpe windvlagen, dan breidde ik snel een muts. Ik kon beter breien dan de vrouwen, en gaf breiadvies aan mijn oudere zussen. Ik heb eens een warme sjaal gebreid voor Hyo-seon.

Mijn handen waren groot en dik als de poten van een beer, maar ik vond handwerken leuk, en ik maakte zelfs mijn eigen ondergoed. Hiervoor nam ik stof van een rol, vouwde die dubbel, sneed het juiste patroon uit, omzoomde de stof, naaide alles aan elkaar en trok het aan. Toen ik eens een paar traditionele Koreaanse sokken voor mijn moeder had gemaakt, zei ze: ”Kijk eens aan! Ik dacht dat mijn tweede zoon alleen maar flauwekul uithaalde, maar deze sokken zijn heel mooi en ze passen als gegoten”.

In die tijd werd er thuis traditiegetrouw, als voorbereiding voor het huwelijk van een zoon of dochter, een groot stuk katoen geweven. Moeder nam ruwe katoen, en deed die op het spinnewiel om de draden te spinnen. In het dialect van de provincie Pyongan werd de zo gefabriceerde katoen toggaengi genoemd. Zij werkte met een breedte van twintig draden en weefde hieruit twaalf, dertien stukken stof of meer. Telkens wanneer een kind trouwde, weefde mijn moeder deze stof - mooi en zacht als veredeld satijn - met haar ruwe handen. Zij was ongelooflijk snel met haar handen. Waar anderen misschien drie of vier stukken toggaengi per dag weefden, weefde zij er wel twintig. Maar als ze haast had met de voorbereidingen voor het huwelijk van een van de kinderen, kon zij op één dag wel een hele rol weven. Moeder had niet veel geduld. Als zij ergens haar zinnen op had gezet, werkte ze razendsnel om het af te krijgen. In dat opzicht lijkt ik op haar.

Vanaf mijn vroege kinderjaren ben ik dol geweest op allerlei soorten voedsel. Als kind at ik graag maïs, rauwe komkommer, ongekookte aardappelen en rauwe bonen. Bij een bezoek aan familieleden van mijn moeders kant, ongeveer acht kilometer bij ons vandaan, zag ik op een dag iets ronds op het veld groeien.

Ik vroeg wat het was, en hoorde dat het jigwa was, een soort zoete aardappel. Iemand haalde er een uit de grond en kookte die voor mij. Die was zo lekker dat ik er een mand vol van meenam, en vervolgens at ik die in mijn eentje op. Het jaar daarop was ik niet weg te slaan bij het huis van die familie. Dan riep ik: “Moeder, ik ben een poosje weg” en dan rende ik de hele weg naar hun dorp, om daar zoete aardappelen te eten.

Onze streek had ieder jaar in de maand mei last van aardappelschaarste. Deze periode werd de

‘aardappelpas’ of ‘flessenhals’ genoemd. We kwamen de winter door met aardappelen, en in de lente begon de gerstoogst. De maand mei was een kritieke periode, omdat de voorraad aardappelen snel slonk, en de gerstoogst vaak nog niet binnen was. Dan begonnen de mensen honger te lijden. Het overbruggen van deze periode - van lage aardappelvoorraad en nog niet geoogste gerst - leek op de beklimming van een bergpas. Vandaar de naam ‘aardappelpas’.

De gerst van toen was niet de smakelijke gerst met een platte korrel zoals we die vandaag de dag kennen. De graankorrels waren hard en meer cilindervormig, maar dat vonden wij niet erg. We lieten de gerst twee dagen weken, alvorens ze te koken. Wanneer we aan tafel zaten, drukte ik met mijn lepel op de gerst om er een soort puree van te maken. Dat had echter weinig zin omdat, als ik die oplepelde, de gerst als los zand uit elkaar viel. Ik mengde het met kochujang (een rode peperpasta) en nam een flinke hap. Wanneer ik kauwde, moest ik mijn mond stevig dichthouden, anders kwamen de gerstkorrels tussen mijn tanden door.

We hadden ook de gewoonte boomkikkers te vangen en ze op te eten. In die tijd kregen kinderen op het platteland boomkikkers te eten wanneer zij de mazelen hadden, en hun gezichten door gewichtsverlies smal waren geworden. We vingen dan drie of vier van deze grote kikkers, die genoeg vlees aan hun dikke poten hadden. We roosterden de kikkers, nadat we ze in pompoenbladeren hadden gewikkeld. Ze waren dan heel mals, en smaakten alsof ze in een rijstkoker waren gestoomd. Als ik over lekker eten praat, mag ik het vlees van mussen en fazanten niet vergeten. We kookten de mooi gekleurde eieren van vogels uit de bergen, en van watervogels, die met een luid slurpend geluid over de velden vlogen. Tijdens mijn zwerftochten door de uitgebreide velden en heuvels, kwam ik tot het besef dat er in de natuur een overvloed aan voedsel te vinden is, alles door God aan ons gegeven.

1-6

Leer van de natuur door haar lief te hebben

Het ligt in mijn aard, dat ik over alles wat mijn pad kruist het fijne wil weten. Ik kan niet oppervlakkig aan iets voorbij gaan. Zo kwam het weleens voor dat ik dacht: “Ik wil weten hoe die en die berg heet. Hoe zou het daarboven uitzien?” Ik wilde er zelf achter komen. Als kind beklom ik de bergen binnen een omtrek van zo’n acht kilometer rondom ons huis. Ik ging overal heen, nog verder dan de bergen. Daarom kon ik me een beeld vormen van wat zich daar boven afspeelde, wanneer ik in de verte een berg zag liggen, schitterend in het licht van de ochtendzon. Als ik dan zo naar die berg keek, voelde ik me getroost en vredevol van binnen. Ik had er zelfs een hekel aan om naar plekken te kijken die ik niet kende. Ik moest per se alles weten over wat ik zag, en over wat daar weer achter lag. Ging dat niet, dan bleef mijn hart zo rusteloos dat ik het bijna niet kon uithouden.

Wanneer ik de bergen introk, raakte ik alle bloemen en bomen aan die ik onderweg tegenkwam. Ik wilde de dingen niet alleen zien, ik moest ook alles voelen, ruiken en zelfs in mijn mond steken en erop kauwen.

Ik genoot zo van de geuren, het aanraken en de smaak, dat ik het niet erg had gevonden als iemand me had opgedragen om mijn neus in het kreupelhout te steken, en hem daar de hele dag te laten zitten. Ik was zo dol op de natuur dat ik, telkens wanneer ik naar buiten ging, de hele dag door de velden en de heuvels dwaalde, en totaal vergat dat ik ook weer naar huis moest. Wanneer mijn zussen de heuvels introkken om wilde groenten te verzamelen, liep ik voorop, en plukte de planten voor hen. Door deze ervaringen weet ik veel over de smaak en de voedingswaarde van allerlei soorten wilde groenten. Het is belangrijk om het juiste ritme te vinden, als je wilt genieten van de heerlijke smaak van de sseumbagwi (gewas van wilde bloemen, bij Koreanen geliefd om zijn wortels en bladeren). Je kon dit mengen met rode bonenpasta en in een kom kochujang bibimbap (pikante rijst met groenten en vlees) doen, wat fantastisch smaakte! Wanneer je sseumbagwi eet, moet je het in je mond steken, en vervolgens je adem een paar seconden inhouden. Zolang duurt het tot de bittere smaak verdwijnt, en plaats maakt voor een andere, veel mildere smaak.

Ik hield ervan in bomen te klimmen, en klom vaak in een reusachtige, tweehonderd jaar oude kastanje, die in onze tuin stond. Ik genoot van het uitzicht vanaf de bovenste takken. Ik kon zelfs verder kijken dan de rand van het dorp. Wanneer ik eenmaal boven in de boom zat, wilde ik niet meer naar beneden. Soms bleef ik daar tot laat in de avond zitten. Dan kwam de jongste van mijn oudere zussen naar buiten, en begon op hoge toon te vertellen hoe gevaarlijk het was wat ik deed, en dat ik meteen naar beneden moest komen.

“Yong-myung, kom toch naar beneden! Het is al laat, je moet binnenkomen en naar bed gaan.” “Als ik slaap krijg, kan ik ook hier slapen”, antwoordde ik. Wat ze ook zei, ik bleef hoog boven in de kastanjeboom zitten. Tot zij tenslotte echt boos werd en schreeuwde: “Hé, aap, nu kom je meteen uit die boom en vlug een beetje!”

Het kwam misschien doordat ik in het jaar van de aap (Chinees sterrenbeeld) ben geboren, dat ik zo graag in bomen klom. Wanneer de kastanjabolsters in bosjes aan de takken hingen, pakte ik een afgebroken tak, en sloeg ze daarmee al springend van de takken. Ik denk met veel plezier aan die tijd terug. Ik heb medelijden met de kinderen van nu, die niet op het platteland opgroeien, en dit plezier moeten missen.

Ik was ook erg nieuwsgierig naar de vogels die over vlogen. Soms zag ik prachtige exemplaren. Ik probeerde zoveel mogelijk over ze te weten te komen, waarbij mijn aandacht speciaal uitging naar het verschil tussen mannetjes en vrouwtjes. We hadden nog geen boeken over de verschillende boomsoorten, struiken en vogels, zodat ik alles zelf moest onderzoeken. Ik sloeg vaak een maaltijd over wanneer ik in de bergen op zoek was naar plaatsen waar trekvogels neerstreken.

Op een keer klom ik een week lang iedere ochtend en avond in een boom, om een eksternest te observeren. Ik wilde zien hoe een ekster haar eitjes legt. Uiteindelijk kon ik meemaken hoe dat gebeurt, en ik raakte bevriend met de vogel. De eerste paar keer liet de ekster een luid gekrijs horen, en maakte veel tamtam toen ze me zag aankomen. Maar later kon ik heel dichtbij komen, terwijl ze rustig bleef zitten.

Ook de insecten in dat gebied waren mijn vrienden. Ieder jaar tsjirpte in de nazomer een cicade met heldere tonen op de bovenste takken van een kakiboom, die vlak voor mijn slaapkamerraam stond. Elke zomer was ik weer dankbaar wanneer het luide en irritante geluid van een ander soort cicade, dat de hele zomer te horen was, plotseling ophield, en plaats maakte voor de cicade met de heldere tonen. Zijn lied vertelde me dat het natte zomerseizoen snel voorbij zou zijn, en dat de koele herfst in

aantocht was.

Hun geluid klonk ongeveer als: ‘Suluk-sulululululu!’ Telkens wanneer ik de cicade met de heldere tonen zo hoorde tsjirpen, keek ik omhoog naar de kakiboom en dacht: “Natuurlijk moet hij op een hoge plek zitten wanneer hij tsjirpt, zodat het hele dorp hem kan horen. De mensen worden blij van zijn lied! Zou hij zich verstoppen, dan zou niemand hem kunnen horen”.

Ik besepte al gauw dat zowel de zomercicaden als de cicaden met de heldere tonen liefdesliedjes tsjirpten. Wanneer zij ‘mem-mem-mem’ of ‘suluk-sulu’ lieten horen, was dat om de aandacht te trekken van het andere geslacht. Nadat ik dat eenmaal begreep, moest ik elke keer lachen wanneer een insect begon te tsjirpen. “Oh, jij bent zeker op zoek naar liefde? Ga maar door met tsjirpen, en vind maar een goede partner!” Geleidelijk aan leerde ik goede maatjes te worden met alles wat leeft in de natuur. Ik begon zelfs relaties van hart tot hart te ontwikkelen met al die wonderlijke wezens.

De Gele Zee lag op slechts vier kilometer afstand van ons huis. Dat was zo dichtbij, dat ik haar gemakkelijk kon zien liggen vanaf elk hoger gelegen punt in de buurt. Langs het pad dat naar zee leidde lagen enkele vijvers, die met elkaar verbonden waren door een beek. Ik probeerde paling en modderkreeft te vangen, door gaten te graven aan de oevers van deze vijvers, die naar troebel water stonken. Ik woelde her en der in het water, op zoek naar waterdieren. Zo kwam ik erachter waar de verschillende soorten leefden. Palingen laten zich van nature niet graag zien, daarom verbergen zij hun lange lijven in holen van krabben en dergelijke. Dikwijls pasten hun lijven niet helemaal in die holen, en staken hun staarten naar buiten. Zo kon ik ze gemakkelijk bij de staart pakken en uit hun hol trekken. Als we thuis bezoek hadden en de gasten trek hadden in gestoomde paling, dan draaide ik mijn hand er niet voor om om die vijf kilometer heen en weer naar de vijver te lopen, en een vijftal palingen mee te brengen. Tijdens de zomervakanties ving ik vaak meer dan veertig palingen per dag.

Maar er was één karweitje waar ik niet van hield. Dat was het voeren van de koe. Wanneer mijn vader me vroeg om de koe te voeren, nam ik haar mee naar een wei in het naburige dorp, waar ik haar vastbond om te grazen. Daarna ging ik er van door. Na een poosje begon ik me echter zorgen te maken. Wanneer ik omkeek, stond de koe nog altijd op dezelfde plek. Ze bleef er een halve dag staan loeien, en wachten op iemand die haar wat te eten zou brengen. Bij het horen van het geloei in de verte kreeg ik toch medelijden en dacht: “Die koe, wat moet ik toch met haar?”

Men kan zich misschien voorstellen hoe ik me voelde, wanneer ik het geloei van de koe negeerde. Maar wanneer ik haar ‘s avonds terugbracht was zij niet boos, en ook probeerde ze me niet met haar hoorns te steken. De koe leek eerder blij te zijn omdat ze me terugzag. Zo ging ik beseffen dat een mens – wil hij een bepaald levensdoel bereiken – het beste de instelling van een koe kan hebben: geduldig afwachten tot het juiste moment daar is, dan zal er iets goeds gebeuren.

We hadden thuis een hond waar ik erg op gesteld was. Hij was zo slim dat hij me na school tegemoet kwam rennen om me te verwelkomen, zelfs wanneer ik nog een flink eind uit de buurt was. Zodra hij me zag, was hij zichtbaar opgetogen. Ik aaide hem altijd met mijn rechterhand. Wanneer hij links van me liep, ging hij achterlangs naar mijn rechterkant, wreef zijn kop tegen me aan en bedelde om geaaid te worden. Dan streelde ik hem met mijn rechterhand over zijn kop en rug. Als ik dat een keer niet deed, jankte hij, en liep wild rondjes om me heen, terwijl ik voortliep. “Jij boef!” zei ik dan, “Jij weet wel wat liefde is, hè? Hou je van liefde?”

Dieren weten wat liefde is. Heeft u ooit een moederkloek gezien die zit te broeden tot de eieren

uitkomen? De moederkip houdt alles in de gaten, en trappelt met haar poten op de grond om indringers weg te jagen. Ik ging het kippenhok in en uit, hoewel ik wist dat ik de kip hiermee kwaad maakte. Zodra ik de kippenren binnenging, strekte de broedende kloek haar nek dreigend uit in mijn richting. Maar in plaats van terug te wijken, nam ik ook een dreigende pose aan naar de kip toe. Nadat ik een paar keer zo de ren was ingegaan, deed de kloek alsof ze me niet zag. Ondertussen stak ze wel haar veren op, en zette haar klauwen op scherp. Ze wilde me aanvliegen, maar ze kon zich niet bewegen vanwege de eieren. Ze zat daar in angst. Ik kwam dichterbij en raakte haar veren aan, maar ze verroerde zich niet.

Was er iemand gekomen die haar alle veren uit het lijf wilde plukken, dan zou ze toch vastbesloten op haar eieren zijn blijven zitten, tot na het uitbroeden. Een moederkloek is door liefde heel sterk aan haar eieren gehecht, en straalt hierdoor een grote autoriteit uit. Deze weerhoudt zelfs de haan ervan om te doen waar hij zin in heeft. De moederkip lijkt met haar houding te zeggen: "Wie je ook bent, deze eieren kun je maar beter met rust laten".

Ook wanneer een zeug geboorte geeft aan een worp biggetjes, is dat een demonstratie van liefde. Ik observeerde eens nauwgezet een zeug, om te zien hoe zij zou bevallen van haar jongen. Bij de geboorte geeft de zeug met een luid geknor een stoot, en er komt een biggetje ter wereld. Dan knort ze opnieuw, en een tweede jong komt naar buiten. Bij katten en honden gaat het ook zo. Mee mogen maken hoe deze babydieren, met hun nog ongeopende oogjes, geboren worden, maakte me heel blij. Ik moest er bijna van lachen, zo vrolijk werd ik van dit jonge leven.

Anderzijds had ik veel verdriet, wanneer ik een dier zag sterven. Even buiten het dorp was een slachthuis. Zodra een koe het slachthuis binnenging, dook er een slachter op uit het niets, en sloeg de koe met een ijzeren hamer, zo groot als een onderarm. Hierop viel de koe neer. Vervolgens werd de huid verwijderd en werden de poten afgesneden. Het leven klampte zich zo wanhopig vast, dat de overblijvende stompen nog natrilden, nadat de poten al waren afgesneden. Onwillekeurig kwamen de tranen in me omhoog, en begon ik luid te huilen.

Van kinds af aan had ik een bepaalde eigenheid over me. Ik wist dingen waarvan anderen geen besef hadden, en het leek alsof ik paranormaal begaafd was. Wanneer ik zei dat het ging regenen, dan gebeurde dat ook. Soms zat ik thuis en zei: "Die en die oude heer in het dorp hier verderop voelt zich niet zo goed vandaag", en dat klopte dan altijd.

Vanaf mijn achtste kreeg ik ook bekendheid als iemand die huwelijkskandidaten bij elkaar kan brengen. Ik had voldoende aan een foto van de aanstaande bruid en bruidegom, om alles over hen te kunnen vertellen. Als ik zei: "Dit is een slecht huwelijk", maar zij gingen hun eigen weg en trouwden toch, dan volgde er vroeg of laat altijd een scheiding. Dit doe ik nog steeds, zelfs op de hoge leeftijd van negentig jaar. Ik kan veel over een persoon vertellen, ook als ik slechts zie hoe hij zit of lacht.

Als ik me concentreerde, kon ik precies zeggen wat mijn oudere zussen aan het doen waren, op ieder willekeurig moment van de dag. Hoewel zij veel van me hielden waren ze ook bang voor me, omdat ze voelden dat ik al hun geheimen kende.

Het lijkt misschien alsof ik over een ongelooflijke paranormale kracht beschik, maar zo verbazingwekkend en bijzonder is dit helemaal niet. Zelfs de mieren, schepselen waarvan we geen hoge dunk hebben, kunnen voorspellen wanneer het regenseizoen komt, en zoeken plaatsen op waar zij droog zullen blijven. Mensen die verbonden zijn met de natuur, kunnen doorgaans vertellen wat er op

hen afkomt. Zo ingewikkeld is dat niet.

Wie een eksternest goed bestudeert, weet al uit welke richting de wind gaat waaien. Een ekster maakt de ingang van zijn nest immers aan de kant die van de wind afgekeerd is. Hij neemt takjes in zijn bek, en vlecht ze op een complexe manier samen. Daarna neemt hij modder in zijn bek, en bepleistert daarmee de boven- en onderkant van het nest, zodat de regen niet naar binnen kan. Hij schikt de uiteinden van de takken zo, dat ze allemaal in dezelfde richting liggen. Dit zorgt ervoor dat het water, net als bij een dakgoot, naar één bepaalde plaats stroomt. Als zelfs eksters dit soort wijsheid hebben, die hen helpt te overleven, is het dan niet vanzelfsprekend dat ook mensen over zulke kwaliteiten beschikken?

Als ik vroeger met mijn vader op een veemarkt was, zei ik weleens: “Vader, koop deze koe maar niet. Een goede koe moet er mooi uitzien ter hoogte van de nek, en ze moet stevige voorhoeven hebben. Ook moet zij een stevig achterwerk en een sterke rug hebben. Bij deze koe is dat niet het geval. Deze koe aanschaffen zou een miskoop zijn”. Zonder uitzondering bleek dit dan een koe waarmee de eigenaar bleef zitten. Mijn vader vroeg: “Hoe weet jij dat allemaal?” en ik antwoordde: ”Ik wist het al toen ik nog bij mijn moeder in de buik zat!”. Dat meende ik natuurlijk niet echt, maar als je van koeien houdt kun je veel over ze vertellen.

De grootste kracht in de wereld is liefde. En wat de meeste schrik aanjaagt, is een geest en lichaam in totale eenheid. Indien je tot rust komt en je geest concentreert, dan vind je diep van binnen een plek waar je geest zich kan vestigen. Hier moet je je geest naartoe leiden. Wanneer je je geest daarheen hebt gebracht en gaat slapen, dan zul je bij het ontwaken extreem gevoelig en ontvankelijk zijn. Dat is het moment waarop je alle niet-significante gedachten moet buitensluiten, en je bewustzijn moet focussen. Op dat moment ben je in staat om met alles te communiceren.

Wie het niet gelooft, mag het hier ter plekke uitproberen. Elke levensvorm in het universum is op zoek naar een verbinding met datgene, waardoor hij de meeste liefde ervaart. Als je dus iets in bezit hebt waarvan je niet echt houdt, dan is dit bezit niet rechtmatig, en zul je het moeten opgeven.

1-7

Met insecten praten over het universum

Tijd, doorgebracht in de bossen, zuivert de geest. Het geluid van ritselende bladeren, van riet dat beweegt in de wind, van de kwakende kikkers in de vijvers: men hoort slechts de melodie van de natuur. Er zijn geen storende, afleidende gedachten meer. Wanneer we onze geest leegmaken en de natuur met ons hele wezen in ons opnemen, merken we dat er geen scheiding meer is tussen de natuur en onszelf. De natuur neemt bezit van ons, en we worden volledig één met haar. Op het moment dat die grens tussen ons en de natuur verdwijnt, ervaren we diepe vreugde. De natuur wordt wij en wij worden de natuur.

Ik heb dergelijke ervaringen in mijn leven altijd gekoesterd, en doe dat nog steeds. Ik sluit mijn ogen, en kom in een toestand waarin ik één ben met de natuur. Sommigen noemen dit anatman of niet-zelf, maar voor mij is het meer dan dat, omdat de natuur binnenkomt en bezit neemt van de plaats in onszelf, die we eerst leeggemaakt hebben. In die toestand luister ik naar de klanken die de natuur me aanreikt - zoals de geluiden van pijnbomen en insecten - en we worden vrienden. Het kwam weleens voor dat ik een dorp bezocht en, zonder iemand tegen te komen, weet had van de zielsgesteldheid van de inwoners daar. Het kwam voor dat ik naar de aangrenzende velden bij dat dorp ging, er de nacht doorbracht, en hoorde wat de gewassen op de akkers me vertelden. Ik kon zien of de gewassen bedroefd waren of opgetogen, en dat vertelde me alles over het soort mensen dat daar woonde.

De reden waarom ik me in de gevangenis in Zuid-Korea, de Verenigde Staten en zelfs Noord-Korea niet eenzaam en geïsoleerd voelde, is dat ik ook daar naar het geluid van de wind kon luisteren, en kon praten met de insecten om me heen.

U vraagt zich misschien af: "Waarover praat reverend Moon met de insecten?" Zelfs de kleinste zandkorrel bevat universele beginselen, en zelfs een nietig, rondzwevend stofdeeltje heeft de harmonie van het universum in zich. Alles om ons heen kwam tot stand door een onvoorstelbaar complex samenspel van krachten, die heel nauw met elkaar verbonden zijn. Niets in het heelal is buiten Gods hart om tot stand gekomen. De beweging van één enkel blaadje ademt de adem van het universum.

Van kinds af aan had ik de gave om te resoneren met de geluiden van de natuur, wanneer ik rondzwierf over de heuvels en door de velden. De natuur schept een unieke harmonie, en brengt schitterende klanken voort. Geen enkel wezen in de natuur doet zich beter voor dan het is, en niemand wordt genegeerd; er is alleen volmaakte harmonie. Ging ik door moeilijkheden, dan was er de natuur die me troostte. Telkens als ik de wanhoop nabij was, heeft zij me weer opgebeurd.

Tegenwoordig groeien de meeste kinderen op in stedelijke gebieden, en zo missen zij dikwijls de kans om met de natuur vertrouwd te raken. Maar het ontwikkelen van een gevoeligheid voor de natuur is belangrijker dan het vergaren van cognitieve kennis. Wat is het nut van een universitaire opleiding voor een kind, als het met zijn hart de natuur niet kan aanvoelen, en zijn sensibiliteit onderontwikkeld is? De mens die afgescheiden van de natuur leeft, kan wel hier en daar boekenwijsheid opdoen, maar ontwikkelt zich ook gemakkelijk tot een individualist, die te veel waarde hecht aan materiële zaken.

We zouden het verschil moeten kunnen horen tussen het geluid van de zacht fluisterende lenteregen, en de herfstregen, die met bakken uit de hemel valt. Alleen van een mens die in harmonie met de natuur leeft, kan gezegd worden dat hij iemand met een waarachtig is. Een paardenbloem die langs de weg bloeit, is meer waard dan al het goud van de wereld.

We moeten een hart ontwikkelen dat begrijpt, hoe we mensen en de natuur moeten liefhebben. Wie geen liefde heeft voor de natuur en voor mensen, kan ook niet van God houden. Alles in de schepping belichaamt God op een symbolische manier. Mensen zijn substantiële wezens, geschapen naar het beeld van God. Alleen de mens die de natuur kan liefhebben, kan ook van God houden.

Het is niet zo, dat ik al mijn tijd doorbracht met dwalen door de heuvels, en spelen in de bossen. Zo stak ik de handen uit de mouwen op de boerderij, waar ik mijn oudere broer hielp. Op een boerderij moeten elk seizoen specifieke werkzaamheden gedaan worden. De rijstvelden moeten geploegd, de zaailingen van de rijst moeten overgeplant, en ook het onkruid moet gewied worden. Wat het verwijderen van onkruid betreft, is het wieden van een veld met gierst het moeilijkste werk. Nadat de

zaden gezaaid zijn, moeten de voren minstens drie keer worden schoongemaakt. Dat is zwaar werk. Wanneer we klaar waren, duurde het een tijdje voordat we weer rechtop konden lopen.

Zoete aardappelen smaken niet goed wanneer zij in klei gepoot zijn. Wil een boer de beste zoete aardappelen, dan moeten ze in aarde worden geteeld die uit één derde klei, en twee derde deel zand bestaat. Voor maïs waren de menselijke uitwerpselen de beste meststof. Ik brak de harde fecaliën met mijn handen in kleine stukjes. Door het werk op de boerderij kwam ik erachter, wat je moet doen om bonen goed te laten groeien. Of welke grond het beste is voor sojabonen, en op welke grond rode bonen het best gedijen. Ik heb van dit soort dingen meer kennis in huis dan menige boer!

De provincie Pyongan was een van de eerste regio's in Korea die de christelijke cultuur accepteerden. Daarom waren de landbouwgronden al in de jaren 1930-1940 in rechte lijnen aangelegd. We namen een stok met twaalf tekens op gelijke afstand, om aan te geven waar de rijen moesten lopen, en legden deze dwars over de lengte van het rijstveld. Daarna liepen twee personen langs de stok, en plantten ieder zes rijen zaailingen.

Later, toen ik naar het zuidelijk deel van Korea verhuisde, zag ik landarbeiders een touw over het rijstveld spannen, en tientallen mensen stonden in het water te ploeteren. Het leek me een heel inefficiënte manier van werken. Ik spreidde gewoonlijk mijn benen uit op twee keer de breedte van mijn schouders, om zo de zaailingen sneller te kunnen planten. Gedurende het seizoen waarin de rijst werd aangeplant, kon ik genoeg geld verdienen om in ieder geval mijn schoolgeld te betalen.

1-8

Een zeer ijverige student

Toen ik tien werd, stuurde mijn vader me naar een traditionele school in ons dorp, waar een bejaarde schoolmeester de Chinese klassieken onderwees. Hier moesten we elke dag een tekst uit een schriftje uit het hoofd leren. Dat was alles. Ik concentreerde me, en kende de inhoud in een half uurtje van buiten. Als ik voor de leraar mijn les kon opzeggen, was ik voor de rest van de dag vrij. Wanneer de oude onderwijzer in de vroege namiddag in slaap sukkelde, verliet ik de school, en trok de natuur in. Hoe meer tijd ik in de heuvels doorbracht, hoe meer eetbare planten ik daar vond. Ik at dagelijks genoeg van dit soort groenten om zonder lunch te kunnen. Daarom ging ik niet meer naar huis voor het middageten.

Op school lazen we de Analekten van Confucius en de werken van Mencius. We kregen ook les in de Chinese lettertekens. In het schrijven was ik een uitblinker. Toen ik twaalf was, gebruikte de leraar de letters die ik geschreven had als voorbeeld voor mijn klasgenoten. Ik wilde liever naar een openbare school dan naar een dorpsschool. Ik vond dat ik meer zou moeten doen, dan alleen teksten van Mencius en Confucius van buiten leren, terwijl anderen zich bezig hielden met vliegtuigen bouwen. Het was april, en mijn vader had het schoolgeld voor het hele jaar vooruit betaald. (In Korea begint het schooljaar in februari, vert.) Hoewel ik dit wist, wilde ik toch van de dorpsschool af, en ik deed mijn

uiterste best om mijn vader ervan te overtuigen, mij naar een openbare school te sturen. Ik probeerde ook mijn grootvader en mijn oom te overtuigen. Voor de overstap naar een openbare school voor voortgezet onderwijs moest ik toelatingsexamen doen, en om mij hierop voor te bereiden moest ik naar een voorbereidingsklas. Ik bracht een van mijn neven ertoe om met me mee te gaan naar de privéschool Wonbong, om onszelf voor te bereiden op het toelatingsexamen van onze nieuwe school.

Ik slaagde een jaar later op veertienjarige leeftijd voor mijn examen, en stapte over naar de derde klas van de school in Osan. Ik was later begonnen, maar ik studeerde zo hard, dat ik de vijfde klas mocht overslaan. De school in Osan lag acht kilometer van huis, maar ik spijbelde niet één dag, en was nooit te laat. Wanneer ik onderweg een heuvel op moest, stond een groepje studenten mij op te wachten. Ik liep echter zo snel, dat zij moeite hadden om me bij te houden. Zo liep ik dagelijks over deze bergweg, en het verhaal ging dat er soms tijgers opdoken langs die weg.

De school in Osan was een nationalistische school, gesticht door Yi-sung Hun, die actief was in de onafhankelijkheidsbeweging. Er werd geen Japans onderwezen, en bovendien was het de scholieren niet toegestaan Japans te spreken. Over dit punt had ik echter een andere mening. Ik vond het belangrijk om onze vijand eerst goed te leren kennen, alvorens tegen hem ten strijde te trekken. In 1935 deed ik nòg een overgangsexamen, en kwam in de vierde klas van de openbare school voor voortgezet onderwijs in Jeongju. Op de openbare scholen werden alle lessen in het Japans gegeven. Dus leerde ik de avond vóór de eerste schooldag katakana en hiragana (twee verschillende fonetische manieren om de Japanse taal te schrijven) uit mijn hoofd. Ik kende helemaal geen Japans. Daarom nam ik alle leerboeken tot en met de vierde klas door, en leerde ze in twee weken uit mijn hoofd. Zo begon ik de taal te begrijpen.

Toen ik in 1938 mijn einddiploma behaalde, sprak ik vloeiend Japans. Op de dag van de diploma-uitreiking bood ik aan om een toespraak te houden, voor alle belangrijke mensen van Jeongju. Gewoonlijk wordt in zo'n situatie van een student verwacht, dat hij zijn dankbaarheid betuigt voor alle hulp die hij van zijn leraren heeft gekregen. In plaats daarvan richtte ik me tot iedere leraar afzonderlijk, en bekritiseerde hen. Ik sprak over de problemen van de schoolleiding, die in mijn ogen in haar functioneren tekort schoot. Ook sprak ik over de bijzondere periode in de geschiedenis waarvan we deel uitmaakten, en over de vastberadenheid die mensen in verantwoordelijke posities zouden moeten hebben. Ik hield deze kritische toespraak geheel in het Japans.

“De Japanners moeten zo snel mogelijk hun koffers pakken, en naar Japan terugkeren”, zei ik. “Dit land is ons gegeven door onze voorouders, en alle toekomstige generaties van ons volk moeten hier kunnen wonen”. Ik zei deze dingen in aanwezigheid van het hoofd van de politie, de leider van het district en de burgemeester van de stad. Ik sprak in de geest van oudoom Yun-guk Moon, en zei dingen die niemand anders durfde te zeggen. De aanwezigen waren geschokt. Toen ik het podium verliet, zag ik dat de gezichten van veel toehoorders bleek waren weggetrokken.

Op de dag zelf had dit voor mij geen gevolgen, maar de moeilijkheden begonnen enige tijd later. Vanaf die dag stond ik bij de Japanse politie te boek als iemand die in de gaten moest worden gehouden. Ze begonnen me te volgen, en m'n leven werd moeilijker gemaakt. Toen ik enkele jaren later voor verdere studie naar Japan wilde, weigerde het hoofd van de politie zijn stempel op een formulier te zetten, wat me de nodige problemen bezorgde. De politiechef zag me als een gevaarlijk individu, dat niet in Japan zou mogen worden toegelaten. Daarom weigerde hij het toelatingsformulier af te stempelen. Ik had een flinke woordenwisseling met hem, maar uiteindelijk kon ik hem er toch toe bewegen zijn stempel te plaatsen. Pas daarna kon ik naar Japan vertrekken.

HOOFDSTUK TWEE

MIJN HART IS ALS EEN RIVIER VAN TRANEN

2-1

Tussen angst en inspiratie

Toen ik iets ouder en serieuzer werd, ging ik mezelf afvragen wat ik later zou willen worden. Ik was vaak en graag buiten, bekeek en bestudeerde de natuur, en speelde met de gedachte om wetenschapper te worden. Maar ik liet dit idee los, toen de tragiek van de vernederingen van mijn volk door de Japanse koloniale overheersers echt goed tot me doordrong. De mensen waren er zo slecht aan toe, dat ze vaak niet eens in staat waren om in hun levensonderhoud te voorzien. Het werd me duidelijk dat ik als wetenschapper, zelfs al zou ik de Nobelprijs winnen, het verdriet van mensen in zulke ellende toch niet kon wegnemen.

Ik wilde iemand worden die de tranen van de mensen afdroogt, en de pijn in hun hart kan wegnemen. Wanneer ik in het bos lag en naar de vogelgeluiden luisterde, dacht ik vaak: “De wereld moet zo warm en zacht worden als het gezang van die vogels. Ik wil iemand worden die de levens van mensen laat geuren als bloemen”. Ik wist niet welke carrière ik moest kiezen om dit te bereiken, maar mijn voornemen om iemand te worden die mensen gelukkig maakt, werd steeds sterker.

Toen ik tien was, bekeerde ons gezin zich tot het christendom, geïnspireerd door mijn oudoom Yun Guk Moon, die predikant was en een vurig geloofsleven leidde. Vanaf dat moment ging ik trouw naar de kerk, zonder ook maar één zondag over te slaan. Wanneer ik ook maar iets te laat kwam voor de dienst, schaamde ik me zo dat ik mijn gezicht niet durfde tonen. Ik weet niet waarom ik me op zo’n jonge leeftijd al zo voelde, maar God was toen al op een krachtige manier in mijn leven aanwezig. Mijn gebed was vurig, en mijn vragen diep. Steeds intenser werd mijn worsteling met vragen over leven en dood, en over de treurigheid en de uitzichtloosheid van het menselijk bestaan.

Op mijn twaalfde was ik aanwezig bij de herbegrafenis van mijn overgrootvader. Normaal mochten alleen de volwassenen van de familie zo'n gebeurtenis bijwonen, maar ik wilde ontzettend graag met mijn eigen ogen zien wat er met mensen gebeurt wanneer ze doodgaan. Met veel moeite kreeg ik mijn ouders zover dat ik mee mocht. Toen het graf open ging en ik zijn overblijfselen zag, was ik geschokt en overmand door angst. Terwijl de volwassenen met een plechtig ritueel het graf openden, was alles wat ik zag een bleek en verschrompeld skelet. Geen spoor van overgrootvaders gelaatstreken, zoals mijn ouders ze beschreven hadden - alleen dat afzichtelijke beeld van die bleekwitte beenderen.

Het kostte me enige tijd om over die schok heen te komen. Ik zei tegen mezelf: "Overgrootvader moet er net zo uitgezien hebben als wij. Betekent dit dat ook mijn ouders straks een hoopje witte beenderen worden, wanneer ze sterven? Gebeurt dit later ook met mij? Iedereen gaat dood, maar liggen we daar dan in de aarde, niet meer in staat om ergens over na te denken?" Ik kon deze vragen niet uit mijn hoofd krijgen.

Rond die tijd gebeurden er een aantal vreemde dingen in en rondom ons huis, en één daarvan herinner ik me nog erg goed. Telkens wanneer er in ons gezin kleren werden geweven, haalden we de eindjes draad uit het spinnewiel en stopten ze in een aardewerken kruik, tot we genoeg hadden om er een stuk stof van te maken. Het weefsel dat we van die eindjes maakten heette yejang, het was een speciale stof die gebruikt werd wanneer een kind uit de familie ging trouwen. Maar op een nacht werden die eindjes teruggevonden, verspreid over de takken van een kastanjeboom in een naburig dorp. De boom zag er wonderlijk wit bestoven uit. We begrepen niet wie die eindjes draad uit de kruik kon hebben genomen, om ze daarna rond te strooien over de boom die toch een behoorlijk eind van ons huis vandaan stond. Dit leek op iets dat niet gedaan kon zijn door mensenhanden, en het beangstigde iedereen in het dorp.

Toen ik zestien was kwam het noodlot over ons gezin: vijf van mijn jongere broertjes en zusjes stierven binnen één jaar. Het smartelijke verdriet van onze ouders, die in zo'n korte tijd vijf van hun dertien kinderen verloren, is niet met woorden te beschrijven. Overal leek de dood toe te slaan. Andere leden van onze familie verloren hun veestapel. Van één gezin ging de koe plotseling dood, hoewel ze kerngezond was. In een ander huishouden stierven verscheidene paarden, de een na de ander. Op weer een andere boerderij gingen in één nacht zeven varkens dood.

Het leed van één gezin leek verbonden met het lijden van de natie en de wereld. Ik maakte me steeds meer zorgen over de verstikkende situatie van het Koreaanse volk onder de Japanse tirannie, die steeds meedogenlozer werd. De mensen hadden honger, en soms waren ze gedwongen om gras en boombast te koken om iets te eten te hebben. Er scheen geen eind te komen aan de oorlogen die overal op de wereld gevoerd werden. Toen las ik op een dag in de krant dat een jonge scholier, net zo oud als ik, een einde aan zijn leven gemaakt had. "Waarom ging hij dood?", vroeg ik mezelf af. "Wat brengt iemand op zo'n jonge leeftijd er toe, om zichzelf van het leven te beroven?". Ik was verpletterd door dit nieuws, alsof het iemand was die heel dicht bij me stond, en begon te huilen boven de opengeslagen krant. Drie dagen en nachten bleven de tranen komen, en ik kon niets doen om ze te stoppen.

Ik kon de serie vreemde gebeurtenissen niet bevatten. Ook het feit dat goede mensen door een tragisch noodlot getroffen werden, begreep ik niet. De aanblik van het gebeente van mijn overgrootvader had me er toe gebracht, vragen te stellen over leven en dood. En de reeks ongewone voorvallen in en rondom ons ouderlijk huis hadden tot gevolg, dat ik me steeds meer openstelde voor religie. Het Woord van God dat ik in de kerk hoorde was echter niet voldoende voor me: het gaf me niet de duidelijke antwoorden die ik zocht. Ik zocht naar verlichting voor de frustraties in mijn hart, en ik

bracht steeds meer tijd door in gebed.

“Wie ben ik? Waar kom ik vandaan? Wat gebeurt er met mensen wanneer ze dood gaan? Is er een wereld van de eeuwige ziel? Bestaat God echt? Is God werkelijk almachtig? Als dat zo is, waarom blijft Hij dan passief, terwijl het leed en het verdriet van de wereld zich voor Zijn ogen voltrekt? Indien God de wereld gemaakt heeft, schiep Hij dan ook al het lijden in de wereld? Waarom moet het Koreaanse volk zoveel lijden? Waarom haten mensen elkaar, vechten ze, en beginnen ze oorlogen?” Mijn hart was vol met zulke serieuze en fundamentele vragen. Niemand kon ze voor mij beantwoorden, dus bidden was het enige dat er voor mij overbleef.

Gebed hielp me inderdaad om troost te vinden. Wanneer ik de beklemmende vragen in mijn hart aan God voorlegde, verdwenen alle pijn en angst en kwam mijn hart tot rust. Steeds meer tijd bracht ik door in gebed, tot het punt waarop ik ’s nachts niet meer sliep en alleen nog maar bad. En plotseling was daar die zeldzame en kostbare ervaring waarin God mijn gebeden beantwoordde. Die dag zal me altijd bijblijven als de dierbaarste herinnering in mijn leven.

Het was de nacht vóór Pasen in het jaar waarin ik zestien werd. Ik was op de berg ‘Myodu’ in gebed verzonken, en smeekte God in tranen om antwoorden. Waarom heeft Hij een wereld met zoveel droefheid en wanhoop geschapen? Waarom heeft de alwetende en almachtige God de wereld in zoveel pijn achtergelaten? Wat moest ik doen voor mijn arme vaderland? Ik schreide bittere tranen, terwijl ik maar doorging deze vragen te stellen. Die Paasmorgen, voor dag en dauw en na weer een doorwaakte nacht, verscheen Jezus voor mij. Hij verscheen in een oogwenk, als een windvlaag, en zei: “God zelf is in diepe rouw gedompeld vanwege het lijden van de mensheid. Jij moet op aarde een speciale missie op je nemen, die te maken heeft met het werk van de Hemel”.

Die dag zag ik duidelijk het bedroefde gezicht van Jezus. Ik hoorde duidelijk zijn stem. Deze ervaring, dit aanschouwen van de manifestatie van Jezus, deed mijn lichaam hevig schudden, als in een krachtige storm. Ik was vervuld met een angst zo groot, dat ik dacht dat ik dood ging, en tegelijkertijd met een dankbaarheid zo diep, dat ik dacht dat ik op het punt stond te ontploffen. Jezus sprak duidelijk over het werk dat ik op me zou moeten nemen. Zijn woorden waren uitzonderlijk: ze hadden te maken met het redden van de mensheid van al haar lijden, en met vreugde brengen in Gods hart.

Mijn eerste reactie was: “Ik kan dat niet doen! Hoe kan ik dat doen? Waarom geeft u mij zo’n ontzettend grote en belangrijke missie?” Ik was werkelijk bang, en wilde deze missie op een of andere manier ontlopen. Ik hield me vast aan de zoom van zijn kleeid, en weende ontroostbaar.

2-2

Hoe groter de pijn, hoe meer we moeten liefhebben

Ik viel ten prooi aan extreme verwarring. Ik kon het grote geheim in mijn hart niet met mijn ouders delen. Het voor mezelf houden kon ik echter evenmin. Ik wist absoluut niet wat ik moest doen. Zoveel

was duidelijk: ik had een heel speciale opdracht van de Hemel ontvangen. Het was zo'n enorme en overweldigende verantwoordelijkheid. Ik beefde van angst bij de gedachte dat ik dit misschien niet alleen aankon. Meer nog dan voorheen zocht ik houvast in gebed, en probeerde zo mijn verwarde hart tot rust te brengen. Maar zelfs dat had geen effect. Hoezeer ik het ook probeerde, ik kon geen moment loskomen van de herinnering aan mijn ontmoeting met Jezus.

Deze ontmoeting veranderde mijn leven totaal. Jezus' droevige gezicht stond in mijn hart gegrift alsof het er ingebrand was, en ik kon aan niets anders denken. Vanaf die dag ging ik volledig op in Gods woord. Er waren dagen dat ik omgeven was door eindeloze duisternis, en de pijn in mijn hart was zo schrijnend dat zelfs ademen moeilijk was. Op andere momenten was mijn hart vervuld van vreugde, alsof ik de ochtendzon boven de horizon zag opkomen. In een poging mijn hart, en de waterval van mijn tranen, tot rust te brengen, heb ik het volgende gedicht geschreven:

KROON VAN GLORIE

Wanneer ik aan mensen twijfel, voel ik pijn.

Wanneer ik mensen veroordeel, is dat ondraaglijk.

Wanneer ik mensen haat, heeft mijn bestaan geen waarde.

Maar indien ik geloof, word ik bedrogen.

Indien ik liefheb, word ik verraden.

Wanneer ik vanavond lijd en verdrietig ben, mijn hoofd in mijn handen,

Heb ik dan ongelijk?

Ja, ik heb ongelijk.

Ofschoon bedrogen, moeten we blijven geloven,

Hoewel verraden, schenken we toch vergeving.

Heb volledig lief, zelfs degenen die je haten.

Droog je tranen en verwelkom met een glimlach

Degenen die niets kennen dan bedrog

En hen die verraden zonder berouw.

O Meester, de pijn van het liefhebben.

Zie mijn handen.

Leg Uw hand op mijn borst.

Mijn hart barst uiteen, wat een kwelling.

Maar wanneer ik hen die tegen mij ingingen liefhad,

Bracht ik de overwinning.

Indien jij hetzelfde hebt gedaan,

Zal ik je de Kroon van Glorie geven.

De dagen dat ik steeds dieper de wereld van gebed binnengevoerd werd, volgden elkaar op. Ik stelde me volledig open voor de essentiële nieuwe inzichten die ik direct van Jezus kreeg. Ik liet me volledig in beslag nemen door Gods Woord, en begon een heel ander leven te leiden. Ik begon over veel dingen na te denken, en langzamerhand werd ik een jongen van weinig woorden.

Wie de weg van God volgt, moet zijn doel met heel zijn hart en met uiterste toewijding najagen. Dit vereist een extreme doelgerichtheid. Vanaf mijn geboorte ben ik koppig van aard en mijn karakter herbergt een grote vasthoudendheid. Ik gebruikte deze door God gegeven onverzettelijkheid om moeilijkheden te overwinnen, en het mij opgedragen pad te volgen. Wanneer de twijfel toesloeg, hernam ik mezelf met de gedachte: “Ik heb Gods woord rechtstreeks ontvangen!”. Het was niet eenvoudig om deze weg te kiezen, omdat het vereiste dat ik de rest van mijn jeugd opofferde. Soms had ik de sterke neiging om dit moeilijke pad te laten voor wat het was.

Een wijs iemand stelt zijn hoop in de toekomst en gaat door, hoe moeilijk het ook is. Een dwaas daarentegen, gooit zijn toekomst te grabbel omwille van directe bevrediging. Als kleine jongen had ik soms ook dwaze gedachten, maar uiteindelijk koos ik voor het pad van de wijze. Met een blij hart gaf ik mijn leven, om de weg van Gods wil te gaan. Weglopen kon ik niet, ook al zou ik het proberen. Deze weg was voor mij de enige optie.

Waarom riep God juist mij? Zelfs nu ik over de negentig ben, vraag ik me iedere dag af waarom God me geroepen heeft. Waarom heeft Hij van alle mensen op de wereld uitgerekend mij gekozen? Niet omdat ik zo’n knap gezicht of zo’n voortreffelijk karakter had, of zo’n diepe overtuiging. Ik was maar een onopvallende, koppige en een beetje dwaze jongeman. Als God al iets in mij aantrof, dan moet

het een oprecht hart zijn geweest, dat met tranen van liefde naar Hem op zoek was. Liefde is altijd en overal het essentiële punt. God was op zoek naar een persoon die met een hart vol liefde wilde leven; die, geconfronteerd met pijn en tegenslag, de gevolgen daarvan teniet kon doen met liefde. Ik was een jongen van het boerenland met niets bijzonders om trots op te zijn. Ook nu blijf ik zonder aarzeling volhouden dat ik mijn leven voor niets anders had willen geven dan voor de liefde van God.

Er was niets dat ik uit mijzelf wist, en daarom stelde ik al mijn vragen aan God. Ik vroeg: "God, bestaat U werkelijk?" en alleen op die manier werd ik volledig van Zijn bestaan overtuigd. Ik vroeg: "Is er iets waarvan U hoopt dat het werkelijkheid wordt?". Het antwoord was dat ook de almachtige God hartenwensen heeft, die wachten op vervulling. Ik vroeg Hem: "God, heeft U mij nodig?" Zo ontdekte ik dat Hij me nodig heeft voor een unieke opdracht.

In die dagen vol ernstig gebed en diepe toewijding aan de wil van de Hemel, verscheen Jezus mij telkens weer met speciale boodschappen. Wanneer ik met grote serieusheid iets wilde weten, kwam Jezus met een zachte gezichtsuitdrukking en beantwoordde mijn vragen. Zijn woorden waren altijd kernachtig en troffen me als scherpe pijlen in het hart. Het waren niet slechts woorden. Het waren openbaringen over de schepping van het universum, die de deur naar een nieuwe wereld openden. Wanneer Jezus sprak, verscheen hij mij als een zachte bries, maar ik nam Zijn woorden ter harte, en bad met een kracht die sterk genoeg was om een boom te ontwortelen. Stap voor stap leerde ik inzien welk doel God had bij de schepping van het universum, en ging ik Zijn scheppingsbeginselen begrijpen.

In de zomer van dat jaar maakte ik een pelgrimstocht door het land. Geld had ik niet. Ik ging langs de huizen om voedsel te vragen. Als ik geluk had, kreeg ik een lift van een vrachtwagenchauffeur. Zo bezocht ik alle uithoeken van het land. Overal waar ik kwam, zag ik dat mijn vaderland een dal van bittere droefheid was. Er kwam geen eind aan het gezucht van hongerende mensen. Hun weeklagen en verdriet werden tranen, en die tranen vulden rivieren.

"Aan deze ellendige geschiedenis moet zo snel mogelijk een eind komen", zei ik tegen mezelf. "Ons volk mag niet zo lamgeslagen en wanhopig blijven! Ik moet een mogelijkheid vinden om naar Japan en Amerika te gaan, zodat ik de wereld de grootsheid van het Koreaanse volk kan laten inzien."

Door deze pelgrimstocht verdubbelde mijn vastbeslotenheid voor mijn toekomstige arbeid. Met gebalde vuisten concentreerde ik mijn geest volledig, en kreeg ik een haarscherp beeld van de weg die ik in mijn leven moest gaan: "Ik zal mijn leven geven om ons volk te redden, en

Gods vrede op deze aarde te brengen".

Na het voltooien van de middelbare school verhuisde ik naar Seoel, waar ik op mezelf woonde in de wijk Heukseok-dong, en studeerde aan het Gyeong-seong instituut voor handel en technologie.

De winters in Seoel waren extreem koud, en temperaturen van twintig graden onder nul waren gewoon. Bij dergelijk weer vroomde de rivier de Han dicht. Het huis waar ik woonde stond op een kleine heuvel en had geen stromend water. We haalden water uit een put die zo diep was dat we tien armlengtes touw nodig hadden, om het water met de emmer naar boven te halen. Steeds weer opnieuw brak het touw, en daarom maakte ik een ketting aan de emmer vast. Telkens wanneer ik een emmer met water naar boven trok, waren mijn handen bijna aan de ketting vastgevroren. Slechts door er voortdurend op te blazen kon ik mijn handen warm houden.

Om mezelf tegen de kou te beschermen gebruikte ik mijn breitalent. Ik breide een trui, dikke sokken, een pet en handschoenen. De ruim vallende pet was zo elegant dat, wanneer ik hem in de stad droeg, de mensen dachten dat ik een vrouw was.

Ik verwarmde mijn kamer nooit, zelfs niet op koude winterdagen, omdat ik er geen geld voor had. Dat ik kon slapen met een dak boven mijn hoofd, gaf mij het gevoel dat ik in luxe leefde vergeleken met de vele daklozen, die gedwongen waren om op straat manieren te vinden om zich warm te houden. Op zeker moment was het zo koud, dat ik onder mijn deken een brandende gloeilamp bij wijze van warmwaterkruik tegen me aan hield. 's Nachts brandde ik mezelf door de hitte van de lamp en ik liep een paar flinke blaren op. Zelfs nu nog denk ik, wanneer iemand de naam Seoel noemt, als eerste aan de enorme kou die de stad toen vaak in zijn greep hield.

Mijn maaltijden bestonden uit een kom rijst en nooit meer dan één bijgerecht, terwijl de gemiddelde Koreaanse maaltijd wel twaalf bijgerechten kan hebben. Ik nam altijd één bord per maaltijd. Zelfs nu heb ik niet veel bijgerechten nodig. Deze gewoonte heb ik aangeleerd toen ik alleen woonde. Ik geef de voorkeur aan één bijgerecht dat goed is klaargemaakt. Wanneer ik een uitgebreide maaltijd zie, geserveerd op een groot aantal schaaltes, dan heb ik het daar moeilijk mee. Ik at nooit lunch toen ik in Seoel naar school ging. Ik ontwikkelde de gewoonte om slechts tweemaal per dag te eten, toen ik als kind door het heuvelland trok. Deze levensstijl hield ik vol tot ik bijna dertig jaar was.

Mijn tijd in Seoel leerde me hoeveel tijd er gaat zitten in het huishouden. Midden jaren tachtig ben ik nog eens teruggekeerd naar Heukseok-dong. Ik was verrast bij de aanblik van het huis waarin ik vroeger woonde, en door het feit dat het er nog altijd stond. Mijn kamer en de binnenplaats waar ik mijn wasgoed te drogen hing, waren er nog steeds. Wel vond ik het jammer dat de put, waar ik bij het ophalen van het water in mijn handen blies om ze te verwarmen, verdwenen was.

Tijdens mijn verblijf in Heukseok-dong maakte ik me dit motto eigen: "Zorg er eerst voor dat je jezelf kunt besturen, alvorens te streven naar bestuur over het universum." Dat betekende dat ik, wilde ik de kracht hebben om het land en de wereld te redden, eerst mijn eigen lichaam moest trainen, en er de volledige controle over moest krijgen. Ik trainde mezelf door gebed en meditatie, maar ook door sport en lichaams oefeningen. Dat had tot gevolg dat honger, kou en andere prikkels van het lichaam maar weinig invloed op me hadden. Zelfs wanneer ik at zei ik: "Rijst, ik wil dat je de brandstof wordt voor het werk dat ik vandaag wil doen". Ik leerde boksen, voetballen en allerlei zelfverdedigingstechnieken. Daardoor heb ik, hoewel mijn gewicht sinds mijn jeugd is toegenomen, nog steeds de soepelheid van een jongeman.

Op school, in het Gyeong-seong instituut voor handel en technologie, was het de gewoonte dat

studenten om beurten het klaslokaal schoonmaakten. Maar ik besloot dat dit mijn taak zou worden, een taak die ik iedere dag alleen wilde doen. Niet als straf, maar als uitdrukking van mijn eerlijke en diepe verlangen om meer van de school te houden dan wie ook. Aanvankelijk probeerden andere studenten me te helpen, maar ze merkten al gauw dat ik daar geen prijs op stelde. Schoorvoetend stemden mijn klasgenoten ermee in, en zo werd het schoonmaken mijn werk.

Ik was een ongewoon rustige student. In tegenstelling tot mijn klasgenoten hield ik niet van oppervlakkige praatjes, en er gingen dagen voorbij dat ik geen woord sprak. Hoewel ik nooit fysiek geweld gebruikte, is dat misschien de reden waarom mijn collega-studenten mij met respect behandelden, en op hun gedrag letten in mijn aanwezigheid. Wanneer ik naar het toilet ging en er een rij studenten stond te wachten, lieten ze me onmiddellijk voorgaan. Was er een probleem op school, dan was ik vaak de eerste aan wie om advies werd gevraagd.

Ik was bijzonder vasthoudend bij het stellen van vragen tijdens de les, en meer dan één leraar verbaasde zich over mijn diepgravende vragen. Wanneer we bijvoorbeeld tijdens de wiskundeles een nieuwe formule leerden, vroeg ik: “Wie heeft deze formule bedacht? Wilt u dit alstublieft stap voor stap uitleggen, zodat ik het precies begrijp?” Ik gaf niet op zolang het antwoord me niet volkomen helder was. Ik had geen mededogen met mijn leraren en zocht steeds verder. Geen enkele wet of axioma kon ik aanvaarden, zolang ik hem niet volledig had uitgeplozen en hem voor mezelf op een rijtje had gezet. Eigenlijk wilde ik zelf degene zijn die als eerste deze prachtige stelling had ontdekt. Dit vasthoudende karakter, dat ervoor had gezorgd dat ik als kleine jongen de hele nacht huilde wanneer ik iets niet kon oplossen, kwam ook in mijn studietijd tot uitdrukking. Met dezelfde ernst en vasthoudendheid als waarmee ik tot God bad, verdiepte ik me ook in mijn studie.

Iedere taak die we op ons nemen vereist grote oprechtheid en toewijding, en dit niet slechts voor een korte tijd. Het behoort een continu proces te zijn. Een mes dat maar één keer wordt gebruikt en niet wordt geslepen, wordt bot. Hetzelfde geldt voor ernst en toewijding. We moeten ons dagelijkse inspannen met de gedachte dat het mes voortdurend moet worden geslepen. Welke taak we ook hebben, door ons op die manier te blijven inspannen bereiken we tenslotte een mystieke toestand. Wanneer je een penseel in de hand neemt en je met grote overgave op je hand concentreert, terwijl je tot jezelf zegt: “Een groot kunstenaar zal mij komen helpen”, dan kun je een schitterend schilderij maken dat de wereld inspireert.

Ik heb me erop toegelegd, sneller en nauwkeuriger te leren spreken dan wie dan ook. In een zijkamertje waar niemand me kon horen deed ik mijn oefeningen. Ik oefende om moeilijke woorden snel en foutloos uit te spreken, en om snel uit te drukken wat ik wilde zeggen. Uiteindelijk kon ik tien woorden zeggen in de tijd die anderen nodig hebben voor één woord. Zelfs nu, op hoge leeftijd, kan ik bijzonder snel spreken. Sommigen zeggen dat ik zó snel spreek, dat mensen moeite hebben om me te volgen. Maar mijn hart heeft zo’n enorme haast dat ik er niet tegen kan om langzaam te spreken. Ik heb zo veel dingen die ik zeggen wil, hoe kan iemand verlangen dat ik langzamer spreek?

In dit opzicht lijk ik sterk op mijn grootvader, die graag met mensen sprak. Grootvader kon in de gastenkamer van ons huis gesprekken voeren van wel drie of vier uur lang, waarbij hij enthousiast zijn mening gaf over de gebeurtenissen van de dag. Ik ben ook zo. Wanneer ik met mensen samen ben en we communiceren van hart tot het hart, dan raak ik mijn gevoel voor tijd helemaal kwijt. Dan weet ik niet of het nacht wordt of dat de zon opkomt. De woorden komen als een niet te stoppen stroom uit mijn hart. In die toestand wil ik niet eten, alleen maar praten. Het is moeilijk voor mensen om naar me te luisteren, en vaak staan de zweetdruppels op hun voorhoofd. Ook bij mij loopt het zweet van mijn

gezicht, terwijl ik maar doorga met spreken. Niemand durft zich te verontschuldigen en niemand gaat weg. Zo komt het dat we dikwijls de hele nacht opblijven.

2-4

Een sleutel die een groot geheim prijsgeeft

Zoals ik de bergtoppen rond mijn geboortedorp had beklommen, zo onderzocht ik iedere uithoek van Seoel. In die tijd kwam je met de tram van het ene naar het andere einde van de stad. Een tramkaartje kostte vijf jeon (ongeveer vijf eurocent, vert.) maar ik wilde dat geld niet uitgeven en liep de hele weg naar het centrum van de stad. Op hete zomerdagen droop het zweet van mijn lichaam tijdens het lopen, en op koude winterdagen liep ik hard tegen de snijdende wind in. Ik liep zó snel dat ik de weg vanaf Heuksok Dong over de rivier de Han, tot aan het Hwa Shin warenhuis in Jong Ro, in vijf en veertig minuten aflegde. De meeste mensen deden daar anderhalf uur over.

Het geld dat ik uitspaarde door geen tramkaartje te kopen gaf ik aan mensen die het harder nodig hadden dan ik. Het was zo'n klein bedrag dat het eigenlijk gênant was om te geven, maar ik gaf het met een zuiver hart, met de houding dat ik een fortuin wilde geven. Daarbij bad ik dat dit geld het zaadje zou mogen zijn, waardoor de ontvanger in de toekomst rijk gezegend zou worden. Ieder jaar in april stuurde mijn familie me het lesgeld voor dat jaar. Maar ik kon niet werkeloos toezien hoe mensen om mij heen in financiële nood verkeerden, dus mijn geld was al op wanneer de maand mei nog moest beginnen. Op een dag kwam ik op weg naar school een man tegen die zo ziek was, dat het leek alsof hij doodging. Ik had erg met hem te doen, en kon hem niet aan zijn lot overlaten. Ik droeg hem op mijn rug naar een ziekenhuis, dat ongeveer twee kilometer verderop lag. Het contante geld in mijn zak was bedoeld om mijn schoolgeld te betalen, maar ik besloot er de rekening van het ziekenhuis mee te voldoen. Nu had ik niets meer, en de weken daarna maande de school mij herhaaldelijk om mijn lesgeld te betalen. Mijn vrienden voelden met me mee, en hielden een collecte om me te helpen. Nooit zal ik de vrienden vergeten die me toen geholpen hebben.

Het geven en ontvangen van hulp is een unieke wisselwerking die zijn oorsprong vindt in de Hemel. Ook al sta je er op het moment niet bij stil, wanneer je later terugkijkt besef je: "Oh, dus daarom stuurde God mij naar die plek, precies op dat moment!" Dus wanneer plotseling een medemens je weg kruist die je hulp nodig heeft, besef dan dat de Hemel je gestuurd heeft om te helpen, en doe vervolgens wat je kunt. Als de Hemel wil dat je 'tien eenheden hulp' geeft, dan is vijf niet voldoende; en wanneer de Hemel zegt: "Geef er tien!", geef er dan honderd. Wanneer je iemand helpt, moet je bereid zijn om, indien nodig, je portefeuille om te keren.

In Seoel ontdekte ik voor het eerst de baram ddok, een kleurige, met lucht gevulde rijstcake, gebakken in een mooie vorm. Ik was verbaasd over zo'n fraai uitziend stuk gebak, maar toen ik er in beet, merkte ik dat het geen vulling had, alleen lucht. Het implodeerde gewoon in mijn mond.

Dit deed me iets beseffen over de aard van de stad Seoel. Onze hoofdstad leek veel op zo'n met lucht

gevulde rijstcake. Plotseling begreep ik waarom de inwoners van Seoel de naam hebben schrapers te zijn, gierige mensen. Aan de buitenkant leek Seoel een stad vol rijke en belangrijke mensen, maar in werkelijkheid waren er grote aantallen armen. Veel bedelaars leefden, in lompen gehuld, onder de brug over de rivier de Han. Ik zocht hen op, knipte hun haar en deelde mijn hart met hen. Arme mensen kennen veel tranen; er is veel droefheid in hun hart. Vaak hoefde ik maar een paar woorden te zeggen, of mijn gesprekspartner barstte in tranen uit. Soms kreeg ik van iemand een handvol rijst, gekregen tijdens het bedelen. Ruwe, besmeurde handen strekten zich dan uit om het kostbare voedsel met mij te delen. Ik weigerde dit eten nooit, maar nam het aan met een dankbaar hart.

Thuis in mijn geboortestad ging ik op zondag trouw naar de kerk, en ik zette die gewoonte voort in Seoel. Ik bezocht de ‘Myungsu-dae Kerk van Jezus’ in Heuksok Dong, en ook de pinkstergemeente in Seobing-go, die diensten hield aan de overzijde van de rivier de Han. Wanneer ik op koude winterdagen over de bevroren rivier naar Seobinggo Dong liep, maakte het ijs krakende geluiden onder mijn voeten.

In de kerk werkte ik als onderwijzer van de zondagsschool. De kinderen hielden van mijn boeiende lessen. Nu ben ik niet meer de uitblinker in het vertellen van grappen die ik vroeger was, maar in die tijd boeide ik de kinderen met mijn levendige en komische verhalen. Wanneer ik huilde, dan huilden ze met me mee, en wanneer ik lachte dan stonden bij hen de tranen in de ogen van de pret. Ik was zo geliefd dat ze mij overal waar ik heenging volgden.

Achter Myungsu-dae ligt de berg Seo-dal, ook wel bekend als de berg Darma. Vaak klom ik op een grote zwerfkei op de berg Darma en bracht daar de nacht door in gebed. Of het nu een broeierige zomer- of een ijskoude winternacht was, zodra ik begon te bidden ging ik er helemaal in op. Ik bad urenlange gebeden vol tranen over de woorden die ik van God ontving. Zijn woorden waren als gecodeerde boodschappen, en ik voelde de noodzaak om nog dieper en serieuzer te bidden. Terugdenkend aan die tijd, realiseer ik me dat God ook toen al de sleutel tot het ontrafelen van grote mysteries in mijn handen had gelegd. Dat ik aanvankelijk bepaalde deuren niet kon openen, kwam doordat mijn gebeden nog niet toereikend waren. Wanneer ik at, dan was ik me daar dikwijls helemaal niet van bewust, zo zeer was ik in gedachten verzonken.

Als ik ging slapen deed ik wel mijn ogen dicht, maar vaak kon ik de slaap niet vatten. Mijn medestudenten en huisgenoten wisten niet dat ik iedere nacht de heuvel op ging om te bidden. Wel moeten ze gevoeld hebben dat ik anders was. Ze voelden dat ik met belangrijke en hoogstaande dingen bezig was, want zij behandelden me met een mengeling van respect en ontzag. Wij studenten konden goed met elkaar opschieten en maakten elkaar aan het lachen met grappige verhalen.

Ik kan met iedereen goed overweg, wie het ook is. Ontmoet ik een oud vrouwtje, dan kan ik een vriend voor haar zijn. Komen er kinderen naar me toe, dan speel ik met hen. Door liefde kunnen we met iedereen een diepe en blijvende band opbouwen.

Ik werd goede vrienden met mevrouw Gi Wan Lee, die vertelde getroffen te zijn door mijn gebed in de kerk tijdens de vroege dienst. Onze vriendschap duurde meer dan vijftig jaar, en eindigde pas toen zij op tachtigjarige leeftijd deze wereld verliet. Haar jongere zus, mevrouw Gi-bong Lee, was altijd druk in de weer met de zorg voor haar pension. Ook met haar had ik een innige band. Zij voelde zich niet op haar gemak als zij niets voor mij kon doen. Vaak gaf ze me extra bijgerechten bij het eten. Ik zei niet veel en was geen onderhoudend gezelschap; daarom wist ik niet waarom ze me zo goed behandelde. Later, toen de Japanse koloniale politie mij vasthield op het hoofdbureau van de provincie Gyeonggi,

bracht ze me kleren en eten. Zelfs nu na al die jaren voel ik grote genegenheid voor haar.

Ook mevrouw Song, die een winkeltje had vlakbij het huis waar ik woonde, speelde een rol in mijn leven, en ook zij heeft me in die tijd veel geholpen. "Wie ver van zijn ouderlijk huis woont heeft altijd honger", zei ze altijd. Vanuit haar winkeltje bracht ze mij de spullen die ze niet kon verkopen. Het was een kleine zaak en ze had nauwelijks genoeg geld voor haar eigen levensonderhoud. Toch zorgde ze voor mij als een moeder.

Op een dag hielden we een kerkdienst op een zanderige strook grond langs de rivier de Han. Tegen lunchtijd zocht iedereen een plekje op de grond om te eten. Ik had de gewoonte om niet te lunchen en vond het niet prettig om erbij te zitten, terwijl de anderen hun lunch aten. Dus sloop ik stilletjes weg van de groep en vond een plek om te zitten op een stapel rotsblokken. Mevrouw Song zag me daar zitten en bracht me twee stukken brood en een ijsje. Ik was zo dankbaar! In geld uitgedrukt was het slechts een jeon per stuk, en vier jeon in totaal, maar ik ben nooit vergeten hoe dankbaar ik me op dat moment voelde.

Iemand die mij helpt, ook al is het met iets kleins, blijft altijd in mijn herinnering. Zelfs nu op de leeftijd van negentig jaar kan ik me al die gebeurtenissen herinneren. Ik weet nog precies wat mensen voor me hebben gedaan, en wanneer. Nooit kan ik de mensen vergeten die zich zonder aarzelen voor mij hebben ingezet, en me op edelmoedige wijze hebben geholpen.

Wanneer iemand me een gunst verleent, vind ik het belangrijk dat ik die geste terugbetaal. Als ik degene die me hielp niet meer persoonlijk kan ontmoeten, dan wil ik hem of haar op zijn minst een warm plekje in mijn hart geven. Ik wil met de instelling leven dat ik deze mens ooit iets teruggeef, doordat ik een ander mens help.

2-5

Als een gloeiende vuurbal

Nadat ik in 1942 mijn diploma had behaald aan het Kyeongsong Instituut in Seoel, ging ik naar Japan voor verdere studie. De reden dat ik daarheen ging was omdat ik voelde dat exacte kennis over Japan belangrijk was voor het slagen van mijn missie. In de trein naar de havenstad Busan voelde ik een diepe droefheid opkomen. Ik bedekte mijn gezicht met mijn jas en hilde intens. Mijn gezicht was rood en opgezwollen. Ik was overmand door verdriet omdat ik mijn land, dat zo te lijden had onder het Japanse koloniale juk, moest verlaten. Met betraande ogen keek ik naar buiten. Ik zag hoe ook de heuvels en rivieren weenden, en dat zij nog meer verbitterd waren dan ik. Ik zag hoe de tranen uit het gras en de bomen stroomden. Bij het gewaar worden van dit visioen, zei ik: "Ik beloof jullie, heuvels en rivieren van mijn vaderland, dat ik op een dag terug zal keren, en dat ik jullie dan de bevrijding van mijn land breng. Huil dus maar niet meer, maar wacht op mij".

Op 1 april 1942, om twee uur in de ochtend, ging ik aan boord van de veerboot die me van Busan naar

het Japanse Shimonoseki zou brengen. Er waaide een sterke wind, maar ik was niet van plan om het dek te verlaten. Ik bleef er tot de volgende ochtend. Naarmate het schip meer op stoom kwam, zag ik de lichten van Busan steeds kleiner worden. Aangekomen in Tokio, ging ik naar het Waseda Koutou Kougakko-instituut voor hoger technisch onderwijs, verbonden met de Waseda universiteit, en schreef me in voor elektrotechniek. Ik koos heel bewust voor een technische studierichting, omdat het naar mijn idee niet mogelijk was een nieuwe religieuze filosofie te vestigen, zonder grondige kennis van de moderne techniek.

De onzichtbare wereld van de wiskunde heeft veel gemeen met religie. Om iets groots tot stand te brengen, moet men uitblinken op het gebied van analyse en redeneerkunst. Ik was goed in wiskunde, wat misschien te maken heeft met het feit dat ik een groot hoofd heb. Ik loste vrij gemakkelijk wiskundige vraagstukken op, die voor anderen moeilijk waren. Vanwege mijn hoofdomvang kon ik bijna geen passende hoeden vinden, en ik moest ze op maat laten maken. Misschien hangt de omvang van mijn hoofd ook samen met mijn vermogen om me ergens op te concentreren, en om kwesties, waar anderen jaren over doen, in relatief korte tijd op te lossen.

Tijdens mijn studie in Japan bestookte ik de leraren met vragen, zoals ik eerder ook in Korea had gedaan. Wanneer ik eenmaal begon met het stellen van vragen, hield ik niet meer op. Ik had al gauw een reputatie, en sommige leraren probeerden me te negeren wanneer ik vroeg: “Maar hoe denkt u hierover?” Wanneer ik ook maar de geringste twijfel over iets had, moest ik het tot op de bodem uitzoeken. Eerder was ik niet tevreden en had ik geen rust. Het was niet mijn bedoeling om mijn leraren in verlegenheid te brengen. Mijn motivatie was zuiver: ik had de stellige overtuiging dat ik bij het bestuderen van welk onderwerp dan ook, tot op de bodem moest gaan. Zo groot was altijd al mijn verlangen naar waarheid.

Op mijn bureau in het kosthuis lagen altijd drie Bijbels geopend naast elkaar: één in het Koreaans, één het Japans en een in het Engels. Ik las dezelfde passages steeds in deze drie talen. Bij het lezen onderstreepte ik de verzen, en door mijn vele aantekeningen in de kantlijn waren de bladzijden van mijn Bijbels zo zwart van de inkt, dat ze nog maar moeilijk te lezen waren.

Kort na aanvang van het nieuwe studiejaar woonde ik een bijeenkomst bij van de vereniging van Koreaanse studenten, die gehouden werd ter verwelkoming van alle nieuwelingen. Met veel passie zong ik een lied uit mijn geboorteland, waarbij mijn liefde voor mijn vaderland voor iedereen duidelijk werd. De Japanse politie hield toezicht. In die dagen werd van Koreanen verwacht dat zij assimileerden in de Japanse cultuur, maar eigenzinnig als ik was, zong ik dit Koreaanse lied met liefde en trots. Duk Mun Eom, die dat jaar begonnen was met zijn studie architectuur, was diep geraakt, en we werden vrienden voor het leven.

In die periode hadden Koreaanse studenten, die voor uiteenlopende studierichtingen waren ingeschreven in Tokio en omgeving, een ondergrondse onafhankelijkheidsbeweging opgericht. Dit was een natuurlijk gevolg van het feit dat ons vaderland er onder het Japanse koloniale regime zeer slecht aan toe was.

De beweging groeide, als reactie op wat de Japanners de ‘Grote Oost Aziatische Oorlog’ noemden (1937–1945). Naarmate de oorlog in hevigheid toenam, begon de regering in Tokio Koreaanse studenten te ronselen als ‘student soldaten’ en hen naar het front te sturen. Het werk van de ondergrondse onafhankelijkheidsbeweging kwam als gevolg van de Japanse maatregelen in een stroomversnelling. We hadden lange debatten over wat er met de Japanse keizer Hirohito moest

gebeuren. Ik meldde me voor een belangrijke positie in deze beweging. Bij mijn werk hoorde ook dat ik nauw samenwerkte met de voorlopige regering van de republiek Korea in Sjanghai, onder leiding van Kim Gu. Mijn verantwoordelijkheden op deze positie hadden me mijn leven kunnen kosten. Ik aarzelde echter niet, omdat ik wist dat, als ik zou moeten sterven, het voor een uiterst nobele zaak zou zijn.

Naast de Waseda Universiteit stond een politiebureau. De Japanse politie kreeg lucht van mijn activiteiten, en begon me scherp in de gaten te houden. De politie was altijd op de hoogte van mijn reisplannen tijdens vakanties. Men wist precies wanneer mijn schip naar Korea zou vertrekken, en ik werd gevolgd tot op de kade. Men wilde er zeker van zijn dat ik ook daadwerkelijk vertrok. Ik werd zo vaak opgepakt, dat ik me het aantal keren niet meer kan herinneren. De Japanse agenten sloegen me, martelden me, en stopten me in een cel. Maar zelfs onder de zwaarste folteringen weigerde ik hen de informatie te geven waarnaar ze op zoek waren.

Hoe meer ze me sloegen, des te meer moed verzamelde ik. Op een dag was ik op de Yotsugawa brug in gevecht met de politie die me achterna zat. Ik rukte een stuk van de brugleuning los, en gebruikte het als wapen in het gevecht. In die dagen was ik als een gloeiende vuurbal.

2-6

Vrienden worden met de arbeiders door te delen in hun misère

Net als in Seoel, vond ik het ook in Tokio belangrijk om de stad te leren kennen, door haar verste uithoeken op te zoeken. Wanneer mijn vrienden bij voorbeeld naar de stad Nikko gingen om daar van het mooie uitzicht te genieten, bleef ik liever in Tokio achter om de stad al lopend, wijk voor wijk, te leren kennen. Ik ontdekte dat het een stad was die, hoewel van buitenaf aantrekkelijk, doortrokken was van armoede. Opnieuw schonk ik al het geld dat ik van thuis meekreeg aan arme mensen.

In die tijd had ook in Japan iedereen honger. Onder de Koreaanse studenten waren de financiële problemen talrijk. Telkens wanneer ik mijn maandrantsoen aan maaltijdbonnen kreeg, gaf ik die weg. Ik gaf ze aan studenten die zich geen bonnen konden veroorloven en zei: “Eet! Eet alles wat je maar wilt”. Over geld verdienen maakte ik me geen zorgen. Ik kon overal aan de slag, en werkte als dagloner voor mijn levensonderhoud. Ik verdiende graag geld, en gebruikte het om het collegegeld van arme studenten te betalen. Anderen helpen en anderen te eten geven gaf me veel energie.

Nadat ik al mijn geld had weggegeven, werkte ik als bezorger met een fiets en een aanhangwagentje. Op een dag vervoerde ik in Ginza, bekend om zijn schitterende lichten, een telefoonmast op mijn wagentje. Midden op het kruispunt kantelde mijn karretje echter, en de omstanders renden voor hun leven. Door zulke ervaringen ken ik het stratenplan van Tokio nog altijd als mijn broekzak.

Ik was arbeider onder de arbeiders en ik was hun vriend. Net als de naar zweet ruikende arbeiders ging ik naar de fabriek, en werkte zo hard dat de zweetdruppels over mijn lijf liepen. De arbeiders waren

mijn broeders en ik vond de vreselijke lucht niet erg. Ik deelde dekens met hen die zo smerig waren, dat zwarte luizen er in colonne overheen liepen. Ik aarzelde niet om hun vieze handen vast te pakken. Hun zweet vermengd met vuil had de onweerstaanbare warmte van innige kameraadschap. Het was de warme genegenheid van deze mannen die me aantrok.

De meeste tijd werkte ik als arbeider in de staalfabriek en scheepswerf van Kawasaki. Op de werf lagen binnenschepen die voor het vervoer van steenkool werden gebruikt. We vormden teams van drie man en werkten tot één uur 's nachts om een schip met honderdtwintig ton kolen te vullen. Wij Koreanen verzetten in één nacht evenveel werk als de Japanners in drie dagen.

Er waren op sommige werkplekken lieden die het zware werk van de arbeiders uitbuitten. Dikwijls waren dat de voormannen, die de dagelijkse leiding hadden over de werklieden. Zij namen dertig procent van het geld dat de arbeiders onder hun leiding verdienden, en staken het in eigen zak. De mannen stonden machteloos en konden er niets tegen ondernemen. De voormannen buitten de zwakke arbeiders uit, maar probeerden bij de sterken in de gunst te komen. Ik werd zo kwaad op een voorman, dat ik uiteindelijk met twee maats op hem afging, en hem dringend verzocht de werkers hun volledige loon uit te betalen.

“Als je iemand laat werken, betaal hem dan precies datgene waar hij recht op heeft”, zei ik tegen hem. Hij weigerde. Maar de volgende dag en de dagen daarna gingen we opnieuw naar hem toe. Wij waren vastbesloten om net zo lang druk uit te oefenen tot hij zou toegeven. Uiteindelijk gaf ik hem een trap, zodat hij omviel. Ik ben gewoonlijk een rustig en inschikkelijk iemand, maar als ik kwaad word, komt het koppige karakter van mijn jeugd weer naar boven.

In de Kawasaki staalfabriek stonden grote tonnen zwavelzuur. De werkers moesten erin kruipen om ze schoon te maken, en lieten de grondstof eruit lopen. De walmen van het zwavelzuur waren extreem giftig, waardoor men het niet langer dan vijftien minuten in de tonnen kon uithouden. Zelfs in zulke trieste werkomstandigheden riskeerden arbeiders hun leven om te kunnen eten. Zo kostbaar was voedsel.

Ik had altijd honger. Ik zorgde er echter voor, dat ik nooit alleen voor mijzelf at. Ik voelde dat er een speciale reden moest zijn om te eten, en dus stelde ik mezelf bij iedere maaltijd de vraag of ik wel een goede reden had om hongerig te zijn: “Heb ik hard genoeg gewerkt? Heb ik voor mijzelf gewerkt of voor een hoger doel?” Ik keek naar een kom rijst en zei: “Ik eet van je zodat ik werk kan doen dat meer verheven is en beter het algemeen belang dient dan gisteren het geval was”. Dan antwoordde de rijst me met een goedkeurende glimlach. Eten was in zulke situaties een mystieke en vreugdevolle ervaring. Voelde ik me niet gekwalificeerd om dit te zeggen, dan sloeg ik de maaltijd over, of ik honger had of niet. Daardoor kwam het geregeld voor dat ik zelfs geen twee keer at op een dag.

Ik beperkte me niet tot twee maaltijden per dag omdat ik weinig eetlust had! Integendeel: wanneer ik eenmaal at, kon ik een onbeperkte hoeveelheid voedsel naar binnen werken. Het is voorgekomen dat ik wel elf grote kommen noedels in één keer at. Ik herinner me ook de dag dat ik zeven borden kip met rijst en gebakken ei verslond. Maar ondanks mijn eetlust had ik vóór mijn dertigste de gewoonte om geen lunch te eten, en mijzelf te beperken tot twee maaltijden per dag.

Het hongergevoel is een soort heimwee. Ik vond echter dat het overslaan van een maaltijd het minste was dat ik voor de wereld kon doen. Ook gunde ik mezelf nooit nieuwe kleren, en ongeacht de barre winterse kou verwarmde ik mijn kamer nooit. Wanneer het extreem koud was gebruikte ik een krant

bij wijze van deken; dit gaf mij dezelfde warmte als een zijden dekbed. Ik ken dus de waarde van een stuk krantenpapier erg goed.

Soms woonde ik een tijdje in een wijk van Shinagawa, te midden van arme mensen. Ik sliep zij aan zij met hen, en gebruikte vodden als dekens. Op warme, zonnige dagen haalde ik de luizen uit hun haar en at samen met hen rijst. Er waren veel prostituees in de straten van Shinagawa. Ik luisterde naar hun verhalen en werd hun beste vriend, zonder ooit een druppel alcohol te drinken. Sommige mensen menen dat zij dronken moeten zijn om hun hart te luchten, maar dat is een uitvlucht. Toen die vrouwen zich realiseerden dat ik oprecht met hen meeleefde, openden zij hun hart, en spraken over hun problemen zonder een druppel alcohol.

Tijdens mijn studie in Japan had ik de meest uiteenlopende baantjes. Ik was portier in een kantoorgebouw; ik schreef brieven voor analfabeten; ik werkte op meerdere bouwlocaties en was ook ploegbaas. Wanneer ik snel geld nodig had, maakte ik kalligrafieën en verkocht ze. Nooit raakte ik in mijn studie achterop. Ik ging ervan uit dat al deze dingen onderdeel van mijn training waren. Ik deed allerlei soorten werk, en ontmoette veel verschillende typen mensen. Hierdoor kwam ik veel over mensen te weten. Door al deze ervaringen kan ik me snel een duidelijk beeld vormen over wat iemand doet voor zijn levensonderhoud. Ook weet ik in een flits of hij of zij een integer mens is. Uitvoerig wikken en wegen hoef ik niet, want mijn lichaam geeft me alle informatie al door.

Ik geloof ook nu nog, dat men vóór zijn dertigste door allerlei soorten moeilijkheden moet gaan om een goed karakter te ontwikkelen. Een mens zou tot de bodem van zijn bestaan moeten gaan en daar de vuurproef van radeloosheid moeten doorstaan, om te ervaren hoe dat is.

Midden in de hel moet hij nieuwe mogelijkheden ontdekken. Alleen wanneer we ons vanuit diepe radeloosheid omhoog vechten en nieuwe voornemens maken, kunnen we als persoon opnieuw geboren worden en aan een nieuwe toekomst bouwen.

We moeten niet slechts in één richting kijken. We moeten zowel naar diegenen kijken die zich in een hogere positie bevinden, als naar diegenen in een lagere positie. We moeten oog hebben voor het noorden, het zuiden, het westen en het oosten. Of we in ons leven succesvol zijn, hangt af van hoe goed we kijken met het oog van onze ziel. Om hiermee goed te kunnen zien, hebben we veel verschillende ervaringen nodig, die we ook moeten onthouden. Zelfs in de moeilijkste omstandigheden moeten we onze kalmte bewaren, anderen een warm hart tonen, voor onszelf kunnen zorgen, en ons aanpassen aan iedere situatie.

Een mens met een goed karakter moet in staat zijn om eerst op te klimmen naar een hoge positie, om daarna snel af te dalen naar een lage positie. De meeste mensen zijn bang om een hoge positie te verliezen, en doen alles om deze te behouden. Maar wanneer water niet stroomt wordt het troebel. Iemand die opklimt naar een hoge positie, moet in staat zijn een stap terug te doen, en te wachten totdat een volgende gelegenheid zich aandient. Wanneer die kans komt, dan kan hij zelfs op een nòg hogere positie uitkomen. Dit type mens kan naar een grootsheid opstijgen waarom velen hem zullen bewonderen. Zo iemand is een groot leider. Dit zijn ervaringen die iemand eigenlijk vóór zijn dertigste moet opdoen.

Ik vertel jonge mensen vandaag dat ze een breed scala aan ervaringen nodig hebben. Alles in de wereld dienen zij direct of indirect mee te maken, alsof zij bezig waren een encyclopedie te verslinden. Slechts dan kunnen zij hun eigen identiteit vormgeven. Iemands identiteit is zijn

duidelijke subjectieve aard. Zodra iemand het zelfvertrouwen heeft om te zeggen: ‘Ik kan het hele land rondreizen, zonder iemand tegen te komen die me kan verslaan’, is hij tegen elke taak opgewassen en kan hij die met succes volbrengen. Iemand die zo leeft zal ongetwijfeld succes oogsten. Tot deze conclusie kwam ik, terwijl ik als bedelaar in Tokio leefde.

Ik at en sliep met de arbeiders in Tokio, leed honger met de bedelaars en was volkomen vertrouwd met de ruige en harde kanten van het leven. Zo behaalde ik mijn doctoraat in de filosofie van ontbering en ellende. Toen pas was ik in staat om Gods wil voor de redding van de mensheid te begrijpen. Het is essentieel om vóór je dertigste een ‘koning van lijden en gebrek’ te worden. De weg naar de glorie van het Hemels koninkrijk kan alleen hij of zij vinden, die bereid is deze weg van ‘koning van het lijden’ te gaan.

2-7

De kalme oceaan van het hart

Japan’s situatie tijdens de oorlog werd steeds wanhopiger. Vanwege de dringende noodzaak om de uitgedunde militaire gelederen weer op te vullen, kregen studenten vervroegd hun diploma zodat ze naar het front konden worden gestuurd. Daarom slaagde ik zes maanden eerder dan gepland voor mijn examen.

Op 30 september 1943, de dag waarop ik afstudeerde, stuurde ik een telegram naar mijn familie met de mededeling: ‘Ik kom terug met de Konron Maru’. Dit was het schip waarmee ik van plan was van Shimonoseki naar Busan te varen. Op de dag waarop ik uit Tokio zou vertrekken voor de reis naar Korea had ik echter een vreemde ervaring: mijn voeten kleefden vast aan de grond, waardoor ik me niet meer kon bewegen. Hoe ik ook mijn best deed, ik was niet in staat om mijn voeten van de grond te tillen om naar het station te gaan.

Ik zei tegen mijzelf: “De Hemel heeft misschien een reden om ervoor te zorgen dat ik niet aan boord van dat schip ga.” Ik besloot langer in Japan te blijven, en samen met vrienden beklom ik de berg Fuji. Terug in Tokio na een dag of drie, trof ik de stad aan in rep en roer. Het nieuws dat het schip waarmee ik zou reizen, de Konron Maru, op weg naar Busan was gezonken, hield iedereen bezig. Ik hoorde dat meer dan vijfhonderd studenten waren omgekomen. De Konron Maru, een groot schip en de trots van Japan, was door een Amerikaanse torpedo tot zinken gebracht.

Toen mijn moeder het nieuws over het gezonken schip hoorde, rende ze zonder na te denken en zonder haar schoenen aan te doen het huis uit. Blootsvoets liep ze de ruim acht kilometer naar het station, waar ze de eerste trein naar Busan nam. Aangekomen op het politiebureau ontdekte ze dat mijn naam niet op de passagierslijst stond. Het studentenhuus in Tokio deelde haar echter mee dat ik mijn koffers had gepakt en vertrokken was. Ze was totaal in de war en de wanhoop nabij. Ze bleef mijn naam roepen en realiseerde zich niet eens dat zij onderweg grote splinters in haar voeten had gekregen.

Ik kan mij goed voorstellen dat zij vanwege de bezorgdheid om haar zoon buiten zichzelf was. Ik kan mijn moeders hart begrijpen, maar vanaf de dag dat ik ervoor koos de weg van God te volgen, werd ik een verschrikkelijke zoon voor haar. Ik kon mezelf niet toestaan mij door persoonlijke emoties te laten leiden. Daarom had ik geen bericht gestuurd om te zeggen dat ik niet aan boord was van het schip, ofschoon ik wist dat zij zich grote zorgen zou maken om mijn veiligheid.

Toen ik eindelijk naar Korea terug keerde, merkte ik dat er niets was veranderd. De Japanse tirannie werd met de dag erger. Het land was doordrenkt met bloed en tranen. Ik keerde terug naar Heukseok-dong in Seoel en ging naar de kerk van Myeongsudae. In mijn dagboeken hield ik nauwkeurig alle nieuwe openbaringen bij die ik kreeg. Op sommige dagen waren het er zoveel dat ik een heel notitieboek volschreef. Ik kreeg antwoorden op veel vragen waarmee ik jarenlang had geworsteld. Na jaren van bidden en zoeken naar waarheid kwamen nu de antwoorden. Het gebeurde in een flits, alsof er een vuurbal door me heen raasde.

Op dat moment kreeg ik het volgende, heel heldere inzicht: “De relatie tussen God en de mens is als die tussen een vader en zijn kinderen, en God is diep bedroefd bij het zien van hun lijden”.

Op dat ogenblik werden alle geheimen van het universum opgelost in mijn geest. Het was alsof iemand plotseling een filmprojector had aangezet. Alles wat de mensheid na het overtreden van Gods gebod had gedaan, speelde zich helder voor mijn ogen af. Ik viel op mijn knieën, boog mijn hoofd tot op de grond, en kon lange tijd niet opstaan. Precies zoals toen mijn vader mij als kind op zijn rug naar huis had gedragen, legde ik mijn lichaam op Gods schoot en liet mijn tranen de vrije loop. Negen jaar na de ontmoeting met Jezus waren mijn ogen eindelijk open gegaan voor de ware liefde van God.

God schiep Adam en Eva en zond hen naar deze wereld om vruchtbaar te zijn, zich te vermenigvuldigen en om een wereld tot stand te brengen waarin zij in vrede zouden leven. Maar in plaats van zich te houden aan Gods plan en Zijn tijdschema, pleegden zij overspel en brachten twee zonen, Kaïn en Abel, ter wereld. De kinderen die als nakomelingen van de Val werden geboren, vertrouwden elkaar niet. Het kwam tot een conflict, waarbij de ene broer de andere doodde. De vrede in deze wereld lag aan gruzelementen, de zonde verspreidde zich over de wereld en Gods bittere lijdensweg begon. Veel later beging de mensheid nog een verschrikkelijke zonde, door Jezus de Messias ter dood te brengen. Het lijden waar de mensheid doorheen gaat is een pijnlijk proces van verzoening, dat de mens noodgedwongen moet doormaken zolang Gods verdriet voortduurt.

Jezus verscheen mij toen ik een jongen van zestien was, omdat hij wilde dat ik de wortel van de erfzonde zou begrijpen, de misstap die onze eerste voorouders hadden begaan. Hij wilde dat ik een wereld van vrede zou vestigen, waarin zonde en de Val niet langer zouden bestaan. God had me de uiterst moeilijke opdracht gegeven om de zonde van de mensheid te vergoeden, en een wereld van vrede tot stand te brengen volgens Zijn oorspronkelijk plan. Deze goede en zuivere wereld is Gods verlangen voor deze aarde, het is niet alleen een plek waar we heen gaan na onze dood. God wil dat de wereld waarin we nu leven de absoluut vredevolle en gelukkige wereld wordt, die Hij in het begin schiep. Hij heeft Adam en Eva zeker niet op deze wereld gezet om ongelukkig te zijn. Het is mijn missie om de wereld deze ongelooflijke waarheid mee te delen.

Nadat ik de geheimen van de schepping van het universum had ontdekt, werd mijn hart rustig als een kalme, strakke oceaan. Tegelijkertijd liep het over van opwinding over de waarheid die God me had laten zien, en mijn gezicht straalde van vreugde.

‘Ga alsjeblieft niet dood’

Onafgebroken bleef ik bidden, en intuïtief begreep ik dat de tijd om te trouwen voor mij was aangebroken. Omdat ik besloten had Gods weg te volgen, moest alles in mijn leven met Gods wil in overeenstemming zijn. Zodra ik door gebed tot een bepaald inzicht kwam, zat er niets anders op dan te volgen. Dus ging ik naar een van mijn tantes, een wijze en diepgelovige vrouw die veel ervaring had met het arrangeren van huwelijken, en ik vroeg haar om mij aan een geschikte echtgenote voor te stellen. Zo ontmoette ik Seon Gil Choi, dochter uit een goed bekend staande christelijke familie uit Jeongju.

Zij had een degelijke opvoeding genoten, maar alleen de lagere school gevolgd. Haar karakter was zo sterk en haar christelijk geloof zo diep, dat ze op zestienjarige leeftijd werd gearresteerd wegens ongehoorzaamheid aan het Japanse koloniale regime. Dit verlangde van alle Koreanen dat ze Shinto-altaren vereerden, wat gelijkstond aan afgoderij. Men vertelde me dat ik nummer vierentwintig was in de lange rij kandidaten voor de positie van haar bruidegom. Dit laat zien hoe kieskeurig zij was bij de keus van haar aanstaande.

Toen ik naar Seoel terugkeerde vergat ik echter geheel dat ik deze vrouw ooit had ontmoet. Mijn plan was om na beëindiging van mijn studie in Japan naar Hailar te gaan. Deze stad ligt in China, op de grens van Rusland en Mongolië.

Mijn universiteit in Tokio had een betrekking voor me gevonden bij het nationale elektriciteitsbedrijf van Mantsjoerije, en mijn voornemen was om drie jaar in Hailar te werken en Russisch, Chinees en Mongools te leren. Net zoals ik eerder een studieomgeving had gezocht waar ik Japans kon leren, wilde ik nu naar deze grensstad, om vreemde talen te leren en me op de toekomst voor te bereiden.

De oorlogsvooruitzichten voor Japan waren echter steeds penibeler geworden, en een totale nederlaag leek onafwendbaar. Ik liet het plan om naar Mantsjoerije te gaan varen. Onderweg ging ik aan bij een bijkantoor van het nationale elektriciteitsbedrijf van Mantsjoerije in Andong (het tegenwoordige Dandong) en ondertekende de opzegging van mijn aanstelling. Daarna ging ik op weg naar huis.

Bij thuiskomst trof ik de tante die mijn huwelijk had gearrangeerd geschokt en verdrietig aan. Blijkbaar wilde de vrouw die ik had ontmoet alleen mij als huwelijkspartner, en ze zorgde voor groot tumult binnen haar familie. Mijn tante nam me bij de arm en samen gingen we naar het huis van de familie Choi.

Toen maakte ik aan Seon Gil Choi duidelijk hoe mijn leven er uit zou zien. Ik zei: “Zelfs als we nu trouwen moet je erop voorbereid zijn om minstens zeven jaar zonder mij door het leven te gaan.”

“Maar waarom moet dat dan?” vroeg ze.

Ik antwoordde: “Ik heb een opdracht die op dit moment belangrijker is dan het gezinsleven. Als ik trouw, dan is dat op de eerste plaats omwille van de voorzienigheid van God. Ons huwelijk moet het niveau van het gezin overstijgen, en het punt bereiken waarop we het land en de mensheid kunnen liefhebben. Wil je werkelijk met mij trouwen nu je weet wat mijn bedoeling is?”

Met krachtige stem antwoordde ze: ”Dat maakt me niets uit. Nadat ik je had ontmoet, droomde ik van een veld vol bloemen in het maanlicht. Ik weet zeker dat jij de echtgenoot bent die de Hemel mij heeft gestuurd, en ik kan alle moeilijkheden aan.”

Toch was ik er nog niet gerust op, en ik besloot haar onder druk te zetten om haar te testen. Maar telkens probeerde ze me gerust te stellen en zei: “Ik wil alles doen, als ik maar met jou kan trouwen. Maak je alsjeblieft hierover niet langer zorgen!”

Mijn aanstaande schoonvader overleed een week voor de geplande trouwdatum, waardoor ons huwelijk werd uitgesteld. De nieuwe datum voor de plechtigheid werd vastgesteld op 4 mei 1944. Meestal kent de maand mei heel mooie lentedagen, maar op onze huwelijksdag regende het pijpenstelen. Dominee Ho-bin Lee van de kerk van Jezus Christus was de voorganger. Later, na de bevrijding van Korea uit Japanse handen, ging hij vanuit het Noorden naar Zuid-Korea en stichtte er de oecumenische opleidingsschool voor predikanten in Jungang.

Mijn vrouw en ik begonnen ons huwelijksleven in mijn kamer in het pension in Heuksok-Dong. Ik hield heel veel van haar, en zorgde zo goed voor mijn vrouw dat onze hospita zei: “Oh, je moet echt veel van haar houden, want je behandelt haar alsof je een ei in je hand houdt”.

Om in het onderhoud van mijn gezin te kunnen voorzien, werkte ik bij de Gyeong-seong tak van constructiebedrijf Kashima Gumi in Yongsan. Daarnaast werkte ik voor de kerk. Maar op een mooie dag in oktober bestormde de Japanse politie plotseling ons huis.

“Ken je die en die van de Waseda universiteit?”, vroegen ze. Zonder me de kans te geven te antwoorden, sleurden ze me het huis uit. Ik moest mee naar het politiebureau van de provincie Gyeonggi. Ik werd opgepakt omdat één van mijn vrienden, die men ervan verdacht een communist te zijn, gearresteerd was, en mijn naam had genoemd aan zijn ondervragers.

Meteen na binnenkomst op het politiebureau begonnen ze me te martelen. “Je bent lid van de communistische partij of niet soms? Heb je niet samengewerkt met die schoft, toen je in Japan studeerde? Doe maar geen moeite om het te ontkennen. We hoeven slechts het hoofdbureau van de politie in Tokio te bellen, om alles te weten te komen. Geef ons een lijst van partijleden, of je zult sterven als een hond”.

Ze sloegen me met een tafel en braken alle vier de poten terwijl ze me bewerkten. Ik weigerde echter hen de namen van de mensen te geven met wie ik in Japan had samengewerkt.

Toen ging de Japanse politie naar het huis waar ik met mijn vrouw woonde, gooide daar alles overhoop en vond mijn dagboeken. Zij brachten mij de dagboeken en gingen er pagina voor pagina doorheen. Zij eisten dat ik hun vertelde over de namen die erin stonden. Ik ontkende alles, hoewel ik wist dat zij me wegens mijn zwijgen zouden kunnen doden. De agenten schopten me met hun spitse

militaire laarzen, totdat mijn lichaam zo verslapt was dat het leek alsof ik al dood was. Vervolgens hingen zij me aan het plafond en slingerden me heen en weer. Ik hing daar als een stuk vlees in een slagerswinkel, terwijl zij me sloegen met een stok. Al gauw kwam er bloed uit mijn mond en het druppelde op de cementen vloer. Telkens wanneer ik het bewustzijn verloor, kreeg ik een emmer water over me heen. Zodra ik weer bij bewustzijn kwam begonnen de folteringen opnieuw.

Ze knepen mijn neus dicht en staken de tuit van een waterketel in mijn mond, om me te dwingen water te drinken. Zodra mijn buik opgezwollen was door al het water, gooiden ze me op de grond met mijn gezicht naar boven. Ik zag eruit als een kikker. Met hun soldatenlaarzen begonnen ze tegen mijn onderbuik te schoppen. Het water werd met geweld door mijn slokdarm naar boven gedrukt, en ik braakte tot alles zwart werd voor mijn ogen. De dagen na deze folteringen leek het alsof mijn slokdarm in brand stond. De pijn was zo intens dat ik zelfs geen lepel soep naar binnen kon krijgen. Ik had geen energie, en lag daar maar roerloos met mijn gezicht naar beneden op de vloer.

De oorlog gleed naar haar einde toe, en de Japanse politie was in paniek. Ze folterden me op manieren die niet met woorden te beschrijven zijn. Toch hield ik vol: geen enkele van de namen van mijn vrienden heb ik ooit los gelaten. Zelfs toen ik al half bewusteloos was, zorgde ik ervoor, dat ze de informatie die ze wilden hebben niet kregen. Tenslotte werden de agenten moe van het martelen, en lieten mijn moeder komen. Toen zij kwam, waren mijn benen zo opgezwollen dat ik er niet kon op staan. Twee Japanse agenten moesten mijn armen over hun schouders slaan, en me helpen om naar de ontvangstzaal te gaan. Nog voor ze me te zien kreeg stonden mijn moeders ogen al vol tranen. “Hou nog heel even vol!” zei ze. “Ik zal een advocaat voor je zoeken. Hou alsjeblieft vol, en ga nog niet dood!”

Mijn moeder zag hoe mijn gezicht onder het bloed zat en smeekte me: “Het maakt niet uit hoeveel goed je probeert te doen. Het belangrijkste is dat je in leven blijft. Wat er ook gebeurt, ga niet dood!”

Ik had medelijden met haar. “Moeder!” had ik willen uitschreeuwen. Ik had haar willen omhelzen. Ik had het samen met haar op een huilen willen zetten. Maar niets van dat alles kon ik doen, omdat ik heel goed wist waarom men haar had laten komen. Mijn moeder bleef mij smeken om vooral niet te sterven, maar de enige manier waarop ik kon reageren was door te knippen met mijn gezwollen en bloeddoorlopen ogen.

Tijdens mijn verblijf in het politiebureau was het mevrouw Gi-bong Lee, de hospita van het kosthuis, die me voedsel en kleding bracht. Ze hilde iedere keer wanneer ze me kwam opzoeken. Ik troostte haar met de woorden: “Hou nog even vol, deze tijd loopt ten einde! Japan zal spoedig worden verslagen. U hoeft niet te huilen!” Het waren geen loze woorden. God had me al laten zien welke dingen er op handen waren.

Zodra ik in februari van het jaar daarop in vrijheid werd gesteld, bracht ik alle dagboeken die ik in het kosthuis had bewaard naar de oever van de rivier de Han. Daar heb ik ze verbrand, zodat mijn vrienden hierdoor niet langer gevaar zouden lopen. Had ik dat niet gedaan, dan zou de politie ze opnieuw kunnen gebruiken om anderen schade te berokkenen. Mijn lichaam herstelde niet gemakkelijk van de folteringen. Nog geruime tijd had ik bloed in mijn ontlasting. Mevrouw Lee, de hospita, en haar zus verpleegden me met grote toewijding, tot ik tenslotte weer helemaal gezond was.

Eindelijk werd, op 15 augustus 1945, Korea van het Japanse juk bevrijd. Naar deze dag had iedere Koreaan reikhalzend uitgekeken. Het was een dag met een onvoorstelbare emotionele impact. Er werd

luidkeels “Mansei!” geroepen en overal op het schiereiland werd met de Taigukki (de eerste nationale vlag van heel Korea) gezwaaid.

Zelf kon ik aan die feestelijkheden echter niet deelnemen. Mijn hart was doodserieus, omdat ik de verschrikkelijke ramp kon voorzien die het Koreaanse schiereiland spoedig zou treffen. Ik trok me helemaal alleen terug in een zijkamertje en begon intensief te bidden. Al snel werd wat ik gevreesd had ook werkelijkheid. Nauwelijks bevrijd van de Japanse overheersing, werd mijn vaderland bij de 38st breedtegraad in tweeën gesplitst. In het Noorden kwam een communistisch regime aan de macht dat het bestaan van God geheel ontkende.

2-9

Een opdracht die uitgevoerd moest worden

Direct na de bevrijding heerste er een onbeschrijfelijke chaos in ons land. Zelfs voor mensen met geld was het moeilijk om in de dagelijkse behoeften te voorzien. Thuis raakte de rijst op, en daarom vertrok ik naar Baekchon in de provincie Hwanghae, een stad ten noorden van Seoel, even ten zuiden van de 38ste breedtegraad. Ik ging erheen om de rijst op te halen die we enige tijd daarvoor hadden gekocht. Alles liep echter totaal anders. Ik kreeg onderweg een openbaring van God die luidde: “Steek de 38ste breedtegraad over, en ga op zoek naar mijn mensen in het Noorden!” Ik stak meteen de grens met het Noorden over en ging op weg naar Pyongyang.

Dit alles gebeurde een maand na de geboorte van onze oudste zoon. Ik was bezorgd om mijn vrouw, want ik wist dat zij vol ongeduld en bezorgdheid op mij wachtte. Ik had echter geen tijd om eerst naar huis te gaan; mijn vertrek naar het Noorden duldde geen uitstel. Gods opdrachten zijn doodserieus, en moeten zonder voorbehoud of aarzeling worden uitgevoerd. Ik nam niets mee, behalve een Bijbel die ik tientallen keren had gelezen, en die vol stond met drukke notities in lettertjes zo klein als sesamzaadjes.

De vluchtelingenstroom richting het Zuiden was reeds volop op gang gekomen. Tienduizenden waren op weg gegaan om aan de communistische overheersing te ontsnappen. Omdat de Communistische Partij alle vormen van religie verwierp, vertrokken met name grote groepen christenen naar het Zuiden. Ze wilden ten koste van alles hun godsdienst in vrijheid kunnen blijven uitoefenen. De communisten beschouwden religie als ‘opium voor het volk’ en stelden een absoluut verbod in op alle uitingen ervan. Maar hier was ik, op weg richting Pyongyang, de hoofdstad van het Noorden, gehoor gevend aan de oproep van de Hemel. Er was geen dominee of priester die hier nu nog naar toe wilde. Alleen ik was te voet op weg gegaan naar het Noorden.

Terwijl de stroom vluchtelingen naar het Zuiden aangroeide, begon het Noorden zijn grensbewaking te verscherpen. Het was voor mij niet gemakkelijk om de 38ste breedtegraad over te steken. Tijdens mijn voettocht van achtenveertig kilometer tot aan de grens, en daarna van de grensovergang naar Pyongyang, stelde ik me bewust niet de vraag waarom ik deze weg moest gaan.

Op 6 juni kwam ik aan in Pyongyang. Het christendom had zich in deze stad zo stevig geworteld, dat zij bekend stond als het 'Jeruzalem van het Oosten'. Tijdens de bezetting hadden de Japanners op verschillende manieren geprobeerd de christenen te onderdrukken. Burgers waren gedwongen om het shintoïsme aan te hangen, en zelfs om buigingen te maken in de richting van het paleis in Tokio, waar de Japanse keizer woonde. Na mijn aankomst in de noordelijke hoofdstad begon ik direct met mijn geloofsverkondiging. Ik deed dat vanuit het huis van Choe Seob Rah, gelegen in de wijk Gyeongchang-ri, vlakbij de westelijke stadspoort van Pyongyang.

Ik ging met de kinderen uit de buurt aan het werk, en vertelde hen kinderverhalen uit de Bijbel. Hoewel het kinderen waren, richtte ik me tot hen met de respectvolle aanspreekvorm waarmee men normaal alleen volwassenen aanspreekt. Ik deed mijn best om goed voor hen te zorgen. Tegelijkertijd hoopte ik dat er iemand zou komen die naar mijn nieuwe boodschap wilde luisteren. Soms hield ik de hele dag de toegangspoort in de gaten, in de hoop een gast te kunnen verwelkomen.

Spoedig kwamen er mensen met een diep en oprecht geloof op bezoek. De hele avond sprak ik met hen over mijn nieuwe openbaringen. Het maakte niet uit wie er kwam. Het kon een kind van drie jaar zijn of een blinde oude vrouw met een kromme rug. Ik behandelde hen met liefde en respect, maakte een buiging voor hen en diende hen alsof zij rechtstreeks uit de hemel afkomstig kwamen. Zelfs wanneer ik oude mannen en vrouwen te gast had, bleef ik tot laat in de avond bij hen.

Ik stond mezelf nooit toe om minder blij te zijn met oude mensen als gasten. Iedereen is kostbaar, man of vrouw, jong of oud. Iedereen heeft dezelfde waarde.

De mensen luisterden naar deze zesentwintigjarige jongeman, die sprak over de brief aan de Romeinen en het boek Openbaringen. Wat zij hoorden was anders dan wat hen elders was verteld. Geleidelijk aan vonden steeds meer mensen die hunkerden naar waarheid, de weg naar onze kleine kerk.

Er was één jongeman die dagelijks naar me kwam luisteren, maar nooit een woord zei. Zijn naam was Won Pil Kim. Hij werd het eerste lid van mijn geestelijke familie. Won Pil had de kweekschool in Pyongyang voltooid en werkte als onderwijzer. Hij en ik bereidden om beurten de rijst voor de maaltijden. We bouwden een relatie op van geestelijke leraar en leerling.

Wanneer ik eenmaal met Bijbeluitleg begon, kon ik eindeloos doorgaan. Ik hield pas op wanneer de leden van de congregatie zich begonnen te verontschuldigen, omdat zij ergens anders heen moesten. Ik preekte met zoveel passie dat ik over mijn hele lichaam zweette. Soms laste ik een pauze in om in een zijkamer snel mijn overhemd te kunnen uittrekken, om het zweet eruit te wringen. Dat ging niet alleen 's zomers zo, maar ook tijdens koude winterdagen. Zoveel energie stopte ik in mijn onderricht.

Voor de kerkdienst was iedereen gekleed in schone witte kleren. We zongen dezelfde gezangen tientallen keren achter elkaar, en creëerden zo een viering met veel passie en beleving. De leden van de congregatie raakten zo bewogen en geïnspireerd dat tenslotte iedereen hilde. Om die reden werden we de 'huilende kerk' genoemd. Tegen het einde van de dienst getuigden de gemeenteleden over de kracht van de Heilige Geest die ze hadden ervaren. Tijdens deze verslagen voelden we ons bedwelmde door Gods liefde. Het was alsof onze lichamen wegzweefden naar de hemel.

Veel leden in onze kerk hadden geestelijke ervaringen. Sommigen gingen in trance, anderen profeteerden en weer anderen spraken in tongen. Soms was er iemand aanwezig die nog niet tot onze kerk behoorde. Het gebeurde ook wel dat een van onze kerkleden met gesloten ogen naar die persoon

toeging en hem even op de schouder tikte, waarna hij plotseling uitbarstte in een gebed vol tranen van berouw. Op zulke momenten ging het vuur van de Heilige Geest door de congregatie. Wanneer de Geest haar werk deed, werden veel mensen met een chronische ziekte plotseling volledig geneest, alsof ze nooit iets gemankeerd hadden. Het gerucht begon te circuleren dat iemand die van mijn overgebleven rijst had gegeten, van ernstige maagklachten genezen werd. De mensen zeiden: “Het voedsel in die kerk heeft een geneeskrachtige werking.” Velen wachtten tot ik klaar was met eten en hoopten dat ik wat rijst over zou over laten.

Zulke geestelijke verschijnselen zorgden ervoor dat onze congregatie snel groeide. Spoedig waren we al met zo veel mensen dat de deuren niet meer dicht konden. Twee oudere dames, grootmoeder Seung Do Ji en grootmoeder Se Hyun Ok, kwamen naar de kerk omdat ze beiden een droom hadden waarin werd gezegd: “Aan de overzijde van Mansudae (het centrale plein van Pyongyang) zullen jullie een jonge leraar uit het Zuiden aantreffen. Daar moeten jullie heen!” Niemand had hen uitgenodigd. Ze kwamen simpelweg op het adres af dat hun in de droom was gegeven. Toen zij arriveerden waren ze verrukt om te zien dat ik degene was over wie ze hadden gedroomd. Ik kon aan hun gezichten aflezen wat de reden was van hun komst. Toen ik hun vragen beantwoordde zonder eerst te horen wat die vragen waren, waren ze heel verrast en buiten zichzelf van vreugde.

Ik onderwees het Woord van God via verhalen uit mijn eigen leven. Waarschijnlijk was dit de reden dat veel mensen de heldere antwoorden op hun levensvragen kregen, die ze tot dan toe vergeefs hadden gezocht. Sommige leden van grote kerken in de stad bekeerden zich tot onze kerk, nadat zij mij hadden horen preken. Op zeker moment meldden zich vijftien kernleden van de Jangsujae kerk, de bekendste en meest vooraanstaande kerk van Pyongyang, en de hele groep sloot zich bij ons aan. Voor de ouderlingenraad van die kerk was dit een reden om een krachtig protest tegen ons in te dienen.

De schoonvader van mevrouw In-ju Kim was een vooraanstaand ouderling in Pyongyang. Het huis waarin het gezin woonde grensde direct aan de kerk die deze schoonvader bezocht. Toch ging zij heimelijk naar onze kerk, in plaats van naar de kerk van haar schoonfamilie. Om vanuit het huis naar onze kerk te gaan zonder dat haar schoonvader het merkte, klauterde ze, hoewel ze zwanger was, aan de achterkant van het huis via een hoge aarden kruik over een drie meter hoge schutting. Na een tijdje kreeg de dappere jonge vrouw serieuze problemen met haar schoonvader, die haar begon te bedreigen. Telkens wanneer hij haar weer iets aandeed, voelde ik dat als een pijscheut van binnen, en dan stuurde ik enkele van onze kerkleden naar haar toe. Terwijl zij voor haar huis stonden, konden onze leden al horen hoe hij haar sloeg. De schoonvader sloeg haar zo hard dat zij over haar hele lichaam bloedde. Later vertelde ze dat het besef dat onze leden buiten stonden en voor haar baden haar enorme kracht gaf, en ervoor zorgde dat ze de pijn nauwelijks voelde.

“Hoe weet u dat ik weer geslagen werd, meester?” vroeg ze dan later. “Wanneer onze leden bij de poort staan verdwijnt mijn pijn, en merkt mijn schoonvader dat het hem veel meer energie kost om me te slaan. Hoe kan dat toch?”

Haar schoonfamilie sloeg haar, bond haar zelfs vast aan een paal, maar kon toch niet beletten dat ze naar onze kerk bleef komen. Tenslotte kwamen haar familieleden naar onze kerk en begonnen me te molesteren. Ze scheurden mijn kleren en sloegen me in het gezicht, maar ik weigerde terug te slaan, omdat ik wist dat dat de situatie voor mevrouw Kim nog moeilijker zou maken.

Naarmate meer mensen van grote gevestigde kerken in Pyongyang onze diensten begonnen bij te wonen, werden de dominees van deze kerken steeds jaloers. Men begon klachten over ons in te

dienen bij de politie. Voor de communistische autoriteiten was godsdienst een doorn in het oog, en daarom zochten ze naar allerlei excuses om het te onderdrukken. De gelegenheid die de christelijke dominees hen gaven namen ze dan ook dankbaar aan, en op 11 augustus 1946 werd ik gearresteerd. Ik werd ervan beschuldigd een spion uit het Zuiden te zijn en werd opgesloten in het huis van bewaring van Dae-dong. Ten onrechte werd ik ervan beschuldigd dat ik door de Zuid Koreaanse president Syngman Rhee naar het Noorden gestuurd zou zijn, als onderdeel van een poging om de macht in het Noorden over te nemen.

Zelfs met de hulp van een Sovjet-ondervrager kon men niet vaststellen dat ik een misdaad had begaan. Na drie maanden verklaarden ze me onschuldig en werd ik in vrijheid gesteld, maar mijn lichaam was er intussen zeer slecht aan toe. Ik had tijdens de martelingen zoveel bloed verloren dat ik in levensgevaar verkeerde. Leden van onze kerk namen mij op in hun huis, en verzorgden me. Ze riskeerden hun leven voor mij zonder daarvoor iets terug te verlangen.

Zodra ik hersteld was, hervatte ik mijn werk voor God. In een jaar tijd was onze congregatie stevig gegroeid. De gevestigde kerken lieten ons niet met rust, aangezien steeds meer van hun leden onze diensten begonnen bij te wonen.

Tenslotte kwamen ongeveer tachtig predikanten in actie en schreven brieven naar de politie. Op 14 februari 1948 werd ik door de communistische autoriteiten opnieuw gearresteerd. De beschuldiging was dat ik een spion van Syngman Rhee was, en de openbare orde verstoorde. Met handboeien om werd ik weggevoerd. Drie dagen later werd mijn hoofd kaal geschoren en werd ik in een gevangenis gestopt. Ik herinner me nog hoe ik mijn haar, dat aangegroeid was in mijn periode als kerkleider, op de grond zag vallen. Ik herinner me ook het gezicht van de man die mijn hoofd schoor, een zekere meneer Lee.

In de gevangenis werd ik zonder ophouden geslagen en gedwongen om allerlei misdaden te bekennen, maar ik gaf niet toe. Zelfs als ik bloed opgaf en op het randje van de dood zweefde, liet ik niet toe dat ik ooit het bewustzijn verloor. Soms was de pijn zo hevig dat ik voorover boog. Zonder na te denken bad ik: ‘God red mij!’ Meteen daarna echter hield ik mij in en bad met vertrouwen: “God, maakt u zich over mij geen zorgen, Sun Myung Moon is nog niet dood. Ik wil niet sterven in zulke ellendige omstandigheden”.

Ik had gelijk, de tijd om te sterven was voor mij nog niet gekomen. Ik had nog heel veel werk voor de boeg. Ik had een missie. Ik was niet iemand die zo zwak was, dat hij zich door martelingen liet breken.

Elke keer als ik door de martelingen ineenzakte, hield ik vol door mijzelf voor te houden: “Ik word geslagen voor het welzijn van het Koreaanse volk. Ik vergiet tranen om zo de pijn van ons volk te dragen”. Wanneer de foltering zo zwaar was dat ik bijna het bewustzijn verloor, hoorde ik voortdurend de stem van God. Op de ogenblikken dat ik mijn leven leek te verliezen, verscheen God voor mij. Ik draag op mijn lichaam nog steeds littekens die uit die periode stammen. Mijn opengerukte vlees is genezen, en het bloed dat ik verloor is weer aangevuld. Maar wanneer ik de littekens zie voel ik de pijn nog steeds. Ik heb er dikwijls naar gekeken en tegen mezelf gezegd: “Omdat je deze littekens draagt, moet je succes hebben”.

Volgens de planning zou ik op 3 april, de veertigste dag van mijn gevangenschap, voor de rechter verschijnen. Dit werd echter vier dagen uitgesteld en mijn rechtszaak vond plaats op 7 april. Veel van

de meest prominente predikanten in Korea kwamen naar de rechtszaal, en beschuldigden mij van de meest uiteenlopende misdaden. Ook de communistische partij vernederde me, door te zeggen dat godsdienst opium voor het volk was. Leden van onze gemeenschap stonden aan de kant en huilden van verdriet. Zij huilden alsof hun kind of echtgenoot was gestorven.

Ik vergoot echter geen tranen. Er waren leden die zoveel verdriet om mij hadden dat zij ineenkrompen van pijn. Daardoor voelde ik me niet eenzaam op de weg van de Hemel. Ik voelde me door het lot niet slecht behandeld, en daarom wist ik dat ik niet mocht huilen. Toen ik na mijn veroordeling de rechtszaal verliet, hief ik mijn geboeide handen boven mijn hoofd en schudde ze als een teken naar onze leden. Het hoge en schelle gekletter van de handboeien klonk voor mij als het gelui van klokken. Die dag werd ik naar de gevangenis in Pyongyang gebracht.

Ik was niet bang voor het leven in de gevangenis. Het was voor mij immers niet de eerste keer. In iedere cel bestond een rangorde onder de veroordeelden, en het viel me niet zwaar om vriendschap te sluiten met de gevangenen bovenaan de hiërarchie. Het wisselen van enkele woorden was voor een gevangene aan de top al voldoende om mijn vriend te worden. Als we een liefdevol hart hebben kunnen we iedereen voor ons winnen.

Nadat ik enkele dagen in de verste uithoek van de cel had doorgebracht, gaf het hoofd van de gedetineerden me een hogere positie. Ik gaf de voorkeur aan een klein hoekje naast het toilet, maar hij bleef aandringen dat ik naar een hogere positie in de cel moest opschuiven. Nadat ik met de leider van de gevangenen bevriend was geraakt, observeerde ik iedere celgenoot nauwlettend. Iemands gezicht zegt immers alles over de persoon. “Aha, je gezicht heeft deze vorm, dan heb je die en die karakters trekken. Je gezichtstrekken zijn zo, dan heb je zo’n karakter”.

De gevangenen waren verrast, toen ze merkten hoeveel ik over hen wist door hun gelaatstrekken te lezen. In essentie hielden ze er niet van, dat iemand die hen voor de eerste keer zag, zoveel over hen kon vertellen. Maar ze moesten erkennen dat het juist was wat ik zei. Ik was in staat mijn hart te openen en het met iedereen te delen, en daardoor had ik ook in de gevangenis vrienden. Ik werd zelfs bevriend met een moordenaar. Mijn gevangenschap was onrechtvaardig, maar als training was het een waardevolle periode. Elke tijd van beproeving in deze wereld is van diepe betekenis.

In de gevangenis kunnen zelfs luizen je vrienden worden. Het was extreem koud in de gevangenis. De luizen kropen in een lange rij langs de naden van onze gevangeniskleren. Als we de luizen vingen en ze bij elkaar zetten, klitten ze aan elkaar en vormden een kleine ronde bal. We rolden die balletjes op, precies zoals mestkevers doen met balletjes paardenmest. De luizen deden alles om bij elkaar te blijven. Zij hebben de gewoonte zich in te graven, steken hun koppen bij elkaar en laten hun achterwerk naar buiten uitsteken. We hadden veel plezier in de cel wanneer we hier naar keken.

Niemand houdt van luizen of vlooiën, maar in de gevangenis worden zelfs luizen en vlooiën belangrijke gesprekspartners. Wanneer je een wants of vlo in het vizier krijgt, kun je plotseling een heldere ingeving krijgen en het is belangrijk dat je dan geestelijk wakker bent. We weten nooit wanneer of op welke manier God tot ons wil spreken. Daarom moeten we steeds alert zijn, en zelfs dingen als wandluizen en vlooiën nauwkeurig onderzoeken.

Eén rijstkorrel is kostbaarder dan de aarde

Drie maanden nadat ik in Pyongyang in de gevangenis was opgesloten, werd ik overgebracht naar de gevangenis in Heungnam. Ik was niet alleen verontwaardigd, ik voelde me ook beschaamd tegenover de Hemel. Ik werd vastgebonden aan een dief opdat ik niet zou ontsnappen. Een militair voertuig haalde ons af en de tocht duurde zeventien uur. Telkens wanneer ik door het raam naar buiten keek, be kroop me een gevoel van intens verdriet. Ik kon niet geloven dat ik deze bochtige weg langs rivieren en valleien moest afleggen als een gevangene.

De gevangenis van Heungnam was een concentratiekamp voor speciale arbeiders, die in de stikstofkunstmestfabriek van Heungnam werkten. In de daarop volgende twee jaar en vijf maanden moest ik zware dwangarbeid verrichten. Het opleggen van dit soort dwangarbeid was een praktijk die de Noord Koreanen van de Sovjet-Unie hadden geleerd. De Sovjetregering kon leden van de bourgeoisie, en anderen die geen communisten waren, niet zomaar ter dood brengen. De wereld keek immers toe, en men moest rekening houden met de publieke opinie. Daarom werd dwangarbeid ingevoerd. Mensen die op deze manier werden uitgebuit, werden gedwongen net zo lang door te werken totdat zij door uitputting stierven. De Noord Koreaanse communisten kopieerden het Sovjetsysteem en veroordeelden alle gevangenen tot drie jaar dwangarbeid. In werkelijkheid stierven de gevangenen echter al voordat die termijn was verstreken.

Onze dag begon 's morgens om half vijf. We werden buiten in rijen opgesteld en ons lichaam en kleding werden gecontroleerd op verboden voorwerpen. We deden al onze kleren uit en alles werd grondig geïnspecteerd. Elk kledingstuk werd uitgeklopt tot zelfs het laatste stofdeeltje eruit was. Het hele proces duurde minstens twee uur. Heungnam lag aan de kust, en in de winter sneed de ijsskoude wind scherp als een mes in onze naakte lichamen.

Wanneer de inspectie voorbij was kregen we een afschuwelijk ontbijt. Vervolgens liepen we de vier kilometer naar de kunstmestfabriek. We liepen in rijen van vier, moesten de hand van de persoon naast ons vasthouden en mochten zelfs ons hoofd niet rechtop houden. We waren omringd door bewakers, uitgerust met geweren en pistolen. Wanneer iemand verslapte, zodat zijn rij trager liep, of wanneer iemand de hand van zijn buurman niet stevig genoeg vast hield, werd hij keihard geslagen omdat dit als een vluchtpoging werd gezien.

In de winter lag de sneeuw meer dan manshoog. Wanneer wij op de koude winterochtenden door de metershoge sneeuw liepen, kwam het meer dan eens voor dat mijn hoofd begon te tolleren. De bevroren weg was spiegelglad en de koude wind blies zo meedogenloos dat het haar op ons hoofd rechtop stond. Zelfs na het ontbijt waren we futloos en zakten we bijna door onze knieën. Toch moesten we de weg naar ons werk afleggen, ook al betekende dat, dat we onze uitgeputte benen de hele weg moesten voortslepen. Het afleggen van deze afstand zorgde er dagelijks voor, dat we bijna het bewustzijn verloren. Maar steeds opnieuw herinnerde ik mezelf er aan, dat ik aan de Hemel toebehoorde.

In de fabriek lag een gigantische berg van een witte substantie die wij 'ammoniak' noemden. In werkelijkheid was het waarschijnlijk ammoniumsulfaat, een in die tijd gebruikelijke vorm van kunstmest. Het werd aangevoerd via een transportband, en leek op een witte waterval, wanneer het van

de band op de hoop viel. Wanneer de kunstmest van de band kwam, was die zo heet dat er dampen uit opstegen, zelfs midden in de winter. De substantie koelde snel af, en werd dan zo hard als ijs.

Het was ons werk om de kunstmest met een schep in strozakken te laden. We noemden de meer dan twintig meter hoge hoop de 'kunstmestberg'. Achthonderd tot negenhonderd man waren, verspreid over een flinke oppervlakte, bezig de hoop weg te scheppen. Het zag eruit alsof wij de berg in tweeën probeerden te snijden.

We werkten in teams van tien man, en elk team was verantwoordelijk voor het vullen en laden van dertienhonderd zakken per dag. Iedereen moest honderddertig zakken vullen. Als een team zijn quotum niet haalde, werd het voedselrantsoen gehalveerd. Iedereen werkte alsof zijn leven ervan afhing om zijn doel te halen.

Om de zakken kunstmest zo efficiënt mogelijk te kunnen dragen, maakten we spelden van staaldraad en gebruikten die om de volle zakken te sluiten. We legden een stuk draad op de rails die over het fabrieksterrein liepen. De draad werd geplet wanneer de materieelwagentjes er overheen reden, waarna hij als speld kon worden gebruikt.

De glasscherven die we verkregen door fabrieksruiten in te slaan, gebruikten we om gaten in de zakken te maken. De bewakers moeten op een of andere manier medelijden hebben gehad, omdat we onder zulke barbaarse omstandigheden moesten werken. Zij verhinderden ons namelijk nooit om de ruiten van de fabriek in te slaan. Ik brak een keer een tand toen ik een stuk draad probeerde af te bijten. Zelfs nu nog is te zien dat een van mijn voortanden is afgebroken. Dit blijft voor mij een onvergetelijke herinnering aan het kamp van Heungnam.

Iedereen vermagerde sterk ten gevolge van het zware werk, alleen ik vormde een uitzondering. Ik kon mijn gewicht op ongeveer 72 kilo houden, wat me op de afgunst van de andere gevangenen kwam te staan. Ik blonk altijd uit door mijn fysieke kracht. Toch werd ik op een dag ernstig ziek, en had een maand lang symptomen die sterk duiden op tuberculose. Maar ondanks mijn ziekte miste ik geen dag werk in de fabriek. Ik wist dat, indien ik afwezig was, andere gevangenen verantwoordelijkheid zouden zijn voor mijn werkaandeel.

Vanwege mijn fysieke kracht werd ik 'de staalkabelman' genoemd. Ik kon het zwaarste werk aan. Gevangenschap en dwangarbeid waren voor mij niet echt een groot probleem. Hoe hard de slagen ook zijn of hoe verschrikkelijk de omgeving ook is, een mens kan het volhouden indien hij in zijn hart een duidelijk doel heeft.

Wij gevangenen werden ook blootgesteld aan zwavelzuur, dat voor de productie van ammoniumsulfaat werd gebruikt. Toen ik in de Kawasaki-staalfabriek in Japan werkte, kwam het een aantal keren voor dat iemand door zuurvergiftiging omkwam, nadat hij vaten had schoongemaakt die men gebruikte voor de opslag van zwavelzuur. In Heungnam was de situatie nog veel slechter. Blootstelling aan zwavelzuur was zo schadelijk dat het haar uitviel of dat er huidaandoeningen ontstonden, waarbij vocht werd afgescheiden. De meeste arbeiders in de fabriek moesten bloed opgeven en stierven na ongeveer zes maanden. We droegen stukjes rubber om onze vingers als bescherming, maar die werden door het zuur al snel verteerd. De zuurdampen tastten onze kleding aan, waardoor die niet meer te gebruiken was. Onze huid kreeg kloven en bloedde. Bij sommigen kon je het bot zien. We moesten zonder ook maar één dag rust doorwerken, zelfs wanneer onze wonden bloedden en etter afscheidden.

De maaltijdrantsoenen bestonden uit minder dan twee kleine kommetjes rijst. Er waren geen bijgerechten maar we kregen een soep, gemaakt van radijsbladeren in gezouten water. De soep was zo zout dat onze keel brandde, en de rijst was zo hard dat we die alleen konden eten door de brokken rijst met soep weg te spoelen. Niemand liet ooit een druppel soep over. Wanneer de gevangenen hun kom rijst kregen, staken ze alles in één keer in hun mond. Wanneer zij hun eigen portie op hadden keken zij om zich heen, en staken soms hun nek uit om te zien hoe het anderen bij het eten verging. Soms was er iemand die zijn lepel in de kom van iemand anders stak en dan was er ruzie.

Een dominee die ook in Heungnam verbleef vroeg me op een dag: “Geef me alsjeblieft wat eten van je. Ik zal je er later, wanneer we hier weg zijn, twee koeien voor teruggeven.” De mensen waren zo wanhopig dat wanneer een gevangene stierf tijdens het eten, de medegevangenen de rijst uit zijn mond peuterden en zelf opaten.

De pijn die honger veroorzaakt kan alleen begrepen worden door hen die haar aan den lijve hebben ondervonden. Voor iemand die honger heeft wordt één enkele korrel rijst heel kostbaar. Zelfs nu voel ik me gespannen als ik aan Heungnam terugdenk. Het is moeilijk te geloven dat één enkele rijstkorrel zo stimulerend kan zijn voor het lichaam. Als je honger hebt, verlang je zo sterk naar voedsel dat je moet huilen. Voor iemand met een gevulde maag schijnt de wereld groot, maar voor iemand die honger heeft is een korrel rijst belangrijker dan de aarde. Eén korreltje rijst heeft een enorme waarde voor iemand die honger heeft.

Vanaf mijn eerste dag in de gevangenis maakte ik er een gewoonte van om de helft van mijn rantsoen rijst aan mijn medegevangenen te geven, terwijl ik de andere helft voor mijzelf hield. Ik oefende mezelf op die manier drie weken lang. Daarna at ik de hele portie zelf op. Dat gaf me het gevoel dat ik vanaf dat moment een tweepersoons portie at, waardoor ik de honger gemakkelijker kon verdragen.

Het leven in de gevangenis was zo verschrikkelijk dat het niet voor te stellen is voor iemand die het niet zelf heeft meegemaakt. De helft van de gevangenen stierf binnen een jaar. We moesten iedere dag weer meemaken dat levenloze lichamen in een houten kist door de achterpoort werden weggevoerd. We werkten zo hard, maar onze enige hoop om dit kamp te verlaten was, om als een dode in een houten kist naar buiten gedragen te worden. Wat ons werd aangedaan overschreed, zelfs voor een genadeloos en wreed regime, alle grenzen van menselijkheid. Al die zakken kunstmest, gevuld met de tranen en het verdriet van deze gevangenen, werden op schepen geladen met bestemming de Sovjet Unie.

2-11

De gevangenis van Heungnam in de sneeuw

Na voedsel waren naald en draad het meest waardevolle bezit in de gevangenis. Onze kleren waren versleten en gescheurd door het zware werk, maar het was heel moeilijk om aan naaigerei te komen om ze te verstellen. Na een tijdje begonnen de gedetineerden op bedelaars in lompen te lijken. Het was

belangrijk om de gaten in onze kleren zo goed en zo kwaad als het ging te herstellen, om de koude winterstormen enigszins tegen te houden. Een stukje stof dat we onderweg vonden was uiterst waardevol. Zelfs als het vol koeiendrek zat, vochten de gevangenen met elkaar om het te pakken te krijgen.

Tijdens het dragen van de zakken kunstmest, vond ik op een dag in een van de zakken een naald, die daar per ongeluk moet zijn achtergebleven toen de zak werd geproduceerd. Vanaf die tijd was ik de kleermaker van de gevangenis van Heungnam. Het vinden van die naald gaf zoveel vreugde! Elke dag repareerde ik broeken en kniestukken voor de andere gevangenen.

Zelfs midden in de winter was het in de kunstmestfabriek zo heet dat we de hele dag zweetten. Het is dus goed voor te stellen hoe ondraaglijk de hitte 's zomers was. Geen enkele keer echter rolde ik mijn broekspijpen op, en nooit liet ik mijn blote benen zien. Ook wanneer het 's zomers op zijn heetst was, hield ik mijn broekspijpen dichtgebonden volgens de Koreaanse traditie. Anderen trokken hun bovenbroek uit en werkten in hun ondergoed, maar ik bleef altijd fatsoenlijk gekleed.

Wanneer onze dagtaak erop zat, zaten we onder het zweet en onder de fijne kunstmeststof. De meeste gevangenen deden hun kleren uit en wasten zich in het vieze water dat de fabriek uitstroomde. Maar ik waste mezelf nooit in het bijzijn van anderen, omdat ik niet wilde dat andere gevangenen mijn lichaam konden zien. In plaats daarvan bewaarde ik de helft van de kop water die we als dagelijks rantsoen kregen. Ik stond 's morgens vroeg op en terwijl de anderen nog sliepen, waste ik me met een kleine doek die ik in het halfvolle bekertje water had gedompeld. Ook gebruikte ik de tijd 's morgens vroeg om me te concentreren en te bidden. Ik beschouwde mijn lichaam als kostbaar. Ik wilde het niet op een lichtzinnige manier aan anderen tonen.

De gevangenis werd bevolkt door zesendertig man en ik had een hoekje direct naast het toilet. Hier hoefde niemand over een ander heen te stappen maar toch wilde niemand deze plek. We noemde het een toilet, maar eigenlijk was het niet meer dan een kleine aarden kruik zonder deksel. 's Zomers stroomde het toiletvocht de cel in en 's winters bevroor het. De penetrante geur viel niet te beschrijven. De gevangenen hadden dikwijls last van diarree, veroorzaakt door de zoute soep en de harde rijstballen die we elke dag aten.

Het kwam geregeld voor dat ik naast het toilet zat en iemand uitroepen: "Oh, mijn maag!" Dan liep weer een gevangene met korte, snelle passen naar het toilet. Zodra hij zijn achterwerk ontblootte, spoot de diarree al naar buiten. Omdat ik direct naast het toilet zat, kreeg ik dikwijls de spetters over me heen. Ook 's nachts als iedereen sliep was er altijd wel iemand met buikpijn. Hoorde ik een gil omdat iemand op een andere gevangene was gaan staan, dan wist ik dat er weer iemand op weg was naar het toilet. Zo snel als ik kon stond ik op, en maakte mezelf klein in een hoekje. Maar als ik sliep en hem niet hoorde aankomen, dan moest ik leven met de gevolgen. Om deze onmogelijke situatie uit te houden, probeerde ik me zelfs deze taferelen en geluiden als een bepaalde vorm van kunst voor te stellen. Ondanks alles bleef de plek bij het toilet gedurende die hele periode van mij.

"Waarom wil je daar blijven zitten?" vroegen de andere gevangenen. Ik antwoordde dat ik me daar het meest op mijn gemak voelde. Dat zei ik niet zomaar. Het was inderdaad de plek waar mijn hart het meest ontspannen was.

Mijn nummer als gevangene was 596. Wie iets van mij wilde riep: "Nummer vijf negen zes". Wanneer ik 's nachts niet kon slapen, staarde ik naar het plafond en herhaalde dit getal telkens

opnieuw. (5 klinkt in het Koreaans als oh, 9 als ku en 6 als yuk). Wanneer ik het snel uitsprak, klonk het als eogul, een Koreaans woord dat het gevoel van onrechtvaardigheid beschrijft. Ik zat daar werkelijk geheel ten onrechte gevangen.

De communistische partij begon met dokbohoi, vergaderingen waarin kranten, boeken en ander politiek materiaal hardop werden voorgelezen. Het was een manier om ons te bewerken met communistische propaganda. Ook moesten we dankbrieven schrijven aan Kim-il Sung. De veiligheidsdienst hield elk van onze bewegingen nauwlettend in de gaten. Iedere dag kregen we de opdracht om in brieven onze dank uit te drukken, en te beschrijven wat we hadden geleerd. Maar zelf heb ik nooit één bladzijde geschreven.

Men verlangde van ons dat we iets schreven in de trant van: ‘Vanuit zijn grote liefde geeft onze vader Kim-il Sung ons elke dag het heerlijkste voedsel. Hij geeft ons maaltijden met vlees, en door hem kunnen we een prachtig leven leiden. Ik ben zo dankbaar’. Ik kon dit soort dingen niet opschrijven. Zelfs met de dood voor ogen zou ik dergelijke brieven aan de atheïstische communistische partij nooit hebben kunnen schrijven. In plaats daarvan werkte ik, om deze gevangenis te overleven, tien keer harder dan de anderen. De enige manier om te ontsnappen aan het schrijven van dit soort brieven was door een modelgevangene te worden. Door mijn inzet werd ik de beste gevangene. Ik ontving zelfs een officiële onderscheiding uit handen van een functionaris van de communistische partij.

Mijn moeder bezocht me vaak in de gevangenis. Er was geen direct openbaar vervoer van Jeongju naar Heungnam. Eerst moest zij de trein naar Seoel nemen en vervolgens overstappen op de trein naar Wonsan. De hele reis duurde meer dan twintig afmattende uren. Voor haar vertrek sloofde zij zich uit om misutkaru, rijstpoeder, te bereiden zodat haar zoon, die in de bloei van zijn leven in de gevangenis zat, iets extra's te eten zou hebben. Om de rijstpoeder te kunnen maken verzamelde zij rijst bij onze familieleden, zelfs bij verre verwanten van de echtgenoten van mijn oudere zussen. Zodra zij de bezoekersruimte van de gevangenis binnenkwam en mij aan de andere kant van het glas zag staan, begon zij al te huilen. Zij was een sterke vrouw, maar het zien van haar zoon in zo'n ellendige toestand maakte haar zwak.

Mijn moeder gaf mij de zijden broek die ik op mijn trouwdag had gedragen. Het gevangenisuniform dat ik droeg was versleten, en je kon mijn huid door de stof heen zien. Maar in plaats van de zijden broek te dragen, gaf ik die aan een medegevangene. De misutkaru, waarvoor mijn moeder zelfs schulden had gemaakt, gaf ik ter plekke weg in haar bijzijn. Mijn moeder had haar hele hart en al haar toewijding geïnvesteerd om haar zoon kleding en voedsel te brengen. Ze was dan ook diep bedroefd toen zij zag dat ik alles weggaf, zonder ook maar iets voor mijzelf te houden.

“Moeder”, zei ik tegen haar, “Ik ben niet slechts de zoon van een man met de naam Moon. Nog voor ik een zoon van de Moon-stam ben, ben ik een zoon van de republiek Korea. En zelfs dààrvoor ben ik een zoon van de wereld, en een zoon van hemel en aarde. Ik denk dat ik er goed aan doe, deze dingen als eerste lief te hebben. Pas daarna kan ik naar uw woorden luisteren en van u houden. Ik ben niet de zoon van een kortzichtig iemand. Gedraag u alstublieft op een manier die bij uw zoon past”.

Mijn woorden jegens haar waren ijskoud, maar ik kon niet anders. Het deed me intens verdriet haar te zien huilen, en het voelde alsof m'n hart uiteengereten werd. Ik miste haar zo erg dat ik soms midden in de nacht wakker werd. Dan dacht ik heel intensief aan haar, maar op hetzelfde moment wist ik dat ik niet aan mijn emoties mocht toegeven. Ik was iemand die Gods werk deed. Om een medemens iets warmer te kleden en hem wat voedsel toe te stoppen, ook al was het nog zo weinig, telde voor mij

zwaarder dan de persoonlijke relatie met mijn moeder.

Zelfs in de gevangenis schiep ik er groot genoeg in om, wanneer het maar mogelijk was, met mensen te praten. Er waren altijd mensen om mij heen die graag luisterden naar wat ik te zeggen had. Ondanks de honger en de kou van ons gevangenisbestaan, was het hartverwarmend om met mensen met wie ik een innige band voelde van gedachten te wisselen. Uit de relaties die ik in Heungnam opbouwde hield ik twaalf mensen over die niet alleen kameraden waren, maar ook als familie voelden; mannen met wie ik de rest van mijn leven zou kunnen doorbrengen. Onder hen was een bekende dominee, die als president van de Associatie van Christelijke Kerken in de vijf noordelijke provincies van Korea had gediend. Dit waren mensen met wie ik mijn diepste emoties deelde, in situaties waarin ons leven aan een zijden draad hing, en dit maakte hen dierbaarder dan m'n eigen vlees en bloed. Hun aanwezigheid gaf mijn gevangeniservaring een diepe betekenis.

Drie maal per dag bad ik voor alle mensen die me ooit hadden geholpen en voor de leden van mijn kerkgemeenschap in Pyongyang, waarbij ik ieder lid hardop bij de naam noemde. Terwijl ik dat deed, voelde ik dat ik al diegenen die me ooit een handvol voedsel, verborgen in hun kleding, hadden toegestopt, duizendvoudig diende terug te betalen.

2-12

VN strijdkrachten openen de gevangenispoort

De Koreaanse oorlog begon terwijl ik in Heungnam gevangen zat. Drie dagen na aanvang van de strijd verloor het Zuid Koreaanse leger de hoofdstad Seoel aan de communisten uit het Noorden, en trok het zich verder naar het Zuiden terug. Vervolgens vormden zestien landen onder leiding van de Verenigde Staten een VN troepenmacht, die in het Korea-conflict ingreep. Het leger van de VS landde in Incheon, en trok op naar Wonsan, een belangrijke industriestad in Noord Korea.

Logischerwijs waren de gevangenis en de fabriek in Heungnam een doelwit voor de Amerikaanse luchtaanvallen. Toen de bombardementen begonnen lieten de cipiers de gedetineerden achter, en vluchtten de schuilkelders in. Of wij het zouden overleven interesseerde hen niet. Toen was daar plotseling de verschijning van Jezus, die zo levendig voor me stond, dat het leek alsof ik Hem aan kon raken. Zijn gezicht stond vol tranen en ik kreeg een merkwaardig voorgevoel, alsof er iets heel ingrijpends te gebeuren stond. Ik riep: "Iedereen moet binnen een straal van twaalf meter rondom mij blijven!" Direct daarna ontplofte, niet ver van waar ik stond, een reusachtige bom. Alleen de gevangenen die vlak bij mij waren gebleven, overleefden het.

Toen de bombardementen heviger werden, begonnen de bewakers de gevangenen te executeren. Zij riepen de nummers van de gevangenen af en bevalen hen een schop en een voedselrantsoen voor drie dagen mee te brengen. De meesten dachten dat ze naar een andere gevangenis werden overgeplaatst,

maar in werkelijkheid marcheerden zij de bergen in, waar ze een diep gat moesten graven en direct daarna de kogel kregen. Ze werden begraven in de kuil die zij zelf gegraven hadden. Men riep de gevangenen op in de volgorde die overeenkwam met de lengte van hun straf, waarbij de langst gestraften het eerst opgeroepen werden. Toen kwam het moment waarop ik me realiseerde dat het een dag later mijn beurt zou zijn.

In de nacht voor mijn voorgenomen executie vielen de bommen als regen tijdens de natte moesson. Het was 13 oktober 1950 en de Amerikaanse strijdkrachten waren na een geslaagde landing in Incheon in noordelijke richting het schiereiland binnengetrokken, hadden Pyongyang ingenomen, en waren van daaruit verder opgerukt naar Heungnam. Die nacht viel het Amerikaanse leger Heungnam met volle kracht aan, waarbij B29 bommenwerpers het spits afbeten. De bombardementen waren zo hevig dat heel Heungnam veranderde in een vuurzee. De hoge gevangenismuren stortten in, en de cipiers renden voor hun leven. Tenslotte opende zich de poort die ons daar al die tijd had vastgehouden. Een dag later liep ik, om ongeveer twee uur in de ochtend, kalm en waardig door de gevangenispoort naar buiten.

Ruim twee jaar en acht maanden had ik gevangen gezeten en ik zag er verschrikkelijk uit. Mijn ondergoed en bovenkleding waren aan flarden. In lompen gekleed ging ik, in plaats van naar mijn geboortestad, naar Pyongyang, samen met de groep mensen die in de gevangenis mijn discipelen waren geworden. Sommigen kozen ervoor om met mij mee te gaan, in plaats van op zoek te gaan naar hun vrouw en kinderen. Ik kon me goed voorstellen hoe mijn moeder elke dag gehuild moet hebben, terwijl ze vol zorgen was over mijn gezondheid. Ik vond het echter belangrijker om te zorgen voor de leden van mijn congregatie in Pyongyang.

Op weg naar Pyongyang konden we duidelijk zien dat Noord-Korea deze oorlog grondig had voorbereid. De grote steden waren met elkaar verbonden door wegen met twee rijstroken, die in een noodsituatie voor militaire doeleinden konden worden gebruikt. Veel betonnen bruggen waren sterk genoeg gebouwd om het gewicht van tanks van dertig ton te kunnen dragen. De kunstmest die de gevangenen van Heungnam met gevaar voor eigen leven in zakken hadden gedaan, werd naar Rusland gebracht, in ruil voor verouderd maar nog altijd dodelijk wapentuig, dat langs de 38ste breedtegraad werd ingezet.

Zodra ik in Pyongyang aankwam, ging ik op zoek naar de mensen die vóór mijn arrestatie mijn geestelijke familie vormden. Ik moest uitzoeken waar zij waren, en hoe hun situatie was. De oorlog had hen in alle windrichtingen verstrooid, maar ik voelde me verantwoordelijk voor hen. Ik wilde hen vinden, en hen helpen om hun leven weer op orde te krijgen. Omdat ik niet wist waar ze woonden, had ik geen andere keus dan de stad Pyongyang systematisch te doorzoeken.

Na een zoektocht van een week had ik nog maar drie of vier mensen gevonden. Ik bereidde een rijstcake met een restje rijstpoeder dat ik in de gevangenis had gekregen en bewaard. Onderweg vanuit Heungnam had ik mijn honger gestild met bevroren aardappelen. Het rijstpoeder had ik niet aangeraakt. Alleen al het feit dat ik hen zo smakelijk van die cake zag eten, gaf me het gevoel dat ik zelf weer een volle maag had.

Veertig dagen bleef ik in Pyongyang. Ik zocht naar iedereen die ik me maar enigszins kon herinneren, jong of oud. Maar uiteindelijk moest ik accepteren dat van de meesten geen spoor meer te vinden was. Ook hen heb ik echter voor altijd in mijn hart gesloten.

In de nacht van 2 december 1950 begon ik aan de lange voettocht naar het Zuiden. Won Pil Kim en ik

sloten ons aan bij een stoet vluchtelingen met een lengte van zo'n twaalf kilometer. We ontfermden ons bovendien over een man die nauwelijks kon lopen. Hij was een van de twaalf personen die in de gevangenis mijn discipel waren geworden. Zijn achternaam was Pak, en hij was al vóór mij vrijgelaten. Toen ik hem in zijn huis aantrof, was zijn hele familie al naar het Zuiden vertrokken. Hij had een gebroken been, waardoor hij niet mee kon. Ik zette hem achter op een fiets en nam hem mee.

Het Noord-Koreaanse leger had de vlakke wegen reeds heroverd voor militair gebruik. Daarom trokken we over bevroren rijstvelden en gingen zo snel als we konden in zuidelijke richting. Het Chinese leger was niet ver achter ons. Omdat we iemand bij ons hadden die niet kon lopen, was het heel moeilijk om snel vooruit te komen. Grote delen van de weg waren zo slecht dat ik de man op mijn rug moest dragen, terwijl iemand anders de onbemande fiets voortduwde. Hij bleef maar zeggen dat hij voor mij geen last wilde zijn, en probeerde zich meerdere malen van het leven te beroven. Maar ik overtuigde hem er telkens weer van dat hij vol moest houden, waarbij ik hem soms hard uitschold. We bleven samen, en bereikten tenslotte ongedeerd onze bestemming.

We waren mensen op de vlucht, maar we moesten ook eten. Daarom gingen we lege huizen binnen, waarvan de eigenaars naar het Zuiden waren vertrokken. Daar zochten we naar rijst of ander voedsel, dat mogelijk door de bewoners was achtergelaten. We kookten alles wat we vonden: rijst, gerst of aardappelen. Het was nauwelijks genoeg om te overleven. Er waren geen rijstkommen en we gebruikten stukjes hout als eetstokjes. Het smaakte goed. Zegt niet ook de Bijbel: 'Zalig zijn de armen'? We aten alles wat onze maag maar tevreden stelde. Zelfs een simpel stukje gerstecake smaakte zo goed, dat een koning aan zijn feestmaal ons niet jaloers had gemaakt. Hoeveel honger ik ook had, ik hield altijd vóór de anderen op met eten. Zo konden mijn metgezellen weer een beetje meer naar binnen krijgen.

Na een flinke voettocht bereikten we de noordelijke oever van de rivier de Imjin. Intuïtief wist ik dat het belangrijk was dat we deze rivier zo snel mogelijk overstaken, en geen moment zouden verliezen. Diep van binnen was ik ervan overtuigd, dat we deze hindernis moesten nemen om in leven te blijven. Daarom duwde ik Won Pil Kim genadeloos voort. Kim was nog jong en viel in slaap tijdens het lopen, maar ik sleurde hem en de fiets mee. Die nacht hadden we tweeëndertig kilometer afgelegd, voordat we de oever van de Imjin bereikten. Gelukkig was de rivier stevig dichtgevroren. We volgden enkele vluchtelingen die vóór ons de rivier overstaken. Achter ons strekte zich nog een lange rij andere vluchtelingen uit. Echter, zodra wij aan de overkant waren, sloten VN militairen de oversteekplaats af en lieten niemand meer door. Waren we ook maar een paar minuten later bij de rivier aangekomen, dan hadden we de oversteek niet meer kunnen maken.

Na de oversteek draaide Won Pil Kim zich om en keek naar de weg achter ons. "Hoe wist u dat deze overgang dicht zou gaan?", vroeg hij.

"Ik wist het gewoon", zei ik. "Deze dingen gebeuren wel vaker met iemand die de weg van de Hemel gaat. Mensen beseffen vaak niet dat de redding net voorbij de eerstvolgende hindernis ligt. We hadden geen moment te verliezen, en als het nodig was geweest, had ik je bij je nekvel gepakt en je de rivier over gesleurd."

Won Pil Kim scheen geraakt door mijn woorden, maar mijn hart was niet gerust. Toen we op de plek kwamen waar de 38ste breedtegraad het schiereiland in tweeën splitste, zette ik mijn ene voet in Zuid Korea en de andere voet in Noord Korea, en begon te bidden.

“Op dit moment worden we naar het Zuiden gedreven, maar spoedig zal ik naar het Noorden terugkeren. Ik zal de krachten van de vrije wereld achter me verzamelen, om Noord Korea te bevrijden en Noord en Zuid te verenigen”.

Zo bad ik aldoor tijdens deze barre tocht, die ons samen met de andere vluchtelingen naar het Zuiden bracht.

HOOFDSTUK DRIE

INNERLIJKE RIJKDOM DOOR STRIJD EN LIJDEN

3-1

‘U bent mijn geestelijke leraar’

Nadat we de rivier de Imjin waren overgestoken reisden we via Seoel, Wonju, en Kyungju naar Busan, waar we uiteindelijk op 27 januari 1951 aankwamen. De stad wemelde van de vluchtelingen uit het Noorden. Het leek alsof het hele land hier was neergestreken. Ieder plekje dat ook maar enigszins als woonruimte kon dienen was bezet. Ons kleine onderkomen bood nauwelijks ruimte om te zitten. Onze enige optie was om ‘s nachts naar het bos te gaan, waar we onszelf zo goed mogelijk warm hielden. Overdag keerden we terug naar de stad, waar we op zoek gingen naar iets eetbaars.

Mijn haar, dat kort gehouden was tijdens mijn gevangenschap, was weer aangegroeid. Mijn broek, van binnenuit versteld met stukken katoen van een deken, was totaal versleten. Mijn kleren waren zo verzadigd van een vettige laag vuil, dat bij zware regenval de druppels niet door de stof werden geabsorbeerd, maar er vanaf rolden.

Van mijn schoenzolen was zo goed als niets over, maar het bovenleer was nog goed. Ik had net zo goed op blote voeten kunnen lopen. Ik was simpelweg de armste onder de armen, een bedelaar onder de bedelaars. Er was geen werk, en we hadden geen geld. Bedelen was de enige manier om aan eten te

komen.

Toch behield ik ook bij het bedelen om voedsel mijn waardigheid. Als iemand weigerde te helpen, dan zei ik met heldere en zelfverzekerde stem: “Luister, als je mensen in nood zoals wij niet helpt, zul je in de toekomst grote moeilijkheden hebben wanneer je zelf op iemands goedheid hoopt!” Geconfronteerd met zulke gedachten gaven de mensen toch. We namen het op deze manier verzamelde voedsel mee naar een vlak terrein, waar we samen op de grond konden zitten. Tientallen mensen zoals wij zaten op zo’n manier te eten. Hoewel we niets hadden en moesten bedelen om voedsel, hadden we wel een warme band van vriendschap met elkaar.

Eens, midden op de dag, hoorde ik plotseling een vertrouwde stem. “Kijk nou eens, hoe lang is dat wel niet geleden?” Ik keek om, en voor mij stond Deok-mun Eom, een vriend uit mijn tijd in Japan.

Deok-mun Eom en ik waren vrienden voor het leven geworden toen hij geraakt werd door een patriottisch lied dat ik zong. Later werd hij een van de meest vooraanstaande architecten van Korea, en ontwierp het Sejong cultureel centrum en het Lotte hotel in Seoel.

“Laten we gaan”, zei hij, toen hij me in mijn armzalige plunje had omhelsd. “Laten we naar mijn huis gaan”.

Deok-mun Eom was toen al getrouwd, en woonde met zijn gezin in één enkele kamer. Om voor mij plek te maken hing hij een spreid dwars door de kamer. Eén van de zo ontstane helften was voor mij, en in de andere sliepen hij en zijn vrouw met hun twee jonge kinderen.

“Vertel me wat je allemaal beleefd hebt de laatste tijd! Ik vroeg me altijd al af waar je was, en waarmee je bezig zou zijn”. “We waren innige vrienden”, zei hij, “maar voor mij ben jij altijd meer dan een vriend geweest. Wist je dat ik altijd diep respect voor je heb gehad?”

Tot aan dat moment had ik mijn hart nog voor geen van mijn vrienden ooit volledig geopend. In Japan vertelde ik zelfs aan niemand dat ik vaak de Bijbel las. Als iemand naar mijn kamer kwam terwijl ik aan het lezen was, stopte ik de Bijbel vlug weg. Maar in het huis van Deok-mun Eom vertelde ik voor het eerst mijn verhaal. Ik praatte de hele nacht door. Ik vertelde hem over mijn ontmoeting met God, over hoe we de 38ste breedtegraad waren overgestoken, over het stichten van een kerk, en hoe ik de gevangenis van Heungnam had overleefd. Mijn verhaal nam drie volle dagen in beslag. Toen ik klaar was stond Deok-mun Eom op, en maakte plechtig een diepe buiging tot de grond voor mij.

“Wat doe je nu?”, vroeg ik geschokt en verrast. Ik greep zijn hand en probeerde hem tegen te houden, maar het baatte niet. Ik kon hem niet stoppen.

“Vanaf dit moment”, zei Deok-mun Eom, “ben jij mijn grote geestelijke leraar. Met deze buiging groet ik je als mijn leraar. Neem deze alsjeblieft van me aan”.

Sindsdien is hij altijd bij me gebleven, hij was zowel vriend als discipel. Spoedig daarna vond ik werk als havenarbeider op pier 4 in de haven van Busan. Ik werkte er alleen ‘s nachts. Van mijn loon kocht ik bonenpap op het Choryang station. De warme pap werd verkocht met een stuk stof rondom de kom, zodat de inhoud warm bleef. Ik hield de kom met pap altijd meer dan een uur tegen me aan, voor ik ervan at. Dit gaf warmte aan mijn ijskoude lichaam, nadat ik de hele nacht in de vrieskou had gewerkt.

Ik vond onderdak in een arbeiderspension in de wijk Choryang. Mijn kamer was zo klein dat ik er ook diagonaal niet in kon liggen, zonder dat mijn voeten de muur raakten. Toch was het in deze kamer dat ik in 1951, uitgerust met een goed geslepen potlood, het eerste officiële manuscript schreef van de oorspronkelijke versie van het Goddelijk Beginsel (in het Koreaans Wolli Wonbòn). Ik had geen cent, maar dat vond ik niet belangrijk. Ook al woon je in een achterbuurt, een vastberaden ziel kan alles aan. Wilskracht is het enige dat nodig is.

Won Pil Kim was net twintig geworden. Hij had allerlei baantjes. Hij werkte in een restaurant en bracht de aangebrande rijst mee naar huis die niet aan de klanten geserveerd kon worden. Samen aten we die op. Vanwege zijn artistieke begaafdheid kreeg hij al gauw een baan als schilder en tekenaar bij het Amerikaanse leger.

Tenslotte klommen we samen de Beomnaetgol-heuvel op in Beomil-dong, om er een huis te bouwen. Omdat dit terrein vlakbij een kerkhof lag, was er, behalve een rotsachtig ravijn, niets in de buurt. We bezaten geen grond, dus we egaliseerden een stuk van de steile helling en bouwden daar een klein huisje, eigenlijk meer een hut. We hadden zelfs geen schop. We leenden een kleine schep uit iemands keuken en brachten hem weer terug, voordat de eigenaar merkte dat hij weg was. Won Pil Kim en ik braken rotsen in stukken, groeven in de aarde en brachten kiezelstenen naar boven. We mengden aarde en stro om stenen te maken, en stapelden die op elkaar om een muur te bouwen. We kregen lege rantsoendozen van een Amerikaanse basis, maakten die plat en maakten er een dak van. Een stuk zwart plastic werd onze vloer.

Zelfs eenvoudige hutten worden beter gebouwd dan deze. Ons huis was tegen een rots gebouwd, zodat er midden in de kamer een groot stuk rotsblok uitstak. Onze enige bezittingen waren een kleine schrijftafel, die achter het rotsblok stond, en de schildersezels van Won Pil Kim. Als het regende, borrelde er in de kamer water naar boven. Hoe romantisch klonk het geluid van het water, dat we hoorden stromen onder de plek waar we zaten! Nadat we 's morgens in deze onverwarmde ruimte wakker werden - met een lekkend dak en water dat nog steeds onder ons door liep - stonden we op met een loopneus. Zelfs in deze omstandigheden waren we gelukkig met de kleine ruimte, waar we onze benen konden uitstrekken en waar onze geest tot rust kwam. De omgeving was miserabel, maar wij waren vervuld van hoop, ons leven stond in het teken van Gods wil.

Iedere morgen, wanneer Won Pil Kim naar zijn werk ging op de Amerikaanse basis, vergezelde ik hem tot onder aan de heuvel. Wanneer hij 's avonds naar huis terugkwam, liep ik naar buiten om hem te begroeten. De rest van mijn tijd besteedde ik aan het schrijven van Het Beginsel. Er waren in ons kamertje altijd voldoende goed geslepen potloden voorradig. Zelfs wanneer we geen rijst in de voorraadpot hadden, waren er altijd wel potloden.

Won Pil Kim hielp me op veel manieren, zowel materieel als geestelijk. Daardoor kon ik me op het schrijven concentreren. Zelfs als hij moe was van de hele dag werken, volgde hij me en probeerde me steeds te helpen. Mijn nachten waren in die tijd zo kort, dat ik overal in slaap kon vallen. Soms gebeurde dat zelfs op het toilet. Won Pil Kim kwam dan kijken, om er zeker van te zijn dat alles met me in orde was.

Maar daar bleef het niet bij. Hij wilde heel graag, al was het maar een klein beetje, bijdragen aan het boek dat ik aan het schrijven was. Hij begon portretten van Amerikaanse soldaten te tekenen en zo verdiende hij geld om steeds weer nieuwe potloden te kopen. In die tijd was het de gewoonte dat Amerikaanse soldaten het portret van hun vrouw of vriendin lieten schilderen, voordat zij naar

Amerika terugkeerden. Won-pil Kim lijmdde stukken zijde op houten lijsten, schilderde de portretten en verkocht ze voor vier dollar per stuk.

Ik was dankbaar voor zijn toewijding. Ik zat naast hem terwijl hij schilderde en deed mijn best om hem te helpen. Terwijl hij op de Amerikaanse basis aan het werk was, deed ik de lijm op de zijden stof, sneed het hout voor de lijsten en zette alles in elkaar. Voordat hij thuis kwam, maakte ik zijn kwasten schoon en kocht de verf die hij nodig had. Nadat hij thuis kwam, nam hij een 4B potlood en tekende het portret. In het begin maakte hij er slechts een of twee, maar al gauw deed het nieuws over zijn werk en talent de ronde. Onder de soldaten groeide zijn populariteit, en soms moest hij wel twintig of dertig portretten achter elkaar schilderen. Ons hutje stond dan zo vol schilderijen, dat we met moeite ruimte konden maken om 's nachts te slapen.

Toen de opdrachten nog talrijker werden, begon ik me met meer dan alleen de bijzaken bezig te houden. Won Pil Kim schilderde de gelaatstrekken en ik kleurde de lippen en de kleding. Van het geld dat we samen verdienden kochten we teken- en schildermateriaal, en wat over was gebruikten we voor onze missiearbeid. Het is belangrijk om Gods Woord op te schrijven, maar het is nog belangrijker om mensen te vertellen over Zijn wil.

3-2

De knappe, zonderlinge man bij de waterput

Toen we in Beomnaetgol het huis met de lemen muren bouwden en met onze missiearbeid begonnen, waren er slechts drie toehoorders die naar mijn preken luisterden. Toch had ik niet het gevoel dat ik alleen tot deze drie mensen sprak. Ik dacht bij mezelf: “Hoewel we hen niet zien, preek ik tot duizenden en zelfs tienduizenden”. Ik stelde me tijdens het preken voor dat de hele mensheid luisterde. Ik onderwees de woorden van Het Beginsel in het bijzijn van de drie mensen die voor me zaten, en deed dat met een luide, donderende stem.

Vlak voor ons huis lag een waterput. Al gauw fluisterden de mensen die water uit de put kwamen scheppen, dat er in het huis met de lemen muren een vreemde man woonde. Terwijl ze hun water ophaalden, probeerden ze een glimp op te vangen van hetgeen zich in het bouwvallige lemen huisje afspeelde. Wat ze zagen was een armoedig geklede jongeman, die sprak alsof hij bevelen schreeuwde naar de hele wereld. Natuurlijk duurde het niet lang of de eerste geruchten over mij begonnen zich te verspreiden. Ik preekte dat hemel en aarde ondersteboven gekeerd zouden worden, en dat Korea de wereld zou verenigen.

Het duurde niet lang voordat de geruchtenstroom ook de mensen bereikte, die onderaan de heuvel woonden. Het gepraat zal zeker geholpen hebben om nieuwsgierige bewoners er toe te brengen dat ze de ‘zonderlinge man bij de waterput’ wilden zien. Onder de nieuwsgierigen waren ook studenten van een naburige opleidingsschool voor predikanten, en een groep professoren van de vermaarde Ehwa Women's University. De verhalen werden bovendien nogal aangedikt. Ik werd omschreven als een

knappe man met een goed figuur. Hierdoor kwam een allengs aanzwellende stroom vrouwen van middelbare leeftijd op gang, die de heuvel opkwamen om mij bij wijze van tijdverdrijf te bekijken.

Op de dag dat ik het schrijven van Het Beginsel voltooide, legde ik mijn potlood neer en bad: “Het ogenblik is gekomen om de boodschap uit te dragen. Stuur me nu alstublieft de heiligen aan wie ik het goede nieuws mag vertellen”. Hierna ging ik naar buiten, naar de waterput. Het was 10 mei, in het late voorjaar. Ik droeg een traditionele Koreaanse broek met katoenen voering, en een oud jasje waarin ik zweette als gevolg van de hitte. Ik zag een jonge vrouw met moeite de heuvel opkomen en richting de waterput lopen, terwijl ze het zweet van haar voorhoofd wiste.

Ik sprak haar aan: “God heeft je de afgelopen zeven jaar bijzonder veel liefde gegeven”. Verwonderd deinsde zij terug. Precies zeven jaar daarvoor had zij besloten om haar leven aan God te wijden.

“Mijn naam is Hyun Shil Kang”, zei ze. “Ik ben evangelist van de Beom Cheon kerk, vlakbij de voet van de heuvel. Ik heb gehoord dat hier een vreemde, nogal zonderlinge man woont, en ik ben gekomen om hem het Evangelie te brengen.”

Zo begroette zij mij. Ik nodigde haar uit om binnen te komen. Zij keek rond in de sjofele woning en liet duidelijk merken hoe vreemd ze het allemaal vond. Uiteindelijk viel haar oog op mijn schrijftafel en vroeg ze: “Waarom heb je zoveel potloden?”

“Tot vanmorgen werkte ik aan het schrijven van een boek dat de beginselen van het universum openbaart”, antwoordde ik. “Ik denk dat God je hierheen heeft gestuurd, zodat je van mij deze beginselen kunt leren”.

“Welke beginselen?”, vroeg zij. “Ik ben gekomen omdat ik gehoord heb dat hier een hoogst eigenaardige jongeman woont, die dringend het Evangelie moet horen.”

Ik gaf haar een kussen om op te zitten en ging zelf ook zitten. Het water uit de bron, dat onder ons door liep, maakte een kabbelend geluid.

“In de toekomst zal Korea een absolute hoofdrol in de wereldgeschiedenis spelen”, zei ik. “Mensen zullen het betreuren dat zij niet als Koreaan zijn geboren”. Zij dacht echt dat ik klinkklare onzin sprak.

“Net zoals Elia in de persoon van Johannes de Doper verscheen,” vervolgde ik, “zo zal Jezus in een stoffelijk lichaam naar Korea komen.”

Dit maakte haar boos. “Ik weet zeker dat Jezus wel betere plaatsen te bezoeken heeft dan ons armetierige Korea,” antwoordde ze.

Toen zei ze: “Heb je ooit het boek Openbaringen gelezen? Ik heb....” Ik onderbrak haar midden in de zin en zei: “Wil je zeggen dat je op de theologische hogeschool van Goryo hebt gestudeerd?”

“Hoe wist je dat?” vroeg ze.

Ik zei: “Denk je echt dat ik hier op je heb zitten wachten, zonder zelfs dat beetje over je te weten? Je zei dat je bent gekomen om mij het Evangelie te brengen. Welnu, wat houd je tegen? Ga je gang en onderwijs me!”

Het was duidelijk dat Hyung Shil Kan zeer goed onderlegd was in de theologie. Ze haalde de ene na de andere Bijbeltekst aan, in een poging mijn standpunten te bestrijden. Ze bleef me stevig uitdagen, terwijl ik met krachtige en heldere stem op haar uitdagingen bleef reageren. Onze discussie duurde nog voort toen het al donker begon te worden, dus ik stond op en ging het avondeten klaarmaken. Het enige dat we, behalve rijst, in huis hadden was wat overrijpe kimchi (een traditioneel Koreaans gerecht: gefermenteerde kool, meestal gemengd met rode peper of andere ingrediënten). Niettemin zaten we daar, met het geluid van kabbelend water beneden ons. We genoten van de eenvoudige maaltijd en hervatten vervolgens onze discussie.

De volgende dag kwam zij terug, en ook de dag daarna, om het gesprek voort te zetten. Uiteindelijk besloot zij om haar leven te wijden aan de beginselen die ik onderwijs.

Later dat jaar verscheen op een winderige novemberdag mijn vrouw aan de deur van ons huisje in Beomnaetgol. Naast haar stond een zevenjarige jongen - mijn zoon - geboren in het jaar waarin ik van thuis wegging. Ik was die dag de deur uit gegaan om wat rijst te halen, maar in plaats daarvan ging ik naar Pyongyang. De jaren waren voorbij gegaan en hij was een grote, flinke jongen geworden. Ik kon mezelf er niet toe brengen om hem in de ogen kijken, zijn gezicht aan te raken of hem met vaderlijke warmte te omhelzen. Ik stond daar maar als een standbeeld van steen, aan de grond genageld, zonder een woord te zeggen.

Mijn vrouw hoefde niets te zeggen. Ik voelde de pijn en het verdriet die deze arme moeder en kind hadden moeten doorstaan, te midden van de ontberingen van de oorlog. Nog voor hun bezoek wist ik waar zij woonden, en hoe het met hen was. Maar ik had het punt nog niet bereikt waarop ik voor mijn gezin kon zorgen. Dat wist ik, en ik had haar, net zoals vóór ons huwelijk, diverse malen gevraagd: “Vertrouw me alsjeblieft! En heb nog een beetje geduld”.

Mijn plan was om naar hen toe te gaan zodra de tijd rijp was. Maar in deze situatie, zoals zij daar aan de deur stonden, was het juiste moment nog niet aangebroken. Het huisje, onze kerk, was klein en armoedig. Een aantal leden woonde met mij onder hetzelfde dak, en samen bestudeerden we het Woord van God. Ik kon mijn gezin daar niet onderbrengen.

Mijn vrouw keek rond in onze lemen hut, toonde zich diep teleurgesteld, keerde zich om en vertrok met mijn zoon langs het steile pad terug naar beneden.

3-3

Een kerk zonder naam

Koreanen kennen het gezegde: ‘Iemand die door anderen wordt beledigd, is een lang leven beschoren’. Zou het aantal malen dat ik beledigd ben de maatstaf zijn, dan zou ik met gemak nog honderd jaar kunnen leven. Ook werd mijn buik niet met voedsel gevuld, maar met beschimpingen. Men kan er vanuit gaan dat mijn maag voller is dan die van wie dan ook. De leden van de gevestigde kerken die

mij vervolgden en met stenen bekogelden toen ik mijn kerk in Pyongyang startte, begonnen opnieuw met hun acties, ditmaal in Busan. Nog voordat we onze kerk echt hadden gevestigd, zorgden zij al voor problemen. Woorden als ‘ketter’ en ‘pseudo’ werden zo dikwijls voor mijn naam geplaatst, dat het leek alsof ze er een deel van waren. Inderdaad, de naam Sun Myung Moon werd een synoniem voor ketterij en pseudoreligie. Men hoort zelden mijn naam noemen zonder dat deze woorden eraan toegevoegd worden.

In 1953 bereikte de vervolging een dieptepunt. We sloten onze lemen hut in Busan en verhuisden eerst naar Daegu, en vervolgens naar Seoel. In mei van het jaar daarop huurden we een huis in de wijk Bukhak-dong in Seoel, vlakbij het Jangchungdang park. We hingen een naambord op dat luidde: ‘Heilige Geest Vereniging voor de Eenwording van het Wereldchristendom’.

We kozen deze naam om aan te geven dat we tot geen enkele denominatie behoorden, en ook zeker niet van plan waren om een nieuwe op te richten. Wereldchristendom refereert naar het gehele, wereldwijde christendom, zowel in het heden als in het verleden. De term Eenwording laat ons streven naar eenheid zien, en Heilige Geest wordt gebruikt om de harmonie aan te duiden tussen de geestelijke en stoffelijke wereld, met de liefde van de vader-zoon relatie als centrale pijler. Onze naam wil dus zeggen: ‘De geestelijke wereld, met God in het centrum, is met ons.’

Vooraf eenwording duidt erop dat het mijn bedoeling is om Gods ideale wereld te vestigen. Eenwording is niet hetzelfde als eenheid. Er is sprake van eenheid als twee dingen samen komen, maar we hebben eenwording als twee één worden. ‘Verenigingskerk’ werd later onze algemeen bekende naam; die naam is ons echter door anderen gegeven. Aanvankelijk noemden studenten ons ‘de kerk van Seoel’.

Ik gebruik het woord kyohoi (spreek uit: kjo-hè) niet graag in de gangbare betekenis van kerk. Ik hou echter wel van de oorspronkelijke betekenis van de term, zoals de Chinese karakters voor kyohoi die laten zien: kyo betekent ‘onderwijzen’ en hoi is het letterteken voor ‘bijeenkomst’. Het Koreaanse woord betekent dus letterlijk ‘samenkomen om te onderwijzen’. Jong kyo, wat religie betekent, is ook samengesteld uit twee Chinese karakters, die respectievelijk ‘centraal’ en ‘onderwijs’ betekenen.

Indien het woord kerk een bijeenkomst uitdrukt waar geestelijke beginselen onderwezen worden, dan heeft het een goede betekenis. De oorspronkelijke betekenis van het woord kyohoi geeft mensen geen enkele reden om zich voor elkaar af te sluiten. In het algemeen wordt het woord kyohoi echter niet in zijn oorspronkelijke betekenis gebruikt.

Ik wilde ons niet in deze separatistische categorie plaatsen. Ik hoopte een kerk op te richten, die geen aparte religieuze gezindte is. Ware religie probeert het land te redden, zelfs al moet ze daarvoor haar eigen religieuze organisatie opofferen. Ze tracht de wereld te redden, al gaat dat ten koste van de natie. Ze tracht de mensheid te redden, ook al moet daarvoor de wereld worden geofferd. Als we dit begrijpen, dan weten we dat er nooit een moment kan komen, waarop de eigen groep of gezindte de voorrang krijgt.

Het was noodzakelijk dat we een bord met de naam van onze kerk ophingen bij de ingang, maar innerlijk ben ik altijd bereid geweest om het op ieder willekeurig moment weer weg te halen. Wie een bord ophangt dat ‘kerk’ betekent, maakt tegelijkertijd een onderscheid tussen ‘kerk’ en ‘niet-kerk’. Het is niet juist om iets dat één is, in tweeën te splitsen. Dit was geenszins mijn droom. Het was niet de weg van mijn keuze. Mocht het zover komen dat ik dat naambord weg moet halen om het land of de

wereld te redden, dan ben ik daar op ieder moment toe bereid.

Ons naambord hing naast de hoofdingang. Het zou beter hebben gestaan als ik het op een hoge plek had gehangen, maar de dakranden van het huis waren erg laag, en daarom was er geen geschikte plek voor het bord. Uiteindelijk kwam het op een hoogte waar kinderen er gemakkelijk bij konden. De buurtkinderen haalden het op een dag weg, speelden ermee en braken het in twee stukken. Vanwege de historische betekenis konden we het niet weggooien; daarom maakten we de twee delen met ijzerdraad weer aan elkaar vast, en spijkerden het wat steviger tegen de muur. Wellicht hing het feit dat ons naambord met zoveel minachting behandeld werd, samen met de onbeschrijflijke vernederingen die onze kerk onderging.

De dakranden waren zo laag dat de bezoekers hun hoofd moesten buigen om binnen te komen. De ruimte was ongeveer zes vierkante meter, en zo krap, dat we regelmatig met onze voorhoofden tegen elkaar botsten, wanneer we met zes personen tegelijk in gebed waren. De mensen in de buurt lachten om ons naambord. Ze dreven de spot met ons en vroegen over wat voor soort wereldvereniging wij droomden in dat kleine huisje, waar 'je moest kruipen om naar binnen te gaan'. Niemand probeerde te achterhalen waarom wij die naam hadden gekozen. Ze beschouwden ons gewoon als mensen die niet goed bij hun hoofd waren.

Dit stoorde ons echter niet. In Busan hadden we gebedeld om voedsel, en nu hadden we een ruimte waar we kerkdiensten konden houden. We hadden niets te vrezen. Bij wijze van pak gebruikte ik een werktenue van het Amerikaanse leger en verfde het zwart. Ik droeg er zwarte rubberschoenen bij. Ook al probeerden anderen ons te kleineren, in ons hart waren we waardiger dan wie dan ook.

De mensen die regelmatig kwamen noemden elkaar shikku, wat familielid betekent. We waren bedwelmde door liefde. Iedereen die kwam kon zien wat ik deed, en horen wat ik zei. Wij waren verbonden door een onzichtbare band van liefde, die ons met God liet communiceren. Het kwam voor dat een vrouw thuis bezig was met de bereiding van rijst, en zich dan plotseling uit de voeten maakte om naar onze kerk te gaan. Een andere zei, dat zij een nieuwe jurk ging aandoen, om vervolgens in haar oude jurk vol gaten naar de kerk te komen. Als de schoonfamilie van een van onze vrouwelijke leden haar hoofd kaal schoor, om te verhinderen dat zij naar de kerk kwam, dan kwam zij alsnog, ook al was haar hoofd nu kaal.

Terwijl ons ledental steeg, begonnen we onze boodschap te verbreiden op de universiteitscampussen. In de jaren vijftig werden universiteitsstudenten beschouwd als behorend tot de intellectuele elite van de Koreaanse maatschappij. We begonnen ons werk vlakbij de poorten van de 'Ewha- Women's University' en de Yonsei universiteit. Spoedig bracht een aanzienlijk aantal studenten hun tijd door in onze kerk.

Professor Yun Yeong Yang, muziekdocente aan de Ehwa universiteit, en professor Chung Hwa Han, hoofd van het studentenhuus, bezochten onze kerk. Ook kwamen er steeds meer studenten. Niet slechts twee of drie, maar met tientallen tegelijk kwamen ze, en hun aantal steeg explosief. Zowel voor de gevestigde kerken als voor ons was dat zeer verrassend.

Binnen twee maanden nadat we ons evangelisatiewerk op de campussen waren begonnen, was ons ledental enorm gestegen, voornamelijk door toevloed van studenten van Ewha en Yonsei. Het tempo van de groei was ongelooflijk. Het was alsof een lentebries de harten van de studenten in een oogwenk had opgeklaard, en er een onomkeerbare verandering teweeg had gebracht. Tientallen vrouwelijke

Ehwa studenten pakten hun spullen en verlieten het studentenhuus. Dit gebeurde allemaal op één dag. Als iemand hen probeerde tegen te houden zeiden ze: “Waarom? Waarom probeer je me tegen te houden? Als je me wilt tegen houden, moet je me doodslaan. Maak me maar dood!” Ze klommen zelfs over de muren die het gebouw omgaven. Ik probeerde hen te stoppen, maar het haalde niets uit. Ze wilden niet langer in hun nette universiteit zijn. In plaats daarvan wilden zij naar onze kleine kerk waar het naar ongewassen voeten stonk, en niemand kon ook maar iets doen.

Tenslotte stuurde Hwal Ran Kim (Helen Kim), de decaan, professor Young Oon Kim, die de leerstoel ‘religieus sociaal welzijn’ bekleedde, naar onze kerk. Professor Kim had theologie gestudeerd in Canada en was een rijzende ster aan de Ehwa universiteit. Decaan Kim koos haar speciaal uit omdat zij zo’n uitmuntend theologe was. Zij ging er van uit dat professor Kim een gezaghebbende kritiek op onze theologie zou ontwikkelen, overtuigend genoeg om de toestroom van studenten naar onze kerk definitief te stoppen. Maar slechts een week nadat deze speciale vertegenwoordigster van Ehwa mij had ontmoet, sloot zij zich bij ons aan, en werd al snel een van onze meest enthousiaste leden. Deze gebeurtenis versterkte onze geloofwaardigheid onder professoren en studenten van de Ehwa universiteit, en ons ledental groeide stormachtig verder.

De situatie liep uit de hand. De gevestigde kerken begonnen ons er opnieuw van te beschuldigen dat wij hun leden afpakten, maar dit leek mij geen eerlijke voorstelling van zaken. Ik had nooit niemand opgedragen om naar mijn preken te luisteren of onze kerkdiensten bij te wonen. Als ik mensen door de voordeur naar buiten stuurde, kwamen ze door de achterdeur weer naar binnen. Zodra ik de deuren afsloot, klommen ze over de schutting. Ik stond machteloos en kon hen niet tegenhouden. De bestuurders van Yonsei en Ehwa stonden hierover nog het meest perplex. Zij ontvingen hun fondsen van machtige christelijke instellingen en konden niet werkeloos toezien, hoe hun studenten en professoren en masse naar een andere religieuze groepering vertrokken.

3-4

Twee universiteiten sturen studenten en professoren weg

De Yonsei universiteit en de Ehwa Women’s University verkeerden in een diepe crisis. Uiteindelijk namen zij hun toevlucht tot een maatregel die nog nooit eerder was toegepast, en nadien ook nooit meer werd genomen. Ehwa ontsloeg vijf professoren, waaronder professor Young Oon Kim, en stuurde veertien studentes weg. Van deze studentes zaten er vijf in de eindexamenklas. De Yonsei universiteit ontsloeg één professor en stuurde twee studentes weg.

De geestelijk verzorger van de Ehwa universiteit probeerde de studentes als volgt te adviseren: “Je kunt na je afstuderen lid van die kerk worden. Op die manier wordt de reputatie van onze universiteit niet geschaad.” Maar het haalde niets uit. Veeleer had het het tegenovergestelde effect.

De weggestuurde studentes protesteerden aller-krachtigst. “Er zijn veel atheïsten op deze universiteit”, zeiden ze. “We hebben zelfs kinderen van traditionele sjamanen die hier studeren. Hoe kan de school

het rechtvaardigen om ons weg te sturen? Hoe kan zij zo hypocriet zijn, en zo met twee maten meten?”

De universiteit hield echter voet bij stuk. Zij herhaalde simpelweg haar standpunt: “Wij zijn een privéschool en een christelijke universiteit. We hebben het recht om iedere student naar eigen goeddunken weg te sturen.”

Toen de media lucht kregen van het voorval, verscheen in een van de kranten een hoofdartikel met als kop: ‘Uitwijzing is verkeerd in een land met religieuze vrijheid.’ Weldra werd de ontstane situatie onderwerp van publieke discussie.

De Ehwa universiteit werd ondersteund door een christelijke stichting in Canada. Daarom was men bezorgd dat de geldkraan zou worden dichtgedraaid, als bekend zou worden dat grote aantallen studentes zich bij een kerk aansloten die bekend stond als ketters. In die tijd hield Ehwa drie maal per week verplichte kerkdiensten, hield bij wie er absent was, en stuurde de presentielijsten door naar het hoofdkantoor van de stichting.

Nadat de studenten waren weggestuurd en de professoren ontslagen, veranderde de publieke opinie in ons voordeel. In een poging het tij te keren, begon Ehwa met een lastercampagne over ons die te schandelijk was voor woorden. Zoals echter zo vaak het geval is, gebeurde het ook hier: hoe denigrerder en smakelozer de geruchten, hoe liever mensen ze geloofden en verspreidden, alsof het objectieve feiten betrof. De verdachtmakingen gingen al snel een eigen leven leiden, en onze kerk had er ruim een jaar lang veel last van.

Ik wilde het probleem niet zo uit de hand laten lopen. Ik wilde geen problemen veroorzaken, en probeerde de studenten en professoren ervan te overtuigen, dat ze het beste een eenvoudig en rustig geloofsleven konden leiden. Ik legde hen uit dat zij het studentenhuis niet hoefden te verlaten, omdat dit tot zo’n publieke onrust had geleid. Maar zij waren niet te vermurwen. “Waarom wilt u niet dat wij hier komen?” vroegen ze. “Wij willen Gods zegen ontvangen op dezelfde manier als ieder ander.” Uiteindelijk werden zij gedwongen om de universiteit te verlaten. Ik voelde me daar alles behalve goed bij.

Nadat de studentes waren weggestuurd, gingen zij gezamenlijk naar een gebedsruimte op de berg Samgak, in een buitenwijk van Seoel. Zij baden om troost te vinden voor hun bedroefde harten. Zij waren van hun universiteit verwijderd, hun families waren kwaad op hen, en hun vrienden wilden hen niet meer zien. Ze konden nergens terecht. Ze vastten en baden dagenlang zo vertwijfeld, dat hun gezichten rood waren van het huilen. Al gauw begonnen sommigen van hen in tongen te spreken. Het is waar dat God naar ons toe komt wanneer we de wanhoop nabij zijn. De studentes, weggestuurd van hun universiteit en verstoten door hun families en de maatschappij, vonden God in dat gebedshuis op de berg Samgak.

Ik ging ook naar de berg Samgak, en bracht de door het vasten verzwakte studentes eten, troost en bemoediging.

“Het is erg genoeg dat jullie ten onrechte zijn weggestuurd”, legde ik uit, “Ga nu alsjeblieft niet ook nog vasten. Als je een zuiver geweten hebt over wat je hebt gedaan, dan is het geen schande om beledigd te worden vanwege je acties. Geef de moed niet op maar wacht je tijd af!”

Vijf van deze studentes, die bezig waren met hun laatste studiejaar, gingen enige tijd later naar de Sook-myung Women's University. Maar de schade was al aangericht.

Dit incident speelde een beslissende rol, en werd het keerpunt in de ontwikkeling die me een steeds slechtere reputatie zou opleveren. Krantenberichten begonnen de indruk te verspreiden dat wij alle fouten maakten die door religieuze groeperingen kunnen worden gemaakt. Mensen die aanvankelijk op de geruchten reageerden met: "Zou dit waar kunnen zijn?", zeiden al snel: "Het is waar!"

Het deed pijn om zo oneerlijk behandeld te worden. Het ons aangedane onrecht was zo groot dat het me kwaad maakte. Ik was sterk geneigd om de beschuldigingen met luide stem te weerleggen. Toch sprak ik me niet uit, en ik vocht de beledigingen niet aan. We moesten te veel andere dingen tot stand brengen, en daarom hadden we geen tijd om het conflict uit te vechten.

Ik was ervan overtuigd dat zulke misverstanden en haat mettertijd zouden overgaan, en dat het verloren tijd was ons daarover al te veel zorgen te maken. Ik deed alsof ik de mensen niet hoorde wanneer ze zeiden: "Sun Myung Moon moet door de bliksem worden getroffen!", of als christelijke voorgangers ervoor baden dat ik spoedig zou overlijden.

Maar in plaats van langzaam af te zwakken, zwol de geruchtenstroom iedere dag meer aan. Het voelde alsof de hele wereld zich als één man tegen mij keerde, en met de beschuldigende vinger naar me wees. Zelfs in de hitte van de kunstmestfabriek van Heungnam had ik geweigerd om aan anderen zelfs maar mijn blote schenen te tonen; maar nu deden geruchten de ronde als zou ik naakt dansen in onze kerk. Al snel waren er mensen die voor het eerst naar onze kerk kwamen en me aankeken met ogen die leken te zeggen: "Bent u degene die zijn kleren uittrekt om naakt te gaan dansen?"

Ik wist beter dan wie ook dat er tijd over heen zou gaan, voordat zulke misverstanden zouden verdwijnen. Daarom heb ik nooit geprobeerd om met hen te argumenteren en te zeggen: "Zo ben ik niet!" We kunnen iemand die we niet ontmoet hebben niet echt kennen. Toch deinsden velen er niet voor terug om mij te vervloeken, ook al hadden ze me nog nooit in het echt gezien. Ik wist dat het nutteloos was om het tegen zulke mensen op te nemen. Daarom heb ik dit alles lijdzaam en in stilte gedragen.

Het voorval met Yonsei-Ewha bracht onze kerk tot de rand van de afgrond. Het imago van 'pseudo religie' en 'sekte' werd onafscheidelijk verbonden met mijn naam, en alle gevestigde kerken riepen gezamenlijk de regering op, om mij gerechtelijk te vervolgen.

Op 4 juli 1955 deed de politie een inval in onze kerk en nam mij, samen met vier kerkleden - Won Pil Kim, Hyo Young Eu, Hyo Min Eu en Hyo Won Eu -, in hechtenis. Geestelijken en ouderlingen van de gevestigde kerken spanden samen met de burgerlijke autoriteiten in het schrijven van brieven, die de sluiting van onze kerk eisten. Deze vier leden, die me vanaf het eerste begin hadden gesteund, werden gedwongen om met me mee te gaan naar de gevangenis.

Daarmee was de zaak nog niet af. De politie deed een onderzoek naar mijn verleden, en kwam met een beschuldiging van ontduiking van de nationale dienstplicht. Dit was te droevig voor woorden. In de dagen dat ik uit het vernietigingskamp in het Noord Koreaanse Heungnam vluchtte om naar het Zuiden te gaan, was ik al te oud om in militaire dienst te moeten. Toch luidde de beschuldiging tegen mij, dat ik geprobeerd had de dienstplicht te ontduiken.

Nieuwe knoppen groeien aan verschroeide takken

De rechercheurs van de speciale inlichtingendienst van het Bureau voor Openbare Orde, die onze kerk waren binnengevallen en mij in hechtenis hadden genomen, brachten me naar het politiebureau van Chung Bu. Ik was zeer verontwaardigd omdat ik van ontduiking van de militaire dienstplicht werd beschuldigd, maar zei niets. Ik had een mond om mee te spreken, maar kreeg nooit de gelegenheid om ook maar één woord te zeggen.

Sommigen noemden mijn stilzwijgen tijdens de onrechtvaardige behandeling ‘karakterloos’. Ik verdroeg ook deze onjuiste beschuldigingen in stilte, omdat ik geloofde dat ook dit hoorde bij de weg die ik moest gaan. Als dit de manier was om mijn doel te bereiken, dan was daar niets aan te doen. Omdat mijn weg zo kristalhelder was, kon ik niet worden verslagen. Hoe meer ik werd aangevallen, des te meer zorgde ik ervoor dat mijn gedrag waardiger was dan dat van alle anderen.

Zodra ik dit eenmaal had besloten, had de politie geen vat meer op mij. Toen de rechercheur het verslag van de ondervraging schreef, gaf ik hem tips voor het formuleren van de tekst. “Waarom voegt u er ook dit niet aan toe?” vroeg ik. “En dit kunt u het beste zo opschrijven.” Hij deed wat ik zei. Elke zin die ik hem dicteerde was juist, maar toen de ondervrager alles samenvoegde en doorlas, ontdekte hij dat het rapport tot conclusies leidde die tegengesteld waren aan wat hij had bedoeld. Hij werd kwaad en verscheurde het rapport.

Op 13 juli 1955, de zesde dag van mijn hechtenis in het politiebureau in Chung Bu, werd ik opnieuw naar een gevangenis overgebracht. Deze keer was het de Seodaemun gevangenis in Seoel. M’n handen waren geboeid, maar ik voelde me beschaamd noch verdrietig. Het leven in de gevangenis stelde mij niet voor problemen. Het had iemand anders kwaad en verbitterd kunnen maken, maar mij deerde het niet. Voor mij was het een manier om extra krediet te vergaren voor mijn toekomstige activiteiten. Ik kon het leven in de gevangenis aan omdat ik tegen mezelf zei: “Ik ga hier niet dood. Ik kan niet sterven. Mijn tijd hier is slechts een springplank, een middel om een reuzensprong naar een bevrijde wereld te maken”.

Het is een hemelse en een aardse wet dat het kwade ten onder gaat en het goede zich zal verheffen. Zelfs al moet ik me dwars door een mestvaalt heen werken, ik weet dat ik niet zal falen zolang ik een zuiver hart heb. Terwijl ik geboeid werd weggevoerd, kwamen er enkele vrouwen voorbij. Zij keken naar me van opzij, en schudden afkeurend hun hoofd. Ze gaven me het gevoel dat ik te bespottelijk was om zelfs maar aangekeken te worden, omdat ik immers de ‘leider van die perverse sekssekte’ was. Zo werd ik door hen bekeken. Ik was echter nooit bang of beschaamd. Zelfs obscene uitdrukkingen, die men gebruikte om mij of onze kerk in een kwaad daglicht te stellen, konden me niet uit mijn evenwicht brengen.

Natuurlijk had ook ik normale gevoelens. Naar buiten toe behield ik mijn waardigheid, maar vaak had ik van binnen een verstikkend gevoel, en was ik bedroefd tot in mijn diepste wezen. Telkens wanneer mijn moed begon weg te zakken, herstelde ik weer doordat ik dacht: “Ik ben niet het type mens dat in de gevangenis sterft. Ook dit kom ik weer te boven, daar ben ik zeker van.” Ik werd nòg meer vastberaden door te zeggen: “Ik neem alle lijden op me. Ik draag deze hele last voor onze kerk”.

De buitenwereld had gemakkelijk kunnen denken dat mijn gevangenschap het einde van onze kerk zou betekenen, en dat alle leden hun oude leven weer zouden oppakken. Maar in plaats daarvan bezochten ze me iedere dag. Soms maakten ze zelfs ruzie over de vraag wie het eerst naar binnen mocht om me te zien. Bezoek was pas vanaf acht uur ’s morgens toegestaan, maar onze leden stonden al voor dag en dauw te wachten, in een rij buiten de gevangenispoort. Hoe meer ik werd vervloekt en hoe geïsoleerder mijn situatie werd, des te meer mensen stonden in lange rijen te wachten om me te bezoeken en aan te moedigen, en om tranen voor me te vergieten.

Ik begroette hen niet eens met veel emotie. In feite wees ik hen af, door dingen te zeggen als: “Waarom komen jullie hier zo’n drukte maken?” Toch bleven zij me in tranen volgen en toonden zo hun geloof en hun liefde. Onze leden waren niet aan me gehecht omdat ik zo vriendelijk en welsprekend was. Zij waren op me gesteld vanwege de liefde, die diep in mijn hart verborgen ligt. Zij herkenden mijn ware hart. Ik zal de leden die me trouw bleven en steunden, zelfs toen ik geboeid in de rechtszaal stond, nooit kunnen vergeten. Ik zal hun gezichten nooit vergeten, of de manier waarop zij snikten, toen zij me daar in die beklaagdenbank zagen zitten.

De cipiers waren verbaasd. “Hoe kan deze man die mensen zo gek maken?”, vroegen zij zich af, toen zij onze leden zagen binnenstromen. “Hij is hun echtgenoot niet, en zij zijn niet zijn vrouw. Hij is ook niet hun zoon. Hoe kunnen zij dan zo toegewijd aan hem zijn?”

In ten minste één geval merkte een cipier op: “Ons is verteld dat Moon een dictator is die mensen uitbuit, maar het is me volkomen duidelijk dat dat niet het geval kan zijn!”. De bewaker in kwestie werd later lid van onze kerk en ging onze beginselen volgen.

Na drie maanden gevangenschap oordeelde het hof eindelijk dat ik onschuldig was, en stelde me op vrije voeten. Op de dag van mijn vrijlating kreeg ik een formeel afscheid van de gevangenisdirecteur en de chefs van alle afdelingen. Binnen drie maanden werden ze allemaal lid van onze Unification Family. De reden dat hun harten zich voor mij openden was eenvoudig. Doordat ze me van dichtbij meemaakten, gingen zij geleidelijk aan beseffen dat ik allerminst leek op de persoon die ze kenden van de geruchten. Zo bleken zelfs deze valse berichten een goede uitwerking te hebben, want ons werk voor God werd er in dit geval door ondersteund.

Toen ik eerder, bij mijn arrestatie, door de politie werd weggeleid, schonken de media en de samenleving daar zeer veel aandacht aan. Maar nadat het niet schuldig werd uitgesproken en ik mijn vrijheid terugkreeg, hielden zij zich stil. Slechts een miniem berichtje van drie regels, over mijn onschuld en vrijlating, verscheen in een onopvallend hoekje in de krant: ‘Reverend Moon niet schuldig, vrijgelaten’. De laaghartige geruchten die het land in beroering hadden gebracht waren allemaal gelogen, maar over mijn onschuld werd gezwegen. Onze leden protesteerden heftig: “Reverend Moon, het is onrechtvaardig! Dit maakt ons ongelooflijk kwaad, het is gewoon onverdraaglijk!” Huilend stonden de leden voor me, maar ik bleef rustig en kalmeerde hen.

Ik ben niet vergeten hoeveel pijn het deed, toen ik werd getreiterd en blootgesteld aan al die valse

beschuldigingen. Ik hield stand, zelfs toen zo veel mensen tegen mij waren dat ik het gevoel kreeg, dat er in heel Korea geen vierkante centimeter ruimte meer was waar ik naar toe kon.

Het verdriet van toen draag ik nog steeds met me mee. Het ligt opgeslagen in een zijkamertje van mijn hart.

Misschien ben ik een boom, gegeseld door wind en regen, en verschroeid door vuur. Maar nooit zal ik een boom zijn die verbrandt en sterft. Zelfs een verschroeide tak krijgt weer nieuwe knoppen wanneer de lente komt. Indien ik nederig en vastberaden mijn weg vervolg, komt beslist de dag waarop de wereld de waarde zal inzien van wat ik doe.

3-6

Onze wonden zijn voor ons een training

De nieuwe uitdrukking van de waarheid die ik onderwees werd als ketterij verworpen. Jezus, geboren in het land van het Judaïsme, werd eveneens van ketterij beschuldigd, en uiteindelijk gekruisigd. Maar vergeleken met wat Jezus moest ondergaan, was mijn vervolging lang niet zo pijnlijk of onrechtvaardig. Ik kon alle pijn verdragen waaraan mijn lichaam werd blootgesteld. Echter, de beschuldiging van ketterij tegen onze kerk was zeer onrechtvaardig, en voor mij veel moeilijker te verdragen.

Sommige theologen die onze kerk in haar vroege periode bestudeerden, noemden onze leer oorspronkelijk en systematisch. Een aantal van hen waren ook bereid haar te accepteren. Dit betekent dat het leeuwendeel van de controverse rondom onze kerk over vermeende ketterij, op meer dan alleen theologie berustte. Veel meer was het een vraag van macht.

De meeste van onze leden waren lid geweest van andere kerken, voordat zij zich bij onze kerk aansloten. Dit was een belangrijke reden waarom de gevestigde kerken ons als vijand beschouwden. Toen professor Yoon Young Yang van de Ewha Women's University lid werd van onze kerk, werd zij voor verhoor meegenomen naar het politiebureau. Daar ontdekte zij dat ongeveer tachtig christelijke dominees brieven aan de autoriteiten hadden geschreven, waarin zij kritiek uitten op onze kerk. In geen enkel geval schreef men echter dat wij iets verkeerd hadden gedaan. Waar het om ging, was dat wij gezien werden als bedreiging voor de macht van bepaalde personen en instellingen. Het waren hun vage angstgevoelens en extreme partijdigheid die hen ertoe aanzetten, onze kerk te onderdrukken.

Mensen van vele religieuze groeperingen voelden zich aangetrokken door onze kerk en haar nieuwe leer. Ik zei tegen onze leden: "Waarom zijn jullie hier? Ga terug naar jullie eigen kerken!". Het klonk haast als een bedreiging toen ik hen probeerde weg te sturen. Maar het duurde niet lang of ze waren weer terug. De mensen die toestroomden om mij te zien en te horen, luisterden naar niemand: niet

naar hun ouders en niet naar hun leraren. Het enige wat zij wilden, was mij horen spreken. Ik gaf hen geen geld of voedsel. Zij geloofden in wat ik onderwees, en bleven maar komen.

De reden voor hun serieuze interesse was, dat ik een oplossing bood voor hun teleurstellingen. Voordat ik zelf de waarheid kende, voelde ik ook diepe frustratie. Als ik naar de Hemel keek was ik teleurgesteld, maar ook wanneer ik de mensen om mij heen zag. Daarom kon ik de frustratie van de mensen die onze kerk bezochten goed begrijpen. Zij hadden vragen over het leven, en vonden geen antwoorden. Het Woord van God dat ik onderwees beantwoordde hun vragen echter op heel heldere wijze. Jonge mensen die kritisch onderzochten wat ik zei, vonden antwoorden. Zij wilden bij onze kerk horen en mij volgen op mijn geestelijke reis, hoe moeilijk die ook was.

Ik ben degene die de weg vind en hem opent. Ik help mensen op weg, om gebroken gezinnen weer te helen. Ik geef mensen leiding, zodat ze de maatschappij, het land en de wereld opnieuw kunnen opbouwen. Alleen zo kunnen we terugkeren naar God. Mensen die mijn werk waarderen begrijpen dit. Zij willen samen met mij op zoek gaan naar God. Hoe kunnen mensen hier iets verkeerds in zien? De kern van ons leven was dat we serieus naar God zochten, en om die reden kregen we allerlei negatieve kritiek en vervolging te verduren.

Helaas zorgde mijn vrouw, precies in de periode waarin onze kerk te maken had met de ketterijcontroverse, nog voor extra problemen. Korte tijd na onze ontmoeting in Busan kwamen zij en mijn schoonfamilie met een schokkend voorstel. Zij eisten dat ik ofwel onze kerk onmiddellijk zou verlaten om met haar en onze zoon een nieuw leven te beginnen, ofwel van haar zou scheiden. Zij kwamen tijdens mijn hechtenis zelfs naar de gevangenis van Seodaemun, legden me daar de echtscheidingspapieren voor en eisten dat ik mijn goedkeuring gaf. Ik weet hoe belangrijk het huwelijk is voor de opbouw van Gods wereld van vrede, en daarom verdroeg ik hun eisen in stilzwijgen.

Mijn vrouw slingerde niet alleen mij, maar ook de leden van onze kerk de meest vileine verwensingen naar het hoofd. Persoonlijk kan ik dit soort dingen wel verdragen: haar beledigingen en de grove manier waarop ze me behandelde raakten mij niet persoonlijk. Maar ik kon niet zo maar toekijken hoe zij onze leden beledigde. Ze stormde op ieder willekeurig tijdstip onze kerk binnen, schold de leden uit en vernielde en ontvreemde kerkeigendommen. Een keer kieperde ze zelfs een emmer water, met daarin menselijke uitwerpselen, over onze leden uit. Wanneer zij langskwam, was het onmogelijk om een kerkdienst te houden. Toen ik dan eindelijk de Seodaemun gevangenis mocht verlaten, willigde ik de eisen van haar familie in, en ondertekende het scheidingsdocument. Zo werd ik, geheel tegen mijn principes in, tot een echtscheiding gedwongen.

Wanneer ik nu aan mijn ex-vrouw denk, heb ik erg met haar te doen. De invloed van haar diep christelijke familie en van de leiders van Korea's gevestigde kerken, was van grote betekenis voor de manier waarop zij zich gedroeg. Vóór ons huwelijk was zij helder en vastbesloten. De manier waarop ze veranderde leert ons, hoe zeer we op onze hoede moeten zijn voor de impact van sociale vooroordelen en ingesleten concepten.

Ik ervoer zowel het verdriet van de scheiding, als de pijn van het gebrandmerkt worden als ketter, maar ik ben er niet voor gezwicht. Door deze dingen moest ik mij heen vechten, wilde ik de mensheid verlossen van de erfzonde. Ik moest dit doorstaan, om vooruit te komen op de weg naar Gods koninkrijk. Vlak voor zonsopgang is de nacht het donkerst. Ik overwon de duisternis, door mij aan God vast te klampen en te bidden. Met uitzondering van de vluchtige momenten dat ik sliep, bracht ik

alle beschikbare tijd door in gebed.

3-7

Het belangrijkste is een oprecht hart

Na mijn vrijspraak duurde het drie maanden voordat de wereld weer van mij hoorde. Meer dan ooit besepte ik hoeveel ik God verschuldigd was. Om deze schuld terug te betalen, zocht ik een plek waar onze kerk een volledig nieuwe start kon maken. Ik bad echter niet met de woorden: “God, bouw een kerk voor ons”. Ik beklaagde me nooit over het nietige en schamele kerkgebouw waarin we onze diensten hielden, noch schaamde ik mij ervoor. Ik was dankbaar dat ik een plek had om te bidden. Nooit heb ik uitgekeken naar een grotere en meer gerieflijke ruimte.

Niettemin was er behoefte aan een ruimte waar onze leden konden samenkomen, en waar zij kerkdiensten konden houden. Daarom sloten we een lening af van twee miljoen won, en kochten we een huis op een heuvel in de wijk Cheongpa-Dong. De staat van het huis was niet best. Het was een van de vele huizen die in die tijd als ‘eigendom van de vijand’ golden: het stond leeg sinds de Japanners het na de bevrijding hadden achtergelaten, toen zij Korea verlieten en naar Japan teruggingen. Het huis had bescheiden afmetingen, de totale vloeroppervlakte bedroeg slechts vijfenzestig vierkante meter. Het was gelegen aan het einde van een lange, smalle steeg. Wie naar het huis toeliep, had het gevoel door een lange, donkere tunnel te lopen. De pilaren en de buitenmuren waren bedekt met vuil. We vroegen ons af wie het huis zo toegetakeld had, en waarom. Samen met een groep jonge kerkleden werkte ik vier dagen om met een schoonmaakmiddel al het vuil van het gebouw te verwijderen.

Na onze verhuizing naar de Cheongpa-Dong kerk kon ik nauwelijks slapen. Ik zat meestal, met de benen gekruist, op de vloer van de grote slaapkamer, en bad tot drie of vier uur in de ochtend. Daarna sliep ik even tot vijf uur, stond op en begon met mijn dagprogramma. Ik hield deze levensstijl en dit ritme zeven jaar vol. Overdag voelde ik me nooit slaperig, ook al had ik maar een of twee uur geslapen. Mijn ogen stonden helder als de Morgenster. Ik voelde me niet moe.

Mijn hoofd en mijn hart liepen zó over van dingen die gedaan moesten worden, dat ik mijzelf nauwelijks tijd gunde om te eten. Ik wilde niet dat anderen tijd verspilden door voor mij tafel te dekken, en daarom zat ik met gekruiste benen op de vloer om te eten. “Laat je toewijding zien, ook al ben je nog zo moe! Geef alles wat je hebt, tot je volkomen uitgeput bent!” Deze zinnen sprak ik tot mezelf, en ik herhaalde ze steeds weer. Ik bad te midden van onafgebroken oppositie en valse beschuldigingen. Daarbij hield ik me vast aan de gedachte dat ik zaadjes plantte, die ooit een rijke oogst zouden opleveren. Ik had er alle vertrouwen in dat dit, indien de oogst niet in Korea kon worden binnen gehaald, ergens anders zeker wel zou gebeuren.

Een jaar na mijn vrijlating telde onze kerk vierhonderd leden. In mijn gebed noemde ik hen één voor één bij de naam. Hun gezichten kwamen me helder voor de geest, nog voor ik hun naam uitsprak. Sommigen huilden, anderen lachten. In mijn gebeden kon ik van iedereen precies zien hoe het met hem of haar ging, ook als iemand ziek was.

Soms kreeg ik, bij het uitspreken van iemands naam in gebed, de ingeving dat de persoon in kwestie die dag naar de kerk zou komen, wat dan ook daadwerkelijk gebeurde. Richtte ik me tot iemand, van wie ik door gebed wist dat hij ziek was, en ik vroeg hem: “Ben je ziek?”, dan was dat altijd zo. Onze kerkleden verbaasden zich erover hoe ik dit kon weten, zonder dat iemand het me verteld had. En als ze dan vroegen “Hoe doet u dat?”, dan antwoordde ik eenvoudig met een glimlach.

Iets dergelijks gebeurde ook tijdens de voorbereiding van een ‘Heilige Zegeningceremonie’, een kerkelijke huwelijksplechtigheid volgens onze traditie. Voor aanvang van de ceremonie vroeg ik aan iedere bruid en bruidegom of zij hun seksuele zuiverheid hadden bewaard. Toen ik een van de mannelijke kandidaten hiernaar vroeg, antwoordde hij met krachtige stem dat hij rein was gebleven. Ik vroeg het hem een tweede keer, en hetzelfde antwoord volgde. Ook toen ik het hem een derde maal vroeg bleef hij bevestigend antwoorden.

Ik keek hem strak aan en zei: “Je vervulde je militaire dienstplicht in Hwacheon, in de provincie Kangwon, niet?” Deze keer volgde er een angstig “Ja.”

“Nadat je verlof kreeg ben je, onderweg naar Seoel, gestopt bij een kroeg, niet soms? En die avond had je ongeoorloofde seks met een vrouw in een rode rok. Ik weet precies wat je hebt gedaan. Waarom lieg je?”

Ik werd kwaad op de man, en stuurde hem weg uit de zaal waar de huwelijksplechtigheid zou worden gehouden. Indien de ogen van je hart open zijn, kun je zelfs verborgen dingen zien.

Sommigen werden meer door zulke paranormale verschijnselen tot onze kerk aangetrokken, dan door ons onderwijs. Veel mensen geloven dat er niets boven geestelijke krachten gaat. Maar de verschijnselen die doorgaans wonderen worden genoemd, brengen mensen vaak alleen maar in verwarring. Een geloof dat voornamelijk op onverklaarbare, miraculeuze gebeurtenissen berust, is geen gezond geloof. Alle zonde moet door vergoeding worden hersteld. Dit gebeurt niet door te vertrouwen op geestelijke krachten. Naarmate onze kerk meer volwassen werd, vertelde ik steeds minder over de dingen die ik in mijn hart kon zien.

Het ledental groeide gestaag. Of ik nu tegenover tientallen of honderden mensen stond, ik gedroeg me altijd op dezelfde manier, alsof er maar één persoon aanwezig was. Wanneer iemand met me over zijn persoonlijke situatie wilde praten, luisterde ik altijd. Of het een oude vrouw of een jonge man was maakte geen verschil, ik luisterde met volle aandacht, alsof dit de enige persoon was die bestond. Onze leden zeiden: “Niemand in heel Korea kan zo goed luisteren als reverend Moon.” Het kwam wel eens voor dat een grootmoeder begon te vertellen over haar trouwdag, en me tenslotte de ziekte van haar echtgenoot beschreef.

Ik luister graag naar mensen als zij over zichzelf vertellen. Wanneer mensen tegenover me zitten en hun hart openen, merk ik niet dat de tijd voorbij gaat. Ik kan tien, en zelfs wel twintig uur naar hen luisteren. Mensen die willen praten hebben een gevoel van urgentie. Zij zoeken naar een oplossing voor hun problemen. Daarom heb ik het gevoel dat ik met volle overgave moet luisteren. Zo kan ik

liefde voor hun leven tonen, en terugbetalen wat ik schuldig ben voor mijn eigen leven. Het belangrijkste is dat we het leven zien als iets uiterst kostbaars. Zoals ik oprecht luisterde naar wat anderen te zeggen hadden, zo sprak ik ook vol vuur over de dingen die mij na aan het hart lagen. Daarna ging ik, diep ontroerd, voor hen bidden.

Hoe dikwijls heb ik niet de hele nacht door gebeden, met tranen die vanuit mijn diepste binnenste omhoog kwamen? De planken vloer waarop ik bad, was doordrenkt met tranen, en kreeg nauwelijks de kans om op te drogen.

Toen ik jaren later voor mijn missie in de Verenigde Staten verbleef, hoorde ik dat kerkleiders plannen hadden om de kerk in Cheongpa-Dong te renoveren. Meteen stuurde ik een telegram, met de mededeling dat ze het renovatiewerk onmiddellijk moesten staken. Dit kerkgebouw belichaamt een absoluut unieke periode uit mijn leven. En wat nog belangrijker is: het is een direct getuigenis van de geschiedenis van onze kerk. Ongeacht hoe prachtig het er na de renovatie uit zou zien, wat zou het baten als hierdoor onze geschiedenis werd uitgewist? Niet een mooie buitenkant is belangrijk, wat telt is het rijke, verborgen leven van al die tranen, die op die plek werden vergoten. Het gebouw voldoet misschien niet aan bepaalde eisen, maar het belichaamt een traditie, en daarin ligt haar waarde. Mensen die hun eigen traditie niet respecteren zijn gedoemd te mislukken.

In de pilaren van de kerk in Cheongpa-Dong werd geschiedenis gekerfd. Wanneer ik naar een bepaalde pilaar kijk, herinner ik me weer hoe ik me eraan vastklampte, en tranen vergoot over een bepaalde aangelegenheid. Als ik die pilaar nu terug zie, krijg ik opnieuw tranen in mijn ogen. Een enigszins krom deurkozijn herinnert me aan het verleden. Maar nu zijn alle oude vloerplanken weggehaald. De houten vloer, waarop ik nachtenlang gebogen zat in diep gebed en zoveel tranen heb vergoten, is er niet meer, en ook de sporen van die tranen zijn verdwenen. Ik voel de behoefte om me die pijn te herinneren. Het maakt niet uit of het gebouw er verlopen of ouderwets uitziet. Er is veel tijd verstreken, en we hebben nu mooie en goed gebouwde kerken. Maar zelf zou ik liever naar het kleine huis op de heuvel in Cheongpa-Dong gaan om te bidden. Daar voel ik me meer op mijn gemak.

Ik heb mijn leven lang gebeden en gepreekt, maar zelfs nu nog sta ik te trillen wanneer ik voor een groep mensen sta. Dat komt, omdat veel mensenlevens gered worden of juist verloren gaan, wanneer ik zo'n positie inneem en over publieke thema's spreek. Het is voor mij van cruciaal belang, dat ik hen, die mijn woorden horen, naar nieuw leven kan leiden. Dit zijn de momenten waarop ik een duidelijke lijn trek op de tweesprong tussen leven en dood.

Zelfs nu schrijf ik mijn preken niet uit. Ik wil niet dat mijn persoonlijke doelstellingen in de inhoud terecht komen. Door me zo voor te bereiden zou ik kunnen laten zien, hoeveel kennis er in mijn hoofd zit, maar ik zou niet mijn bezorgde en gepassioneerde hart kunnen uitdrukken. In die tijd bracht ik stevast tien uur of langer in gebed door, voordat ik in het openbaar optrad. Op deze manier heb ik diepe wortels geslagen. Zelfs als de bladeren van een grote, sterke boom door insecten worden aangetast, blijft de boom gezond, indien hij diepe wortels heeft. Mijn woorden kunnen soms misschien wat ongemakkelijk en onaangenaam overkomen, maar zo lang ze met een oprecht hart gesproken worden, zal alles goed komen.

In de begintijd van onze kerk droeg ik een oud Amerikaans legerjack en een zwart geverfd werktenu. Ik preekte met zo veel vuur, dat ik droop van zweet en tranen. Er was geen dag waarop ik niet bitter hilde. Mijn hart was zo geraakt dat mijn gezicht rood was van tranen. Op zulke momenten leek het, alsof mijn geest mijn lichaam wilde verlaten. Het voelde alsof ik op de rand van de dood stond. Mijn

kleren waren van zweet doordrenkt, en de druppels liepen over mijn gezicht.

In de dagen van de Cheongpa-Dong kerk had iedereen het moeilijk, maar het leven van Hyo Won Eu was extra zwaar. Hij leed aan een longziekte, maar gaf desondanks elke dag achttien uur les over de leer van onze kerk. Dit hield hij drie jaar en acht maanden vol, hoewel het hem grote inspanning kostte. Er was geen geld voor goed en gezond eten. We aten gerst in plaats van rijst, en we aten slechts twee maaltijden per dag. Ons enige bijgerecht was rauwe kimchi, die we slechts één nacht hadden laten fermenteren.

Hyo Won Eu hield van kleine gezouten garnalen. Hij zette een pan met kleine garnalen in een hoek van de kamer, en zo nu en dan at hij er een paar met eetstokjes. Dit hielp hem door die moeilijke tijd heen. Het deed me veel verdriet om Hyo Won Eu uitgeput en hongerig op de grond te zien liggen. Ik wilde graag gezouten schelpdieren voor hem kopen, maar die waren toen veel te duur voor ons. Het doet me nog altijd pijn wanneer ik eraan denk, hoe hij ondanks zijn ziekte zijn uiterste best deed, om mijn woorden op te schrijven, die stroomden als een waterval.

Dankzij het harde werk en de offers van de leden bleef de kerk groeien. We richtten de ‘Sunghwa Scholieren Vereniging’ voor middelbare scholieren op. Zij waren zo geïnspireerd, dat ze de middaglunch die hun moeders hadden klaargemaakt, afstonden aan onze pioniermissionarissen. De leerlingen maakten op eigen initiatief een lijst met wie er aan de beurt was, om zijn lunch af te staan. De missionarissen die iemands lunch kregen wisten, dat er die dag scholieren waren die hun eten hadden weggegeven, en nu zelf hongerig over straat liepen. Daardoor aten zij met tranen in de ogen. De toewijding van de scholieren maakte nog meer indruk dan de maaltijd zelf. Wij allen verdubbelden onze vastberadenheid om Gods wil te volbrengen, ook al zouden we ons leven moeten geven.

Hoewel het zware tijden waren, zonden we pioniers uit naar vele delen van het land. Ondanks het oprechte verlangen van onze leden maakte een golf van negatieve geruchten het heel moeilijk, om er in alle openheid voor uit te komen dat zij van de Verenigingskerk waren. Zij gingen de wijken in, maakten straten schoon, en hielpen in huizen waar het nodig was. ’s Avonds gaven onze missionarissen taalles, en verkondigden zij Gods Woord. Zij dienden de mensen maandenlang, en bouwden zo vertrouwen op. Als resultaat groeide onze kerkgemeenschap verder. Ik ben de leden niet vergeten, die ervoor kozen om bij mij te blijven en voor onze kerk te werken, hoewel ze graag naar de universiteit waren gegaan.

HOOFDSTUK VIER

HET BEGIN VAN ONZE WERELDWIJDE MISSIE

Gods weg gaan zonder aan mijn eigen leven te denken

Direct na mijn vrijlating uit de gevangenis van Seodaemun, ging ik naar de boeddhistische Gabsa-tempel op de berg Gyeryoung, in de provincie Chungcheong. Mijn verwondingen, ontstaan door de folteringen in de Seodaemun gevangenis, moesten genezen. Ook had ik behoefde aan een bosrijke omgeving, waar ik kon bidden en mediteren over de toekomst van onze kerk. Het was kort na het einde van de Koreaanse oorlog, en het was ronduit moeilijk om elke dag genoeg voedsel te vinden om te overleven. Ook al hadden we problemen van voorbijgaande aard zoals gebrek aan eten, vond ik het belangrijk om met onze plannen voor de toekomst bezig te zijn. We hadden nog steeds geen kerkgebouw dat groot genoeg was om met alle leden samen te komen voor een dienst, maar ik voelde een grote urgentie om naar de verre toekomst te kijken, en daarvoor plannen te maken.

Na het ineensstorten van het Japanse koloniale bestuur en de bevrijding van Korea in 1945, hadden de twee landen geen diplomatieke betrekkingen meer. Japan erkende de regering in Seoel niet, en Korea beschouwde Japan als een vijandstaat. Ik was ervan overtuigd dat het, gezien de situatie waarin de wereld verkeerde, voor de twee landen belangrijk was om weer met elkaar in contact te komen. We hadden een aantal pogingen ondernomen om een missionaris naar Japan te sturen, maar zonder resultaat. Het was uiteindelijk Bong Choon Choi die de uitdaging met succes aanging.

In 1958 vroeg ik Bong Choon Choi mij te ontmoeten op de berg achter de Gabsa tempel. “Je moet onmiddellijk naar Japan,” zei ik. “Je kunt niet naar Korea terugkomen, zo lang je daar geen succes hebt gehad.”

“Ik ben bereid!” antwoordde hij zonder aarzeling. Toen zongen we samen de Koreaanse christelijke hymne die met deze openingszin begint:

‘Geroepen door God, houden we de roeping in ere;

Heer, wij zullen gaan waarheen u ons beveelt’

In een vreugdevolle stemming daalden we de berg af. Hij heeft nooit gevraagd hoe hij in Japan in zijn levensonderhoud moest voorzien, of hoe hij zijn activiteiten daar moest beginnen. Zo onverschrokken was Bong Choon Choi. Reizen naar Japan was voor de meeste Koreanen verboden. Hij moest dus proberen om zonder visum Japan binnen te komen, een andere keus had hij niet. Hij zou het zwaar te verduren krijgen.

Bong Choon Choi wist niet of het zou lukken om Japan binnen te komen, maar hij was bereid om zijn leven te geven als het nodig was. Ik legde al mijn andere werk aan de kant, zat in een klein kamertje in onze kerk en at en sliep niet. In plaats daarvan bad ik net zo lang, tot ik het bericht kreeg dat hij veilig de oversteek naar Japan had gemaakt. We hadden zelfs een lening van 1,5 miljoen won moeten

opnemen om hem te kunnen uitzenden. Veel van onze kerkleden hadden niets te eten, maar de missie naar Japan was zo belangrijk dat al het andere ervoor moest wijken.

Helaas werd Bong Choon Choi gearresteerd zodra hij in Japan voet aan wal zette. Hij werd eerst in Hiroshima en later in Yamaguchi gevangen gezet, in afwachting van zijn uitzetting naar Korea. In de gevangenis besloot hij dat hij liever stierf dan dat hij teruggestuurd werd, en daarom begon hij te vasten. Tijdens het vasten kreeg hij koorts. De Japanse autoriteiten besloten hem in een ziekenhuis te laten opnemen en zijn repatriëring uit te stellen, totdat zijn gezondheid hersteld zou zijn. In het ziekenhuis slaagde hij er echter in om aan zijn bewaking te ontsnappen, en zo herwon hij zijn vrijheid.

Na anderhalf jaar onophoudelijke inzet met gevaar voor zijn leven, stichtte Bong Choon Choi in oktober 1959 onze kerk in Japan. Het zou nog zes jaar duren voordat Korea en Japan weer diplomatieke betrekkingen met elkaar aanknoopten. In feite wees Korea iedere suggestie van de hand, om de contacten met Japan te hervatten. Oorzaak was de pijnlijke herinnering aan het leed onder het Japanse koloniale regime, dat in Korea nog vers in ieders geheugen lag.

Ik had erop aangestuurd, dat onze missionaris zichzelf dit vijandige land zou binnensmokkelen. Ik deed dat in het belang van de toekomst van Korea. In plaats van ieder contact te weigeren, moest Korea Gods Woord naar Japan brengen, zodat het in de bilaterale betrekkingen de rol van senior partner zou kunnen vervullen. Korea was in materieel opzicht sterk verzwakt, en daarom moest het een kanaal naar de leiders in Japan vinden, Japan aan zijn zijde krijgen en vervolgens een band met de Verenigde Staten creëren. Op die manier zou Korea kunnen overleven.

Als resultaat van de succesvolle poging om een missionaris naar Japan te sturen - dankzij de opoffering van Bong Choon Choi - werd een vooraanstaand jeugdleider, Osami Kuboki, samen met een groep jonge volgelingen, lid van onze kerk. Door hun werk kreeg de Japanse kerk een stevig fundament.

Het jaar daarop stuurden we missionarissen naar Amerika. Deze keer waren er geen visumproblemen. Zij konden voor hun vertrek een paspoort en een visum krijgen. We kregen hierbij hulp van enkele kabinetsleden van de Liberale Partij in Korea, mensen die betrokken waren geweest bij mijn arrestatie en daaropvolgende hechtenis in de gevangenis in Seodaemun. Voorheen hadden zij mij tegengewerkt, maar nu hielpen ze me.

Amerika scheen in die tijd een land dat ongelooflijk ver weg lag. Sommige kerkleden verzetten zich tegen het idee om daar missionarissen heen te sturen, omdat zij vonden dat onze basis in Korea eerst nog verder moest groeien. Ik heb deze leden overtuigd van het belang van de missie. Ik legde hen uit dat, indien Amerika's crisis niet kon worden bezworen, ook Korea ten onder zou gaan. In januari 1959 zonden we Young Oon Kim uit, een van de professoren die door de Ehwa Women's University waren ontslagen. Vervolgens stuurden we in september van hetzelfde jaar David S.C. Kim. Het werk dat zij in Amerika begonnen, was gericht op de hele wereld.

Geld moet eerzaam verdiend, en niet zonder gebed uitgeven worden

Geld dat verdiend wordt met zaken doen is iets heiligs. Opdat bedrijfswinst heilig kan zijn, is het belangrijk dat deze niet door leugens of buitensporige winstmarges tot stand komt. Wanneer we zaken doen, moeten we altijd eerlijk zijn en mogen we nooit meer dan dertig procent winst maken. Geld dat op deze eerbare manier wordt verdiend, moet ook met een houding van gebed worden besteed. Het mag alleen met een helder doel en een zuivere motivatie worden uitgegeven. Dit basisprincipe van zaken doen heb ik mijn hele leven uitgedragen en toegepast. Ik geloof niet dat het doel van zaken doen alleen maar geld verdienen is. Het dient ook ter ondersteuning van missiewerk, Gods werk in breedste zin.

Eén reden waarom ik geld voor ons missiewerk heb verdiend door het opzetten van bedrijven is, dat ik voor dit doel geen privé-geld van onze leden wilde gebruiken. Ongeacht hoe nobel het doel, het uitzenden van missionarissen naar andere landen is niet mogelijk door het alleen maar te wensen. Er is ook geld voor nodig. Dit geld hoort in de naam van de kerk verdiend te worden. Het geld voor ons missiewerk moesten we op eerbare wijze verkrijgen, alleen zo zouden we trots kunnen zijn op alles wat we deden.

Toen ik de verschillende mogelijkheden om geld te verdienen overwoog, kreeg ik het idee om iets met postzegels te doen. Ik stelde voor dat onze leden elkaar minimaal drie keer per maand een brief zouden schrijven. De postzegel voor een brief kostte 40 won, maar ik kwam met het idee om niet één zegel van 40 won op de brieven te plakken, maar veertig postzegels van 1 won. We haalden de gestempelde zegels van de brieven, verkochten ze aan verzamelaars, en zo lukte het ons om in het eerste jaar een miljoen won te verdienen. Nadat de leden zagen dat de gebruikte en schijnbaar waardeloze zegels veel geld opbrachten, hielden zij dat zeven jaar achtereen vol. We verkochten ook zwart-wit foto's van beroemde locaties of populaire personen uit de amusementswereld, die we met de hand inkleurden. Ook deze business gaf veel steun aan de uitvoering van onze kerkactiviteiten.

Toen de kerk groter werd, brachten postzegels en ingekleurde foto's niet langer genoeg geld op voor ons werk om Gods Woord te verspreiden. We moesten naar een nieuw niveau van zaken doen, om onze missionarissen de wereld in te kunnen zenden.

In 1962, nog vóór dat de Koreaanse regering de nationale valuta opwaardeerde, kochten we een draaibank voor 720 duizend won. Dit apparaat was voorheen door de Japanners gebruikt, maar in 1945 achtergelaten. Na de revaluatie van de won was de waarde van de draaibank 72 duizend won. De Koreaanse valuta was gekoppeld aan de Amerikaanse dollar, die toen een waarde had van 125 won. De officiële waarde van de investering was dus 575 dollar. We plaatsten de draaibank in een opslagruimte voor briketten, die bij het huis hoorde dat door de Japanners verlaten was en dat we als kerk gebruikten. Dit was het begin van Tongil Industries.

“Misschien kunnen jullie de waarde van deze machine nu nog niet inzien”, zei ik. “Je vraagt je waarschijnlijk af hoe we een firma kunnen opbouwen met behulp van één zo'n gebruikte en gedateerde draaibank. Maar bij de machine die jullie hier zien staan zullen er spoedig 7000 bijkomen. Uiteindelijk zelfs meer dan 70.000. Onze firma zal zich ontwikkelen in samenwerking met Korea's defensie- en automobiellindustrie. De machine die we hier vandaag geïnstalleerd hebben, wordt de hoeksteen voor de opbouw van de automobiellindustrie van ons land. Jullie moeten geloof hebben! Heb

het rotsvaste vertrouwen dat dit gaat gebeuren!”

Ik sprak deze woorden tot onze kerkleden, die zich voor de oude brikettenopslagplaats hadden verzameld. Het was een bescheiden begin, maar onze doelen waren groots en nobel. De leden volgden mijn instructies op en werkten vol overgave aan het project. Het resultaat was dat we in 1963 nòg een zakelijk project konden starten, nu op een iets grotere schaal. Het project behelsde de bouw van een vissersboot. De boot werd in de haven van Incheon, in het Manseok-Dong kwartier, te water gelaten en kreeg de christelijke naam Cheon Seung Ho, wat ‘Overwinning van de Hemel’ betekent. Ongeveer tweehonderd aanwezigen waren getuige van de plechtige tewaterlating van deze eerste vissersboot.

Water is de bron van alle leven. We zijn allemaal geboren uit de moederschoot. Aangezien de baarmoeder met water gevuld is, zijn we dus allemaal geboren uit water. Aan het water danken we ons leven, en vanuit dit besef heb ik deze boot gebouwd. Ik deed dit met de overtuiging dat we de oceaan op moesten gaan, waar we geconfronteerd zouden worden met een lange reeks beproevingen. Door deze te doorstaan, zouden we mensen kunnen worden die ook de beproevingen van de vaste wal aankunnen.

De Cheon Seung Ho was een heel bijzondere boot. Zij voer over de hele Gele Zee en we vingen er in de loop van de tijd veel vis mee. De reactie van veel leden was echter, dat wij aan land genoeg te doen hadden en dat we niet de oceaan op hoefden te gaan om te vissen. Maar ik voelde dat de wereld aan het begin stond van een nieuwe tijd: het tijdperk van de oceaan. De tewaterlating van de Cheonseung-ho was een kleine, maar belangrijke stap voor de opening van dat tijdperk. Voor mijn geest zag ik al de uitgestrekte oceaan, met daarop nog veel grotere en snellere boten dan de Cheon Seung Ho.

4-3

De kracht van de dans brengt de wereld in beweging

Onze kerk was niet rijk. We waren een arme kerk, opgebouwd door mensen die niet eens genoeg te eten hadden. We hadden geen fraaie kerkpanden zoals andere kerken, en we aten gerst terwijl anderen rijst aten. Beetje bij beetje spaarden wij ons geld op, om het vervolgens te delen met mensen die nog minder hadden dan wij. Onze missionarissen sliepen in onverwarmde kamers met hun dekens direct op de kale, betonnen vloer. Wanneer het etenstijd was, stilden zij hun honger meestal met wat gekookte aardappelen. In elk geval deden we ons best om geen geld voor onszelf uit te geven.

In 1963 gebruikten we het op die manier gespaarde geld om zeventien kinderen te selecteren, die samen een dansgroep vormden: The Little Angels. Korea had in die tijd weinig te bieden op cultureel gebied. We hadden zelf niets om van te genieten, laat staan dat we aan de buitenwereld iets konden laten zien wat enig niveau had. De mensen hadden het te druk met simpelweg overleven. Er was geen tijd om zich zoiets als een Koreaanse danscultuur te herinneren, of het feit dat we een culturele erfenis hadden die vijfduizend jaar terugging.

Mijn plan hield in dat deze zeventien kinderen zouden leren dansen, en vervolgens de wereld zouden rondreizen. De meeste buitenlanders kenden Korea slechts als een arm land, waar een verschrikkelijke oorlog had gewoed. Ik wilde hen kennis laten maken met Korea's prachtige dansvormen, zodat het besef zou doorbreken dat wij Koreanen een volk zijn met een rijke cultuur. Ook al zouden we beweren dat we een cultureel onderlegd volk zijn met een vijfduizend jaar oude traditie, zolang we niets konden laten zien, zou niemand ons geloven.

Onze dansen zijn een prachtige culturele erfenis, met gracieus bewegende danseressen in stijlvolle, enkellange hanboks (het traditionele Koreaanse gewaad voor vrouwen en meisjes). Voor westerlingen, die gewend zijn aan dansers en danseressen met ontblote benen, vormen zij een geheel nieuwe ervaring. De bewegingen van de Koreaanse dans - waarbij de danseressen hun hoofd licht gebogen houden en zorgvuldig bewegen, om geen ongepaste aandacht op zichzelf vestigen – werden ontwikkeld door het Koreaanse volk, met zijn door verdriet getekende geschiedenis.

Wanneer de danseres één voet - omhuld met een witte beoseon, de traditionele Koreaanse kous - opheft en die vooruit steekt om een pas voorwaarts te maken, dan draait zij haar hoofd lichtjes en brengt haar hand omhoog. Wanneer ik hier naar kijk, doet de gratie van haar bewegingen alle zorgen en teleurstellingen in mijn hart wegsmelten. Er worden geen grootse woordenstromen gebruikt om het publiek in vervoering te brengen. In plaats daarvan raakt elk van de subtiel uitgevoerde dansbewegingen de harten van de mensen. Van deze kunst gaat een stille, maar tegelijkertijd overweldigende werking uit. Het stelt mensen die elkaars taal niet verstaan in staat, om toch met elkaar te communiceren. Het geeft hen die elkaars geschiedenis niet kennen, de kans om elkaars hart te begrijpen.

Voor al de ongeunstelde gezichtsuitdrukking en de serene glimlach van de kinderen waren in staat om het beeld weg te nemen van een aangeslagen land, dat kort daarvoor nog in oorlog was. Ik richtte deze dansgroep speciaal op om het volk van de Verenigde Staten, in die tijd het meest ontwikkelde land ter wereld, kennis te laten maken met de dansen van onze vijfduizend jaar oude geschiedenis.

Vanuit onze eigen samenleving werden we echter met kritiek overladen. Nog voor men de The Little Angels had zien optreden begon men ons al te kritiseren. “De vrouwen van de Verenigingskerk dansen dag en nacht”, luidden de stuitende en grievende berichten in de media, “en nu hebben zij kinderen voortgebracht die op hun beurt ook weer dansen”.

Dergelijke geruchten maakten mij echter niet minder vastbesloten. Mijn wil om de wereld te laten zien hoeveel schoonheid er verborgen zit in onze Koreaanse dansen, stond als een huis. Ik wilde onze tegenstanders, zij die ons ervan beschuldigden dat we naakt dansten in onze kerk, kennis laten maken met de gratie van de Little Angels in hun beonseons. Dit waren geen wilde, extravagante dansen zonder ritme. Het waren lieflijke dansen, uitgevoerd door zuivere en onschuldige meisjes, gekleed in de traditionele kostuums van ons land.

Er zijn twee dingen die we aan onze nakomelingen dienen na te laten wanneer we sterven. Het ene is traditie en het andere is onderwijs en vorming. Een volk zonder traditie zal ten onder gaan. Traditie is de ziel van waaruit een volk zich kan handhaven. Een volk zonder ziel kan niet overleven. Het tweede punt is opvoeding en vorming. Een volk zal ook ten onder gaan indien het zijn nakomelingen niet onderwijst, in de brede zin van het woord. Onderwijs en vorming geven ons kracht voor nieuwe ideeën en doelstellingen. Mensen verwerven er levenswijsheid door. Wie niet kan lezen blijft onwetend, maar wanneer iemand eenmaal een opleiding heeft genoten, weet hij hoe hij zijn wijsheid moet gebruiken om richting aan zijn leven te geven.

Onderwijs helpt ons de beginselen te begrijpen waardoor de wereld functioneert. Om aan een nieuwe toekomst te kunnen werken, dienen onze nakomelingen enerzijds de tradities te verwerven die ons gedurende duizenden jaren zijn doorgegeven, anderzijds moeten we hen ook onze kennis over nieuwe ontwikkelingen doorgeven. Zodra traditie en nieuwe kennis op de juiste manier in ons leven zijn geïntegreerd, kan daaruit een nieuwe, oorspronkelijke cultuur ontstaan. Zowel traditie als onderwijs zijn van belang, en het is onmogelijk te zeggen welke van de twee het zwaarst weegt. De wijsheid om deze twee te integreren verkrijgen we ook door scholing.

Tegelijkertijd met de oprichting van de dansgroep stichtte ik ook de ‘The Little Angels School of the Arts’, later omgedoopt tot ‘Sunhwa Arts School’. De doelstelling van deze school was om onze idealen wereldwijd te verspreiden via de kunst. De vraag of we eigenlijk wel in staat waren om een school te leiden, was van ondergeschikt belang. Eerst wilde ik mijn plan uitvoeren. Als iemand een doelstelling heeft die duidelijk en goed is, dan moet het plan zonder dralen in actie worden omgezet. Ik wilde de leerlingen liefde voor de Hemel bijbrengen, maar ook liefde voor hun land en de mensheid.

Ik schreef een kalligrafische tekst met het motto voor de school, en de Chinese karakters luiden: ‘Heb de Hemel lief, evenals de mensheid en je land’. Iemand vroeg waarom ik ‘je land liefhebben’ helemaal achteraan zette, terwijl het er immers om ging om de wereld de unieke cultuur van Korea te laten zien. Daarop antwoordde ik dat iemand alleen van de Hemel en de mensheid kan houden, als hij daarvoor al van zijn land houdt. Liefde voor het vaderland is op die manier reeds in praktijk gebracht.

Als een Koreaans burger respect kan afdwingen in de wereld, dan is hij al geslaagd in zijn opzet om Korea aan de wereld te presenteren. De Little Angels zijn in vele landen opgetreden en overal hebben zij de voortreffelijkheid van de Koreaanse cultuur gedemonstreerd, maar nergens deden zij nationalistische uitspraken over Korea. Het beeld van Korea als een land met een rijke cultuur en traditie werd stevig geplant in de harten van de mensen die hun optredens bijwoonden, en voor hen applaudisseerden. In die zin hebben de Little Angels, meer dan wie ook, bijgedragen aan het introduceren van Korea in de wereld, en hebben zij de liefde voor hun vaderland in praktijk gebracht. Wanneer ik de zangeressen Su Mi Jo en Young Ok Shin, beiden afgestudeerd aan de Sunhwa Arts School, zie optreden, geeft me dat telkens weer grote voldoening. Hetzelfde geldt voor Julia Moon en Sue Jin Kang, beide behorend tot de beste ballerina’s van de wereld.

Sinds 1965, het jaar waarin zij tijdens hun eerste overzeese tournee optraden in de Verenigde Staten, hebben de Little Angels de prachtige Koreaanse traditie overal ter wereld laten zien. Zij werden uitgenodigd door de Britse koninklijke familie, voor een optreden in aanwezigheid van koningin Elizabeth II. Ook werden zij gevraagd voor de viering van de tweehonderdste verjaardag van Amerika,

in het ‘John F. Kennedy Center for the Performing Arts’ in Washington D.C. Zij verzorgden een speciaal optreden voor de Amerikaanse president Nixon, en namen deel aan een cultuur- en kunstfestival, dat onderdeel was van de Olympische Spelen in Seoel. De Little Angels staan over de hele wereld bekend als culturele ambassadeurs voor de vrede.

Wat nu volgt, gebeurde in 1990, tijdens mijn bezoek aan Moskou. De Little Angels gaven een voorstelling op de avond vóór mijn geplande vertrek uit de Sovjet-Unie, na mijn ontmoeting met president Michael Gorbachev. Daar stonden ze dan, die groep kleine meisjes uit Korea in het centrum van Moskou, het middelpunt van de communistische wereld. Na in hun hanboks verschillende Koreaanse dansen te hebben uitgevoerd, zongen The Little Angels Russische volksliederen met hun heldere stemmen. Omdat het publiek maar bleef roepen om een toegift, was het bijna onmogelijk om het podium te verlaten, tot zij tenslotte hun hele zangrepertoire hadden uitgeput.

First Lady Raisa Gorbachova bevond zich onder de toeschouwers. Zuid-Korea en de Sovjet-Unie hadden op dat moment nog geen diplomatieke betrekkingen aangeknoopt, en het was hoogst ongebruikelijk dat de vrouw van de president een culturele voorstelling van zo’n land bezocht. Raisa Gorbachova zat echter op de eerste rij, en applaudisseerde door het hele programma heen erg enthousiast. Na de voorstelling kwam ze naar de kleedkamer, waar ze de danseressen bloemen overhandigde. Ze kon niet ophouden de grootsheid van de Koreaanse cultuur te prijzen, en noemde de Little Angels ‘ware engelen van vrede’. Ze zei, niet te hebben geweten dat Korea zo’n indrukwekkende traditionele cultuur had. “Tijdens de hele voorstelling was het alsof ik van mijn eigen kinderjaren droomde”, zei ze. De First Lady omhelsde elke deelnemer van de groep, kuste hen op de wang en noemde hen ‘mijn kleine engelen’.

In 1998 bezochten The Little Angels Pyongyang, in het kader van het allereerste culturele uitwisselingsprogramma tussen de beide Korea’s. Tijdens deze reis, die een zuiver particulier initiatief was, gaven zij drie voorstellingen in de Noord Koreaanse hoofdstad. Zij dansten de charmante ‘Dans van de Kleine Bruidegom’ en de kleurrijke ‘Waaierdans’. De ogen van de Noord-Koreaanse toeschouwers stonden vol tranen, en een persfotograaf legde het beeld vast van een vrouw die haar emoties niet langer de baas was. Yong Soon Kim, voorzitter van de Noord Koreaanse Vredescommissie voor Azië en de Stille Oceaan, prees de Little Angels na hun optreden en zei: “Zij hebben een smal pad door het donkere woud geopend”.

Dat was precies wat de Little Angels hadden gedaan. Zij toonden voor het eerst dat Koreanen uit Noord en Zuid, die zo lang met de rug naar elkaar toe hadden geleefd, in staat waren om samen te komen, en elkaars culturele optredens bij te wonen. Er wordt vaak gedacht dat politiek de wereld bepaalt, maar dat is niet zo. Het zijn cultuur en kunst die de wereld het meest veranderen. Het is emotie, niet verstand, dat mensen in het diepst van hun hart raakt. Zodra de harten van mensen veranderen en zij nieuwe dingen kunnen opnemen, leidt dit ook tot ideologische en sociale veranderingen. De Little Angels hebben meer gedaan dan het wereldwijd introduceren van onze traditionele cultuur. Zij hebben smalle paden aangelegd tussen werelden, die in alle opzichten van elkaar verschillen.

Telkens wanneer ik de Little Angels ontmoet vertel ik hen, dat zij, om op zo’n indrukwekkende manier te kunnen dansen, een heel zuiver hart moeten hebben. Een zuiver hart is ook nodig voor een mooi en lief gezicht. Ware schoonheid komt voort uit ons binnenste. De Little Angels hebben overal ter wereld mensen diep weten te ontroeren, omdat hun dansen doordrongen zijn van de schoonheid van Korea’s traditie en spirituele cultuur. Het applaus voor de Little Angels is dus eigenlijk een blijk van

De wereldtour

Vanaf mijn prille jeugd heb ik een groot verlangen gehad naar verafgelegen oorden. In mijn geboortestreek beklom ik vaak een berg en dan verlangde ik naar de zee. Toen ik in Seoel arriveerde, wilde ik naar Japan. Ik droomde er altijd van om naar plaatsen te gaan die groter en weidser waren dan de plek waar ik me bevond.

In 1965 begon ik aan mijn eerste wereldreis. Mijn koffer was gevuld met aarde en stenen uit Korea. Mijn plan was, om tijdens die reis in ieder land aarde en stenen uit Korea in te graven, als teken van de band tussen Korea en de wereld. In tien maanden bezocht ik veertig landen, met inbegrip van Japan, de Verenigde Staten en een groot aantal landen in Europa. Op de dag van mijn vertrek uit Seoel kwamen honderden leden van onze kerk per bus naar de vertrekhal van de luchthaven Gimpo, om me uit te zwaaien. In die tijd was een overzeese reis een bijzondere gebeurtenis. Onze leden overstroomden de luchthaven op die koude januaridag, terwijl de gure noordwestenwind over het land joeg. Niemand had hen opgedragen dit te doen. Zij volgden hun hart, en ik was hen er zeer dankbaar voor.

In die tijd hadden we missionarissen in tien landen, en het was mijn bedoeling om dit aantal binnen twee jaar te verhogen tot veertig. Om hiervoor een fundering te leggen besloot ik tijdens mijn rondreis veertig landen te bezoeken. Als eerste deed ik Japan aan. Ik werd zeer warm onthaald in het land waar Bong Choon Choi zijn leven had gewaagd, toen hij er zijn missie begon.

Ik stelde de Japanse leden de volgende vraag: “Zijn jullie ‘uit Japan’, of zijn jullie het bewustzijn ‘uit Japan te zijn’ al ontstegen?” Ik legde hen uit: “God wil niet dat jullie jezelf alleen als Japanners zien. Hij heeft mensen nodig die boven het Japanse bewustzijn uitstijgen. Jullie moeten boven de beperkingen van Japan uitgroeien, en mensen worden die hun hart aan de wereld geven. Alleen dan kan God jullie gebruiken”. Wat ik zei was voor hen niet gemakkelijk te accepteren, maar ik wist dat zij deze duidelijke woorden nodig hadden.

Mijn tweede bestemming was Amerika. Voor het eerst in mijn leven zette ik voet in de Verenigde Staten. Ik kwam aan op de luchthaven van San Francisco, waar onze missionarissen me hartelijk begroetten.

Van daaruit reisden we het hele land door. Tijdens mijn rondreis had ik het sterke gevoel dat Amerika het land is dat leiding geeft aan de hele wereld. Ik beseftte dat de nieuwe cultuur die gestalte zal krijgen in de toekomst, de VS als basis moet hebben. Daarop vatte ik het plan op om in Amerika een gebouw aan te kopen, waar onze visie kon worden onderwezen. Het moest een capaciteit hebben van minimaal vijfhonderd personen. Natuurlijk was dit onderkomen niet alleen voor Koreanen bedoeld. Het moest een internationaal centrum worden, klaar om mensen uit meer dan honderd verschillende

landen te ontvangen.

Gelukkig werd deze droom spoedig verwezenlijkt. Vanuit vele landen in de hele wereld kwamen mensen naar dit studiecentrum. Daar konden zij meerdere maanden achtereen studeren en debatteren over wereldvrede. Het maakte niet uit welk ras, religie of nationaliteit de deelnemers hadden.

Ik geloof dat er wereldwijd betere samenlevingen zullen komen als mensen die de verschillen in ras, nationaliteit en religie zijn ontstegen, en die samen een brede waaier van opinies vertegenwoordigen, bijeen komen en met elkaar openhartig over wereldvrede spreken.

Tijdens mijn reis door de VS bezocht ik elke staat, uitgezonderd Alaska en Hawaï. We huurden een stationcar en reden dag en nacht door. Soms was de chauffeur doodmoe. Dan sprak ik hem moed in met de woorden: “Luister, we zijn hier niet gekomen als toerist. We doen hier belangrijk werk, en we moeten voorzichtig rijden”.

We verloren geen tijd door ergens rustig te gaan eten. Als we twee sneden brood, wat worst en een paar augurken hadden, dan was dat ruimschoots voldoende. Zo zagen ons ontbijt, lunch en avondeten eruit. We sliepen in de auto. De stationcar was ons hotel, ons bed en ons restaurant. We aten, sliepen en zeiden onze gebeden in die kleine auto en niets was er onmogelijk. Ik wilde een speciaal doel vervullen en daarom kon ik de kleine fysieke ongemakken van de reis moeiteloos verdragen.

Na het bezoek aan de Verenigde Staten en Canada ging ik naar Centraal- en Zuid Amerika, en vervolgens naar Europa. In mijn ogen bevond Europa zich in de culturele invloedssfeer van het Vaticaan. Mij leek dat we in Europa niet konden slagen, zonder het Vaticaan te begrijpen. Zelfs de Alpen, waarvan men zegt dat ze moeilijk te beklimmen zijn, leken peulenschillen vergeleken met het Vaticaan.

Ik ging naar het Vaticaan, waar Europese katholieken samenkomen om te bidden, en bad er zo vurig dat het zweet over mijn gezicht liep. Ik bad dat het christendom, dat in zoveel verschillende richtingen en groepen uiteen was gevallen, snel verenigd zou kunnen worden. God schiep één wereld, maar mensen hebben haar verdeeld zoals het hen het beste uitkwam. Meer dan ooit raakte ik ervan overtuigd dat deze verdeeldheid ongedaan gemaakt, en de wereld herenigd moet worden. Vanuit Europa reisde ik verder naar Egypte en het Midden Oosten, waar ik mijn rondreis na tien maanden voltooide.

Toen ik naar Seoel terugkeerde, was mijn koffer gevuld met aarde en stenen van honderdtwintig locaties in veertig landen. Nadat ik aarde en stenen uit Korea naar die plaatsen had gebracht, nam ik van daar ook aarde en stenen mee terug naar Korea. Zo maakte ik een connectie tussen Korea en deze veertig landen, als voorbereiding voor de dag waarop wereldvrede tot stand zal worden gebracht, met Korea als middelpunt. Vanaf dat moment begon ik voorbereidingen te treffen om missionarissen naar die landen uit te zenden.

Het laatste vliegtuig naar Amerika

Eind 1971 ging ik opnieuw naar de Verenigde Staten, waar meerdere dringende taken op me wachtten. Het was echter niet gemakkelijk om Amerika binnen te komen. Hoewel het niet mijn eerste reis naar de VS was, duurde het ongewoon lang voordat ik mijn visum kreeg. Sommige van onze leden adviseerden om mijn vertrek uit te stellen, maar daar voelde ik niets voor. Ik wist dat ik koste wat kost Korea op de vastgestelde datum moest verlaten. Ik besloot eerst naar Japan te reizen en daar een visum voor de VS aan te vragen. Ik had haast om uit Korea weg te komen.

Het was erg koud op de dag van mijn vertrek, maar desondanks waren er zo veel leden gekomen om mij uit te zwaaien, dat de vertrekhall van de luchthaven te klein was. Toen ik door de paspoortcontrole ging, ontdekte men dat er in mijn paspoort een belangrijk stempel van het Ministerie van Buitenlandse Zaken ontbrak. Dit stempel was het bewijs dat de Koreaanse overheid mij toestemming gaf om het land te verlaten. Door dit oponthoud miste ik mijn vlucht.

De kerkleden die mijn vertrek hadden voorbereid, verontschuldigten zich uitvoerig en stelden voor dat ik naar huis zou gaan om daar te wachten. Intussen zouden zij contact opnemen met het hoofd van de afdeling en hem verzoeken, het stempel alsnog in mijn paspoort te zetten. Ik sloeg hun voorstel echter af. Ik zei dat ik op de luchthaven wilde wachten, en dat ze haast moesten maken met het verkrijgen van het stempel.

Ik voelde een grote urgentie in mijn hart. Het was zondag, en de afdelingschef zat niet achter zijn bureau. Maar ik kon me niet veroorloven om me over zulke dingen druk te maken. Tenslotte gingen onze leden naar het huis van het afdelingshoofd, en daar werd het benodigde stempel in mijn paspoort gezet. Zo kon ik nog net de laatste vlucht van die dag uit Korea nemen. Diezelfde nacht riep de regering de nationale noodtoestand uit, en voerde strenge beperkingen in voor privépersonen die naar het buitenland wilden reizen. Ik had op het nippertje de laatste vlucht naar Amerika gehaald, met Japan als tussenstop.

In Japan vroeg ik een visum voor de VS aan, maar dat werd opnieuw geweigerd. Later ontdekte ik wat het probleem was. De Koreaanse overheid beschikte nog steeds over gegevens waaruit bleek, dat ik vlak voor Korea's bevrijding was gearresteerd door de Japanse koloniale politie, waarbij ik ervan werd beschuldigd een communist te zijn. Het communisme was begin jaren zeventig wereldwijd aan een sterke opmars bezig. Rond 1975 hadden wij missionarissen naar 127 landen gestuurd, maar in vier communistische landen werd aan onze mensen direct de toegang geweigerd. Het verbreiden van Gods woord in communistische landen was toen levensgevaarlijk. Ik gaf echter nooit op, en ging door met het uitzenden van zendelingen naar de Sovjet-Unie en andere landen achter het IJzeren Gordijn. Onze eerste missionaris in Tsjecho-Slowakije kwam daar in 1968 aan.

Omstreeks 1980 gaven we ons missiewerk in de landen achter het IJzeren Gordijn de naam 'Mission Butterfly' (vlinder). Een rups moet een lange en moeizame periode doorlopen voordat zij vleugels krijgt en een vlinder wordt. We vergeleken dit met het zware bestaan van onze leden, die in de communistische landen ondergronds missiewerk deden. Het is een moeilijk proces voor een vlinder om uit haar cocon te komen, maar wanneer zij eenmaal vleugels heeft, kan zij overal heen vliegen. We wisten dat onze missionarissen op dezelfde manier vleugels zouden krijgen, en in vrijheid overal heen zouden vliegen, zodra het communisme eenmaal zou verdwijnen.

Dr. Young Oon Kim, die begin 1959 als missionaris naar de VS was gegaan, maakte een rondreis langs de belangrijkste universiteiten van het land om er het Woord van God te brengen. Tijdens deze campagne ontmoette zij Peter Koch, een jonge Duitse student aan de universiteit van Berkeley, Californië. Deze jongeman besloot zijn studie op te geven en per schip naar Rotterdam te reizen, om in Duitsland te beginnen met het missiewerk voor onze kerk. De zendelingen naar Aziatische communistische landen zonden we uit vanuit Japan. Deze jonge mensen gingen naar plaatsen waar hun leven gevaar liep. Omdat hun vertrek in het grootste geheim plaats moest vinden, was het meestal niet eens mogelijk om een speciale gebedsdienst te houden voor zegen voor, en bescherming van hun missie.

Ik vond dit even erg, als toen ik Bong Choon Choi tijdens onze laatste bijeenkomst in het pijnboombos achter de Gabsa tempel had moeten overtuigen, om opnieuw te proberen via een smokkelweg Japan binnen te komen. Een ouder die moet toezien hoe zijn kind wordt gestraft, wil de straf veel liever zelf ondergaan.

Veel liever was ik daarom zelf als zending uitgegaan. Ik voelde intense pijn wanneer ik onze leden naar een omgeving stuurde, waar zij vanwege religieuze activiteiten zouden worden geschaduwde, en mogelijk geëxecuteerd. Zodra er weer een groep missionarissen was vertrokken, bracht ik de meeste tijd door in gebed. Vurig bidden was het beste wat ik kon doen, om hun levens te beschermen. Als zending in een communistisch land werken was zeer riskant. Onze leden wisten nooit wanneer de politie zou komen om hen te arresteren.

Mensen die naar communistische landen gingen, konden zelfs hun ouders niet vertellen waar zij heen gingen. De ouders waren heel goed op de hoogte van de gevaren in zulke landen. Zij zouden er nooit mee hebben ingestemd dat hun kinderen daarheen gingen. Een van hen was Günther Wurzer, die door de KGB werd ontdekt en het land werd uitgezet. In Roemenië, waar de dictatuur van Nicolae Ceausescu op zijn hoogtepunt was, werden onze missionarissen voortdurend achtervolgd door de geheime politie, en al hun telefoongesprekken werden afgeluisterd.

Het was alsof onze zendelingen in een leeuwenkuil waren beland. Het aantal missionarissen dat naar communistische landen ging, bleef echter stijgen. In 1973 vond in Tsjecho-Slowakije een tragisch voorval plaats, waarbij dertig leden van onze kerk in hechtenis werden genomen. Een van hen, Marie Zivna, overleed in gevangenschap, op de jeugdige leeftijd van vierentwintig jaar. Zij was de eerste martelares die omkwam terwijl zij Gods werk deed in mijn opdracht. Het jaar daarop stierf nog een missionaris in de gevangenis.

Telkens wanneer ik hoorde dat een van onze leden in de gevangenis was gestorven, verstijfde ik, en kon ik niet meer spreken of eten. Ik kon zelfs niet meer bidden. Ik staarde slechts roerloos voor me uit en was nergens toe in staat. Het was alsof mijn lichaam versteend was. Als deze jonge mensen mij nooit hadden ontmoet, of mijn leer nooit hadden gehoord, dan zouden ze niet in een koude en eenzame cel zijn beland, en niet op deze manier zijn gestorven. Toen zij hun leven gaven, deden zij dat in mijn plaats. Ik vroeg me af of mijn leven wel zo veel waard was, dat deze jonge mensen hun prille levens voor mij in de waagschaal moesten stellen. Hoe kan ik de verantwoordelijkheid dragen voor het zendingswerk in het communistische deel van de wereld, dat zij in mijn plaats doen? Ik was sprakeloos. Ik voelde intens verdriet, alsof men mij in oneindig diep en ijskoud water had gegooit.

Toen zag ik op een dag Marie Zivna voor me, in de gedaante van een prachtige gele vlinder. De

goudgele vlinder die uit de gevangenis in Tsjecho-Slowakije was ontsnapt, bewoog nu haar vleugels, alsof ze me zeggen wilde dat ik sterk en vastberaden moest zijn. Door haar missiewerk met gevaar voor eigen leven uit te voeren, was Marie werkelijk aan het moeizame bestaan als rups ontkomen en een schitterende vlinder geworden.

Zendelingen die in dergelijk extreme omstandigheden werkten, kregen dikwijls openbaringen door dromen en visioenen. Zij leefden geïsoleerd, en konden niet vrij met anderen communiceren. Daarom gaf God hen openbaringen om hen de weg te wijzen. Het gebeurde soms dat een missionaris, die was gaan liggen om even wat te rusten, een droom had waarin hem opgedragen werd: “Snel! Sta op en ga direct ergens anders heen!”. Hij deed dan wat hem in de droom gezegd werd, waarna hij ontdekte dat de geheime politie een inval had gedaan op de plaats waar hij even daarvoor nog had liggen slapen. In een ander geval had een van onze leden een droom, waarin een onbekende man hem advies gaf over de aanpak van zijn missie. Toen hij mij later voor het eerst persoonlijk ontmoette, riep hij uit: “U bent degene die ik in mijn droom gezien heb!”.

Ik heb mijn leven, en dat van onze leden, op het spel gezet, om het communisme omver te werpen en Gods koninkrijk op te bouwen. Toch wilden de VS mij geen visum geven, omdat zij me ervan verdachten een communist te zijn, en dus een gevaar voor de natie. Uiteindelijk kreeg ik in Canada een visum voor Amerika, nadat ik bewijsstukken had overlegd, waaruit glashelder bleek dat ik een anticommunist in hart en nieren ben.

De voornaamste reden dat ik zo veel moeite deed om naar Amerika te gaan was, om tegen de duistere machten te vechten, die de morele achteruitgang in dit land hadden veroorzaakt. Ik had Korea verlaten om oorlog te voeren tegen de machten van het kwaad. Amerika kampte met ontzagwekkende problemen: het opkomende communisme vertroebelde de geest van de jonge mensen, drugsgebruik nam hand over hand toe, en vrije seks en andere vormen van immoraliteit zaagden aan de fundamenteën van deze grote natie. Ik kwam naar Amerika als een brandweerman: de natie stond in brand, want het verterende vuur van losbandigheid en materialisme had de natie aangetast. Ook kwam ik als een dokter, want het land verkeerde in een kritieke toestand. Zij moest genezen worden van de verschrikkelijke ziekte van decadentie en onverschilligheid, die Amerika in haar greep hield. Steeds meer Amerikanen hadden God uit het oog verloren.

Begin jaren zeventig was Amerika verwickeld in de Vietnam-oorlog, waartegen veel activisten demonstreerden. Het land was ernstig verdeeld. Jonge mensen die naar de zin van het leven zochten, gingen experimenteren met alcohol, drugs en vrije seks, en verwaarloosden daarbij hun eeuwige geest. De orthodoxe religieuze stromingen, die de jeugd richting en begeleiding hadden moeten geven, hadden geen antwoord en boden geen houvast. Zij konden niet verhinderen dat jongeren doelloos bleven rondzwerven, en hun heil steeds meer zochten in een hedonistische cultuur van materialisme en immoraliteit.

Vrijwel direct na mijn aankomst in de Verenigde Staten begon ik aan een rondreis door het land, waarbij ik sprak over de thema's ‘De Toekomst van het Christendom’ en ‘Gods Hoop voor Amerika’. Tegenover grote menigtes sprak ik over de zwakheden van de VS, zoals nog nooit iemand vóór mij had gedaan.

Ik verkondigde dat Amerika gesticht is op de fundering van de opofferende geest van de Puriteinen; dat de enige reden dat zij in slechts tweehonderd jaar de sterkste en machtigste natie ter wereld kon worden was, omdat zij Gods grenzeloze liefde en zegen ontving. Ik wees erop dat Amerika's vrijheid

van God komt, maar dat de Amerikanen God aan de kant hebben geschoven. “Amerika heeft een prachtige traditie”, zei ik, “het enige wat moet gebeuren is dat deze traditie opnieuw tot leven gebracht wordt”. Amerika moest zich weer bewust worden van haar oorspronkelijke geest. Ik wilde het land redden van de ondergang, en het Amerikaanse volk oproepen om berouw te hebben, en naar God terug te keren.

4-7

De oceaan is onze toekomst

Terwijl ik mijn reis door de wereld maakte, wist niemand van mijn plannen om zakelijke activiteiten te gaan ontplooiën en zo een economische fundering op wereldschaal te ontwikkelen. Naarmate de kerk groeide en ons missiewerk toenam, nam de behoefte aan fondsen voor onze activiteiten evenredig toe. We hadden inkomsten nodig. Tijdens mijn rondreis door achtenveertig staten in de VS, heb ik nauwkeurig geanalyseerd welke zakelijke projecten het meest geschikt zijn om ons werk te ondersteunen.

Een van mijn conclusies was dat Amerikanen iedere dag vlees eten. Ik informeerde naar de prijs van een koe, en stelde vast dat een koe – hoewel goedkoop in Texas - in New York vele honderden dollars kostte. Toen ik echter de prijs van tonijn wilde weten, ontdekte ik dat een blauwvin tonijn meer dan vierduizend dollar kost. Een tonijn legt meer dan een miljoen eieren in één keer, terwijl een koe slechts één kalf per keer ter wereld brengt. Het was duidelijk dat tonijnvangst veel winstgevender zou zijn dan veeteelt.

Een serieus probleem was dat Amerikanen niet van vis hielden. Japanners echter waren helemaal gek op tonijn. Er woonden veel Japanners in Amerika en de dure, door Japanners gerunde restaurants verkochten rauwe tonijn tegen hoge prijzen. Maar geleidelijk aan leerden ook Amerikanen om rauwe vis lekker te vinden en de smaak van tonijn te waarderen.

Onze aarde bevat meer water dan land. De Verenigde Staten grenzen aan twee oceanen, de Stille- en de Atlantische Oceaan, en hebben daarom veel vis. Ook kan geen enkel land, voorbij de grens van driehonderd twintig kilometer uit de kust, territoriale aanspraken maken op de oceaan. Iedereen kan daar vrij vissen. Om een boerderij te beginnen of vee te houden zouden we land moeten aankopen. Dat ligt anders bij de oceaan. Het enige dat we nodig hadden was één boot; daarmee zouden we al ver genoeg uit kunnen varen om vis te vangen. De oceaan zit vol voedsel. Ook treffen we op de oceanen een bedrijvige scheepvaartindustrie aan. Schepen vervoeren goederen uit landen over de hele wereld en die worden elders weer verkocht. De oceaan is een schatkist, die de mensheid een bloeiende toekomst garandeert. Daarom onderwijs ik, dat diegenen die zich verantwoordelijk voelen voor de toekomst van de mensheid, zich op de oceanen moeten richten. Indien we van de oceanen en de zeeën kunnen houden en er goed mee omgaan, is onze toekomst gegarandeerd.

We schaften diverse boten aan in de Verenigde Staten. Het waren niet de grote schepen die je in

reisbrochures ziet, maar vissersboten van zo'n tien à twaalf meter lengte. Het waren boten met de afmetingen van een jacht, waarmee we op tonijn konden vissen en die zelden voor problemen zorgden. De boten hadden hun ligplaats in Washington, San Francisco, Tampa en Alaska. Ook kochten we een kleine reparatiewerf.

We deden veel eigen onderzoek. We brachten een boot naar iedere regio, hielden de temperatuur van het water bij, en noteerden de dagelijkse tonijnvangst. Deze gegevens hielden we bij in grafieken. We namen niet de bestaande gegevens van deskundigen over, maar verzamelden zelf al onze informatie op het water. Wel gebruikten we de studieresultaten van wetenschappelijk onderzoekers als referentiemateriaal. Ik investeerde zelf ook veel tijd in het veld, en deed mee met het onderzoek. Onze gegevens, met grote moeite vergaard, waren zeer accuraat. We hielden de resultaten echter nooit voor onszelf alleen, maar deelden ze met de hele visserijbranche. We ontwikkelden ook nieuwe visgronden. Als in een bepaald gebied overbevissing plaats vindt, gaat de visstand achteruit. Daarom is het van belang om regelmatig naar nieuwe gebieden te gaan. Al snel hadden wij grote invloed op de Amerikaanse visindustrie.

Voor de visvangst gingen we naar open zee. Ons idee was, dat de boten voor een periode van minstens zes maanden zouden uitvaren, zonder naar de haven terug te keren. Wanneer de boot volgeladen was met vis, kwam een vrachtschip langs om de vis over te laden, de vissersboot van brandstof, en de bemanning van voedsel te voorzien. Het schip had grote koelinstallaties aan boord, waarin de vis voor langere tijd kon worden opgeslagen. Ons schip heette 'Nieuwe Hoop' en zij stond bekend om haar goede vangstresultaten.

Ik ging er zelf met deze boot op uit om tonijn te vangen. Mensen waren vaak bang om aan boord van een schip te gaan. Als ik jonge mensen aanspoorde om aan boord te gaan, reageerden ze in het begin vaak met angst. "Ik word zeeziek!" hoorde ik hen zeggen. "Zodra ik op een schip kom, voel ik me misselijk en lijkt het alsof ik dood ga." Daarom ging ik altijd als eerste aan boord.

Vanaf de eerste dag voer ik zeven jaar lang bijna iedere dag met de boot uit. Zelfs nu, op negentigjarige leeftijd, ga ik graag de oceaan op wanneer ik er maar even tijd voor heb. Tegenwoordig willen steeds meer jonge mensen met een schip de oceaan op, en ook het aantal vrouwen die mee willen, groeit. Zoals met elke uitdaging is het ook hier zo, dat wanneer de leider het spits afbijt, de anderen volgen. Door deze bezigheden heb ik een ruime bekendheid als tonijnvisser verworven.

De hele onderneming zou echter weinig nut hebben gehad, als we alleen maar de vangst op tonijn voor onze rekening hadden genomen. We moesten de vis ook tegen de juiste prijs zien te verkopen. We bouwden een fabriek om de tonijn te verwerken, en verkochten de vis vervolgens zelf. We laadden de tonijn in grote diepvriestruks en brachten die naar de klanten. Daar waar de verkoop moeilijk was, begonnen we onze eigen zeevisrestaurants en verkochten de tonijn direct aan de consument. Zodra we onze eigen restaurants hadden, kon men niet meer om ons heen.

Amerika heeft drie van de vier grootste visgronden ter wereld. Van alle zeevis van de wereld leeft driekwart in de wateren rond de VS. Toch telt dit land relatief weinig beroepsvissers, en is de visindustrie erg onderontwikkeld. De regering heeft heel wat maatregelen genomen om de visserij te bevorderen, maar de resultaten zijn tot nu toe niet erg hoopgevend. Zo deed de overheid een interessant aanbod: iedereen die wilde kon tegen sterk gereduceerde prijzen boten kopen, op voorwaarde dat de kopers deze minstens drie jaar lang zouden gebruiken. Het waren echter slechts een handvol mensen die van het aanbod gebruik maakten, wat erg teleurstellend is!

Toen we begonnen geld te steken in de visserij, baarden we in iedere haven waar we kwamen veel opzien. Dat was niet verwonderlijk, omdat overal waar wij investeerden de welvaart toenam. Ons werk was tenslotte het ontginnen van nieuwe gebieden, het pionieren van nieuwe werelden. We vingen niet gewoon vis, we betraden paden die daarvoor nog niemand begaan had. Het is uitermate boeiend om een pionier te zijn!

De oceaan verandert voortdurend. Er wordt gezegd dat mensen binnen een tijdsbestek van een dag van mening kunnen veranderen, maar de zee verandert van moment tot moment. Daarom is de oceaan zowel geheimzinnig als ook adembenemend mooi. Zij omarmt alles in de hemel en op aarde. Waterdamp stijgt op en verzamelt zich ergens, vormt wolken en valt weer neer als regen.

Ik hou van de natuur, omdat zij ons niet bedriegt. Wat hoog is wordt lager; wat laag is wordt weer hoger. Voortdurend probeert de natuur zich aan te passen, zoekend naar een nieuw evenwicht. Nadat ik mijn hengel heb uitgeworpen, is het alsof ik alle tijd van de wereld heb. Wie of wat in de oceaan legt ons iets in de weg? Wie zou ons tot haast moeten aansporen? Op het water hebben we veel tijd voor onszelf. Alles wat we moeten doen, is de oceaan observeren en ermee in gesprek gaan. Hoe meer tijd iemand op zee doorbrengt, des te belangrijker wordt het spirituele element in zijn leven. De oceaan kan het ene moment kalm zijn, en dan plotseling haar aangezicht veranderen en grote golven op ons afsturen. Golven van meermaals manshoogte kunnen woest boven de boot uitstijgen, alsof zij haar willen verslinden. Een sterke wind kan plotseling met groot geraas aan alle zeilen rukken.

Maar laten we het eens anders bekijken. Zelfs bij meters hoge golven en een ruige, angstaanjagende wind, slapen de vissen in het water ongestoord verder. Ze geven zich over aan de golven en verzetten zich niet. Dit leerde ik van de vissen. Ik besloot geen angst te hebben voor de golven, hoe machtig en dreigend ook. Ik liet me door de golven dragen. Ik maakte mezelf één met de boot en zo bewogen we met de golven mee. Met deze instelling verdween de angst voorgoed uit mijn hart, ongeacht hoe reusachtig de golven waren die op ons afrolden. De oceaan is in mijn leven een fantastische leraar geweest. Ik ben haar dusdanig veel verschuldigd, dat ik besloot om het Ocean Challenge programma in het leven te roepen, waardoor jonge leiders de unieke training kunnen opdoen die de oceaan ons biedt.

4-8

Mijn hoop op een nieuwe Amerikaanse revolutie

De warme gastvrijheid waarmee ik aanvankelijk door de Amerikanen werd ontvangen begon te bekoelen, en veranderde zelfs in vijandigheid. Men vroeg zich af hoe een religieus leider van een onbelangrijk land als Korea, dat ternauwernood oorlog en honger had overleefd, de moed had om Amerikanen op te roepen tot berouw.

Het waren niet alleen de Amerikanen die zich tegen me verzetten. De oppositie van het communistische Japanse Rode Leger, een groepering verbonden met internationale communistische

netwerken, was heel sterk. Hun leden werden zelfs gearresteerd door de Amerikaanse geheime dienst FBI, toen zij probeerden ons studiecentrum in Boston binnen te dringen, waar ik vaak verbleef. Er waren zo veel pogingen om mij schade te berokkenen, dat ik mijn kinderen niet zonder lijfwachten naar school kon laten gaan. Omdat ik voortdurend werd bedreigd, gaf ik mijn toespraken gedurende een bepaalde periode vanachter kogelvrij glas.

Ondanks deze oppositie konden de series toespraken van ‘de man met de spleetogen uit het Oosten’ op een groeiende belangstelling rekenen. Meer en meer mensen kregen interesse voor mijn boodschap, die geheel anders was dan wat zij gewend waren. De lezingen, die over de grondbeginselen van het universum handelden, en als doel hadden de geest van de Founding Fathers van Amerika te laten herleven, voelden als een frisse wind voor de Amerikanen, die in een hel van immoraliteit en onverschilligheid waren beland.

De Amerikaanse burgers beleefden door mijn lezingen een bewustzijnsrevolutie. Jonge mensen begonnen me te volgen, noemden me vader Moon of reverend Moon, knipten hun schouderlange haar kort en schoren hun baard af. Wanneer het uiterlijk verandert, verandert de geest mee. God kon de harten raken van de jonge mensen, waarvan velen zich daarvoor vooral met alcohol en drugs hadden bezig gehouden.

Mijn lezingen werden bijgewoond door jongeren met de meest uiteenlopende culturele en religieuze achtergronden. Als ik tijdens een lezing vroeg of er presbyterianen in de zaal aanwezig waren, dan staken velen hun hand op. Vroeg ik wie er katholiek was, dan gebeurde hetzelfde. Wanneer ik vervolgens vroeg wie er tot de ‘Southern Baptists’ behoorde, dan ging weer een groot aantal handen omhoog.

Ik vroeg deze jonge mensen waarom zij naar mij kwamen luisteren, en niet naar een preek in hun eigen kerk. Ik droeg hen op naar huis te gaan, om naar het Woord van God te luisteren in hun eigen gemeenschap. Maar zij antwoordden stevast en vol overtuiging dat zij reverend Moon wilden horen spreken.

Steeds meer mensen wilden mijn boodschap horen. Onder hen waren ook predikanten van presbyteriaanse kerken en baptistengemeenten. Deze voorgangers brachten de jongeren uit hun kerken mee. Na verloop van tijd groeide reverend Moon uit tot een icoon, dat model stond voor de bewustzijnsrevolutie binnen de Amerikaanse samenleving.

Ik leerde Amerikaanse jongeren hoe zij ontberingen konden verdragen. Ik bracht hen op niet mis te verstane wijze het principe bij, dat een mens eerst controle over zichzelf moet hebben, voor hij het universum kan regeren. Mijn onderricht gaf een nieuwe en krachtige vorm van inspiratie aan de jonge mensen van Amerika, die opgroeiden in een tijd van grote verwarring. Eensgezind riepen ze dat ze instemden met mijn boodschap van seksuele zuiverheid en sterke, liefdevolle gezinnen. Ze reageerden zo enthousiast op mijn woorden dat ook ik begon te zweten van geestdrift.

Ik vroeg hen wie het kruis van het lijden wilde dragen en zei: “Niemand wil de weg van het kruis gaan. Je hart wil misschien wel, maar je lichaam zegt nee. Soms zijn dingen aantrekkelijk voor het oog, maar destructief voor het hart. Vaak lijken dingen goed, maar als je naar hun innerlijke aard kijkt blijken ze kwaad en destructief”.

“Wanneer je jezelf betrapt op het najagen van dingen die alleen voor het oog prettig zijn, en je kunt

jezelf er niet toe brengen om die weg los te laten, dan moet je jezelf streng tot de orde roepen. Wanneer je lichaam alleen dingen wil eten die de mond lekker vindt, dan moet je dit eigenwijze lichaam terechtwijzen, en het een halt toeroepen. Jonge mensen worden voortdurend aangetrokken door het andere geslacht, nietwaar? Ook op dit gebied moeten jullie sterk zijn, en deze drang beheersen. Wie zichzelf niet in de hand heeft, kan niets uitrichten in deze wereld. Je moet leven met de instelling dat wanneer jij faalt, de hele kosmos ineens stort”.

Ik bracht hen het levensmotto bij waarnaar ik als jongeman had geleefd: ‘Voordat je het universum tracht te besturen, moet je eerst jezelf volledig kunnen beheersen. Amerika had grote rijkdom, maar was geobsedeerd geraakt door materieel genot. Ik stond daar midden in die materialistische cultuur, en sprak over zaken die de geest en het hart betroffen. Je kunt je geest niet waarnemen met je stoffelijke ogen, of aanraken met je handen. Toch is het duidelijk dat de geest ons leidt. Zonder onze geest zijn we niets. Ik sprak over ware liefde, liefde die van God uit gaat en die de geest moet aansturen. Ik zei dat we slechts dan van ware vrijheid kunnen genieten, als we op basis van liefde een helder beeld van onszelf hebben, en in staat zijn tot zelfcontrole.

Ik onderwees hen over de waarde van hard werken. Hard werken betekent niet lijden, maar scheppend bezig zijn. De reden dat mensen een leven lang hard kunnen werken en daarmee gelukkig zijn is, dat arbeid verbonden is met Gods wereld. De arbeid van mensen is niets anders dan het omvormen van wat God geschapen heeft; wij mensen herscheppen Gods schepping in steeds weer andere vormen. Met de instelling dat we iets maken om het als aandenken aan God te kunnen geven, kunnen we arbeid onmogelijk als iets negatiefs beschouwen. Veel Amerikaanse jongeren waren zo beïnvloed door de welvaart die de materialistische cultuur hen bood, dat de vreugde van hard werken hen onbekend was. Dus heb ik hen geleerd om de schoonheid te zien van hard werken, en hoe men er diepe vreugde aan kan beleven.

Ik heb hen ook geleerd om hun harten te openen voor de natuur. Veel jonge mensen zaten gevangen in de cultuur van immoraliteit van de grote steden, en waren verslaafd aan een egoïstische levensstijl. Dus sprak ik met hen over de waarde van de natuur. De natuur is ons door God gegeven. God spreekt tot ons door de natuur. Het is een grote zonde om de natuur te vernielen omwille van kortstondig plezier, of een onbeduidend bedrag aan geld. De natuur die wij vernietigen zal ons uiteindelijk als een boemerang weten te raken - in de vorm van vervuiling. Ook zal zij het leven voor onze nakomelingen moeilijker maken. We moeten naar de natuur terugkeren. We moeten goed luisteren naar wat zij ons te zeggen heeft. Ik legde de Amerikaanse jongeren uit dat we Gods Woord kunnen horen wanneer we luisteren naar de boodschap van de natuur.

In september 1975 richtten we het ‘Unification Theological Seminary’ op in Barrytown, New York. Het college van hoogleraren werd benoemd op interreligieuze basis. We hadden professoren die het Jodendom, het protestantisme, het katholicisme, de oosterse orthodoxie en de oosterse filosofie vertegenwoordigden. Vooral wanneer zij over hun eigen godsdienst doceerden, stelden de studenten hen zeer moeilijke vragen. De klassen werden vaak een forum van diepgaande discussie. Talentvolle jonge mensen behaalden hun master op onze hogeschool en gingen daarna naar Harvard, Yale of een andere prestigieuze universiteit voor hun doctorstitel. Inmiddels zijn zij uitgegroeid tot mensen die op wereldwijd niveau leiding kunnen geven aan de religieuze gemeenschap.

Washington Monument, 1976

In 1974 en 1975 werd ik uitgenodigd om te spreken op Capitol Hill. Ik gaf een toespraak voor de leden van het Huis van Afgevaardigden over het onderwerp: ‘Eén Natie onder God’.

Ik sprak met de congresleden in dezelfde stijl als waarin ik de jonge mensen op straat had toegesproken: “Amerika kon ontstaan door Gods zegen, maar deze zegen was niet alleen voor de Amerikanen bedoeld: het was Gods zegen voor de wereld. Dit land kreeg de zegen van God om die verder te geven aan de wereld. Amerika moet het principe achter deze zegen goed begrijpen, en zich opofferen om de wereld redding te brengen. Om dit mogelijk te maken is een opwekking nodig, waardoor Amerika kan terugkeren naar de geest van de pioniers die het land gesticht hebben. Het christendom is in tientallen geloofsrichtingen uiteen gevallen, maar moet verenigd worden. Het moet de andere godsdiensten omarmen, en een nieuwe toekomst openen voor de wereldbeschaving”.

Ik was de eerste buitenlandse religieuze leider die werd uitgenodigd om de leden van het Congres toe te spreken. Nadat ik voor de tweede keer was uitgenodigd, wilden veel meer mensen weten wie deze reverend Moon uit Korea was.

Het jaar daarna, op 1 juni 1976, hielden we een grote bijeenkomst in het Yankee Stadium in New York City, om samen de 200ste verjaardag van de onafhankelijkheid van Amerika te vieren. Dit jubileum kon echter niet vreedzaam gevierd worden. De dreiging van het communisme was alomtegenwoordig, en de jeugd van Amerika leidde een leven van drugsgebruik en seksuele losbandigheid, ver verwijderd van Gods verlangen voor de natie. Ik voelde dat Amerika ernstig ziek was. Op weg naar deze bijeenkomst voelde ik me als een chirurg die het zieke hart van New York open moest snijden, om een levensbedreigend gezwel te verwijderen.

Op de dag van deze feestelijke herdenking viel de regen met bakken uit de hemel, en een harde wind zorgde ervoor dat de decoraties over het hele terrein vlogen. Maar niemand probeerde te schuilen voor de regen. De band zette het lied You Are My Sunshine in, en de toeschouwers begonnen spontaan mee te zingen. Hoewel de meeste mensen drijfnat waren van de regen, zong iedereen een lied over zonneshijn. Met hun monden zongen ze over de stralende zon aan de hemel, maar in veel ogen stonden tranen. Het was een moment waarop regen en tranen zich met elkaar vermengden. Toen echter gebeurde er iets ongelooflijks. Op het moment dat ik het podium opging om te spreken, brak de zon plotseling door de wolken. Het was alsof God het zingen van al die mensen had gehoord.

In mijn jeugd deed ik op school een beetje aan boksen. Een goede bokser kan men vele stoten toedienen, zonder dat het hem veel deert. Geef je echter een stevige uppercut, dan kun je zelfs de sterkste bokser aan het wankelen brengen. Ik maakte een plan om Amerika een gigantische uppercut te geven. Ik voelde dat er een nog veel grotere bijeenkomst moest komen, zodat de naam Sun Myung Moon voor altijd in de harten van de Amerikanen zou worden gekerfd.

Het Washington Monument staat op de National Mall, in het exacte midden van de hoofdstad van de Verenigde Staten. Het slanke, witte monument, dat veel weg heeft van een scherp potlood, heeft een hoogte van 183 meter. Een reusachtig grasveld strekt zich vanaf het monument uit naar de Reflecting

Pool, een waterpartij tegenover het Lincoln Memorial. Ik besloot om op deze plek, in het symbolische hart van Amerika, een gigantische manifestatie te houden.

Voor het houden van een bijeenkomst op die plaats was toestemming nodig van zowel de Amerikaanse regering, als de US National Park politie. In die tijd hadden de meeste regeringsbeambten maar weinig sympathie voor mij. Enige tijd daarvoor had ik in alle belangrijke kranten van het land paginagrote advertenties geplaatst, met een oproep om president Richard Nixon, die in de problemen was gekomen door het Watergate schandaal, te vergeven. Deze stellingname was zeer impopulair. De regering wees ons verzoek herhaaldelijk af, en pas zes weken voor de geplande datum kregen we eindelijk toestemming.

Ook onze leden vonden het plan te ambitieus, en waren van mening dat we het moesten opgeven. De National Mall rondom het Washington Monument is een groot open park, te midden van een gebied met stedelijke bebouwing. Er stonden niet veel bomen. Het is voor het merendeel een enorme grasvlakte, en als de opkomst zou tegenvallen zou iedereen dat meteen zien. We hadden honderdduizenden bezoekers nodig om de gebeurtenis tot een succes te maken. Onze leden wilden weten hoe dit ooit zou kunnen. Vóór ons hadden slechts twee belangrijke nationale figuren het aangedurfd, om hier op de National Mall een grote manifestatie te houden: dr. Martin Luther King Jr. organiseerde een bijeenkomst voor de burgerrechten op de trappen van het Lincoln Memorial, en ook reverend Billy Graham hield hier ooit een grote bijeenkomst. Het was dus een locatie met een grote symbolische betekenis. Dit was de uitdaging die ik wilde aangaan.

Zonder ophouden bad ik voor dit evenement. Ik schreef mijn speech vier maal opnieuw. Een week voor het gebeuren had ik nog altijd gemengde gevoelens over de inhoud van mijn toespraak. Uiteindelijk voltooide ik de tekst, drie dagen voordat de bijeenkomst zou plaatsvinden. Normaal schrijf ik mijn tekst niet uit op papier, maar deze keer maakte ik een uitzondering, omdat ik er absoluut zeker van wilde zijn dat het evenement goed zou verlopen. Ik wist dat dit een erg belangrijke gebeurtenis zou zijn, hoewel ik nog niet precies kon zeggen in welk opzicht.

Ik zal nooit vergeten wat er die dag, 18 september 1976, gebeurde. Al vroeg in de ochtend begonnen de eerste bezoekers naar het Washington Monument te stromen. Bij het begin van het evenement telden we ongeveer driehonderdduizend mensen. Het was onmogelijk te zeggen waar al die mensen, met al die verschillende huidskleuren en haarstijlen, vandaan kwamen. Alle rassen die God geschapen heeft waren die dag daar bijeen. Het was een manifestatie op wereldniveau, die geen nadere beschrijving nodig heeft.

Ik stond voor de menigte en zei: “God heeft Amerika tweehonderd jaar lang voorbereid. Dit is de tijd om te ontwaken. Amerika moet haar wereldwijde verantwoordelijkheid aanvaarden. Gewapend met God-isme moet zij de communistische wereld bevrijden, en eindelijk het koninkrijk van God op aarde bouwen”. De toespraak werd vele malen onderbroken door gejuich en applaus.

Het weekblad Newsweek publiceerde mijn foto in een jaaroverzicht met foto's van de belangrijkste gebeurtenissen van 1976. Men schreef dat ik deel uitmaakte van de opwekkingsbeweging van de jaren zeventig. Anderzijds echter, steeg het aantal mensen dat mij met de nodige reserve bekeek, en zelfs bang was geworden. Voor hen was ik niet meer dan een vreemd soort tovenaars uit het Oosten. Ik was geen blanke, die zij konden vertrouwen en volgen. Het feit dat ik dingen zei die in bepaalde mate afweken van wat de voorgangers in hun kerken zeiden, maakte hen erg onzeker. Met name konden ze niet accepteren dat blanke jongeren respect toonden voor een man uit Azië, met kleine ogen in de

vorm van een vis, en dat zij bereid waren hem te volgen.

Men begon het gerucht te verspreiden dat ik onschuldige, blanke jonge mensen hersenspoelde. Deze groep tegenstanders verzamelde zich onopvallend achter de mensen die mij openlijk hun steun betuigden. Ik wist dat een nieuwe crisis voor de deur stond. Ik was echter allerm minst bang, omdat ik heel duidelijk deed wat rechtvaardig was.

De Verenigde Staten staan overal bekend als het land van vrijheid en gelijkheid, waar mensen van alle rassen naartoe komen om de Amerikaanse droom te verwezenlijken. Maar het feit dat er veel spanning is, veroorzaakt door religieuze- en rassendiscriminatie, valt niet te ontkennen. Dit zijn chronische ziektes, diep ingebed in de geschiedenis van Amerika. Daarom zijn ze veel moeilijker te genezen dan sociale ziektes als immoraliteit en materialisme, die voortkomen uit de welvaart van de jaren zeventig.

In die tijd bezocht ik Afro-Amerikaanse kerken, in een poging om oecumenische samenwerking te bevorderen. Onder de zwarte leiders bevonden zich mensen die, in de voetstappen van Martin Luther King, zich inspanden om rassendiscriminatie tegen te gaan, en Gods wereld van vrede op te bouwen.

Sommige van deze zwarte voorgangers hadden in de kelders waar zij samenkwamen foto's hangen van slavenmarkten. Deze markten hadden vaak honderden jaren bestaan, voordat de slavernij werd afgeschaft. Een foto die ik vaker tegenkwam was die van een zwarte man die, hangend aan een boom, levend werd verbrand. Weer een andere opname toonde zwarte mannen en vrouwen die, geheel ontkleed, voor hun potentiële kopers als koopwaar tentoongesteld werden. Ook zag ik een foto van een huilende zwarte baby, net toen hij van zijn moeder werd afgenomen. Het was nauwelijks te bevatten dat mensen de barbaarse handelingen uitvoerden, die zo duidelijk getoond werden op de foto's.

Op een bijeenkomst in Chicago in 1975 zei ik tot mijn toehoorders, dat er binnen dertig jaar een Amerikaanse president in het Witte Huis zou wonen die in een gemengd blank en zwart gezin was geboren. De voorspelling die ik toen deed kwam uit met de inhuldiging van president Barack Obama, die het grootste deel van zijn volwassen leven in Chicago doorbracht. Het is geen toeval dat deze voorspelling uitkomt. Om een einde aan de rassenstrijd te maken heeft veel bloed en zweet gekost, maar die inspanningen hebben nu eindelijk hun vruchten afgeworpen.

Het was een verrassing dat diverse kerkleiders en voorgangers van de gevestigde kerken in de VS - samen met hun congregaties - naar het evenement bij het Washington Monument kwamen. Hun conclusie was dat mijn boodschap de geloofsrichtingen oversteeg, en dat ik jonge mensen inspireerde. Ik riep de mensen op om de verschillen tussen denominaties en religies aan de kant te zetten. Die woorden werden werkelijkheid tijdens de bijeenkomst in Washington, die met recht een wonder genoemd mag worden. De honderdduizenden aanwezigen hebben deze manifestatie tot een van de grootste bijeenkomsten gemaakt, die ooit op de National Mall zijn gehouden.

Het goede wordt vaak op de hielen gezeten door het slechte. Sommige mensen tekenden een snor op mijn gezicht op posters en advertenties, om me op Hitler te laten lijken. Zij noemden me een antisemiet en beweerden dat mijn leer tegen de Joden gericht was. Er waren ook moeilijkheden met de gevestigde christelijke kerken. Omdat steeds meer jonge mensen mij volgden, en ook dominees naar onze boodschap 'Het Goddelijk Beginsel' kwamen luisteren, begonnen de gevestigde kerken me tegen te werken. Tenslotte ging links Amerika zich verzetten tegen mijn stellingname dat het Amerika's taak is, de verspreiding van het communisme in de wereld tegen te houden. Ook zij begonnen naar wegen te zoeken om mijn activiteiten te stoppen.

Terwijl onze populariteit groeide, werden er over mij steeds meer twijfels en onwaarheden verspreid. Jonge mensen, die zo geïnspireerd waren dat ze mijn leer wilden verspreiden, gaven hun studie of werk op, om les te kunnen geven en fondsen te kunnen werven voor ons missiewerk. Het was begrijpelijk dat hun ouders zich zorgen begonnen te maken over hun welzijn.

Mijn campagne 'Forgive, Love and Unite' (vergeef, heb lief en verenig), met als doel de Verenigde Staten te beschermen, nadat het land verward was geraakt in de Watergate crisis, maakte veel tegenstand los bij de links georiënteerde media. Plotseling werden me dingen voor de voeten geworpen die daarvoor niet speelden. De conservatieven beweerden dat ik te liberaal was, en dat mijn leer de traditionele waarden, waaronder familiewaarden, aantastte. Dit, terwijl liefde in het gezin een van mijn centrale thema's is.

Wat ook meespeelde, was dat veel christenen niet gelukkig waren met mijn nieuwe uitleg met betrekking tot het kruis: ik onderwijs dat Jezus kwam als de Messias, en dat het niet Gods oorspronkelijke plan was dat hij gekruisigd zou worden. Met de kruisiging van Jezus liep Gods plan voor het koninkrijk van vrede averij op. Indien Israël Jezus als de Messias had aanvaard, zou hij een wereld van vrede tot stand hebben gebracht, waarbij culturen en religies uit Oost en West zich zouden hebben verenigd. Jezus stierf echter aan het kruis, en het volledige verlossingswerk werd uitgesteld tot de Wederkomst van de Heer.

Deze visie op het kruis riep veel weerstand op. Het gevolg was dat zowel de gevestigde kerken als de joodse gemeenschap mij als hun vijand gingen beschouwen. Beide groepen probeerden op allerlei manieren mij het land uitgezet te krijgen, ieder met zijn eigen motief.

Uiteindelijk werd ik opnieuw gevangengezet. Ik werkte met mijn hele hart voor maar één enkel doel: ik wilde ervoor zorgen dat de moraliteit in Amerika hersteld werd, en dat Amerika weer een land zou worden dat volgens Gods wil leeft. Men klaagde mij echter aan wegens belastingontduiking. Mijn zestigste verjaardag lag toen al ver achter me.

Tijdens mijn eerste drie jaar in Amerika werden giften vanuit de hele wereld op een New Yorkse bankrekening gestort, die op mijn naam stond, maar alleen voor kerkdoeleinden werd gebruikt. Dit is een gebruikelijke gang van zaken bij een aantal kerkgenootschappen in de VS. De bedragen op deze rekening gaven inkomsten uit rente. Ik werd ervan beschuldigd, deze rente niet bij mijn persoonlijke belastingaangifte over de jaren 1973 tot 1975 als inkomen te hebben opgegeven. De geschatte belasting over dit inkomen was ongeveer \$ 7500,-. Normaal gesproken legt men voor iets dergelijks een geldboete op, maar in mijn geval werd anders gehandeld. Ik werd in staat van beschuldiging gesteld, in 1982 veroordeeld, en tenslotte op 20 juli 1984 opgesloten in de Federal Correctional

Institution, een gevangenis in Danbury, in de staat Connecticut.

De dag voordat ik naar de gevangenis in Danbury ging, ontmoette ik onze kerkleden in het trainingcentrum ‘Belvedere’ in Tarrytown, New York. Het was een emotionele bijeenkomst. Duizenden volgelingen verzamelden zich die dag in Belvedere, en velen huilden en baden voor mij. Ik verhief mijn stem, en drukte hen op het hart de moed niet te verliezen.

“Ik ben onschuldig”, zei ik. “Ik heb niets verkeerd gedaan. Voorbij Danbury zie ik het stralende witte licht van de hoop opstijgen!” Ik zei hen dat ze geen tranen voor mij moesten vergieten, maar voor Amerika. Ik vroeg hen Amerika lief te hebben en voor het land te bidden. Ik stond voor deze jonge mensen, die door droefheid overmand waren, en hield mijn handen omhoog ten teken van hoop.

De aangrijpende verklaring die ik vlak voor het binnengaan van de gevangenis aflegde, zorgde voor grote opwinding onder religieuze mensen. De Common Suffering Fellowship (Broederschap van Gedeeld Lijden) werd opgericht, een initiatief van een breed spectrum van religieuze leiders. Er kwam een golf van gebeden op gang om mij te ondersteunen. De Common Suffering Fellowship ontwikkelde zich tot een vloedgolf van steunbetuigingen, afkomstig van alle religieuze groepen en godsdiensten: men maakte zich zorgen over de aanval die was ingezet op de godsdienstvrijheid in Amerika.

Op de dag dat ik de gevangenis binnenstapte, wist ik dat ik niets te vrezen had. Ik ken het leven achter de gevangenisdeuren, maar dat was voor de meeste mensen om mij heen niet het geval. Zij vreesden dat mij daar binnen iets zou overkomen; dat mensen die fel tegen mij gekant waren me iets zouden aandoen. Maar ik ging de gevangenis binnen met opgeheven hoofd.

4-11

‘Waarom moet mijn vader naar de gevangenis?’

Ook in de gevangenis van Danbury volgde ik het principe dat ik mijn leven wil leiden voor anderen. Ik stond ’s morgens vroeg op, en ging schoonmaken waar het nodig was. In de eetzaal zaten mannen lusteloos onderuitgezakt bij hun bord eten, deden een dutje of praatten wat met elkaar, maar ik zat waardig en met rechte rug aan tafel. Werd ik ingedeeld voor corvee, dan werkte ik harder dan de anderen, en ik lette er goed op hoe het met de overige gevangenen was gesteld.

In mijn vrije tijd las ik de Bijbel. Een medegevangene, die zag dat ik vaak in de Bijbel las, vroeg: “Is dat jouw Bijbel? Hier, dit is de mijne...kijk er maar eens in!”, en hij wierp me een tijdschrift toe. Het was het pornoblad Hustler.

In de gevangenis stond ik bekend als iemand die werkte zonder veel te zeggen. Ik las boeken en mediteerde. Na verloop van drie maanden begon ik vriendschap te sluiten met de gevangenen en de bewakers. Ik raakte bevriend met een gevangene die verslaafd was aan drugs, en ook met de man die het pornotijdschrift zijn Bijbel noemde. Weer enige tijd later begonnen de gevangenen de spullen met

me te delen, die zij van thuis opgestuurd kregen. Vanaf het moment dat we eerlijk ons hart voor elkaar konden openen, leek het alsof de lente haar intrede deed in de gevangenis.

De Amerikaanse regering is in feite nooit van plan geweest om mij op te sluiten. De aanklacht kwam toen ik niet in Amerika was, maar op reis in Duitsland. Waarschijnlijk had men het liefst gezien, dat ik ervoor had gekozen om niet naar de VS terug te keren. Men was er vooral op uit om me het land uit te krijgen; mij gevangen zetten was niet hun eerste prioriteit. Ik kreeg steeds grotere bekendheid in Amerika en het aantal mensen dat mij navolgde groeide snel. Daarom wilden de autoriteiten een stevige hindernis op m'n weg leggen. Net als in Korea was ik de gevestigde kerken een doorn in het oog. Maar omdat ik precies wist wat hun strategie was, koos ik ervoor om naar de VS terug te keren en naar de gevangenis te gaan. Ik was simpelweg nog niet klaar met mijn werk in Amerika.

Ik ben van mening dat een verblijf in de gevangenis niet slecht is voor een mens. Als ik mensen die in een hel leven tot berouw wil brengen, moet ik eerst zelf tranen vergieten. Tenzij ik eerst zelf door diepe ellende ga, kan ik het hart van anderen niet openen voor God. De Hemel werkt echt op manieren die voor ons wonderbaarlijk zijn. Nadat ik gevangen was gezet, beschuldigden zeventienduizend dominees en andere religieuze leiders de Amerikaanse overheid ervan, dat zij zich schuldig maakte aan het schenden van de religieuze vrijheid. Al deze leiders begonnen zich nu in te zetten voor mijn vrijlating.

Onder hen waren de conservatieve dominee Jerry Falwell van de Southern Baptist Convention, en de vrijzinnige dr. Joseph E. Lowery, die jaren later de zegen uit zou spreken tijdens de inauguratie van president Obama. Zij gingen voorop bij de pogingen om mij vrij te krijgen. Ook mijn dochter In Jin, toen nog maar een tiener, marcheerde met hen mee. Zij stond voor een menigte van duizenden religieuze leiders, en las in tranen een zelf geschreven brief voor, gericht aan de rechter die mijn veroordeling had uitgesproken.

“Mijn vaders leven is doordrenkt met tranen, terwijl hij probeert de wil van God te doen. Hij is nu 64 jaar. Zijn enige misdaad is dat hij van Amerika houdt. Op dit moment wast hij borden af in de keuken van de gevangenis, en schrobt hij de vloer van de eetzaal”.

“Vorige week bezocht ik mijn vader en zag ik hem voor het eerst in gevangenskleding. Ik heb aan één stuk door gehuild. Hij droeg mij op om geen tranen voor hem te vergieten, maar in plaats daarvan te bidden voor Amerika. Hij vroeg me om al mijn boosheid en verdriet om te vormen tot een enorme kracht, die sterk genoeg is om van Amerika een land te maken dat werkelijk vrij is”.

“Hij zei dat hij in de gevangenis iedere ontbering zal doorstaan, elke onrechtvaardigheid zal verdragen, en ieder kruis zal dragen dat op zijn weg komt. Vrijheid van godsdienst is de basis van alle andere vrijheden. Mijn vader voelt oprechte dankbaarheid jegens iedereen die is opgekomen voor religieuze vrijheid”.

Mijn straf werd met zes maanden bekort wegens goed gedrag, en na dertien maanden werd ik uit de gevangenis ontslagen. Op de dag van mijn vrijlating, 20 augustus 1985, werd in Washington DC een diner georganiseerd ter ere van mijn vrijlating, waarbij zeventienhonderd christelijke leiders en joodse rabbijnen hun opwachting maakten. In mijn toespraak herhaalde ik mijn standpunt dat we ‘over de grenzen van godsdiensten en geloofsgemeenschappen heen moeten stappen’. Met luide stem verkondigde ik mijn visie aan de wereld, zonder enige angst voor de reacties van mijn tegenstanders.

“God is niet een God van één, of slechts enkele, geloofsrichtingen. Voor Hem hebben wereldse

discussies over Bijbelinterpretaties geen betekenis. In Gods grote, ouderlijke hart is geen plaats voor onderscheid in nationaliteit of ras, en de grenzen tussen landen en culturen tellen niet voor Hem. Ook nu stelt God alles in het werk, om alle mensen op aarde zo spoedig mogelijk als Zijn kinderen te kunnen omhelzen. Amerika gaat gebukt onder het rassenvraagstuk, en onder problemen die veroorzaakt worden door de morele achteruitgang en de grote verwarring over waarden. Dit land zucht onder een grote spirituele droogte, veroorzaakt door de neergang van het christelijke geloof, en de opkomst van het atheïstische communisme. Dit zijn de redenen waarom ik aan Gods oproep gehoor heb gegeven om naar Amerika te komen. Het christendom van vandaag heeft een sterke impuls en een nieuwe bezieling nodig, en moet zich verenigen. Ook religieuze leiders moeten zich bezinnen op de rol die zij tot nu toe gespeeld hebben, en tot berouw komen. De situatie van tweeduizend jaar geleden, toen Jezus de mensen opriep om berouw te hebben, beleven we vandaag opnieuw. We moeten samen de belangrijke missie vervullen die God Amerika gegeven heeft. Zoals de toestand nu is, kan hij niet blijven voortduren. We hebben een nieuwe Reformatie nodig”.

Toen ik eenmaal op vrije voeten was, was er niets meer wat me kon tegenhouden. Met nog luidere stem dan voorheen waarschuwde ik het gevallen Amerika. Ik herhaalde in krachtige bewoordingen dat het land alleen tot nieuw leven kon komen, indien het terug zou keren naar Gods liefde en moraliteit. Alleen dan zou Amerika nieuw elan en nieuwe kracht kunnen krijgen.

Ik werd opgesloten hoewel ik niets verkeerd had gedaan, maar ook dit was onderdeel van Gods plan. Na mijn vrijlating gingen de leiders die zich voor mijn invrijheidstelling hadden ingezet om beurten naar Korea, om een dieper begrip te krijgen van mijn werk en missie. Daar ontdekten zij welke essentie in reverend Moon's hart zoveel Amerikaanse jongeren had aangesproken. Na hun terugkeer in de VS richtten honderdtwintig van deze dominees en priesters de American Clergy Leadership Conference op. (Alliantie van Religieuze Leiders in Amerika).

HOOFDSTUK VIJF

LIEFDEVOLLE GEZINNEN KUNNEN DE WERELD VERANDEREN

Mijn vrouw, Hak Ja Han Moon

De eerste keer dat ik mijn vrouw ontmoette was zij nog maar een scholiere van veertien. Zij was een rustig meisje dat nooit haar stem verhief en geen aandacht probeerde te trekken. Ze nam altijd dezelfde weg van en naar de kerk. Toen zij aan mij werd voorgesteld, hoorde ik dat zij de dochter is van mevrouw Soon Ae Hong, een van onze zeer vroege kerkleden.

Ik vroeg haar hoe zij heette, en met haar heldere stem zei ze dat haar naam Hak Ja Han was.

Voordat ik besepte wat er gebeurde, zei ik: “Dus Hak Ja Han is geboren in Korea!” en herhaalde dit nog twee keer. Daarna bad ik: “God, ik dank u dat u zo’n prachtige vrouw als Hak Ja Han naar Korea heeft gezonden”. Toen keek ik haar aan en zei: “Hak Ja Han, ik ben bang dat je veel offers zult moeten brengen”.

Al deze woorden kwamen spontaan uit mijn mond. Later zei mevrouw Hong dat zij het vreemd vond dat ik bij de eerste ontmoeting met haar dochter drie keer hetzelfde had gezegd. Mijn vrouw heeft me verteld dat zij zich die eerste korte kennismaking nog goed herinnert. Ze vertelde me dat zij zich alles herinnert wat ik toen zei, alsof ik een preek had gegeven die alleen voor haar bestemd was. Ze zei dat ze alles diep in haar hart bewaard had, en dat ze het gevoel had dat ze een belangrijke openbaring over haar toekomst had ontvangen, die ze niet meer kon vergeten.

Haar moeder kwam uit een diepgelovige presbyteriaanse familie en daarom kreeg zij een christelijke opvoeding. Zij was net als ik afkomstig uit Jeongju, maar had in Anju gewoond totdat ze tijdens de Koreaanse oorlog naar Zuid Korea kwam. Toen mevrouw Hong onze kerk leerde kennen, leidde ze een zeer gelovig en toegewijd leven in Chuncheon en gaf haar dochter een heel strikte opvoeding. Mijn vrouw volgde een verpleegstersopleiding op een school die door de katholieke kerk werd geleid. Ik hoorde dat de schoolregels zo streng waren dat het leek alsof ze in een klooster leefde. Mijn vrouw had een zacht karakter, en in de jaren dat ze door haar moeder werd opgevoed ging ze nooit ergens heen, behalve naar school en naar onze kerk.

Toen ik veertig werd, voelde ik dat de tijd gekomen was om opnieuw te trouwen. Het enige wat me te doen stond was wachten op het moment dat God zou zeggen: “De tijd is gekomen, je moet gaan trouwen”. Dan zou ik doen wat me opgedragen werd. Seung Do Ji, een oudere vrouw in onze kerk, begon in oktober 1959 aan de voorbereiding van mijn verloving, zonder dat er nog een aanstaande bruid bekend was. Een ander kerklid, dat zeven jaar had gebeden over de vraag wie de juiste vrouw voor mij is, vertelde me dat zij in een droom had gezien dat Hak Ja Han mijn echtgenote werd.

Op een dag vertelde mevrouw Ji me over een vreemde droom. “Dit is toch wel heel bijzonder! Ik droomde over honderden kraanvogels, die in een grote zwerm kwamen aanvliegen. Ik probeerde ze weg te jagen door met mijn armen te zwaaien. Maar zij bleven komen, en uiteindelijk bedekten zij u met hun witte veren. Kan dit een voorbode voor de toekomst zijn?” Het woord ‘Hak’ in de naam Hak Ja Han is het Chinese karakter voor kraanvogel.

Toen had Hak Ja Han zelf een droom waarin ik tegen haar zei: “De dag is gekomen, bereid je voor!” Mijn vrouw vertelde me later, dat ze in haar droom vol overgave antwoordde: “Tot nu toe heb ik mijn leven geleid in overeenstemming met de wil van God. Ook in de toekomst zal ik, als Gods dienaar,

Zijn wil volgen, en het maakt niet uit wat die wil inhoudt”.

Enkele dagen nadat mijn aanstaande bruid deze droom had, vroeg ik mevrouw Hong haar dochter naar mij toe te sturen. Dit was onze eerste ontmoeting sinds zij op veertienjarige leeftijd aan mij was voorgesteld. Die dag stelde ik haar vele vragen, die zij allemaal kalm en met heldere stem beantwoordde. Ook vroeg ik mijn toekomstige vrouw om een tekening te maken. Zonder aarzelen nam zij een potlood en begon te tekenen op een vel papier. Toen ze klaar was en haar tekening voor me neerlegde, was ik erg onder de indruk. Ik keek haar aan, en zag hoe mooi ze was met haar verlegen oogopslag. Haar hart was net zo lieflijk als de tekening die ze had gemaakt.

Onze verloving vond plaats op 27 maart 1960 en we hielden onze huwelijksceremonie op 11 april, nauwelijks twee weken later. Ik had van tevoren geen datum vastgesteld, maar toen ik Hak Ja Han bij me riep en haar zei, dat de huwelijksplechtigheid de volgende ochtend plaats zou vinden, was haar simpele antwoord: “Is dat zo?” Ze stelde geen vragen, en sprak me op geen enkele manier tegen. Ze scheen volledig gehoorzaam te zijn aan de Hemel, zo zuiver en zacht was haar hart. Wanneer het om de wil van God gaat, is mijn vrouw haar leven lang zeer vastberaden geweest.

Tijdens de huwelijksplechtigheid droeg ik een witte samokwandae, het officiële uniform van een Koreaanse regeringsambtenaar, ook vandaag nog de gebruikelijke kleding bij een traditionele huwelijksceremonie. Zij droeg traditionele Koreaanse kleding, waarbij ook een jokdori of bruidstiara hoorde. Mijn bruid was zeventien, en dus meer dan twintig jaar jonger dan ik. Zij was vol zelfvertrouwen en zag er stralend uit met haar gesloten lippen en knappe gezicht.

Tijdens de ceremonie zei ik tegen mijn vrouw dat er voor haar nu een moeilijke weg zou beginnen. “Ik denk dat je al beseft dat trouwen met mij niet hetzelfde is als een gewoon huwelijk. Wij worden echtgenoot en echtgenote met het doel, de missie te vervullen die God ons gegeven heeft, de missie om Ware Ouders te worden. Wij streven niet naar het persoonlijke geluk van twee individuen, zoals andere mensen in deze wereld. God wil het hemels koninkrijk op aarde realiseren door een waar gezin. Jij en ik zullen een moeilijke weg gaan om de Ware Ouders te worden, die de poorten van het hemels koninkrijk openen voor anderen. Het is een weg die niemand vóór ons in de geschiedenis is gegaan, dus ook ik weet niet welke moeilijkheden nog op ons afkomen. De komende zeven jaar zul je veel dingen meemaken die moeilijk te verdragen zijn. Vergeet niet, zelfs niet voor een ogenblik, dat ons leven anders is dan dat van andere mensen. Doe niets zonder het eerst met mij te bespreken, ook al lijkt het onbetekenend, en gehoorzaam mij in alles”.

Zij antwoordde: “Mijn hart is er klaar voor. Maak je maar geen zorgen”.

Ik kon aan haar gezichtsuitdrukking op die dag zien, dat zij een krachtig besluit had genomen. Haar uitdagingen begonnen al op de eerste dag na ons huwelijk. De eerste moeilijkheid op haar weg was, dat zij haar moeder niet meer zo vrij kon ontmoeten als zij gewend was. Mijn vrouw, haar moeder, en ook haar grootmoeder van moeders kant waren enige dochters. Daardoor was de moeder-dochterrelatie heel sterk. Om zich voor te bereiden op haar openbare missie en de juiste focus hiervoor te ontwikkelen, vroeg ik haar om drie jaar lang een nagenoeg ascetisch leven te leiden. Dat hield in dat ze haar moeder en andere familieleden drie jaar lang niet kon ontmoeten. Ze woonde in een kamer die we huurden van een lid van de kerk. Mijn vrouw kwam maar één keer per dag naar de kerk, meestal 's avonds. Om niet te storen, ging ze via de achterdeur in en uit.

Zelf werd ik veel in beslag genomen door kerkdiensten en nachtelijke gebedswaken, en daarom was ik

zelden thuis. Ons gescheiden zijn was echter niet om praktische redenen. Het gescheiden leven diende ertoe, om een geestelijke basis te leggen van onvoorwaardelijke overgave aan haar missie. De afzondering van mij en haar familie was voor mijn jonge vrouw extra moeilijk te verdragen, door de stuitende geruchten die over mij de ronde bleven doen.

Op het moment van ons huwelijk bestond de Verenigingskerk al in meer dan honderdtwintig steden en dorpen, verspreid over Korea. Maar zelfs in onze kerk kwam het voor dat leden kritiek hadden op ons huwelijk. Sommigen waren jaloers op mijn vrouw, anderen koesterden haat jegens haar, en er circuleerden allerlei geruchten. Alsof dat nog niet genoeg was, bracht mijn vrouw haar dagen door in een gehuurde kamer, terwijl een groot aantal oudere, vrouwelijke kerkleden mij de hele dag volgden, waar ik ook naartoe ging.

Uiteindelijk maakte de schijnbaar koude behandeling die ik mijn vrouw gaf een eind aan alle kritiek en jaloezie jegens haar, en men kreeg medelijden met haar. Zo verweten veel kerkleden me dat ik mijn vrouw na de geboorte van onze eerste dochter nauwelijks bezocht, hoewel zij aan een postnatale depressie leed en lag te rillen in een slecht verwarmde kamer. Sommigen vroegen zich af hoe ik mij nog haar echtgenoot kon noemen.

Ik kreeg van onze leden te horen dat ik nu echt te ver ging. Men vond dat ik, als ik al met haar getrouwd was, ook bij haar moest wonen. “Uw vrouw krijgt u nauwelijks meer te zien, waarom maakt u het haar zo moeilijk?”, luidde de kritiek die ik moest aanhoren. De leden die mijn vrouw voorheen bekritiseerd hadden, begonnen nu, de een na de ander, haar kant te kiezen.

Ondanks haar jeugdige leeftijd was het noodzakelijk dat mijn vrouw een harde training kreeg. In de tijd dat we samen waren was de druk op haar meedogenloos. Nooit had zij een moment voor zichzelf. Zij bevond zich voortdurend op de grens van wat nog te verdragen was, alsof ze over een dun laagje ijs liep. Iedere dag opnieuw vroeg ze zich af: “Zal het er vandaag kalm aan toegaan? Zal morgen een dag zijn met een beetje rust en vrede?” Omdat zij Gods maatstaf van moederliefde moest bereiken, corrigeerde ik haar zelfs vanwege één verkeerd woord. Soms moest ik zelfs haar genegenheid voor mij intomen, omwille van haar eeuwige missie. Dit alles was noodzakelijk opdat zij de Ware Moeder kon worden. Ik besef echter goed dat zij hierdoor veel verdriet heeft gehad.

Soms zei ik iets in het voorbijgaan - zonder er veel mee te bedoelen. Zij echter moest zich schikken in ieder woord dat ik sprak. Daardoor weet ik dat haar weg moeilijk en pijnlijk was. We hadden zeven jaar nodig om ons aan elkaar aan te passen. Ik vertel deze dingen omdat in een huwelijksrelatie vertrouwen het belangrijkste is. Dit maakt het mogelijk dat twee mensen één worden.

5-2

Een onvergeloofbare innerlijke schoonheid

Mijn vrouw en ik deden elkaar na ons huwelijk een belofte. We kwamen overeen dat, ongeacht hoe

boos of van streek een van ons beiden ook zou zijn, niemand ooit aanleiding mocht hebben om te denken dat wij, het echtpaar Moon, ruzie hadden gehad. Ook maakten we de afspraak dat, ongeacht het aantal kinderen dat we zouden krijgen, geen van hen ooit iets zou merken van enige disharmonie tussen ons. Kinderen zijn als God. Kinderen zijn God met een klein hartje. Wanneer een kind om zijn moeder roept, moet zij hier altijd met een glimlach op reageren en vragen wat er aan de hand is.

Na zeven jaar lang deze extreme weg te zijn gegaan, werd mijn vrouw een fantastische moeder. Alle kritiek en roddels over haar verdwenen, en een periode van vredig gezinsgeluk brak aan. Mijn vrouw heeft veertien kinderen ter wereld gebracht en gaf ieder kind heel veel liefde. Wanneer zij niet thuis is, omdat zij mij vergezelt bij mijn toespraken en andere missieactiviteiten, stuurt zij onze kinderen elke dag brieven en kaarten.

Zij heeft nooit geklaagd, ondanks het feit dat het moeilijk voor haar was om in veertig jaar veertien kinderen op te voeden. Verscheidene malen kon ik niet aanwezig zijn bij de bevalling van een van onze kinderen, omdat ik in het buitenland was. Zij moest zich dan alleen zien te redden. Er waren dagen dat ik niets voor haar kon doen. Een keer schreef een van onze leden over de moeilijke financiële situatie van mijn vrouw. Men maakte zich zorgen of zij wel voldoende gezonde voeding kreeg. Zelfs toen beklagde mijn vrouw zich nooit over haar situatie. Omdat ik 's nachts maar twee of drie uur slaap, heeft zij plichtsgetrouw hetzelfde gedaan zolang wij getrouwd zijn. Deze dingen doen me pijn tot op de dag van vandaag.

Mijn vrouw heeft zo'n ongelooflijk hart vol liefde en zorg, dat zij een speciale ring die ik voor haar had gekocht, weggaf aan iemand in nood. Ziet ze iemand die kleren nodig heeft, dan koopt ze kleding voor hem of haar, of zij geeft iets weg van onszelf. Komt zij iemand tegen die honger heeft, dan koopt zij eten. Het gebeurde vaak, dat zij geschenken die we gekregen hadden aan anderen doorgaf, omdat zij voelde dat deze mensen het meer nodig hadden.

We waren eens in Nederland, waar we de gelegenheid hadden om een diamantslijperij te bezoeken. Als uitdrukking van mijn spijt en dankbaarheid vanwege al haar offers, kocht ik een diamanten ring voor mijn vrouw. Ik had niet veel geld, en kon daarom geen grote diamant kopen. Ik koos een ring uit die ik erg mooi vond en gaf haar die. Maar later gaf zij zelfs die ring weg. Toen ik zag dat hij niet meer aan haar vinger zat, vroeg ik waar hij gebleven was, waarop zij antwoordde: "Je weet ondertussen toch wel dat ik zo iets niet voor mezelf kan houden, als ik iemand tegenkom die het meer nodig heeft!"

Bij een andere gelegenheid zag ik haar een groot inpakdoek te voorschijn halen en was ze stilletjes bezig, kleding in te pakken. Ik vroeg haar wat zij aan het doen was, en ze antwoordde dat ze er een heel goede bestemming voor had.

Ze maakte meerdere pakketten met kleding, zonder me uit te leggen wat zij ermee van plan was. Toen ze klaar was, zei ze dat ze de kleding ging opsturen naar onze missionarissen in het buitenland.

"Dit pakket gaat naar Mongolië, dit naar Afrika, en dit naar Paraguay", zei ze met een enigszins verlegen glimlach, die maakte dat zij er ongelooflijk lief uitzag. Tot op de dag van vandaag zorgt zij voor onze missionarissen in het buitenland.

Mijn vrouw is beschermvrouwe van de 'International Relief and Friendship Foundation', een hulporganisatie die in 1979 werd opgericht. Deze voert projecten uit in landen als Ivoorkust, Senegal

en Kongo. De stichting geeft voedsel aan verzwakte kinderen, medicijnen aan zieken en kleding aan de allerarmsten. In Korea richtte zij in 1994 een liefdadigheidorganisatie op met de naam 'Aewon'. De activiteiten hiervan omvatten o.a. het runnen van een uitdeelpost voor gratis voedsel voor de armen. Ook wordt er extra steun verstrekt aan de laagst betaalden, gehandicapten, en aan kinderen die hun ouders vervangen als kostwinners voor het gezin. Tevens biedt deze instelling hulp aan mensen in Noord-Korea.

Mijn vrouw is ook al jarenlang actief in een aantal vrouwenorganisaties. De 'Vrouwen Federatie voor Wereldvrede', die zij in 1992 oprichtte, telt afdelingen in tachtig landen en is een NGO met een adviserende status naar de ECOSOC, de Economische en Sociale Raad van de VN.

Door de hele geschiedenis heen zijn vrouwen vervolgd, maar ik voorspel dat hierin verandering komt. De wereld die nu bezig is te ontstaan, zal een wereld van verzoening en vrede zijn, gebaseerd op het moederlijke karakter, de liefde en de sociale vaardigheid van vrouwen. De tijd is nabij dat de kracht van vrouwen de wereld zal redden.

Helaas gaan nog veel vrouwenorganisaties ervan uit, dat oppositie voeren tegen de mannenwereld de beste manier is om de kracht van vrouwen te laten zien. Het resultaat hiervan is een sfeer van rivaliteit en confrontatie. Maar de vrouwenorganisaties waaraan mijn vrouw leiding geeft zoeken naar vrede, volgens het beginsel dat vrouwen moeten samenwerken, initiatief moeten tonen en elkaar moeten stimuleren om over de grenzen van ras, cultuur en religie heen, gezonde gezinnen op te bouwen die hoekstenen zijn van de cultuur van vrede. De organisaties waarmee zij werkt roepen de vrouw niet op om zich te bevrijden van man en gezin. In plaats daarvan moedigen zij vrouwen aan om liefdevolle gezinnen te ontwikkelen en in stand te houden.

De droom van mijn echtgenote is dat alle vrouwen worden opgevoed als ware dochters met een loyaal hart, die vrede brengen in hun gezin, de gemeenschap, de natie en de wereld. De door mijn vrouw geleide vrouwenbeweging dient het doel van ware gezinnen, die de basis zijn van vrede op alle gebieden van het leven.

Tijdens een van de meest intense periodes van mijn publieke missie moesten onze kinderen bijna een half jaar zonder hun ouders leven. In onze afwezigheid werden zij thuis door leden van onze kerk verzorgd. Er waren altijd veel kerkleden in ons huis aanwezig. Bij elke maaltijd zaten er gasten aan tafel, gasten die altijd meer aandacht kregen dan onze eigen kinderen. Door deze situatie groeiden onze kinderen op met een gevoel van eenzaamheid, dat kinderen in andere gezinnen niet kennen. Maar nog erger was dat zij het heel moeilijk hadden vanwege hun vader. Waar zij ook gingen, steeds werden zij met de vinger nagewezen als zoon of dochter van de 'sekteleider Sun Myung Moon'.

Deze lijdensweg zorgde ervoor dat onze kinderen door periodes van onzekerheid en opstandigheid gingen, maar ze kwamen altijd weer terug naar huis. Hoewel wij hen als ouders niet voldoende konden steunen, studeerden vijf van hen af aan de universiteit van Harvard. Ik kan niet dankbaar genoeg zijn voor hun moed en hun prestaties. Nu zijn ze oud genoeg om me bij mijn werk te helpen, maar zelfs nu ben ik een heel strikte vader. Ik leer hen om mensen te worden die meer doen dan ik - om de Hemel te dienen en te leven voor het welzijn van de mensheid.

Mijn vrouw is ongelooflijk sterk, maar de dood van onze tweede zoon Heung Jin was heel zwaar voor haar. Het gebeurde in december 1983, toen zij samen met mij in de stad Kwangju in Zuid Korea deel nam aan een bijeenkomst van de 'Federatie voor de Overwinning op het Communisme'. Tijdens dit

evenement kregen wij telefonisch het bericht dat onze zoon Heung Jin bij een ernstig verkeersongeluk betrokken was geraakt, en naar het ziekenhuis was overgebracht. We vertrokken de volgende dag per vliegtuig naar New York, waar we Heung Jin buiten bewustzijn in het ziekenhuis aantreffen.

Een grote vrachtwagen was met veel te hoge snelheid vanaf een heuvel naar beneden gereden. De chauffeur had geprobeerd te remmen, maar was daarbij op de rijstrook van het tegemoetkomende verkeer terechtgekomen. Daar reed onze zoon Heung Jin in zijn auto, met twee van zijn beste vrienden als medepassagiers. Heung Jin draaide het stuur naar rechts, zodat de chauffeurskant de grootste impact van de botsing te verwerken kreeg. Door deze manoeuvre redde hij het leven van zijn twee vrienden. Ik ging naar de plaats waar het ongeluk was gebeurd, vlakbij ons huis. De remsporen van de zwarte banden, die plotseling naar de andere kant van de weg waren gedraaid, waren nog zichtbaar.

Heung Jin ging in de vroege morgen van 2 januari 1984 naar de hemelse wereld. Precies een maand daarvoor was hij zeventien geworden.

Er zijn geen woorden om het verdriet van mijn vrouw te beschrijven toen zij een kind, dat zij met zoveel liefde had opgevoed, aan de hemelse wereld moest afstaan, nog vóór zij daar zelf heen kon gaan. Maar ze mocht niet huilen. Het was heel belangrijk dat zij geen tranen vergoot. Wij zijn mensen die de eeuwige en uitgestrekte wereld van de geest kennen. De geest van een mens vergaat niet als stof, alleen omdat het stoffelijk leven ophoudt. De ziel stijgt op naar de geestelijke wereld. De pijn die we als ouders voelden, omdat we wisten dat we ons geliefde kind hier op aarde nooit meer zouden kunnen zien of aanraken, was bijna ondraaglijk. Mijn vrouw kon niet huilen, zij kon alleen haar handen liefdevol op de rouwauto leggen, waarmee het lichaam van Heung Jin werd vervoerd.

Dit tragische ongeluk gebeurde in de periode dat we plannen maakten voor de verloving van Heung Jin met Hoon Sook Pak, die ballet studeerde. Ik moest met Hoon Sook spreken over zijn vertrek uit deze wereld en van haar horen, hoe zij nu verder wilde gaan. Ik zei haar dat ik wist dat het voor haar ouders niet gemakkelijk of fair zou zijn, als zij zou besluiten door te gaan met het huwelijk. Het zou beter zijn om de verloving te vergeten. Hoon Sook echter bleef bij haar standpunt. Ze zei: "Ik ben me bewust van het bestaan van de geestelijke wereld. Laat me alstublieft mijn leven delen met Heung Jin". Zo werd Hoon Sook toch onze schoondochter, vijftig dagen na het overlijden van haar verloofde Heung Jin. Mijn vrouw en ik zullen nooit haar stralende glimlach vergeten tijdens de spirituele huwelijksplechtigheid, waarbij zij begeleid werd door de ingelijste foto van Heung Jin.

Men zou kunnen denken dat mijn vrouw, telkens wanneer zij met zulke moeilijke situaties geconfronteerd werd, zou bezwijken, maar niets kon haar uit haar evenwicht brengen. Zelfs in de moeilijkste omstandigheden verloor zij nooit haar serene glimlach. Zij heeft steeds met succes alle hindernissen genomen die het leven voor haar opwierp. Wanneer de leden van onze kerk mijn vrouw advies vragen over de opvoeding van hun kinderen, zegt ze: "Wees geduldig en wacht. De periode waarin onze kinderen moeizaam hun weg zoeken en dreigen af te glijden, is slechts tijdelijk. Wat zij ook doen, omarm hen, houdt van hen en wacht op hen. Kinderen keren altijd terug naar de liefde van hun ouders".

Ik heb tegen mijn vrouw nooit mijn stem verheven. Dat komt niet door mijn karakter, maar omdat zij daar nooit aanleiding toe gaf. Zo lang we samen zijn heeft zij steeds met grote liefde en toewijding voor me gezorgd. Ze knipt zelfs mijn haar. Deze grote heilige van het wereldgebeuren is tegelijkertijd de beste kapster van de wereld. Nu ik oud ben, stel ik nog meer eisen aan haar, maar zij komt mij hierin altijd tegemoet. Wanneer ik haar vraag mijn teennagels te knippen, doet ze dat met een

glimlach. Het zijn mijn teennagels, maar ik kan ik ze niet goed meer zien. Zij kan ze echter heel goed zien. Het is merkwaardig: hoe ouder ik word, hoe meer mijn vrouw voor me betekent.

5-3

Beloftes die nooit gebroken mogen worden

Tijdens onze matching (partnervoorstel) - en huwelijksplechtigheden vraag ik de bruidegoms en bruiden om elkaar enkele plechtige beloftes te doen. Het zijn beloftes die nooit verbroken mogen worden. Ten eerste beloven ze elkaar altijd te vertrouwen en lief te hebben. Ten tweede, dat ze elkaars gevoelens niet zullen kwetsen. Ten derde, dat ze hun kinderen en kleinkinderen het belang van seksuele zuiverheid zullen bijbrengen. En ten vierde beloven ze dat alle leden van hun gezin elkaar zullen helpen en aanmoedigen om een voorbeeldgezin voor de wereld te worden.

Seksuele reinheid vóór, en trouw binnen het huwelijk zijn van het allergrootste belang. Dit is wat ik onderwijs, omdat ik ervan overtuigd ben dat mensen zo het mooiste en het beste uit zichzelf kunnen halen. Het is het optimale beginpunt voor het creëren en in standhouden van sterke en liefdevolle gezinnen.

Een huwelijk houdt veel meer in dan eenvoudigweg het samenkomen van een man en een vrouw. Het is een uiterst waardevolle plechtigheid, waarin de partners beloven dat zij Gods scheppingswerk zullen voortzetten. Het huwelijk is de weg waarlangs man en vrouw één worden, nieuw leven scheppen en een band van ware liefde opbouwen. Door het huwelijk wordt een nieuwe toekomst gecreëerd, worden gemeenschappen en naties gevormd. Gods wereld van vrede wordt gerealiseerd met in het centrum gezinnen, die door het huwelijk zijn ingewijd. Gods koninkrijk ontstaat en krijgt vorm in het gezin. Man en vrouw moeten daarom een centrum van vrede zijn. De liefde tussen man en vrouw mag niet ophouden bij het echtpaar zelf. Zij moeten ook in staat zijn harmonie te scheppen tussen hun aangetrouwde familieleden. Dat man en vrouw gelukkig in liefde samenleven is niet voldoende. Ook alle verwanten moeten relaties van liefde en respect voor elkaar opbouwen. Ik raad echtparen aan om veel kinderen te krijgen, omdat veel kinderen krijgen en ze opvoeden een zegen van God is. Het is onvoorstelbaar dat mensen, hun eigen criteria volgend, besluiten om kostbaar leven te aborteren, dat hen door God gegeven is. Alle op aarde geboren leven is een uitdrukking en een belichaming van Gods wil. Alle leven is edel en kostbaar en moet daarom beschermd, en met de grootste zorg omringd worden.

Natuurlijk moeten man en vrouw het vertrouwen in elkaar steeds verder uitbouwen, en voortdurend voeding geven aan hun liefde voor elkaar. De belofte die ik het meest benadruk tegenover mensen die zich op het huwelijk voorbereiden is: “Leer jullie kinderen hun seksuele reinheid te bewaren.”

Dit is een voor de hand liggende belofte, maar in de huidige maatschappij is ze moeilijk na te leven. Hoe slechter de wereld wordt, hoe belangrijker het is dat mensen zich strikt aan de belofte van seksuele zuiverheid houden.

Het rijpen van het menselijk karakter gebeurt via het gezin, en hetzelfde geldt voor het tot stand komen van een wereld van vrede. Het doel van religie is, dat mensen goede en zuivere wezens worden, die de oorspronkelijke wereld van vrede tot stand brengen. Hoezeer politici er ook naar streven om een wereld van vrede te vestigen, zij zullen hun doel niet bereiken. Zelfs de inzet van de meest geavanceerde militaire middelen brengt geen vrede. Het enige echte beginpunt van vrede is het gezin.

Toen ik in 1971 in Amerika aankwam, raasde er een storm van losbandigheid over het land, en de samenleving was in grote verwarring. Jonge mensen die een schitterende opleiding hadden genoten, werden zo een voor een vernietigd. Ontucht en overspel waren zo wijd verbreid, dat zij de norm waren geworden. Ook het probleem van seksueel overdraagbare ziekten nam razendsnel toe.

Politici, academici en geestelijken maakten het allemaal nog erger. Zij waren zich bewust van het probleem, maar de meesten van hen besloten het gevaar te ontkennen. Zij probeerden weg te kijken van de akelige werkelijkheid, omdat ze zelf hun seksuele zuiverheid niet hadden bewaard. Mensen die zelf hun onschuld op seksueel gebied hebben verloren, kunnen hun kinderen niet aanmoedigen om zuiver te zijn.

De neergang van de seksuele moraal onder volwassenen vernietigt gezinnen, en leidt tot het verderf van kinderen. Immoraliteit en bandeloosheid onder volwassenen vernietigt uiteindelijk de levens van jongeren. De reden dat het geluks- of welzijnsniveau in de tegenwoordige samenleving niet overeenkomt met het niveau van de materiële voorspoed, is de teloorgang van het gezin. Om gezinnen te kunnen beschermen, moeten volwassenen een voorbeeldig leven leiden. Alleen dan is het mogelijk om kinderen op te voeden in seksuele zuiverheid.

De moeder is de burcht die het gezin beschermt. Hoezeer de maatschappij ook verandert, het gezin zal als gezond en vredelievend baken overeind blijven indien de moeder tot dienstbaarheid en het brengen van offers bereid is. In zo'n gezin kunnen prachtige kinderen opgroeien. Wat de kinderen zien en leren binnen het gezin, is van het grootste belang. Een krab die zijwaarts loopt, kan haar jongen niet aanleren om in een rechte lijn te lopen. Ouders moeten het goede voorbeeld geven. Goede en zuivere kinderen komen voort uit goede en zuivere gezinnen. De waarheid is altijd heel eenvoudig.

Het moeilijkste aspect van het gezinsleven is het goed opvoeden van de kinderen. We brengen hen ter wereld en begeleiden hen met liefde, maar kinderen groeien niet altijd op zoals ouders zich dat wensen. Nog erger is, dat de tegenwoordige materialistische cultuur de onschuldige geest van jonge mensen vernietigt. Veel jongeren die horen op te groeien tot verantwoordelijke volwassenen die tot uitmuntende prestaties in staat zijn, raken verslaafd aan drugs. Het onder invloed zijn van drugs zorgt ervoor, dat men het contact met zijn eigen geest kwijtraakt. Jonge mensen die dit contact kwijtraken vervallen heel gemakkelijk in misdaad en immoraliteit.

Tijdens de puberteit denken kinderen dat alles om hen draait, en zij hebben de neiging zich te verzetten tegen alles wat de ouders zeggen. Indien de ouder niet reageert met begrip, kan het gebeuren dat het kind vervalt in extreem egocentrisch gedrag. Aan de andere kant kan een kind in de pubertijd bijzonder diepe emoties voelen voor alles wat zijn hart raakt. Het kan gebeuren dat hij op een mooie herfstdag een dadelpruim van een boom ziet vallen, die al zijn blad al verloren heeft. Hij weet niet waarom, maar iets beroert zijn hart, een glimlach tovert zich op zijn gezicht en hij ervaart een moment van intens geluk. Dit duidt erop, dat het zuivere en oorspronkelijke karakter van God doorkomt in zijn hart.

Maar als pubers seksuele relaties aangaan, vertroebelt hun kijk op de werkelijkheid en hun beoordelingsvermogen neemt af. Wanneer een puberjongen en –meisje elkaar ontmoeten en in gesprek raken, kan het zijn dat zij blozen en dat hun hartslag versnelt. Als hun hart op dat moment niet in overeenstemming is met Gods standpunt, zullen zij sterk geneigd zijn om alleen aan zichzelf te denken. Dan verliezen ze het vermogen om hun lichaam onder controle te houden.

Tijdens de puberteit zetten onze cellen alle deuren naar de liefde wagenwijd open, zowel die van ons lichaam als van onze geest. De verlangens van onze geest en lichaam behoren één te worden en samen te werken. Zodra we onze ‘neus van liefde’ ontwikkelen, beginnen we van geuren te houden waaraan we eerder een hekel hadden. En wanneer we de ‘mond van liefde’ ontwikkelen, raken we zomaar verzot op smaken die we voorheen verafschuwden. We willen de hele nacht door luisteren naar verhalen over liefde. We willen het object van onze liefde voortdurend aanraken. Pubers denken vaak dat geluk binnen handbereik ligt, zodra ze maar een liefdesrelatie aangaan.

De deuren van de liefde zijn echter door God ontworpen, en mogen pas geopend worden wanneer de tijd rijp is. Kinderen moeten begrijpen dat ze moeten wachten tot het zover is. Ouders moeten dit aan hun opgroeiende kinderen met de grootse zorg uitleggen. Liefde is een proces waardoor we steeds meer op God gaan lijken. Wat de wereld ons ook wil laten geloven, liefde is niet iets wat we voor onszelf kunnen opeisen wanneer we maar willen.

Tijdens de puberteit kan het voorkomen dat een kind het gedrag uit een opwindende film met alle geweld wil kopiëren. Men kan zich afvragen wat daar mis mee is. Het is echter verkeerd, omdat onverantwoordelijk gedrag destructieve gevolgen heeft. Naarmate kinderen opgroeien en de benodigde wijsheid en kennis vergaren, kunnen zij hun sociale ervaringen en hun omgeving steeds beter beheersen. Dan zijn ze echt vrij om dat te doen, maar nog niet in de pubertijd.

Waarom vinden we het niet verstandig dat een jong kind met een scherp mes speelt? Omdat het te weinig controle heeft, en nog niet op verantwoorde wijze met zo’n mes kan omgaan. Het kind begrijpt met zijn verstand misschien wel hoe je zo’n mes gebruikt, maar heeft nog te weinig controle om deze kennis veilig toe te passen. Daardoor snijdt het misschien wel in de vingers van zijn moeder. Omdat kinderen de gevolgen niet kunnen inschatten, geven we hen geen messen.

De combinatie van ouders, die nalaten om hun kinderen de waarde van seksuele zuiverheid bij te brengen, en kinderen die rebelleren tegen hun ouders, leidt tot gebroken gezinnen. Hierdoor stort de samenleving in, raken naties ontwricht, en gaat de mensheid ten onder.

5-4

Liefhebben is geven en vergeten

Het gezin is het enige instituut dat door God geschapen is. Het is de school van liefde, waar we kunnen leren hoe we elkaar moeten liefhebben. Het is de omgeving waar we ontdekken hoe we in vrede met

elkaar kunnen leven, en het is een trainingscentrum waar we oefenen hoe we een paleis van vrede kunnen bouwen in de wereld. We leren er ook hoe we een echtgenoot of echtgenote worden die voor de ander leeft; hoe we een man en een vrouw worden, die zich samen op de eeuwige weg van de liefde begeven. Het gezin is het basiskamp voor wereldvrede. Het leven moet er zo zijn dat de kinderen later zullen zeggen dat zij hun ouders nooit ruzie hebben zien maken.

We komen in het leven van alles tegen. Zelfs huwelijkspartners die veel van elkaar houden hebben soms onenigheid, kunnen kwaad worden en hun stem verheffen. Wanneer echter de kinderen de kamer in komen, moeten alle ruzie en onenigheid onmiddellijk ophouden. Hoe kwaad de man ook mag zijn, in het bijzijn van de kinderen moet hij zijn vrouw kalm en liefdevol behandelen. De kinderen moeten opgroeien met het idee dat hun gezin een burcht van vrede en harmonie is, en dat hun ouders altijd van elkaar houden.

Ouders zijn als een tweede God voor hun kinderen. Als je jonge kinderen vraagt of ze meer van God houden of van papa en mama, zullen ze meestal antwoorden dat ze meer van hun vader en moeder houden. Maar dat betekent dat ze ook van God houden. De meest waardevolle opvoeding wordt gegeven binnen het gezin. Geluk en vrede worden nergens anders zo zichtbaar. Het gezin is bedoeld om het hemels koninkrijk te zijn. Of iemand heel rijk en beroemd is, of desnoods de hele wereld bezit, doet er niet toe. Niemand kan gelukkig zijn indien er iets niet goed gaat binnen zijn gezin. Het koninkrijk van God begint in het gezin. Als man en vrouw elkaar echt liefhebben en een goed gezin opbouwen, beïnvloedt dit de wereld rechtstreeks.

Tijdens mijn verblijf in de gevangenis van Danbury zag ik iets heel interessants. We waren met een bulldozer aan het werk om een terrein te egaliseren voor de aanleg van een tennisveld. Wanneer het regende legden we het werk stil, totdat de zon er weer door kwam. Dit proces van ophouden en weer doorgaan ging maanden achtereen door. Op zeker moment hadden we een lange periode met regen, waardoor we gedurende twintig opeenvolgende dagen niet konden werken. Toen het ophield met regenen en we het werk hervatten, bleek dat een watervogel een nest had gebouwd tussen de waterplanten. De locatie van het nest was slechts een paar meter van de plaats waar de gevangenen doorgaans hardliepen om hun conditie op peil te houden.

Aanvankelijk beseften we niet dat de vogel daar zat. Haar verenkleed leek sprekend op de waterplanten, zo perfect was haar camouflage. Pas nadat zij haar eieren had gelegd, merkten we haar op tussen de planten. De eieren hadden veel weg van zwarte kiezelstenen. Zodra de eieren waren uitgebroed, ging de moeder op zoek naar voedsel, bracht het naar het nest en liet het bij de jongen in de bek glijden. Echter, wanneer de moeder met het voedsel terugkwam, vloog ze niet in een rechte lijn op het nest af. Op enige afstand van het nest kwam ze neer, en het laatste stukje ging ze te voet. Ze zorgde ervoor dat ze het nest telkens vanuit een andere richting naderde. Dit was haar innerlijke wijsheid. Het maakte het voor anderen moeilijker om het nest met de jongen te vinden. De kuikens aten het voedsel dat de moeder hen bracht, en namen al snel in omvang toe. Soms kwam een van de gevangenen te dicht bij het nest en dan vloog de moedervogel op en joeg hem weg, dreigend met haar scherpe snavel. Ze was bang dat de indringer haar jongen iets zou aandoen.

De watervogel begreep heel goed wat ware ouderliefde is. Ware liefde is bereid tot het opofferen van het eigen leven - zonder enige berekening of voorbehoud. De vogel was bereid om haar leven te geven voor haar kroost, en liet daarmee ware liefde zien. Ouders gaan de weg van liefde, ongeacht hoe moeilijk die weg is. Ouders zijn bereid om zo nodig hun leven te geven voor de kinderen. Alleen ware liefde brengt hen zover.

De essentie van liefde is, dat we ook de allerkleinste wens om anderen voor ons te laten leven uit ons hoofd zetten. Het betekent dat we leven voor het geluk van anderen, en bijdragen aan het grotere geheel. Liefde geeft, en vergeet totaal wat ze al gegeven heeft; daarna gaat ze zonder ophouden door met geven. Liefde betekent geven met vreugde. Ze komt tot uitdrukking in het hart van de moeder, die haar zuigeling in haar armen neemt en hem de borst geeft.

Ouders zijn bereid om alles te verdragen voor hun kinderen. Ook wanneer hun botten het bijna begeven, hebben ze nooit het gevoel dat er teveel van hen gevraagd wordt, zo groot is de liefde voor hun kinderen. Ware liefde begint bij God, en komt van God naar ons toe. Dus wanneer ouders tegen hun getrouwde kinderen zeggen: “Als jullie op elkaar gesteld zijn, is dat vanwege jullie ouders’ goedheid”, dan moeten de kinderen kunnen antwoorden: “Als jullie voor mij niet zo’n goede partner hadden gevonden, zou ik niet weten wat ik had moeten doen”.

Het gezin is een bundel gevuld met liefde. Wanneer we naar Gods koninkrijk gaan en deze bundel openmaken, dan komen er een magnifieke vader en moeder te voorschijn. Ook komen er prachtige kinderen te voorschijn, en grootouders met een diep en liefdevol hart. Dit is de bundel van liefde. Het gezin is het domein waar Gods ideaal gestalte krijgt, de plaats waar Zijn werk voltooid wordt. Het is Gods verlangen om een wereld te realiseren, waar liefde werkelijkheid wordt. Het gezin is die plaats. Het is de omgeving waar Gods liefde overvloedig aanwezig is.

Wanneer we het woord ‘gezin’ horen, tovert dit spontaan een glimlach op onze lippen. Dit komt omdat de liefde binnen het gezin belangeloos en opofferend is, en ieder voor het geluk van de ander wil leven. Ware liefde geeft, vergeet dat ze gegeven heeft en geeft vervolgens opnieuw. De liefde die ouders voor het welzijn van hun kinderen laat leven, en grootouders voor het geluk van hun kleinkinderen, is ware liefde. De liefde die iemand ertoe aanzet om zijn of haar leven voor het vaderland te geven, is ware liefde.

5-5

Een vredevol gezin is de hoeksteen van de hemel

Veel mensen in het westen hebben een echt eenzaam bestaan. Hun kinderen verlaten veelal het huis zodra ze achttien worden, en vaak zien hun ouders hen dan nog slechts één of tweemaal per jaar, zoals met Kerst. Veel kinderen bezoeken hun ouders niet eens zo nu en dan, gewoon om te zien hoe het met hen is. Wanneer mensen trouwen wonen ze samen met hun partner, onafhankelijk van hun familie, totdat de ouders zo oud zijn dat ze niet langer voor zichzelf kunnen zorgen. Als dat moment aanbreekt, worden ze niet zelden in een verzorgingstehuis geplaatst.

Daarom is het goed te begrijpen dat sommige westerlingen jaloers zijn op de cultuur van het oosten. Veel ouderen in het westen denken: “In die culturen wonen de grootouders onder één dak met de andere familieleden, en zij worden gerespecteerd als de oudste leden van de familie. Dat is prachtig.

De kinderen in die culturen hebben veel respect voor hun bejaarde ouders. Zo zouden mensen met elkaar moeten omgaan. Wat heeft het voor zin om in een verpleeghuis te liggen, terwijl we nooit meer iets van onze kinderen te zien krijgen en niet eens meer weten welke dag van de week het is?”

Helaas gaat ook de oosterse familiestructuur geleidelijk aan achteruit. Ook wij laten tradities los die ons duizenden jaren lang werden doorgegeven. We hebben onze traditionele kleding, eetgewoonten en familiestructuur al overboord gegooid. Het aantal bejaarde Koreanen dat alleen woont neemt toe. Wanneer ik in de krant lees over vereenzaamde oude mensen, dan ben ik daar heel verdrietig over. Het gezin is de omgeving waar de generaties bij elkaar wonen. Als gezinsleden verspreid wonen en de ouders alleen gelaten worden, dan is er geen sprake meer van een gezin. Het systeem van het samengestelde gezin is een prachtige Koreaanse traditie.

Ik ben er een voorstander van dat drie generaties bij elkaar wonen in zo’n samengesteld gezin. De reden hiervoor is niet alleen dat we op die manier de traditie van ons land in ere kunnen houden. Wanneer ouders een kind krijgen, dan dragen zij alles wat ze hebben aan dit kind over. Er is echter een grens in wat ze kunnen doorgeven. Ouders vertegenwoordigen het heden en kinderen de toekomst, terwijl grootouders het verleden vertegenwoordigen. Dus alleen wanneer grootouders, ouders en kinderen bij elkaar wonen, kunnen kinderen alle zegeningen uit verleden en heden erven. Wie van zijn grootvader houdt en hem respecteert, erft de geschiedenis van het verleden en leert veel van die wereld. Kinderen nemen van hun ouders kostbare wijsheid over, die hen wegwijst maakt in het heden. Ouders bereiden de toekomst voor door van hun kinderen te houden.

De positie van grootouders is dat zij God vertegenwoordigen. Hoe intelligent een jongeman ook mag zijn, hij kan de geheimen van deze grote wereld onmogelijk doorgronden. Jonge mensen kunnen de vele geheimen van het leven, die wij ons eigen maken naarmate we ouder worden, nog niet kennen. Daarom is de grootvader tegenover zijn nakomelingen de vertegenwoordiger van de geschiedenis van zijn familie. Hij is een waardevolle en gewaardeerde leermeester. De grootvader is degene die de wijsheid en de levenservaring, die hij tijdens zijn leven heeft opgedaan, aan zijn kinderen doorgeeft.

‘s Werelds oudste grootvader is God. Daarom is een leven waarin we onze grootvaders liefde ontvangen, een leven waarin we Gods liefde steeds beter leren begrijpen. In een leven waarin we proberen onze grootvader gelukkig te maken, streven we er ook naar om God gelukkig te maken. We moeten deze traditie koesteren, willen we de geheime voorraadschuur van Gods koninkrijk openen en Zijn kostbare liefde ontvangen. Een land dat zijn oude mensen negeert, verwaarloost zijn nationale karakter en ontkent zijn wortels.

Wanneer de herfst op komst is, verliest de kastanjeboom geleidelijk aan haar vocht en gaan de bladeren vallen. De buitenste schil van de kastanje valt af en zelfs de binnenste schil, rondom de vrucht, droogt uit. Zo is de cyclus van het leven. Ook bij de mens gaat het zo. We worden geboren als zuigelingen, groeien op door de liefde van onze ouders, ontmoeten een fantastische partner en trouwen. Dit zijn allemaal schakels van een levensketting gemaakt uit liefde. Tenslotte vergaat het ons net als de kastanjes die uitdrogen in de herfst. Ouden van dagen zijn geen aparte categorie mensen. We worden allemaal een keer oud. We mogen bejaarde mensen nooit respectloos behandelen, hoe seniel ze misschien ook worden.

Er bestaat een oude wijsheid die zegt: ‘Men kan alles bereiken als er thuis harmonie is’. Wanneer er binnen het gezin vrede heerst, gaat alles goed. Het vredevolle gezin is de hoeksteen van de hemel. Het gezin functioneert door de kracht van de liefde. Als we van het universum houden zoals van ons gezin,

kan niets ons tegenhouden en kunnen we overal heen. God bestaat als het centrum van liefde, als ouders van het hele universum. Daarom moet de liefde in het gezin direct met God verbonden zijn. Zodra het gezin vervolmaakt wordt in liefde, bereikt het universum haar voltooiing.

5-6

Tien jaren van tranen doen het hart van een schoonvader smelten

Onlangs brachten de Koreaanse media een verhaal over een Japanse vrouw die in Milyang in Korea woont. Ze had een prijs gekregen omdat ze haar schoonfamilie met grote toewijding had verzorgd. Het artikel beschreef hoe zij naar Korea kwam als de vrouw van een jonge Koreaan, aan wie ze was voorgesteld door een religieuze groepering. De twee waren met elkaar getrouwd, ondanks verzet van zijn familie. Zij had voor haar bejaarde Koreaanse schoonouders gezorgd, van wie de schoonmoeder zich niet zelfstandig kon bewegen. Volgens het artikel waren het de mensen uit de buurt die haar hadden voorgedragen voor de prijs, omdat men wilde dat ze erkenning kreeg voor haar leven van toewijding en grote persoonlijke offers.

De schoonmoeder was vanaf haar middel verlamd, en de Koreaanse gezondheidsautoriteiten hadden haar in de op een na hoogste categorie van lichamelijk gehandicapten ingedeeld. Vanaf dag één van haar huwelijk droeg de schoondochter haar schoonmoeder op haar rug naar verschillende ziekenhuizen voor behandeling. Omdat ze zoveel tijd aan haar schoonouders besteedde, had ze zelden tijd om haar eigen familie in Japan te bezoeken. Toen ze hoorde dat ze een prijs voor haar werk had gekregen, protesteerde ze en zei, dat ze gewoon gedaan had wat ze vond dat juist was.

De Japanse schoondochter uit het artikel is Kazuko Yashima. Zij was naar Korea gekomen via een van de internationale en interculturele huwelijkssluitingen van onze kerk. Dit zijn huwelijken waarbij mannen en vrouwen uit verschillende landen, met uiteenlopende religieuze achtergronden en met verschillende huidskleuren, aan elkaar voorgesteld worden. Op het afgelegen platteland van Korea leven veel jonge mannen die geen bruid kunnen vinden. De bruiden die via deze internationale en interculturele huwelijken naar Korea komen, doen dit zonder voorwaarden te stellen.

Ze nemen de zorg voor hun bejaarde schoonouders op zich, geven hun echtgenoot kracht en hoop, krijgen kinderen en voeden hen op. Ze stemmen ermee in op het platteland te gaan wonen, op plaatsen die door Koreanen zijn verlaten omdat het leven er zo zwaar is. Het is knap en heel waardevol wat deze jonge vrouwen doen! Dit programma bestaat al meer dan dertig jaar.

Duizenden vrouwen uit andere landen hebben zich tot nu toe via deze internationale en interculturele huwelijken in Korea gevestigd. In Korea's agrarische gemeenschappen, waar de jonge mensen naar de steden zijn vertrokken en waar het huilen van baby's in geen tijden meer werd gehoord, verheugen de oude mensen zich enorm wanneer deze jonge paren kinderen krijgen. Zij behandelen de baby's alsof het hun eigen kleinkinderen waren. Op een basisschool in de provincie Chungcheong zijn meer dan de helft van de tachtig leerlingen kinderen uit onze internationale huwelijken. De schooldirecteur heeft

gezegd, dat zijn school moet sluiten als het leerlingenaantal blijft dalen. Daarom bidt hij elke dag dat de leden van onze kerk zijn gemeenschap niet verlaten. In Korea staan nu, verspreid over het land, zo'n 20.000 kinderen uit onze internationale en interculturele huwelijken bij basisscholen ingeschreven.

Elk jaar rond de herdenking van Korea's onafhankelijkheid van Japan worden op TV reportages uitgezonden over Japanners, die voor de camera's hun excuses aanbieden voor de daden die hun landgenoten tijdens de bezetting hebben begaan. Zelf hebben zij die misdaden niet gepleegd, maar ze vragen vergiffenis voor de daden van hun voorouders. De meesten van deze mensen zijn leden van onze kerk. Zij hebben de muren van vijandschap tussen beide landen afgebroken via een internationaal en intercultureel huwelijk. Vanwege dergelijke oprechte gebaren brokkelen de muren in de harten van de Koreanen, die de Japanners nog steeds als vijand zien, steeds verder af.

In 1988 wilde een jongeman, die goed opgeleid was en lid van onze kerk, gaan trouwen, en hij vroeg of onze kerk een partner voor hem kon zoeken. Hij werd voorgesteld aan een vrouw uit Japan, maar de vader van de jongeman reageerde heel afwijzend op het huwelijksvoorstel. Hij vroeg zich af waarom zijn zoon van alle vrouwen op aarde uitgerekend met een Japanse moest trouwen.

Tijdens de Japanse bezetting was de vader opgeroepen voor dwangarbeid, en afgevoerd naar een kolenmijn in de provincie Iwate, in het noordoosten van Japan. Het was hem gelukt om uit de mijn te ontsnappen, maar hiervoor had hij zijn leven in de waagschaal moeten stellen. Meer dan een maand had het hem gekost om te voet naar de havenstad Shimonoseki te gaan, van waar hij per schip terug kon naar Korea. Nog steeds voelde hij een enorme haat jegens Japan, en toen hij hoorde dat zijn zoon met een Japanse wilde trouwen, dreigde hij hem te onterven.

Hij verweet zijn zoon dat hij de familie verraadde, en hij dreigde hem uit het familieregister te schrappen. "Geen enkele vrouw uit dat vijandige land zal hier ooit een voet in huis zetten" zei hij. "Neem haar dus mee en verdwijn! Zij is niet de juiste keus voor jou, dus het maakt me niet uit of je weggaat of sterft".

Hij was onvermurwbaar. De jongeman liet zich echter niet van de wijs brengen en deed wat hij dacht dat juist was. Hij trouwde met zijn Japanse bruid en ging samen met haar naar zijn geboortestad in Nagan, Korea. De vader wilde zelfs de deur niet voor hen openen. Toch stemde hij enige tijd later alsnog in met het huwelijk, zij het met grote tegenzin. Zijn schoondochter echter, behandelde hij onveranderd slecht. Telkens wanneer zij ergens moeite mee had zei hij: "Dat is helemaal niets vergeleken met wat jullie mensen mij aangedaan hebben. Je had dit kunnen verwachten, toen je besloot lid te worden van onze familie door met mijn zoon te trouwen".

Altijd als de familieleden voor een belangrijke feestdag bijeenkwamen, stond de schoonvader erop dat zij naast hem kwam zitten. Dan beschreef hij haar uitvoerig wat hem in de kolenmijn in Iwate was aangedaan, en de schoondochter antwoordde dan steevast als volgt: "Vader, ik bied u in de naam van Japan mijn oprechte verontschuldigingen aan. Het spijt me heel erg." In tranen vroeg zij hem om vergeving. Jarenlang bleef hij zijn woede bij haar ventileren. Geduldig luisterde ze steeds opnieuw naar zijn verhalen tot hij uitgeraasd was, en zij bleef haar verontschuldigingen aanbieden.

Dit ging tien jaar zo door, en toen was het plotseling voorbij. De gezinsleden merkten dat zijn koele houding tegenover zijn schoondochter warmer was geworden. Het leek er zelfs op dat hij haar sympathiek was gaan vinden. "Waarom bent u zo vriendelijk tegenover uw schoondochter?",

vroegen ze, “zij is toch een Japanse? Het lijkt wel of u haar niet langer haat“.

Hij zei dat hij geen hekel meer aan haar had, en dat alle haat die hij jarenlang had opgekropt, was verdwenen.

Hij voegde eraan toe dat hij haar eigenlijk nooit echt gehaat had, maar al zijn haatgevoelens, afkomstig van zijn tewerkstelling als dwangarbeider in de mijn, op haar afgereageerd had. Hij gaf toe dat door haar al zijn haat nu verdwenen was.

“Vanaf nu ben ik vriendelijk tegen haar, omdat zij zich een echt goede schoondochter heeft getoond”, waren zijn woorden.

De schoondochter betaalde voor de zonden van de Japanners. Dit is een voorbeeld van de weg van vergoeding, die de mensheid naar een wereld van vrede zal leiden.

5-7

De ware betekenis van het huwelijk

Internationale en interculturele huwelijken zijn de snelste weg naar een ideale wereld van vrede. Wat schijnbaar een eeuwigheid zou duren, kan als door een wonder binnen een of twee generaties bereikt worden langs de weg van dit soort huwelijken. Het beste zou zijn, dat mensen over nationale en culturele grenzen heen zouden trouwen met partners uit landen die als vijandstaten worden gezien, zodat wereldvrede sneller verwezenlijkt wordt.

Hoe vaak komt het niet voor, dat iemand een medemens uit een bepaald land of een bepaalde cultuur haat en geen blik waardig acht? Maar zodra iemand uit dat land zijn vrouw wordt, is hij al half op weg om een nieuwe burger van dit land te worden. Alle haat smelt dan weg, alle afkeer verdwijnt. Als dit twee of drie generaties lang wordt volgehouden, kunnen de wortels van wrok en haat worden verwijderd.

Blanke en zwarte mensen zullen met elkaar trouwen; Japanners zullen trouwen met Koreanen en Afrikanen. Miljoenen mensen zullen zulke internationale en interculturele huwelijken aangaan. Op deze manier wordt een geheel nieuwe afstammingslijn gecreëerd en ontstaat een nieuw mensentype, dat uitstijgt boven de verschillen tussen blank, zwart en geel. Ik doel hier niet alleen op huwelijken die over nationale grenzen heen gaan. Hetzelfde gaat ook op voor huwelijkspartners die afkomstig zijn uit verschillende religies of geloofsrichtingen. In feite zijn huwelijken tussen mensen van verschillende godsdiensten nog moeilijker te realiseren dan internationale huwelijken. Zelfs als twee religieuze groepen elkaar eeuwenlang hebben bestreden, is het mogelijk om harmonie tussen beiden te scheppen, wanneer hun volgelingen met elkaar trouwen. In zo'n huwelijk zal de ene partner zich niet voor de ander afsluiten, alleen maar omdat hij of zij in een andere geloofstraditie is opgegroeid .

Het is uitermate belangrijk dat jonge mensen onderwezen worden over de waarde en het sacrale karakter van het huwelijk. Op dit moment heeft Korea een van de laagste geboortecijfers ter wereld. Geen kinderen hebben is gevaarlijk, want een land zonder nakomelingen heeft geen toekomst. Ik onderwijs jonge mensen dat zij tijdens hun jeugd seksueel zuiver zouden moeten blijven. Ook leg ik hen uit dat het goed is om daarna aan een huwelijksinzegening deel te nemen, en minstens drie kinderen te krijgen. Kinderen zijn een zegen van God. Wanneer we kinderen krijgen en opvoeden, brengen we burgers van het hemels koninkrijk voort. Daarom is het een grote zonde om immoreel te leven, en de baby's die uit zo'n levensstijl voortkomen te aborteren.

We trouwen niet voor onszelf maar voor het geluk van onze partner. Wanneer we op zoek zijn naar een partner, is het verkeerd om er alleen maar op te letten of deze knap of welgesteld is. Mensen behoren voor het geluk van de ander te leven. Ook binnen het huwelijk moet dit beginsel worden toegepast. Ongeacht hoe laag de opleiding van je aanstaande ook is, en hoezeer het je partner ook aan uiterlijke schoonheid ontbreekt, wanneer je trouwt moet je instelling zijn dat je nòg meer van hem of haar houdt, dan wanneer hij of zij wel goed opgeleid en aantrekkelijk zou zijn.

De liefde van God is de kostbaarste van alle zegeningen. In het huwelijk ontvangen we deze grote zegen van Gods liefde, en we brengen haar in praktijk in ons eigen leven. We moeten diep doordrongen zijn van de kostbare betekenis van het huwelijk, vervolgens ons huwelijk in het teken van ware liefde leven, en goede en zuivere gezinnen voortbrengen.

Vanuit dit gezichtspunt is het realiseren van wereldvrede niet eens zo'n enorme onderneming. Zij begint bij vredelievende gezinnen die een vredelievende samenleving opbouwen en conflicten tussen landen elimineren. Dit leidt tot vrede in de wereld.

Dit voorbeeld laat zien hoe belangrijk goed functionerende gezinnen zijn, en hoe groot hun verantwoordelijkheid is. De gedachte: 'Voor mij is het al voldoende dat ik goed leef, en dat mijn gezin een goed leven heeft', is mij volkomen vreemd.

Het huwelijk is niet iets dat alleen bruid en bruidegom aangaat. Het huwelijk brengt een relatie tot stand tussen twee families, en zorgt voor verzoening tussen stammen en naties. Beide partners accepteren de cultuur van de ander, en samen overwinnen zij historisch gegroeide wrok en haat. Wanneer een Koreaanse man en een Japanse vrouw trouwen, leveren zij een bijdrage aan de verzoening tussen deze twee landen. Wanneer een zwarte en een blanke trouwen, draagt hun huwelijk bij tot de verzoening tussen die twee rassen. De kinderen die uit zulke huwelijken worden geboren, vertegenwoordigen een nieuw begin van de mensheid, dat boven rassentegenstellingen uitstijgt. Indien dit enkele generaties lang wordt volgehouden, zullen verdeeldheid en vijandschap tussen landen, rassen en godsdiensten verdwijnen, en zal de mensheid als één familie in een vredevolle wereld leven.

De laatste jaren trouwen steeds meer Koreanen met buitenlanders, en zien we steeds meer gezinnen met partners van verschillende nationaliteiten en religies. Koreanen hebben zelfs een speciale uitdrukking bedacht, die 'multiculturele gezinnen' betekent. Voor een man en een vrouw die in verschillende culturen zijn opgegroeid, is het niet gemakkelijk om een gezin op te bouwen en vanaf het begin in onbaatzuchtige liefde voor elkaar te leven. Speciaal in Korea, dat door de eeuwen heen een homogene cultuur heeft gehad, moeten de partners in zo'n huwelijk zich extra inspannen om elkaar te begrijpen en voor elkaar te zorgen. De reden dat de leden van onze kerk die een internationaal en intercultureel huwelijk sluiten succesvol zijn is, dat zij in hun relatie God centraal stellen. Diverse welzijnsorganisaties in Korea willen het succes van multiculturele gezinnen

bevorderen, door onderwijsprogramma's in de Koreaanse taal en cultuur aan te bieden. Dit soort inspanningen zullen echter nergens toe leiden, zo lang wij onze opvattingen over het huwelijk niet veranderen.

Een getrouwde vrouw die zich voortdurend afvraagt waarom ze 'voor deze man' heeft gekozen, ondergraaft haar huwelijk. Door alsmaar te denken dat ze een beter leven zou hebben als ze niet met hem was getrouwd, maakt ze haar leven tot een hel. Tot de correcte opvatting van het huwelijk komen is belangrijker dan je de Koreaanse taal en cultuur eigen maken.

Het huwelijk is niet simpelweg een zaak van een man en een vrouw op huwbare leeftijd, die elkaar ontmoeten en hun twee levens samenvoegen. Een huwelijk is iets dat wordt gebouwd op de fundering van offers. De man hoort voor het geluk van zijn vrouw te leven, en de vrouw voor het geluk van haar man. Wie voortdurend met volle overgave voor zijn of haar partner leeft, heeft op een zeker moment alle zelfzucht overwonnen. Het hart dat op deze manier naar opoffering streeft, is het hart van ware liefde. Liefde is niet: een man en een vrouw die elkaar ontmoeten en zich met elkaar amuseren. Liefde betekent je leven weggeven en jezelf opofferen. Wanneer je trouwt, moet je dat doen met het vaste voornemen om voor je partner te leven.

5-8

Ware liefde wordt gevonden in ware gezinnen

Ongeacht hoeveel een man en een vrouw van elkaar houden, ze vormen daardoor nog geen compleet en gelukkig gezin. Om dat te bereiken, moeten ze als ouders een beschermend schild vormen rondom het gezin, en tenminste één kind hebben om van te houden. Wanneer een gezin beschermd is wordt het een bakermat van geluk. Zelfs iemand die heel succesvol is in de maatschappij, zal een ongelukkig gezin hebben als deze bescherming wegvalt.

De basis van liefde is het hart dat tot offers bereid is, en alles geeft voor het geluk van de ander. Ouderlijke liefde is ware liefde, omdat ouders ernaar verlangen alles voor hun kinderen te doen. Het is ware liefde, omdat ze bereid zijn door te gaan met geven, zelfs nadat ze alles al gegeven hebben. Ouders die van hun kinderen houden, onthouden niet wat ze hen al gegeven hebben. Geen enkele ouder houdt bij hoeveel schoenen en kleding hij voor zijn kind heeft gekocht, om dan te kunnen zeggen: "Kijk eens hoeveel geld ik al aan jou besteed heb!" In tegendeel: ouders houden altijd het gevoel dat ze meer hadden willen doen, ondanks het feit dat ze alles gegeven hebben.

Als kind was ik vaak bij mijn vader wanneer hij zijn bijenkorven verzorgde, en dan observeerde ik het gedrag van de bijen. Wanneer een bij in een bloementuin rondvliegt en de geur van een bloem opvangt, gaat ze met haar pootjes stevig op de bloem staan. Dan steekt ze haar neus diep in de bloem, haar achterlijf omhoog, en zuigt de nectar op. Wanneer je het achterlijf van de bij vastpakt, laat ze de bloem niet los. Ze waagt haar leven om haar plekje in de bloem maar niet te hoeven opgeven.

De liefde van ouders die zich toewijden aan hun gezin, lijkt op een bij die zich in een bloem heeft vastgezogen. Zelfs als een ouder zijn leven dreigt te verliezen, zal hij nooit de band van liefde loslaten die hem met zijn kind verbindt. Ouders geven hun leven voor het welzijn van hun kinderen, maar daarna vergeten zij dat weer. Dat is de ware liefde van ouders. Ongeacht hoe lang en gevaarlijk de weg ook mag zijn, ouders zijn graag bereid deze te gaan als het voor het geluk van hun kinderen is. Geen liefde is zo groot als de liefde van de ouders.

Een mens kan in een prachtig huis wonen en het meest exotische voedsel van de wereld eten, maar zonder ouders is er in zijn hart een grote leegte. Een mens die is opgegroeid zonder ouderlijke liefde, ervaart een eenzaamheid en een leegte in zijn hart die door niets kan worden opgevuld. Het gezin is de plaats waar we waarachtige en oorspronkelijke liefde ontvangen, en leren wat ware liefde is. Kinderen die in hun jeugd geen ware liefde hebben ervaren, hunkeren er hun leven lang naar, en lijden emotioneel sterk onder dit gemis. Bovendien hebben ze niet de kans om de nobele morele plichten te leren kennen, die ze voor gezin en maatschappij behoren te vervullen. Ware liefde is een waarde die alleen in het gezin kan worden geleerd.

Een waarachtig en oorspronkelijk gezin is de plaats, waar man en vrouw elkaar liefhebben en leven ter wille van de ander, alsof de partner zijn of haar eigen vader, moeder, broer of zus is. Het gezin is de omgeving waar de man van zijn vrouw houdt zoals hij God lief heeft, en de vrouw haar man respecteert zoals zij God respecteert. We kunnen onze broers en zussen niet laten vallen, ongeacht de moeilijkheden die we met elkaar meemaken; noch kunnen we onze moeders aan de kant schuiven. De term 'chtscheiding' zou daarom niet eens mogen bestaan. De man is voor zijn vrouw zowel een vader als een oudere broer. Zoals een vrouw haar vader of oudere broer nooit in de steek zou kunnen laten, kan zij dat ook niet doen met haar echtgenoot. Om dezelfde reden kan ook de man zijn echtgenote nooit in de steek laten. In een waarachtig gezin zijn man en vrouw doordrongen van elkaars absolute waarde.

Het maakt niet uit als man en vrouw verschillende rassen of culturen als achtergrond hebben. Wanneer zij op basis van Gods liefde een gezin vormen, bestaan er onder hun kinderen geen conflicten van culturele aard meer. Deze kinderen zullen de cultuur en de traditie van de twee geboortelanden van hun vader en moeder net zo koesteren, als zij hun beide ouders liefhebben. Conflicten in multiculturele gezinnen worden niet opgelost door het bijbrengen van intellectuele kennis. Waar het op aankomt is dat ouders hun kinderen opvoeden in ware liefde. De liefde van de ouders gaat in het vlees en bloed van de kinderen over. Ze wordt de bouwstof die hen in staat stelt, de twee landen die hun ouders hebben voortgebracht als één land te accepteren, en wereldburgers te worden die een voorbeeld zijn voor anderen.

Het gezin is de school waar liefde voor de mensheid wordt aangeleerd en geoefend. Wanneer kinderen, opgegroeid in de warmte van hun ouders liefde, een stap in de wereld zetten, zullen zij voor mensen in moeilijkheden zorgen zoals ze dat thuis hebben geleerd. Mensen die zijn opgevoed in liefdevolle relaties met hun broers en zussen, zullen ook in de grote wereld hun burens vol zorg tegemoet treden.

Mensen die grootgebracht zijn in liefde, zullen iedereen die in het leven hun pad kruist zien als een lid van hun eigen gezin. Het beginpunt van een waarachtig en oorspronkelijk gezin is het liefdevolle hart waarmee buitenstaanders als eigen gezinsleden worden behandeld, en van waaruit alles met hen wordt gedeeld.

Er is nòg een reden waarom het gezin belangrijk is. Het gezin breidt zich uit totdat het uiteindelijk de

hele wereld omvat. Anders gezegd: de wereld begint bij het gezin, en is er het verlengde van. Een waar gezin is de basis voor het vormen van een ware samenleving, natie en wereld. Het is het startpunt voor de wereld van vrede, die Gods koninkrijk is.

Ouders doen hun uiterste best voor hun kinderen; toch werken ze niet alleen om hun eigen kinderen te eten te geven. Wanneer iemands hart overloopt van liefde, is hij in staat om voor het geluk van zijn medemensen te werken, en ook voor het geluk van God.

Het gezin is de omgeving waar we zoveel liefde ontvangen dat ons hart overstroomt. Het geeft zijn leden een beschermende omarming, maar verhindert niet dat liefde ook naar buiten toe haar weg vindt. Het is de natuurlijke eigenschap van liefde dat zij naar de omringende gemeenschap wil stromen, maar het gezin zal nooit tekort komen, ongeacht hoeveel liefde het geeft. De bron van liefde in het gezin droogt niet op, omdat God er de oorsprong van is. De liefde die we van God krijgen is zo, dat we kunnen blijven graven en toch nooit de bodem zien. Hoe dieper we graven, hoe meer liefde er omhoog borrelt, als het zuiverste bronwater. Wie met deze liefde is opgegroeid kan een waarachtig leven leiden.

5-9

Een erfenis van liefde nalaten

Een waarachtig leven is een leven waarin we onze persoonlijke verlangens ondergeschikt maken aan een leven voor het algemeen welzijn. Of het nu Jezus, Boeddha of de profeet Mohammed is, alle grote religieuze leiders in heden en verleden, en in oost en west, hebben deze waarheid onderwezen. De kennis omtrent dit universele beginsel is wijd verbreid, maar lijkt in het heden iets te hebben ingeboet aan actuele waarde. Toch kunnen noch het verstrijken van de tijd, noch alle veranderingen in de loop van de geschiedenis de waarde van dit beginsel aantasten. Dat komt omdat de essentie van het leven altijd dezelfde blijft, ook in tijden van snelle veranderingen in de wereld.

De leraar die het dichtst bij ons staat is ons hart. Het is ons dierbaarder dan onze beste vrienden of zelfs onze ouders. Daarom moeten we regelmatig bij ons hart te rade gaan en vragen: “Leid ik wel een goed leven?” Ieder mens kan zijn hart horen spreken. Wie tot het besef komt dat zijn hart zijn meester is, wil het polijsten en er zijn leven lang een innige band mee hebben. Hoort een mens zijn hart verdrietig snikken, dan moet hij onmiddellijk ophouden met hetgeen waarmee hij bezig is. Want wat zijn hart verdrietig maakt, zal hem uiteindelijk te gronde richten als hij ermee doorgaat. Alles wat ons hart bedroefd maakt, maakt ons uiteindelijk eenzaam en ongelukkig.

Willen we ons hart polijsten totdat het zo helder wordt als kristal, dan moeten we de tijd nemen om een rechtstreeks gesprek met ons hart te voeren, in een omgeving waar we, weg van de wereld, met ons hart alleen kunnen zijn. Het zal een tijd van intense eenzaamheid zijn. Het moment waarop we

werkelijk bij de diepste lagen van ons hart komen is de tijd van gebed en meditatie. Op zo'n moment worden we de meester van ons hart. Wanneer we onszelf afzonderen van het lawaai om ons heen en onze gedachten tot rust laten komen, kunnen we in de diepste kern van ons wezen kijken. De lange weg gaan naar ons binnenste, daar waar ons hart zich genesteld heeft, kost veel tijd en moeite. Zoiets gebeurt niet in één dag.

Liefde is er niet voor onszelf alleen, en dit geldt ook voor geluk en vrede.

Zoals liefde nooit kan bestaan zonder partner, zo kunnen ook geluk en vrede niet zonder partner bestaan. Dit alles is alleen mogelijk in relatie met een partner. Niets wezenlijks kan tot stand komen indien we alleen leven. In ons eentje kunnen we niet gelukkig zijn of over vrede spreken.

Omdat een partner het ons mogelijk maakt om geluk en vrede te ervaren, is de partner belangrijker dan wijzelf.

Laten we ons een jonge moeder voorstellen die met haar kleine kind op de rug bij een van de metro-ingangen in Seoel zit, en de voorbijgangers haar zelfgemaakte etenswaren te koop aanbiedt. Om op tijd voor de ochtendspits haar plekje te kunnen innemen, is zij misschien wel de hele nacht met de voorbereiding van de snacks bezig geweest, om daarna met haar jengelende kind op weg te gaan naar het station. Voorbijgangers zouden kunnen zeggen, dat zij beter af zou zijn als ze haar peuter niet bij zich had. Maar het is juist omwille van haar kind dat de moeder zich al deze moeite getroost.

De levensverwachting van de mens is tegenwoordig ongeveer tachtig jaar. Tachtig jaar vreugde, boosheid, verdriet, geluk en alle andere voorkomende emoties lijkt een lange tijd. Als we hier echter de tijd aftrekken die we aan onszelf besteden voor slapen, werken en eten, en ook nog eens de tijd die we doorbrengen met praten, lachen en plezier maken met familie en vrienden, het bijwonen van huwelijken en begrafenissen, plus de tijd die we ziek in bed doorbrengen, dan blijven er maar zo'n zeven jaar over. Een mens leeft misschien tachtig jaar, maar meestal worden daarvan niet meer dan zeven jaar voor een hoger doel geleefd.

Het leven is als een elastiekje. Dezelfde zeven jaar kunnen, wanneer ze aan twee verschillende mensen worden gegeven, als zeven jaar of als zeventig jaar worden geleefd. Tijd op zichzelf is leeg; we moeten haar op een goede manier invullen. Dit geldt ook voor het leven van een mens. Iedereen wil een comfortabele plek om te slapen en lekkere dingen om te eten. Eten en slapen zijn echter slechts manieren om tijd door onze vingers te laten glippen. Wanneer de mens aan het eind van zijn leven komt en zijn lichaam te rusten wordt gelegd in de aarde, blijft van alle rijkdom en glorie niets anders over dan een zeepbel, die weg is in een zucht. Alleen de zeven jaar die hij voor het grotere geheel heeft geleefd blijven, en alleen deze worden herinnerd door het nageslacht. Die zeven jaar zijn dus alles wat overblijft van een leven dat tachtig jaar heeft geduurd.

Dat we geboren worden is niet onze eigen beslissing. Ook besluiten we niet zelf wanneer we deze wereld weer verlaten. Eigenlijk kunnen we ons lot op geen enkele manier zelf bepalen. We werden geboren, zonder dat we hier ooit voor kozen, en we sterven, hoewel we ook daarin niets te zeggen hebben. We hebben geen enkele zeggenschap over deze aspecten van het leven, dus hoe kunnen we beweren dat we op een of andere manier beter zijn dan anderen? We worden niet geboren door onze eigen wil, we hebben geen bezit dat voor altijd van ons is, en we kunnen niet voorkomen dat we doodgaan. Dus alle dikdoenerij waartoe we ons zouden kunnen laten verleiden, zou alleen maar deerniswekkend zijn.

Zelfs als we op een hogere positie belanden dan anderen, is deze eer slechts tijdelijk. Vergaren we meer bezittingen dan anderen, dan moeten we die op de drempel van de dood weer afstaan. Geld, kennis en eer raken we weer kwijt; ze vervliegen met het verstrijken van de tijd. Hoe nobel en voornaam een mens ook mag zijn, uiteindelijk heeft hij slechts een beklagenswaardig leven, dat eindigt met zijn laatste ademtocht.

De mens heeft altijd geprobeerd om erachter te komen wie hij is en waarom hij leeft. Zoals onze geboorte volkomen buiten onze wil plaatsvond, zo is ook ons leven niet voor onszelf. Het antwoord op de vraag hoe we moeten leven is dus eenvoudig. We zijn geboren uit liefde, en daarom moeten we tijdens ons leven ook steeds de weg van de liefde kiezen. Ons leven ontstond door de grenzeloze liefde van onze ouders. Daarom moeten we een leven lang bezig zijn met het terugbetalen van deze liefde. Tijdens ons leven is dit de enige waarde waarvoor we zelf kunnen kiezen. Het welslagen of mislukken van ons leven hangt af van de hoeveelheid liefde die we investeren, in de tachtig jaar die ons gegeven zijn.

Op zeker moment zal ieder mens zijn stoffelijk lichaam afleggen alsof het oude kleren zijn, en doodgaan. In het Koreaans is 'terugkeren' een gebruikelijke uitdrukking voor sterven. Terugkeren betekent teruggaan naar de wortels van ons bestaan, de plaats waar we vandaan komen. In het universum beweegt alles in cycli. De sneeuw die zich in de bergen verzamelt smelt weer, en stroomt dan langs de hellingen naar beneden, eerst als beekjes, en daarna als een rivier die uiteindelijk uitmondt in de oceaan. Het water dat naar zee stroomt absorbeert de hitte van de zonnestralen, wordt waterdamp en stijgt op, om daarna weer te veranderen in sneeuwvlokken of regendruppels. Het op deze manier terugkeren naar onze oorsprong noemen we 'sterven'. Waarheen keren wij mensen terug wanneer we doodgaan? Lichaam en geest zijn eerst samengekomen om menselijk leven te creëren, en de dood is het loslaten van het lichaam. We gaan dus terug naar de plaats waar ons geest vandaan komt.

We kunnen niet over het leven praten zonder het ook over de dood te hebben. We moeten een helder begrip krijgen van wat de dood inhoudt, om het doel van het leven te kunnen begrijpen. Welke manier van leven echt waarde heeft, kan alleen de mens begrijpen die in een extreem moeilijke situatie de dood voor ogen heeft, en de hemel vertwijfeld smeekt om nog één dag langer te mogen leven. Als onze tijd op aarde zo kostbaar is, hoe moeten we haar dan besteden? Welke dingen moeten we volbrengen voordat we de drempel van de dood overgaan?

Het belangrijkste is dat we niet zondigen, en dat we een leven leiden zonder schaduwzijden. Er zijn al veel religieuze en filosofische discussies gevoerd over de vraag wat zonde is, maar één ding is duidelijk, en dat is dat we geen gedrag moeten vertonen waardoor ons geweten gaat knagen. Als we dingen doen die ons een schuldig geweten geven, laat dat altijd een schaduw achter in ons hart.

Wat daarna het belangrijkste is, is onze vastberadenheid om duidelijk meer werk te verrichten dan anderen hebben gedaan. Al onze levens zijn begrensd, of die grens nu zestig of zeventig jaar, of een andere tijdsperiode is. Of ons leven twee- of driemaal rijker en meer vervuld is dan dat van anderen, hangt af van hoe we onze tijd gebruiken. Als we de tijd die ons gegeven is opdelen in periodes, en elke periode op een zinvolle wijze besteden, dan zal ons leven heel waardevol zijn. Laten we leven met grote overgave en inzet, en tegen onszelf zeggen dat we bijvoorbeeld twee of drie bomen willen planten in de tijd waarin anderen er één planten.

We moeten niet voor onszelf leven, maar voor anderen. We zouden meer voor onze naasten moeten

leven dan voor ons eigen gezin; meer voor de wereld dan voor ons eigen land. Alle zonden in de wereld ontstaan op het moment dat het individu op de eerste plaats wordt gezet. Verlangens en ambities die gericht zijn op het individu, schaden de medemens, en tasten de samenleving als geheel aan.

Alles in de wereld gaat op een gegeven moment voorbij. Onze liefhebbende ouders, de man, de vrouw en de kinderen van wie we houden, ze zullen er allemaal over een tijdje niet meer zijn. Het enige dat ons aan het eind van ons leven rest is de dood. Wanneer een mens sterft, is zijn nalatenschap het enige wat overblijft.

Laten we eens een moment stilstaan bij de vraag hoe we kunnen laten zien dat we een waardevol leven hebben geleid. De materiële bezittingen en de maatschappelijke positie die we tijdens ons leven verwierven, moeten we achterlaten. Zodra we de rivier van de dood oversteken hebben die dingen geen betekenis meer. Omdat we in liefde geboren worden en ons leven leiden in liefde, is liefde ook het enige wat bij ons blijft wanneer we in ons graf liggen. We ontvangen ons leven in liefde, geven tijdens ons leven liefde door, en keren terug naar het middelpunt van liefde. Waar het om gaat is, dat we door onze levenswijze een erfenis van liefde achterlaten.

HOOFDSTUK ZES

LIEFDE LEIDT NAAR EENWORDING

6-1

Religie heeft de kracht om mensen tot het goede aan te zetten

Op 2 augustus 1990 viel de Iraakse president Saddam Hoessein Koeweit binnen, en riskeerde daarmee een oorlog in het gebied van de Perzische Golf. Dit gebied was al lang een kruitvat, en ik zag dat de wereld op het punt stond een oorlog ingesleurd te worden. Mijn conclusie was dat christelijke- en moslimleiders elkaar moesten ontmoeten, om een eind te maken aan het conflict. Ik ging direct tot actie over. Ik wilde alles doen om een oorlog te verhinderen waarin met zekerheid veel onschuldige mensen zouden sterven.

Op 2 oktober riep ik in allerijl een crisisconferentie bijeen voor leden van de Raad voor de Wereldgodsdiensten in de Egyptische hoofdstad Cairo. Hier gaf ik een dringende vredesboodschap aan de belangrijkste geestelijke autoriteiten van het Midden-Oosten en de moslimwereld. Velen vroegen zich af waarom iemand zonder duidelijke banden met het Midden-Oosten zoals ik, zo'n bijeenkomst had belegd. Maar voor mij was het antwoord eenvoudig. Ik geloof simpelweg dat elke religie de opdracht heeft om een bijdrage aan wereldvrede te leveren. Een conflict tussen het christendom en de islam zou veel ernstiger zijn dan een conflict tussen democratie en communisme. Niets is immers verschrikkelijker dan een godsdienstoorlog.

Ik zond een boodschap naar president George H. W. Bush, die toen al pogingen deed om de omvang van het conflict te beperken met het doel een oorlog in de Arabische wereld te voorkomen. Hij wilde Saddam Hoessein er langs een diplomatieke weg toe dwingen om zich terug te trekken. President Bush ging er misschien vanuit dat hij alleen tegen Irak een oorlog zou beginnen, maar moslims denken daar anders over. Voor hen staat religie boven de staat. Ik was erg bezorgd dat de Arabische wereld zich achter het verzet tegen de VS en de christelijke wereld zou scharen, als Irak zou worden aangevallen.

Aan onze crisisconferentie namen topleiders uit de moslimwereld en groot-moefti's uit negen landen deel, onder wie de groot-moefti's van Syrië en Jemen. Centraal in deze bijeenkomst stond mijn dringende oproep aan de Arabische- en moslimwereld, om Saddam Hoessein's bewering dat het om een heilige oorlog ging niet te steunen. Of de Verenigde Staten dan wel Irak deze oorlog zou winnen, welk doel zou er mee gediend zijn? Wat voor zin zou het hebben als door de bommenregens huizen, scholen en kostbare onschuldige levens vernietigd zouden worden?

De conferentie in Cairo was slechts een van onze vele inspanningen voor vrede. Telkens wanneer in het Midden-Oosten een crisis uitbrak, werkten onze leden met grote onverschrokkenheid, en riskeerden hun leven in gevaarlijke omstandigheden. Tijdens de langdurige periode van geweld tussen Israël en Palestina pakten onze leden vaak in allerijl hun koffers, om samen met belangrijke organisaties aan vrede te werken.

Ik heb er altijd grote moeite mee om onze leden naar plaatsen te sturen waar ze hun leven riskeren. Voor wie zich serieus voor vrede inzet is dit echter onvermijdelijk. Of ik nu in Brazilië de grond bewerk onder de brandende zon, of een toespraak geef in Afrika, ik draag onze leden, die bereid zijn om in het gevaarlijke gebied van het Midden-Oosten te werken, altijd in mijn hart mee. Ik bid dat er snel vrede op aarde mag komen, zodat ik onze kerkleden niet langer hoeft te vragen om naar gebieden te gaan waar hun levens gevaar lopen.

Op 11 september 2001 beleefde de wereld een afschuwelijke tragedie, toen de twee torens van het World Trade Center in New York door terroristen werden vernield. Er waren mensen die zeiden dat dit de onvermijdelijke 'botsing van beschavingen' tussen islam en christendom was, maar ik kijk daar anders tegenaan. In hun meest zuivere vorm zijn islam en christendom geen godsdiensten van strijd en confrontatie. Voor beide staat vrede centraal. Volgens mij getuigt het van een te nauwe visie om te zeggen dat de Islam altijd radicaal is, of dat de Islam en het christendom fundamenteel van elkaar verschillen. De essentie van alle godsdiensten is dezelfde.

Onmiddellijk na de ineenstorting van de torens bracht ik religieuze leiders uit New York en de rest van het land samen, om de slachtoffers en eerstehulpverleners op Ground Zero bij te staan en voor hen te bidden. Vervolgens organiseerde ik in New York City een grote interreligieuze conferentie voor vrede. Wij waren na deze tragedie de eersten die in New York een internationale bijeenkomst hielden.

Deze indrukwekkende bijdragen aan vrede in tijden van oorlog ontstonden niet zo maar. Decennia lang heb ik onophoudelijk geïnvesteerd in interreligieuze samenwerking en harmonie. Deze investering vormt de basis voor het vertrouwen dat we krijgen van belangrijke religieuze leiders die tijdens de intifada naar Israël gingen, of na de aanvallen van 9/11 naar New York kwamen.

In 1984 bracht ik veertig godsdienstwetenschappers bijeen, en gaf hen de opdracht een vergelijkende studie te maken van de leerstellingen in de verschillende heilige geschriften van christendom, islam, boeddhisme, en andere invloedrijke godsdiensten. Het resultaat van hun gezamenlijke inspanning was het boek *World Scripture, a Comparative Anthology of Sacred Texts*, dat in 1991 werd gepubliceerd. De gewijde teksten van de verschillende religies bleken in meer dan zeventig procent van de gevallen een gelijkaardige, of zelfs identieke inhoud te hebben. In de resterende dertig procent worden leerstellingen beschreven die uniek zijn voor de betreffende godsdienst. Dat betekent dat de meeste geloofspunten die de grote wereldreligies onderwijzen in de kern op hetzelfde neerkomen. Dit geldt ook voor religieuze gebruiken. Aan de buitenkant dragen sommige gelovigen een tulband; anderen hebben gebedskralen om de hals of dragen een kruis. Maar allemaal zijn ze op zoek naar dezelfde fundamentele waarheden van het universum, en proberen ze de wil van de ene God te begrijpen.

Voor veel mensen betekent het ontdekken van een gemeenschappelijke hobby het begin van een jarenlange vriendschap. Wanneer twee wildvreemden ontdekken dat ze op dezelfde plaats geboren zijn, schept dit direct een band en lijkt het alsof men elkaar al jaren kent. Daarom is het zo tragisch dat religies, die voor meer dan zeventig procent hetzelfde onderwijzen, zoveel moeite hebben om elkaar te begrijpen en met elkaar te communiceren. Ze zouden kunnen praten over de dingen die ze gemeenschappelijk hebben, en elkaar bij de hand kunnen nemen. Maar in plaats daarvan worden de onderlinge verschillen uitvergroot en bekritiseren ze elkaar.

Alle religies op de wereld spreken over vrede en liefde. Toch is het juist over vrede en liefde dat ze met elkaar ruziën. Israël en Palestina praten over vrede en rechtvaardigheid, maar beiden gebruiken geweld, tot aan het punt dat zelfs kinderen het slachtoffer worden van het bloedvergieten. Het judaïsme, de religie van Israël, is een godsdienst van vrede, en hetzelfde geldt voor de Islam.

Onze ervaring bij het samenstellen van *World Scripture* sterkt ons in de overtuiging dat het niet de wereldreligies zijn die dwalen, maar de manier waarop het geloof wordt onderwezen. Slecht onderricht van een geloofsleer werkt vooroordelen in de hand, en vooroordelen leiden weer tot conflicten. Moslims werden na 9/11 gebrandmerkt als terroristen. De overgrote meerderheid van deze eenvoudige, gelovige gezinnen bestaat echter uit vredelievende mensen zoals wij.

Wijlen Yasser Arafat was lange tijd de leider van de Palestijnen. Hij koesterde net als alle politieke leiders de hoop op vrede, maar was ook verwickeld in conflicten in de regio. Als voorzitter van de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie (PLO) belichaamde Arafat de vastberadenheid om van de Gazastrook en de westelijke Jordaanoever een onafhankelijke Palestijnse staat te maken. Velen beweren dat hij, nadat hij in 1996 tot president van de Palestijnse Nationale Autoriteit werd gekozen, zich van zijn vroegere medestrijders heeft los gemaakt, en vanaf toen de activiteiten van extremistische organisaties begon te ontmoedigen.

Bij het zoeken naar vrede in het Midden-Oosten heb ik op twaalf verschillende momenten met Arafat gecommuniceerd. Natuurlijk was mijn boodschap voor hem altijd ondubbelzinnig. De weg van God is altijd die van harmonie, op zoek naar vrede.

De weg naar Arafat's kantoor was ook letterlijk een moeilijke weg om te gaan. Iedereen die in de buurt van zijn kantoor kwam, moest langs zwaar bewapende wachtposten en werd minstens driemaal gefouilleerd. Maar wanneer onze leden aankwamen, heette Arafat met zijn keffiyeh (traditionele hoofdbedekking) op, hen steeds van harte welkom.

Dergelijke relaties worden niet in enkele dagen tot stand gebracht. Ze zijn het resultaat van vele jaren van hard werken en oprechte toewijding aan de vrede in het Midden-Oosten. Dankzij onze serieuze inspanningen en onafgebroken bereidheid om ons leven te wagen in de door terreur geregeerde conflictgebieden, werd het pad geëffend waarlangs we betrekkingen met politieke en religieuze leiders op dit niveau konden opbouwen. Ook vergde het een grote financiële inspanning. Uiteindelijk konden we het vertrouwen winnen van zowel Arafat als de hoogste leiders van Israël. Zij stonden toe dat wij een bemiddelende rol vervulden tijdens de periodes van geweldsuitbarstingen in het Midden-Oosten.

In 1965 bezocht ik Jeruzalem voor het eerst. Het was vóór het uitbreken van de zesdaagse oorlog, en Jeruzalem stond nog onder het bestuur van Jordanië. In die tijd bezocht ik de Hof van Olijven, waar lang geleden Jezus in bloed en tranen bad, voordat hij naar het paleis van Pontius Pilatus werd gebracht. Ik legde mijn hand op een tweeduizend jaar oude olijfboom, die mogelijk ooit getuige was van Jezus' gebed. Ik sloeg drie spijkers in de boom: een voor het Jodendom, een voor het christendom en een voor de islam. Ik bad voor de dag waarop deze drie families van gelovigen één zullen worden. Er kan alleen vrede komen wanneer Jodendom, christendom en islam één worden. Die drie spijkers zitten er nog steeds.

Judaïsme, christendom en islam staan in deze tijd sterk verdeeld tegenover elkaar, maar zij hebben een gemeenschappelijke oorsprong. De kwestie die hen verdeeld houdt is het verschil in opvatting over Jezus. Om iets aan dit probleem te doen, vroeg ik op 19 mei 2003 aan vertegenwoordigers van het christendom om, in de betrekkingen met de religies die Abraham ook als stamvader hebben, de betekenis van het kruis minder te benadrukken. Daarom hielden we een plechtigheid waarin het kruis werd neergehaald. We brachten een kruis mee uit de Verenigde Staten, een land met een overwegend christelijke cultuur, en begroeven het in de bloedakker in Israel. Dit is de akker die Judas Iscariot kocht met de dertig zilverstukken die hij kreeg voor het verraad van Jezus, waardoor Jezus uiteindelijk gekruisigd werd.

Op 23 december van hetzelfde jaar kwamen ongeveer 3000 Ambassadeurs voor Vrede, van alle godsdiensten en uit alle delen van de wereld, bijeen in het Park van de Onafhankelijkheid in Jeruzalem, samen met zeventienduizend Israëliërs en Palestijnen. Daar werd symbolisch de doornenkroon van Jezus' hoofd genomen en vervangen door een 'vredeskroon'. Daarna maakten ze een vredesmars door de stad Jeruzalem. De plaatselijke autoriteiten hadden toestemming verleend en zorgden voor onze bescherming. Zowel Palestijnse als Israëlische gezinnen steunden onze vredesmars, door thuis brandende kaarsen voor het raam te zetten.

Door deze mars, die via satellietverbindingen live over de hele wereld werd uitgezonden, verkondigde ik dat de autoriteit van Jezus als Vredeskoning was hersteld. Na eeuwen van onbegrip en verdeeldheid werd er op deze manier voor het christendom, het Jodendom en de islam een gelegenheid gecreëerd om zich met elkaar te verzoenen.

De Al-Aqsa moskee, na de moskeeën van Mekka en Medina de meest heilige moskee van de islam, bevindt zich in Jeruzalem. Van deze plaats wordt gezegd dat de Profeet Mohammed er ten hemel is opgestegen.

Wij waren de enige religieuze groep, samengesteld uit verschillende geloofsrichtingen, die toestemming kreeg om alle gedeeltes van dit heiligdom te bezoeken. De leiders van de moskee brachten de christelijke en joodse leiders die aan de vredesmars hadden deelgenomen naar de heilige ruimtes van de moskee. We waren erin geslaagd om een deur te openen die lange tijd stevig vergrendeld was geweest. We hadden een weg geëffend voor veel moslimleiders, om op een nieuw niveau met hun joodse en christelijke broeders en zusters te communiceren.

Mensen houden van vrede, maar beleven ook plezier aan strijd. Mensen laten de meest vredelievende dieren met elkaar vechten. Zij zetten hanen tegen elkaar op, die elkaar met hun scherpe snavels zo venijnig pikken dat hun zachte vlees er al gauw in lappen bij hangt. Vervolgens draaien diezelfde mensen zich om, en vertellen hun kinderen dat ze geen ruzie mogen maken met hun vriendjes en lief met elkaar moeten gaan spelen.

De fundamentele oorzaak van het uitbreken van oorlogen is niet ras of religie. Het hangt samen met iets dat diep in de mens zit. Mensen schrijven de oorzaak van gewapende conflicten graag toe aan zaken als wetenschap of economie, maar het eigenlijke probleem ligt in de mens zelf.

Het is de taak van religie om mensen te helpen hun goede natuur te ontwikkelen en hun kwade natuur, die van conflicten en strijd houdt, te elimineren.

Wanneer we naar de grote wereldgodsdiensten kijken, dan zien we dat alle religies een wereld van vrede als het hoogste ideaal hebben. Ze willen allemaal het koninkrijk Gods, Utopia of het paradijs. Godsdiensten geven verschillende namen aan dit ideaal, maar zijn zonder uitzondering op zoek naar zo'n wereld. Er zijn wereldwijd talrijke godsdiensten, en bijna allemaal zijn ze weer verdeeld in talloze richtingen en denominaties. Maar waar men in essentie op hoopt, is voor alle geloven hetzelfde. Men verlangt naar het hemels koninkrijk en naar een wereld van vrede. Ons hart is verscheurd door de vijandigheid en het geweld die ons van binnen teisteren. Maar het koninkrijk van liefde zal het helen.

6-2

De rivier weigert het water waarmee ze gevoed wordt nooit

Het egoïsme heeft onze wereld in zijn greep. Ironisch genoeg wordt hierdoor niet alleen het individu vernietigd, maar ook de mensen rondom het individu en de natie als geheel. Het grootste obstakel op weg naar een wereld van vrede is de hebzucht in de harten van mensen. Deze begint bij het individu en breidt zich van daaruit verder uit naar de gemeenschap en de natie. Harten die zijn aangetast door egoïsme en inhaligheid veroorzaken verdeeldheid en strijd op alle niveaus. In de loop van de geschiedenis hebben talloze mensen hun bloed vergoten, of zelfs hun leven verloren, in conflicten veroorzaakt door hebzucht.

Voor het elimineren van dit soort conflicten is een grote revolutie nodig, die de valse waarden en

denkbeelden kan veranderen die in de huidige wereld zo wijdverspreid zijn. De complexe problemen waar onze samenleving mee vecht kunnen snel opgelost worden als er een revolutie plaatsvindt in het menselijk denken. Zodra elk individu en elk land begint om eerst voor de ander te zorgen en met die ander samen te werken, zullen de problemen van de moderne maatschappij worden opgelost.

Mijn leven lang heb ik me ingezet om vrede dichterbij te brengen. Zodra ergens er over vrede wordt gesproken wordt ik emotioneel. Dan krijg ik tranen in mijn ogen, mijn stem stukt, en ik kan bijna niet meer slikken. Ik raak diep ontroerd wanneer ik me de dag voorstel waarop de wereld één wordt en van vrede kan gaan genieten. Dit is de essentie van vrede: zij smeedt een band tussen mensen die verschillend denken, van een ander ras zijn en verschillende talen spreken. Ons hart verlangt naar die wereld en blijft de hoop koesteren dat dit alles op een dag werkelijkheid wordt.

Vrede ontstaat echter door concrete actie, niet door vage dromen. Maar het opbouwen van een beweging voor vrede is voor ons niet altijd gemakkelijk geweest. We hebben grote problemen getrotseerd en er aanzienlijke geldbedragen voor geïnvesteerd. Dit heb ik niet voor mijn eigen glorie gedaan, of om er financieel beter van te worden. Alles wat ik gedaan heb is me volledig inzetten voor een wereld waarin ware vrede wortel kan schieten. Zolang ik alles van mezelf investeerde in dit werk was ik nooit eenzaam. Dat komt omdat uiteindelijk alle mensen vrede willen. Maar het blijft vreemd: hoewel iedereen naar vrede verlangt, is zij nog nooit verwezenlijkt.

Het is eenvoudig om over vrede te praten, maar niet om vrede te realiseren. Dit komt doordat mensen zich verzetten tegen de meest elementaire waarheid die we zouden moeten omarmen, om een wereld van vrede te creëren. Men ontkent simpelweg dat de waarheid die we nodig hebben al lang bestaat. Voordat we praten over vrede tussen individuen of landen, moeten we het hebben over vrede tussen onszelf en God.

Menige godsdienst beschouwt zichzelf tegenwoordig als de beste, verzet zich tegen andere religies, en kijkt op die anderen neer. Maar het is niet juist om muren en hekwerken tegen andere godsdiensten en geloofsrichtingen op te trekken.

Religie lijkt op een brede rivier, die in de richting stroomt van een ideale, vreedzame wereld. De rivier legt een grote afstand af, alvorens uit te monden in de brede uitgestrektheid die we 'vrede' noemen. Onderweg monden vele zijstroompjes uit in de hoofdstroom en gaan erin op. Die zijstromen houden op zijstromen te zijn, op het moment dat zij de rivier instromen. Vanaf daar worden ook zij deel van de rivier, en op deze manier worden ze één.

De rivier weigert geen van de zijstromen, maar neemt ze alle in zich op.

Ze omarmt alle beekjes en zijriviertjes, en vormt uiteindelijk één grote rivier die naar zee vloeit. De mensen in deze wereld begrijpen deze eenvoudige waarheid niet. De stromen die hun weg zoeken naar de grote rivier, zijn de talrijke hedendaagse religies en geloven. Elke zijrivier vindt zijn oorsprong in een andere bron, maar toch lopen ze allen naar dezelfde bestemming. Zij zoeken allemaal de ideale wereld waarin vrede in overvloed aanwezig is.

Er zal nooit vrede op deze aarde komen zolang we niet eerst de muren tussen de godsdiensten afbreken. Duizenden jaren lang hebben religies zich ontwikkeld vanuit bepaalde etnische groepen, en daardoor zijn ze nu omringd door hoge culturele muren. Het afbreken van deze muren is buitengewoon moeilijk. Gedurende al die tijd hebben religies zich door deze hoge scheidsmuren omgeven en

beweerden tevens de enige ware godsdienst te zijn. In sommige gevallen hebben religies hun invloed uitgebreid en raakten zo in conflict met andere godsdiensten, waarbij ze Gods naam gebruikten voor activiteiten die niets met Zijn wil van doen hadden.

Gods wil is vrede. Een wereld die verdeeld is als gevolg van verschillen in nationaliteit, ras en godsdienst, waarin mensen elkaar aanvallen en bloedig bestrijden, is niet wat God wil. Wanneer we oorlogen voeren en bloed vergieten in Zijn naam, doen we God alleen maar pijn. Een verscheurde wereld is het resultaat wanneer mensen enkel aan hun eigen rijkdom en glorie denken. Dit alles heeft niets met Gods wil te maken. God heeft mij dat duidelijk gezegd. Ik ben alleen maar Zijn boodschappenjongen, die Zijn woorden ontvangt en uitvoert op deze aarde.

De weg naar een wereld van vrede, waarin godsdiensten en rassen verenigd worden, is uitputtend geweest. Vaak hebben mensen me verworpen, of ik schoot zelf tekort. Nooit echter kon ik me uit deze missie terugtrekken. Wanneer onze leden, en mensen met wie ik samenwerkte, wanhopig werden en zuchtten onder de zware last van onze opdracht, dan bened ik hen zelfs.

"Als jullie zouden besluiten dat deze weg te zwaar voor je is, dan kunnen jullie stoppen en omkeren", zei ik tegen hen. "Of als jullie je uiterste best doen om succes te hebben maar het resultaat blijft uit, dan hebben jullie de keuze om te sterven in het harnas. Maar kijk naar mij: ik heb die mogelijkheid niet!"

De wereld telt nu ongeveer tweehonderd landen. Willen al die landen uitzicht hebben op vrede, dan is de kracht van religie absoluut noodzakelijk. De kracht van de godsdienst ligt in de overvloedige liefde die zij voortbrengt. Ik ben een religieus mens, wiens rol het is om liefde door te geven. Daarom is het voor mij vanzelfsprekend dat ik me inzet voor wereldvrede. Tussen christendom en islam bestaat geen onderscheid als het gaat om hun toewijding aan wereldvrede.

In Amerika geef ik leiding aan een beweging voor vrede, die duizenden geestelijken van verschillende richtingen bijeen heeft gebracht. Daar bespreken we strategieën om mensen van alle geloofsrichtingen, zoals christenen, moslims, joden, hindoes en boeddhisten, tot elkaar te brengen. We stellen alles in het werk om de versteende harten van mensen te transformeren.

Mijn doelstelling op dit moment is dezelfde als die zij altijd geweest is. Dat doel is om tot een wereld te komen met God als middelpunt, een wereld als één land zonder grenzen, waarvan de hele mensheid deel uitmaakt. Alle mensen zullen er deel zijn van de cultuur van liefde, de cultuur van het hart. In die wereld krijgen verdeeldheid en strijd geen kans meer. Dit zal het begin zijn van een werkelijk vredevolle wereld.

Er bestaan een aantal populaire, op het materialisme gebaseerde theorieën die niet op waarheid getoetst zijn. Een hiervan is de evolutietheorie van Charles Darwin, een andere theorie is afkomstig van Karl Marx. De gedachte dat geest ontstaat uit materie is fundamenteel onjuist. Mensen zijn geschapen door God, en verenigen in zichzelf zowel geestelijke als materiële aspecten. Kort samengevat, de basistheorie en de filosofie die aan het communisme ten grondslag liggen zijn onjuist.

Toen ik in Japan studeerde, werkte ik samen met communisten voor de onafhankelijkheid van Korea. Zij waren mijn goede vrienden, die bereid waren om desnoods hun leven te geven voor de bevrijding van ons vaderland. Maar in onze manier van denken verschilden we fundamenteel. Daarom scheidden onze wegen zich nadat Korea was bevrijd.

Ik ben het totaal oneens met het historisch materialisme van het communisme. Ik heb een wereldwijde beweging voor de overwinning op het communisme opgezet. Ook heb ik opeenvolgende Amerikaanse presidenten geadviseerd om de vrije wereld te beschermen, door het hoofd te bieden aan de communistische strategie om de wereld rood te kleuren. Communistische regimes, niet gelukkig met mijn activiteiten, hebben geprobeerd mij met gewelddadige acties uit te schakelen. Ik koester echter geen haat jegens hen en ik beschouw hen niet als mijn vijanden. Ik ben tegen de filosofie en de ideologie van het communisme, maar heb mensen uit communistische landen nooit gehaat. God wil alle mensen met Zichzelf verenigen, dus ook de communisten.

Zo beschouwd waren mijn bezoeken aan Moskou in april 1990, voor een ontmoeting met president Michael Gorbatsjov, en in het jaar daarop aan Pyongyang, voor een ontmoeting met president Kim Il Sung, geen plezierreisjes. Integendeel: ik ging erheen met gevaar voor eigen leven.

Het was mijn lotsbestemming om deze reizen te maken en deze mannen op de hoogte te brengen van de wil van de Hemel. In die tijd zei ik half schertsend dat 'Moskou' klinkt als het Engelse 'must go', en dat ik er daarom naartoe moest.

Aangaande het communisme had ik al heel lang een duidelijke overtuiging. Ik kon voorzien dat de eerste tekenen van verval van het communisme zich ongeveer zestig jaar na de Bolsjewistische revolutie zouden aandienen, en dat het Sovjetsysteem in 1987 - zeventig jaar na de revolutie - zou instorten. Daarom was ik verheugd toen in 1984 een vermaard politiek wetenschapper aan de universiteit van Chicago, dr. Morton Kaplan, het voorstel deed om een internationale conferentie te organiseren met het thema 'De Val van het Sovjetrijk'. Ik vroeg hem om me in de gevangenis in Danbury te komen opzoeken om de details van zijn idee te bespreken. Om te beginnen zei ik hem dat ik wilde dat hij 'het einde van het Sovjet-communisme' nog vóór 15 augustus van dat jaar zou aankondigen.

Dr. Kaplan's reactie was dat hij het erg riskant vond om zomaar het einde van het communisme aan te kondigen, en gaf me te kennen dat hij dit niet van plan was. In 1985, toen de conferentie plaatsvond, was de Sovjet-Unie nog altijd bezig haar invloed in de wereld uit te breiden, en uiterlijke tekenen van een neergang waren er niet. Maar een vlam brandt het felst vlak voordat hij uitdooft.

De terughoudendheid van dr. Kaplan was begrijpelijk. Als hij een verklaring zou doen met daarin de voorspelling van zo'n specifieke gebeurtenis en deze zou niet uitkomen, dan zou zijn reputatie als wetenschapper in één keer verwoest zijn.

"Reverend Moon", zei hij, "ik geloof u wanneer u zegt dat de Sovjet-Unie in elkaar zal storten, maar ik geloof niet dat het nu al zo ver is. Is het niet beter om, in plaats van 'het einde van het Sovjet-communisme' aan te kondigen, te spreken over 'het verval van het Sovjet-communisme'?"

Ik was furieus over zijn voorstel om de titel van de conferentie af te zwakken tot iets anders dan 'Het einde van het Sovjet-communisme'. Het was een compromis dat ik niet kon accepteren. Mijn sterke gevoel was dat als iemand ergens van overtuigd is, hij de moed moet hebben om zich met alle kracht in de strijd te werpen, zelfs als hij bang is.

"Dr. Kaplan", zei ik, "wat bedoelt u? Als ik u vraag om het einde van het communisme aan te kondigen, dan heb ik daar een reden voor. Op het moment dat u het einde van het communisme aankondigt, zal die verklaring alleen al veel energie van het communisme wegnemen, en bijdragen aan de vreedzame ineenstorting van het systeem. Waarom aarzelt u?"

Uiteindelijk kondigde dr. Kaplan daadwerkelijk het 'einde van het Sovjet-communisme' aan, op een conferentie van de Professors World Peace Academy (PWPA) in Genève. Het thema was: 'De val van het Sovjetrijk: Vooruitzichten op een Overgang naar een Wereld na de Sovjet Unie'. Tot aan dat moment had niemand het aangedurfd om dit idee serieus in overweging te nemen.

Omdat Zwitserland een neutraal land is, was Genève een belangrijk gebied voor activiteiten van het sovjetcomité voor staatsveiligheid (KGB), en veel KGB agenten werkten vanuit dit land om over de hele wereld spionage- en terreuractiviteiten uit te voeren. Het Intercontinental Hotel waar de PWPA-conferentie werd gehouden, lag pal tegenover de ambassade van de Sovjet-Unie. Ik kan me dus goed voorstellen hoe nerveus dr. Kaplan geweest moet zijn. Enkele jaren later echter kreeg hij grote bekendheid als de wetenschapper die als eerste het einde van het Sovjet-communisme had voorspeld.

In april 1990 riep ik de Wereld Media Conferentie bijeen in Moskou. De Sovjetregering verraste me al bij aankomst op de luchthaven met een ontvangst, die normaal alleen voor staatshoofden is weggelegd. We werden met politie-escorte naar het centrum van Moskou begeleid. De auto waarin ik zat reed over de geel gemarkeerde rijstrook, die normaal gesproken gereserveerd is voor presidenten en staatsgasten. Dit alles vond nog voor de ineenstorting van de Sovjet-Unie plaats. Hoewel ik als anticommunist te boek stond, ontving ik deze uitzonderlijke behandeling van de Sovjetregering.

Tijdens de conferentie gaf ik een toespraak waarin ik lovende woorden sprak over de stap richting perestrojka. Ik zei dat deze revolutie zonder bloedvergieten moest plaatsvinden, en dat het een revolutie van de geest en van de ziel moest zijn. De aanleiding van mijn bezoek was het bijwonen van de Wereld Media Conferentie, maar mijn geest was sterk gefocust op een persoonlijke ontmoeting met president Gorbatsjov.

In die tijd was president Gorbatsjov populair in de Sovjet-Unie, dankzij het succes van zijn politiek van perestrojka. In de loop der jaren heb ik diverse Amerikaanse presidenten ontmoet, maar een afspraak met president Gorbatsjov was veel moeilijker te realiseren. Aanvankelijk leek het erop dat zelfs één enkele ontmoeting niet mogelijk was. Ik had een boodschap voor hem, en voelde de noodzaak om deze persoonlijk over te brengen. De president werkte hard aan de hervorming van de Sovjet Unie, en door zijn toedoen waaide er een frisse wind van vrijheid door het land. Maar met het verstrijken van de tijd werden achter zijn rug de scherpe zwaarden van de contrahervorming steeds meer op hem gericht. Zou deze situatie ongehinderd voortduren, dan kon hij aan groot gevaar worden blootgesteld.

Ik legde uit: “Indien hij niet bereid is mij te ontmoeten, dan laat hij de kans liggen om meegevoerd te worden met de golf van hemelse zegen. Als hij die kans mist, zal hij het niet lang meer maken”.

Misschien kwam mijn bezorgdheid president Gorbatsjov ter ore. In ieder geval nodigde hij me de volgende dag uit op het Kremlin. In een limousine, beschikbaar gesteld door de Sovjetregering, reed ik naar het Kremlin. Na het betreden van het bureau van de president, namen mijn vrouw en ik plaats naast een aantal ministers van de Sovjet Unie. Met een brede glimlach gaf President Gorbatsjov op energieke wijze uitleg over de successen van zijn perestrojkabeleid. Vervolgens leidde hij me naar een zijzaaltje, waar we een gesprek onder vier ogen hadden. Ik maakte van de gelegenheid gebruik om hem de volgende boodschap over te brengen:

"Meneer de president, u hebt al veel bereikt met uw beleid van perestrojka. Toch zal dit alleen niet voldoende zijn voor hervormingen.

U moet onmiddellijk godsdienstvrijheid in de Sovjet-Unie toestaan. Indien u alleen de materiële wereld wilt transformeren, zonder God daarbij te betrekken, is perestrojka gedoemd te mislukken. Met het communisme zal het spoedig afgelopen zijn. De enige manier om dit land te redden is het toestaan van godsdienstvrijheid. Nu is de tijd gekomen om met dezelfde moed te handelen, als die u tijdens de hervorming van de Sovjet Unie heeft getoond. Dit is uw kans om een president te worden die meewerkt aan de totstandkoming van vrede in de hele wereld”.

Het gezicht van president Gorbatsjov verstarde toen ik de term ‘godsdienstvrijheid’ in de mond nam. Dit had hij zeker niet verwacht. Maar zoals men van de man die enkele maanden eerder de hereniging van Duitsland had toegestaan kon verwachten, ontspanden de strenge lijnen om zijn mond na korte tijd weer. Op ingetogen wijze accepteerde hij mijn woorden. Ik vervolgde mijn verhaal, en zei dat voor Zuid-Korea en de Sovjet-Unie de tijd was aangebroken om diplomatieke betrekkingen aan te knopen. Ik vroeg hem om of hij in deze samenhang de Zuid Koreaanse president Roh Tae Woo voor een bezoek zou willen uitnodigen. Ik gaf hem een hele lijst met redenen waarom diplomatieke betrekkingen voor beide landen voordelig zouden zijn.

Nadat ik uitgesproken was deed president Gorbatsjov me een belofte, met een vastbeslotenheid in zijn stem die ik nog niet eerder van hem had gehoord.

“Ik heb er alle vertrouwen in dat de relaties tussen Zuid-Korea en de Sovjet-Unie zich soepel zullen ontwikkelen”, zei hij. “Ook ik geloof dat politieke stabiliteit en vermindering van de spanning op het Koreaanse schiereiland noodzakelijk zijn. Het aanknopen van diplomatieke betrekkingen met Zuid-Korea is louter een kwestie van tijd, want er zijn geen hindernissen. Ik zal een ontmoeting hebben met president Roh Tae Woo, zoals u voorstelt”.

Toen ik die dag op het punt stond afscheid te nemen van president Gorbatsjov, nam ik mijn horloge af en deed het om zijn pols. Hij scheen lichtelijk in verwarring, omdat ik hem behandelde als een oude vriend.

Daarom zei ik hem in volle ernst: “Ik vraag u om, telkens wanneer uw hervormingen op moeilijkheden stuiten, naar dit horloge te kijken, en u te herinneren wat u mij vandaag heeft beloofd. Als u dat doet zal de Hemel zeker een weg voor u openen”.

Zoals hij beloofd had, had president Gorbatsjov nog in juni van dat jaar een ontmoeting met president

Roo, tijdens een bilaterale topontmoeting in San Francisco. Vervolgens tekenden Zuid-Korea en de Sovjet-Unie op 30 september 1990 een historische overeenkomst, waarmee beide landen voor het eerst in 86 jaar weer diplomatieke betrekkingen aanknoopten.

Natuurlijk is politiek het werk van politici, en diplomatie het werk van diplomaten. Soms echter kan, wanneer een deur lange tijd gesloten is geweest, een religieuze persoonlijkheid voor wie geen eigenbelang meespeelt, meer bereiken.

Vier jaar later bezochten president en mevrouw Gorbatsjov de Zuid Koreaanse hoofdstad Seoel, en heetten mijn vrouw en ik hen welkom in ons huis in de wijk Hannam-dong. Hij was toen reeds middels een staatsgreep uit zijn ambt gezet. Na deze staatsgreep, in augustus 1991 gepleegd door anti-hervormingsgezinden die tegen perestrojka waren, had hij zijn positie als secretaris-generaal van de communistische partij opgegeven, en de partij ontbonden. Hoewel hij zelf communist was, had hij de communistische partij opgeheven.

De oud-president en de voormalige first lady gebruikten eetstokjes om bulgogi (fijn gekruid, geroosterd rundvlees) en jabchae (een gerecht van noedels en groenten) te eten, dat we met zorg hadden klaargemaakt. Nadat hij sujeonggwa (een zachte en verfrissende koude drank van dadelpruimen) als dessert geserveerd kreeg, herhaalde hij meermaals dat Korea uitstekende traditionele gerechten heeft. Hij en zijn echtgenote zagen er ontspannen uit, heel anders dan in de stressvolle dagen toen hij zijn ambt nog bekleedde. Mevrouw Gorbatsjov, vroeger een compromisloze marxist-leninist die aan de staatsuniversiteit van Moskou doceerde, droeg een halsketting met een kruisbeeldje.

“Meneer de president, u heeft iets groots tot stand gebracht!”, zei ik tegen hem. “U gaf uw positie als secretaris-generaal van de communistische partij van de Sovjet-Unie op, maar in plaats daarvan ben u een echte vredespresident geworden. Door uw wijsheid en moed opent zich nu de mogelijkheid voor wereldvrede. Wat u voor de wereld gedaan heeft is het meest belangrijke, het schitterendste, en het meest onvergankelijke wat een leider kan doen. U bent een held van de vrede die Gods werk heeft uitgevoerd. De naam die in Rusland’s geschiedenis blijvend herinnerd zal worden is niet die van Marx, Lenin of Stalin. Het is de naam van Michael Gorbatsjov!”

Ik loofde oud-president Gorbatsjov zo uitvoerig omdat hij de Sovjet-Unie, moederland van het internationale communisme, zonder bloedvergieten had ontbonden.

Als antwoord zei hij: “Reverend Moon, uw woorden zijn een grote troost voor mij. Ze geven me veel energie. Ik zal me de rest van mijn leven toewijden aan projecten, die gericht zijn op wereldvrede.” Vervolgens nam hij mijn hand stevig in de zijne.

Toen ik na mijn ontmoeting met president Gorbatsjov het Kremlin verliet, gaf ik mijn assistent dr. Bo Hi Pak, die me vergezelde, een speciale instructie. “Nog vóór eind 1991 moet ik president Kim Il Sung ontmoeten”, zei ik. “Het is de hoogste tijd. De Sovjet-Unie houdt over een jaar of twee op te bestaan. Ons land is nu het probleem. Op een of andere manier moet ik president Kim persoonlijk ontmoeten, om het uitbreken van een oorlog op het Koreaanse schiereiland te voorkomen”.

Ik wist dat het ineensstorten van de Sovjet-Unie als gevolg zou hebben, dat de meeste communistische regimes in de wereld ook zouden omvallen. Noord-Korea zou zich dan in een hoek gedrongen voelen, en het viel niet te voorspellen tot welke provocaties van haar kant dit wellicht zou leiden. Noord-Korea's obsessie met atoomwapens maakte de situatie nog zorgwekkender. Om een oorlog met Noord-Korea te voorkomen, moesten we een kanaal vinden om met haar leiders in gesprek te komen.

Vooralsnog was zo'n kanaal echter niet voorhanden. Op een of andere wijze moest ik er in slagen om een ontmoeting te hebben met president Kim. Ik wilde van hem de verzekering dat hij Zuid-Korea niet als eerste zou aanvallen.

Het Koreaanse schiereiland is een microkosmos van de wereld. Mocht hier bloed vloeien, dan zou dit op de hele wereld gaan gebeuren. Indien op het Koreaanse schiereiland verzoening bereikt wordt, dan openen zich wegen om overal ter wereld verzoening te bereiken. De vereniging van ons schiereiland zal de vereniging van de wereld teweeg brengen. Vanaf eind jaren tachtig heeft Noord-Korea echter hard gewerkt om in het bezit van kernwapens te komen. De westerse landen gaven aan dat zij, indien nodig, Noord-Korea als eerste zouden aanvallen. Mocht de spanning blijven oplopen, dan viel onmogelijk te voorspellen tot welke wanhoopsdaad Noord-Korea in staat zou blijken. Ik wist dat ik op een of andere manier een communicatiekanaal met Noord-Korea moest openen.

Het was geen gemakkelijke opgave. Bo Hi Pak communiceerde met de Noord-Koreaanse vicepremier Kim Dal Hyun, maar de respons van het noorden was volkomen afwijzend. "Het Noord-Koreaanse volk kent president Moon alleen als de leider van de internationale beweging voor de overwinning op het communisme", zei de vicepremier. "Waarom zouden wij de leider van een conservatieve, anticomunistische groepering moeten verwelkomen? Een bezoek aan Noord-Korea van voorzitter Moon kan absoluut niet worden toegestaan".

Bo Hi Pak gaf niet op. "President Nixon van Amerika was een fervent anticomunist", bracht hij de Noord-Koreaanse functionaris in herinnering. "Toch bezocht hij China, had daar een ontmoeting met voorzitter Mao Zedong en opende diplomatieke betrekkingen tussen de Verenigde Staten en China. Het was China dat hiervan profiteerde. Tot aan dat moment werd China afgeschilderd als een agressief land, maar het ontwikkelt zich nu op het wereldtoneel als een toonaangevende natie. Noord-Korea zou, om internationaal aan geloofwaardigheid te winnen, vriendschapsbanden moeten smeden met een wereldwijd bekende anticomunist als voorzitter Moon".

Uiteindelijk nodigde Kim Il Sung mijn vrouw en mij uit voor een bezoek op 30 november 1991. We waren op dat moment op Hawaï, en van daaruit vlogen we snel door naar Beijing. Terwijl we wachtten in de VIP-lounge van de internationale luchthaven van Beijing, die de Chinese regering voor ons had gereserveerd, kwam een vertegenwoordiger van de Noord Koreaanse regering met de officiële uitnodiging. Het ambtelijk stempel van de regering van Pyongyang op het document was duidelijk te zien.

‘De Democratische Volksrepubliek Korea overhandigt een uitnodiging aan voorzitter Moon Sun Myung van de Federatie voor Wereldvrede, zijn vrouw en zijn gevolg, om de Republiek te bezoeken. Hun veiligheid tijdens de periode van hun verblijf in het Noorden wordt gegarandeerd’. Het document was getekend met: ‘Kim Dal Hyun, vicepremier van het kabinet van de Democratische Volksrepubliek Korea, 30 november 1991’.

Onze groep ging aan boord van een speciale vlucht van Air Koryo, (vlucht 215), die door president Kim voor ons was geregeld. Nooit eerder had de president zelf een vlucht voor een buitenlandse gast gearrangeerd, zelfs niet voor een staatshoofd. Deze behandeling was dus heel uitzonderlijk.

Het toestel vloog over de Gele Zee naar Sineuiju, en over mijn geboortestad Jeongju naar Pyongyang. Men vertelde me dat voor deze speciale route gekozen was, zodat ik mijn geboorteplaats vanuit de lucht kon zien. Mijn hart begon sneller te kloppen toen ik naar beneden keek en mijn geboortestad zag liggen. Daar beneden was alles roodgekleurd door het licht van de ondergaande zon. Ik was als verdoofd en vroeg mezelf af: "Kan dit werkelijk mijn geboortestad zijn?" Het liefst was ik direct uit het vliegtuig gesprongen, om beneden over de heuvels en door de valleien te gaan rennen.

Op de internationale luchthaven Sunan van Pyongyang werd ik verwelkomd door familieleden die ik achtenveertig jaar niet had gezien. Mijn jongere zussen, ooit mooi als ontluikende bloemen, waren bejaarde grootmoeders geworden. Zij pakten mijn handen, hun wenkbrauwen trokken zich samen en ze begonnen hartverscheurend te huilen. Mijn oudere zus, ver over de zeventig, greep me bij de schouder en liet haar tranen de vrije loop. Ik daarentegen hield mijn ogen droog.

“Doe dit alsjeblieft niet”, zei ik. ”Voor mij is het belangrijk om mijn familie te ontmoeten, maar ik ben in de eerste plaats gekomen om Gods werk te doen. Doe dit alsjeblieft niet en beheers jezelf”.

In mijn binnenste vergoot ik ontelbare tranen. Ik zag mijn zussen voor het eerst in meer dan veertig jaar, maar ik kon hen niet omhelzen of samen met hen huilen. Ik hield mezelf in bedwang, en ging op weg naar de plaats waar we zouden overnachten.

De volgende ochtend werd ik vroeg wakker. Ik begon de dag met gebed zoals ik al mijn leven lang gewend ben. Zouden er in de hotelkamer verborgen bewakingscamera’s of microfoons zijn geweest, dan zou mijn gebed vol tranen voor de vereniging van het Koreaanse schiereiland in zijn geheel zijn opgenomen. Die dag maakten we een rondrit door de hoofdstad Pyongyang. De stad hing vol met de rode leuzen van Kim Il Sung’s Juche ideologie.

Op de derde dag van ons bezoek namen we het vliegtuig voor een bezoek naar de berg Kumgang. Ofschoon het winter was, waren de watervallen van Kuryong door de sterke stroming niet bevroren en het water gutste met grote kracht naar beneden. Nadat we de diverse toeristische gebieden rond de berg Kumgang hadden bezocht, vlogen we op dag zes van mijn bezoek per helikopter naar mijn geboortestad.

In mijn dromen had ik zo’n sterk verlangen naar mijn ouderlijk huis, dat ik het gevoel had erheen te kunnen rennen zonder ook maar één keer te stoppen. En nu het voor me opdook kon ik mijn ogen nauwelijks geloven. Was dit werkelijkheid of droomde ik? Minutenlang stond ik als versteend voor het huis waar ik was opgegroeid, maar het leek wel een eeuwigheid. Toen ging ik naar binnen.

Vroeger had het huis een vierkante vorm met een hoofdvleugel, een gastenvleugel, de voorraadkamer

en een schuur. Dit alles was opgetrokken rondom een centrale binnenplaats. Nu stond er alleen nog het hoofdgebouw. Ik ging de woonkamer binnen waar ik geboren ben. Met gekruiste benen ging ik op de grond zitten. Herinneringen aan vroeger, aan hoe het was in mijn kinderjaren, kwamen terug alsof het gisteren was.

Ik opende de lage deur van de woonkamer naar de keuken en keek de achtertuin in. De kastanjeboom waarin ik zo dikwijls naar de top was geklommen, was omgehakt en verdwenen. Het was alsof ik mijn moeder met zachte stem naar me hoorde roepen: "Heeft mijn jongen met de kleine oogjes honger?" Als in een flits zag ik de katoenen stof van haar traditionele japon langs me heen gaan.

Ik bezocht het graf van mijn ouders en legde er een boeket bloemen neer. De laatste keer dat ik mijn moeder zag, was toen ze me in de gevangenis van Heungnam was komen opzoeken en hardop had gehuild. De nacht ervoor had het gesneeuwd en haar graf was bedekt met een dun wit laagje. Ik veegde de sneeuw voorzichtig weg met de palm van mijn hand en streelde zachtjes het gras waarmee het graf was begroeid. Toen ik het harde gras aanraakte, werd ik herinnerd aan de schraalheid van mijn moeders huid op de rug van haar hand.

6-5

Mijn ontmoeting met president Kim Il Sung

Het doel van mijn reis naar Noord-Korea was niet om mijn geboortestad te zien, of een uitstapje te maken naar de berg Kumgang. Ik wilde president Kim Il Sung ontmoeten, en een serieus gesprek met hem hebben over de toekomst van ons vaderland. Toch was het op de zesde dag van mijn bezoek nog steeds onduidelijk of die ontmoeting met de president zou plaatsvinden. Toen we echter na het bezoek aan mijn geboortestad per helikopter terugkeerden op Sunan, de luchthaven van Pyongyang, werd ik tot mijn verrassing opgewacht door vicepremier Kim Dal Hyun.

"De Grote Leider Kim Il Sung zal u morgen ontmoeten", sprak hij. "De ontmoeting zal plaatsvinden in Majeon, de residentie van de president in Heungnam, dus u moet onmiddellijk een speciale vlucht nemen naar Heungnam". Ik dacht bij mijzelf: "Men zegt dat hij vele presidentiële paleizen heeft. Waarom dan uitgerekend Heungnam?"

Onderweg zag ik een groot bord dat de weg wees naar de stikstofkunstmestfabriek van Heungnam, waar ik ooit als dwangarbeider werkte. Het was een vreemde gewaarwording om zo aan mijn tijd in de gevangenis herinnerd te worden. De nacht bracht ik door in een pension en de volgende dag maakte ik me klaar voor de ontmoeting met de president.

Toen ik de residentie naderde, stond president Kim al bij de ingang te wachten om me te begroeten. Wij beiden omhelsden elkaar gelijktijdig. Ik was een anticomunist, en hij de leider van een communistische partij, maar ideologie en filosofie speelden bij onze ontmoeting geen rol. We waren als broers, die elkaar na een lange tijd van scheiding eindelijk weerzagen. Dit was de kracht van het

deel uitmaken van hetzelfde volk - in onze aderen stroomde hetzelfde bloed.

Het eerste wat ik zei was: "Meneer de president, dankzij uw warme bereidwilligheid heb ik mijn familie kunnen ontmoeten. Er zijn echter nog tien miljoen andere Koreanen die tot gescheiden families behoren, verdeeld over Noord en Zuid. Ze hebben geen idee of hun verwanten aan de andere kant nog in leven zijn, of reeds gestorven. Ik wil u vragen om hen de gelegenheid te geven elkaar te ontmoeten.

Ik sprak nog even over mijn bezoek aan mijn geboortestad, en deed een beroep op zijn liefde voor het Koreaanse volk. Hij en ik spraken hetzelfde dialect, waardoor we direct op ongedwongen wijze met elkaar omgingen.

President Kim antwoordde: "Ik deel dat gevoel. Laten we vanaf volgend jaar een initiatief starten dat gescheiden landgenoten van Noord en Zuid in staat stelt om elkaar ontmoeten". De manier waarop hij mijn voorstel aanvaardde was zo vanzelfsprekend als het smelten van de sneeuw in de lente.

Nadat ik hem had verteld over mijn bezoek aan Jeongju, bracht ik mijn standpunt inzake atoomwapens ter sprake. Op respectvolle toon stelde ik voor dat Noord-Korea zou instemmen met de denuclearisering van het Koreaanse schiereiland, en dat het land een veiligheidsakkoord met het Internationaal Agentschap voor Atoomenergie zou ondertekenen.

Vrijmoedig antwoordde hij: "Denkt u even een ogenblik na. Wie zou ik willen doden met deze atoomwapens? Mijn eigen volk? Zie ik er uit als iemand die tot zoiets in staat is? Mijn standpunt is dat atoomenergie alleen voor vreedzame doeleinden mag worden gebruikt. Ik heb aandachtig naar u geluisterd, en ik verwacht geen problemen".

In die tijd waren de verhoudingen tussen Noord en Zuid vanwege de kwestie van de nucleaire inspecties in Noord-Korea op een dieptepunt beland. Daarom had ik mijn voorstel met enige aarzeling gedaan. Alle aanwezigen waren echter verrast omdat president Kim op zo'n vriendelijke toon reageerde. Op dat punt aangekomen verhuisden we naar de eetzaal, waar men ons een vroege lunch serveerde.

"Houdt u van noedels met bevroren aardappelen?", vroeg hij. "Het is een gerecht dat ik vaak gegeten heb toen ik als partizaan actief was op de berg Baekdu. Proeft u ze maar eens". Ik antwoordde opgetogen dat ik ze natuurlijk kende, en dat ze in mijn geboortestreek veel gegeten werden.

"Ik ben er zeker van dat het in uw geboortestad een delicatessen was. Wij aten die noedels echter om te overleven. De Japanse politie zat achter ons aan, tot bovenaan de berg Baekdu. We kregen de kans niet om op ons gemak eens goed te eten. Trouwens, wat kun je naast aardappelen anders nog eten op de top van de berg Baekdu?"

"We begonnen aardappelen te koken, maar zodra de Japanse politie in de buurt kwam, stopten we ze in de grond en maakten we dat we wegkwamen. Het was zo koud dat de aardappelen in de grond stijf bevroren waren tegen de tijd dat we terugkwamen. Het enige wat we konden doen was de aardappelen opgraven, laten ontdooien, tot poeder vermalen en er noedels van maken".

Ik zei: "Meneer de president, u bent een expert op het gebied van noedels van bevroren aardappelen".

"Dat klopt. Ze smaken goed in bonensoep en ze zijn ook heerlijk in sesamsoep. Het is een licht verteerbaar gerecht, en omdat aardappelen gemakkelijk samenklonteren, is je maag er snel mee gevuld", zei de president daarop.

Hij ging verder: "Voorzitter Moon, het smaakt ook goed als je, zoals ze in de provincie Hamgyung doen, een beetje kimchi van mosterdblاد op de noedels legt. Probeert u het ook eens".

Ik deed zoals hij me had aanbevolen en at mijn bevroren aardappelnoedels met mosterdblاد kimchi. Het smaakvolle aroma van de noedels ging goed samen met de pikante kimchi en gaf een licht gevoel in mijn maag.

"De wereld telt vele delicatessen", zei president Kim, "maar daarin ben ik helemaal niet geïnteresseerd. Er is niets beters dan de aardappelkoekjes, maïs en zoete aardappelen die ik in mijn geboortedorp gewend was te eten".

"U en ik hebben zelfs wat voedsel betreft dezelfde smaak", zei ik. "Het is goed dat landgenoten elkaar op deze manier kunnen ontmoeten".

"Hoe was uw bezoek aan uw geboortestad?" vroeg hij.

"Ik was erg geëmotioneerd", zei ik. "Het huis waarin ik gewoond heb stond er nog. Ik nam plaats in de woonkamer en dacht aan vroeger. Ik meende zelfs de stem van mijn overleden moeder te horen, terwijl ze me riep. Het was een zeer emotionele ervaring".

"Ik begrijp het", zei hij. "dit laat zien dat ons land met spoed verenigd dient te worden. Ik hoor dat u in uw jeugdjaren veel kattenkwaad heeft uitgehaald. Heeft u deze keer de gelegenheid gehad om daar nog eens rond te rennen?"

Iedereen aan tafel moest lachen om de opmerking van de president.

"Ik wilde in een boom klimmen en gaan vissen," zei ik, "maar toen ik hoorde dat u op mij wachtte, ben ik meteen hierheen gekomen. Ik hoop dat u me uitnodigt om nog eens terug te komen".

"Natuurlijk doe ik dat! Voorzitter Moon, houdt u van jagen? Ik ben gek op jagen. Ik denk dat u zou genieten van een weekje berenjacht op de berg Baekdu. Beren zijn grote dieren en ze zien er lomp uit, maar in feite zijn ze heel behendig".

"Ik kwam eens oog in oog met een beer te staan", zei hij. "De beer keek me aan en vertrok geen spier. U weet toch wat er gebeurd zou zijn als ik het op een rennen had gezet? Dus wat moest ik doen? Ik keek hem recht aan en bleef stokstijf staan. Een uur ging voorbij, toen twee, tenslotte drie uur. De beer bleef me onafgebroken aankijken. U weet hoe berucht de berg Baekdu is vanwege de ijzige kou. Ik was bang dat ik dood zou vriezen, voordat de beer me zou opeten".

"En hoe ging het verder?" vroeg ik hem.

"Wel, voorzitter Moon, ziet u de beer hier voor u zitten of mij?"

Ik moest hard lachen en president Kim kwam meteen met een voorstel.

"Voorzitter Moon", zei hij, "als u volgend jaar terugkomt, gaan we samen jagen op de berg Baekdu".

Ik reageerde prompt met mijn eigen uitnodiging. "U houdt toch van vissen? Op het eiland Kodiak in Alaska kunt u heilbot vangen zo groot als een beer. Laten we daar samen eens gaan vissen".

"Heilbot zo groot als een beer? Dan moet ik beslist eens op bezoek komen".

We communiceerden gemakkelijk met onze gezamenlijke hobby's jagen en vissen als onderwerp. We hadden elkaar zo veel te vertellen dat we wel oude vrienden leken, die elkaar na een jarenlange scheiding voor het eerst weer zagen. Ons lachen galmde door de eetzaal.

Ik sprak ook over de berg Kumgang. "Ik ben naar de Kumgang geweest, een werkelijk prachtige berg, die een toeristische bestemming voor ons volk zou moeten krijgen".

"De berg Kumgang zal een aanwinst zijn voor ons verenigd vaderland", zei hij. "Ik heb ervoor gezorgd dat alleen bepaalde mensen er mogen komen. Wordt dit gebied op de verkeerde manier ontwikkeld, dan zou dat een ramp zijn. Maar u hebt een brede, internationale visie. Iemand als u zou ik vertrouwen om dit prachtige gebied voor ons te ontsluiten".

President Kim ging zelfs zo ver, dat hij voorstelde om het gebied van de berg Kumgang als een gezamenlijk project te ontwikkelen.

"Meneer de president", zei ik, "u bent ouder dan ik, dus bent u mijn oudere broer". Hij antwoordde: "Voorzitter Moon, laten we van nu af met elkaar omgaan als oudere en jongere broer", en hij pakte daarbij mijn hand stevig vast.

President Kim en ik liepen hand in hand door de hal en er werden foto's gemaakt. Toen verliet ik de residentie.

Na mijn vertrek kwam me ter ore dat president Kim tegen zijn zoon Kim Jong Il had gezegd: "Voorzitter Moon is een groot man. Ik heb in mijn leven veel mensen ontmoet, maar nooit iemand als hij. Hij denkt grootschalig en hij heeft een groot en warm hart. Ik voel me erg op mijn gemak in zijn gezelschap, en ik wou dat hij langer was gebleven. Ik wil hem graag opnieuw ontmoeten. Na mijn overlijden moet je steeds voorzitter Moon raadplegen als het over zaken gaat, die verband houden met de betrekkingen tussen Noord en Zuid-Korea". Het leek er dus op dat onze gesprekken heel goed waren verlopen.

Niet lang na mijn verblijf in het Noorden en mijn vertrek uit Pyongyang, kwam eerste minister Hyung Muk Yeon met een delegatie naar Seoel. Hier tekende hij een overeenkomst waarin Noord Korea instemde met de denuclearisatie van het Koreaanse schiereiland. Op 30 januari van het jaar daarop ondertekende Noord-Korea een veiligheidsovereenkomst met het internationale atoomagentschap IAOC, waarmee president Kim de beloftes nakwam die hij tegenover mij had gedaan. Er is nog veel werk te doen, maar dit waren de resultaten van mijn bezoek aan Pyongyang, waarbij ik mijn leven op het spel zette.

Het land mag verdeeld zijn, het volk is het niet

Het Koreaanse schiereiland is een van de laatste landen op aarde die verdeeld zijn. We hebben de verantwoordelijkheid om ons schiereiland te herenigen. We kunnen onze kinderen geen verdeeld vaderland nalaten. Het is ontoelaatbaar dat mensen van één volk verdeeld zijn, en dat vredelievende burgers hun ouders en hun broers en zussen niet kunnen bezoeken. De grenslijn die Noord en Zuid-Korea verdeelt is door mensenhanden getrokken. Land kan men verdelen, een volk echter niet. Het feit dat we elkaar niet kunnen vergeten, en zelfs na zestig jaar scheiding zo sterk naar elkaar verlangen, toont aan dat we één volk zijn.

Het Koreaanse volk staat vanouds bekend als het 'volk met de witte gewaden', als gevolg van de kleur van onze traditionele kleding. Wit symboliseert vrede, en ons volk is een vredelievend volk. Tijdens de Japanse overheersing woonden Koreanen, Chinezen en Japanners in Mantsjoerije en Siberië. Soms hielpen ze elkaar, andere keren stonden zij elkaar naar het leven. In al die tijd droegen de Koreanen nooit een zwaard of een mes, zoals de Japanners en de Chinezen. In plaats daarvan droegen wij vuurstenen mee, waarmee we vuren maakten om onszelf te beschermen in het bevroren land van Mantsjoerije en Siberië.

Dit is de aard van ons volk. We zijn mensen die de Hemel respecteren, zich aan morele beginselen houden en boven alles van vrede houden. Het bloed van ons volk is vaak vergoten tijdens de Japanse bezetting en de Koreaanse oorlog. Dat heeft echter niet geleid tot de hereniging van ons land, of het vestigen van een heerschappij van vrede. Ons land werd bij haar middel in tweeën gebroken, en één deel werd een duistere wereld onder het communisme.

Hereniging is nodig voor het herstel van de soevereiniteit van ons volk. We moeten de deling tussen het Noorden en het Zuiden beëindigen, zodat we in vrede kunnen leven. Pas nadat we zelf de vreedzame hereniging tot stand brengen en onze soevereiniteit herstellen, kunnen we de wereld vrede brengen.

Het Koreaanse volk is geschapen om wereldwijd vrede te brengen.

Alle dingen hebben een naam, en namen hebben een betekenis. Onze traditionele witte gewaden zijn niet alleen overdag, maar ook 's nachts goed zichtbaar. Wit is de juiste kleur voor wegwijzers, omdat dit ook in het donker goed zichtbaar is. Zo is ons volk voorbestemd om de wereld boodschappen van vrede te brengen, zowel overdag als 's nachts.

Het Noorden en het Zuiden zijn gescheiden door een bestandslijn, maar dat is niet het echte probleem. Zodra we deze grenslijn verwijderen, zullen we merken dat er een nog veel grotere barrière bestaat, namelijk tussen ons en Rusland en China. Willen we ware vrede voor ons volk, dan zullen ook die bestandslijnen ongedaan gemaakt moeten worden. Het zal moeilijk zijn, maar niet onmogelijk. Waar het op aankomt is onze innerlijke houding.

Het is mijn overtuiging dat wanneer iemand zweet, hij dit moet doen tot hij niets meer over heeft. Een mens moet zelfs die allerlaatste druppel uitzweten, zodat er niets achterblijft in zijn hart. Op die

manier zal hij nooit ergens spijt van hebben, en alles zal schoon zijn en in orde. Hetzelfde geldt wanneer we aan iets heel moeilijks beginnen. Onze uitdaging is pas voorbij, zodra we op elk niveau de overwinning hebben behaald en onze toestand kraakhelder is. Wat we ook aanpakken, het moet helemaal afgemaakt worden. Dan pas kan het vruchten afwerpen. We kunnen de soevereiniteit van ons volk niet herstellen zonder door pijn en grote moeilijkheden te gaan.

Tegenwoordig praten veel mensen over een vreedzame hereniging van de twee Korea's. Ik sprak echter al over dit thema in een tijd dat niemand de term 'vreedzame hereniging' in de mond durfde te nemen, omdat men bang was beschuldigd te worden van het overtreden van de 'anticommunisme wet' en de wet voor de nationale veiligheid. Als mij vandaag gevraagd wordt wat er moet gebeuren om de hereniging mogelijk te maken, dan zeg ik wat ik altijd over deze kwestie heb gezegd: "Als de Zuid Koreanen meer van Noord-Korea houden dan van Zuid-Korea, en de Noord Koreanen houden meer van Zuid-Korea dan van Noord-Korea, dan kunnen we ons schiereiland vandaag nog herenigen".

In 1991 was ik bereid om mijn leven te riskeren door naar Noord-Korea te gaan en president Kim te ontmoeten, omdat ik in mijn hart deze sterke basis van liefde had. Ik heb overeenstemming met hem bereikt over ontmoetingen tussen gescheiden families, economische samenwerking tussen Noord en Zuid, de ontwikkeling van de berg Kumgang als toeristische trekpleister, de denuclearisering van het Koreaanse schiereiland en het voorbereiden van een topconferentie tussen Noord en Zuid. Niemand dacht dat een anticommunist naar een communistisch land kon reizen om daar de sluizen van de hereniging open te zetten. Ik heb de wereld hiermee verrast.

Voor mijn ontmoeting met president Kim hield ik in de Mansudae vergaderzaal, de zetel van de Opperste Volksvergadering, de wetgevende macht van Noord-Korea, een twee uur durende toespraak met als titel 'Bloed is dikker dan water'. Ik sprak tot de Noord Koreaanse leiders over een manier om Noord en Zuid-Korea door liefde te herenigen. Ik stond oog in oog met deze leiders, die uitgerust waren met de Juche filosofie van Kim Il Sung, en ik maakte hen exact duidelijk waar ik in geloofde.

"Het noorden en het zuiden moeten worden herenigd", zei ik, "maar dat kan niet met geweren en zwaarden. De eenheid tussen Noord en Zuid zal niet door militair geweld tot stand komen. Zelfs door de Koreaanse oorlog is dit doel niet bereikt, en het is dwaas te denken dat een nieuwe poging met militaire kracht dit wel kan bereiken. Ook zal hereniging niet plaats vinden door middel van de Juche ideologie die u aanhangt. Waardoor dan wel? In de wereld komen de dingen niet alleen door menselijk vernuft en menselijke kracht tot stand. Omdat God bestaat, is er niets dat enkel door menselijke inspanningen kan worden bereikt. Zelfs in situaties waarin het kwaad de overhand heeft, zoals in een oorlog, voert God Zijn voorzienigheid uit. De Juche ideologie kan het noorden en het zuiden niet verenigen, omdat niet God, maar de mens in die visie centraal staat".

"Een verenigd vaderland creëren kan alleen via het 'God-isme', ging ik verder. "God beschermt ons, en de tijd van onze hereniging is niet ver meer. Vereniging is onze bestemming! Dit is de taak die we in deze tijd moeten volbrengen. Als wij de heilige opdracht van het verenigen van ons vaderland nu niet uitvoeren, zullen we in de eeuwigheid niet met opgeheven hoofd voor onze voorouders of onze nakomelingen durven staan".

"Wat is het God-isme? Het is het in de praktijk brengen van Gods volmaakte liefde. De rechtervleugel noch de linkervleugel zijn in staat om Noord en Zuid te verenigen. Dit kan alleen wanneer we van een 'Headwing' gedachte uitgaan, die deze beiden kan harmoniseren".

“U moet zich ten overstaan van de wereld verontschuldigen voor het binnenvallen van het Zuiden, indien u de weg van ware liefde wilt gaan. Ik weet dat Noord-Korea twintigduizend spionnen heeft gestationeerd in Zuid-Korea. Geef hen onmiddellijk het bevel om zich bij de Zuid Koreaanse autoriteiten aan te geven! Als u dat doet, dan zal ik hen onderwijzen. Ik zal hen door het juiste onderricht helpen om hun verkeerde ideologie te corrigeren, en patriotten van hen maken die zullen bijdragen aan de vreedzame hereniging van Noord en Zuid”.

Terwijl ik sprak, sloeg ik hard met m’n vuist op tafel, om mijn woorden kracht bij te zetten. De gezichten van Yun Ki Bok en vicepremier Kim Dal Hyeong betrokken steeds meer. Ik was me bewust van het gevaar waaraan ik me blootstelde door het doen van deze gedurfde uitspraken, maar ik had geen keus. Ik moest de dingen zeggen die ik me voorgenomen had te zeggen. Mijn bedoeling was niet om de toehoorders te choqueren. Ik wist dat mijn toespraak onmiddellijk, woord voor woord, aan president Kim en zijn zoon, voorzitter Kim Jong Il, zou worden gerapporteerd. Daarom wilde ik het doel van mijn komst helder formuleren.

Toen ik klaar was, protesteerden sommige van de Noord Koreaanse aanwezigen. Zij wilden weten hoe ik zulke dingen had durven zeggen. Ik keek naar mijn gevolg en zag dat de meeste gezichten lijkleek waren. Onze leden zeiden dat de toespraak bijzonder scherp van toon was, en de sfeer onder de toehoorders verre van goed.

Ik gaf echter niet toe. “Waarom denken jullie dat ik hier ben?”, vroeg ik. “Ik ben hier niet gekomen om een toeristisch uitstapje naar Noord-Korea te maken. Als ik hier weg zou gaan, zonder te zeggen wat gezegd moest worden, dan zou de Hemel me straffen. Zelfs als deze toespraak hun excuus wordt om mij de ontmoeting met de president te weigeren en ons het land uit te zetten, dan nog was het nodig dat ik de dingen zei die ik gezegd heb”.

Op 8 juli 1994 overleed president Kim plotseling. Zijn dood kwam op het moment dat de verhoudingen tussen Noord en Zuid op een ongekend dieptepunt waren beland. Er waren Patriot raketten opgesteld op Zuid Koreaanse bodem, en haviken in de Verenigde Staten pleitten voor de vernietiging van de nucleaire installaties in Yeongbyon. Het leek erop dat ieder moment een oorlog kon uitbreken. Noord-Korea liet weten geen rouwbezoek uit het buitenland te willen ontvangen, maar mijn intuïtie zei me dat het belangrijk was om iemand te sturen. Ik wilde mijn verplichting nakomen die voortkwam uit de broederlijke band die ik met president Kim had gesmeed. Ik zei tegen Bo Hi Pak dat hij onmiddellijk naar Noord-Korea moest gaan, om als mijn vertegenwoordiger president Kim de laatste eer te bewijzen.

“Niemand komt op dit moment Noord-Korea binnen”, zei hij.

“Ik weet dat het moeilijk is, maar je moet er op een of andere manier naartoe. Desnoods zwem je de Yalu rivier over. Ga erheen en breng mijn condoleances over”.

Bo Hi Pak reisde eerst naar Beijing en zette zijn leven op het spel door met Noord-Korea in verbinding te treden. Uiteindelijk gaf voorzitter Kim Jong Il de instructie dat er voor Bo Hi Pak een uitzondering gemaakt moest worden: “Een vertegenwoordiger van voorzitter Moon mag naar de begrafenisplechtigheid komen. Begeleid hem naar Pyongyang”.

Na het overbrengen van de condoleances had voorzitter Kim Jong Il een ontmoeting met Bo Hi Pak. Hij begroette hem vriendelijk met de woorden: “Mijn vader zei altijd dat voorzitter Moon hard werkt

aan de hereniging van ons vaderland. Ik ben blij dat u gekomen bent".

In 1994 verkeerde het Koreaanse schiereiland in een crisis die ieder ogenblik kon escaleren. Op dat moment konden we de nucleaire crisis op het Koreaanse schiereiland oplossen, dankzij de relatie die ik met president Kim Il Sung had opgebouwd. Het sturen van een vertegenwoordiger naar de begrafenis van de president betekende meer dan alleen een condoleancebezoek.

Ik heb mijn ontmoeting met president Kim met de nodige details beschreven, om te laten zien hoe belangrijk geloof en vertrouwen tussen twee mensen is. Ik heb hem ontmoet omwille van de vreedzame hereniging van ons vaderland. Ik was in staat om mijn zorgen over de toekomst van ons volk met geloof en vertrouwen over te brengen. Het resultaat was dat zijn zoon, voorzitter Kim Jong Il, onze vertegenwoordiger bij de dood van zijn vader accepteerde. Er is geen muur die niet beklommen kan worden, geen droom die niet bewaarheid kan worden, indien we onze liefde met een oprecht hart geven.

Toen ik naar Noord-Korea ging, beschouwde ik dit land niet alleen als mijn vaderland, maar ook als het thuis van mijn broer. Ik ging er niet heen omdat ik iets van hen wilde. Mijn doel was slechts om de liefde in mijn hart te laten zien. De kracht van de liefde heeft niet alleen president Kim Il Sung, maar ook zijn zoon, voorzitter Kim Jong Il, geraakt. Sinds die tijd - en tot op de dag van vandaag - onderhouden we een speciale band met Noord-Korea. Telkens wanneer de relaties tussen het noorden en het zuiden onder druk kwamen te staan, speelden we een rol bij het vinden van een oplossing. Dit alles is mogelijk op basis van mijn ontmoeting met president Kim Il Sung, en van het feit dat ik tegenover hem mijn oprechte gevoel heb geuit, en een band van vertrouwen heb gesmeed. Zo belangrijk is vertrouwen.

Als een van de resultaten van mijn ontmoeting met president Kim kunnen we in Noord-Korea nu de Pyeonghwa autofabriek, het Potonggang hotel, en het World Peace Center. Overall in de hoofdstad Pyongyang zijn reclameborden te zien voor Pyeonghwa auto's. Toen de Zuid Koreaanse president Noord-Korea bezocht, lieten Noord Koreaanse functionarissen hem de Pyeonghwa autofabriek zien. Kopstukken uit het Zuid Koreaanse bedrijfsleven die de president vergezelden, verbleven in het Potonggang hotel. Leden van onze kerk die geen Noord Koreanen zijn maar in Noord-Korea werken, komen iedere zondag bijeen in het World Peace Center om een kerkdienst bij te wonen.

Al deze projecten zijn inspanningen voor vreedzame uitwisseling tussen Noord en Zuid, en voor de uiteindelijke hereniging van de twee Korea's. Ze zijn niet bedoeld om winst te maken. Het zijn inspanningen die bedoeld zijn om een bijdrage te leveren aan de hereniging van Noord en Zuid, als uitdrukking van liefde voor het Koreaanse volk.

Niet alleen de bestandslijn op de 38ste breedtegraad scheidt ons volk. Ook de regio's Yeongnam en Honam worden door een onzichtbare scheidingslijn verdeeld. Dan zijn er ook de Koreanen die in Japan wonen en verdeeld zijn in verschillende groepen. Zo bestaat er de 'Unie van in Japan wonende Koreanen', of Mindan, waarvan de leden pro Zuid-Korea zijn, en ook de 'Algemene Unie van Koreanen in Japan', of Chongryon, die pro Noord-Korea is. De strijd tussen de twee organisaties in Japan vindt zijn oorsprong in de geboortestreken van de voorouders van de respectievelijke leden. Veel Koreanen van de tweede en derde generatie hebben de geboortegrond van hun ouders nooit bezocht, maar leven toch in onmin met elkaar, omdat ze zich laten leiden door de door hun ouders getrokken scheidingslijnen. De leden van de twee groepen spreken een licht afwijkend dialect, sturen hun kinderen naar verschillende scholen en trouwen niet onderling.

In 2005 ging mijn lang gekoesterde plan in vervulling om de Koreanen in Japan, evenals de Koreanen in de regio's Yeongnam en Honam in Zuid-Korea, dichterbij elkaar te brengen. Ik nodigde duizend leden van Mindan en duizend van Chongryon uit naar Seoel. Daar bracht ik hen in verbroedersceremonies samen met duizend mensen uit de Yeongnam regio en duizend uit de Honam regio. Voor leden van Chongryon en Mindan is het zo goed als onmogelijk om in Japan samen te komen met leden van de andere organisatie, om samen over een vreedzame vereniging van Noord en Zuid te praten. Het was een grote uitdaging om deze mensen op één plek bij elkaar te krijgen. Daarom was het voor mij des te ontroerender om te zien hoe zij bij elkaar zaten en elkaar omhelsden.

Er was ook een officiële vertegenwoordiger van Chongryon, voor wie dit zijn eerste bezoek was aan Seoel. In tranen zei hij, dat het hem enorm speet dat hij al die jaren een oorlog had gevoerd die de zijne niet was, vooral omdat hij niet eens wist uit welk deel van Korea zijn vader afkomstig was. Hij zei dat hij zich enorm schaamde, omdat hij zijn leven door zo'n zinloze scheidingslijn had laten bepalen.

Om de verdeeldheid van het Koreaanse schiereiland en het conflict tussen beide zijden volledig te begrijpen, moeten we goed kijken naar de samenhang tussen verleden, heden en toekomst. Elke gebeurtenis heeft een hoofdoorzaak. De verdeeldheid van het Koreaanse schiereiland staat in sterke samenhang met de eeuwenoude strijd tussen goed en kwaad. Bij het uitbreken van de Koreaanse oorlog schoten de Sovjet-Unie, China en andere communistische landen Noord-Korea te hulp.

Op vergelijkbare wijze stuurden zestien landen, onder leiding van de Verenigde Staten, troepen om Zuid-Korea militair bij te staan. Daarnaast zonden vijf landen medische teams, en verschaften twintig landen oorlogsmaterieel. In welke andere oorlog in de geschiedenis waren zoveel naties bij de strijd betrokken? De reden waarom de hele wereld betrokken werd bij een oorlog in het verre en nietige Korea is, dat dit een plaatsvervangende oorlog was tussen de krachten van het communisme en de vrije wereld. Men zou kunnen zeggen dat Korea op dat moment de wereld vertegenwoordigde, en dat goed en kwaad tegenover elkaar stonden, in een strijd op leven en dood op haar grondgebied.

Generaal b.d. en oud-minister van buitenlandse zaken van de V.S., wijlen Alexander Haig, deed een onverwachte uitspraak tijdens zijn feestelijke toespraak ter gelegenheid van het 10-jarige bestaan van de, door mij in 1992 opgerichte, Washington Times.

"Ik ben een veteraan uit de Koreaanse oorlog," zei hij. "Als bevelhebber had ik de leiding bij de aanval op Heungnam. We voerden de krachtigste aanval uit die maar mogelijk was. Het raakte me diep toen ik hoorde dat reverend Moon daar door de communisten gevangen werd gehouden, en door die aanval van ons werd bevrijd. Het lijkt erop dat ik gestuurd was om reverend Moon te bevrijden. Nu

is diezelfde reverend Moon hier om Amerika te bevrijden. The Washington Times is een krant die het Amerikaanse volk zal redden, door een evenwichtig beeld van de geschiedenis te schetsen dat niet links of rechts is, maar ons de weg naar voren wijst. Het moge duidelijk zijn, dat de geschiedenis niet slechts een toevallige samenloop van omstandigheden is.”

Enkele jaren geleden pleitte een groep Koreaanse burgers voor de verwijdering van het standbeeld van de beroemde generaal Douglas MacArthur uit een park in de stad Incheon. Zij waren van mening dat het land niet verdeeld zou zijn tussen Noord en Zuid, zoals nu het geval is, indien de VN strijdkrachten niet aan de oorlog hadden deelgenomen. Ik was geschokt om dit te horen, en heb me krachtig tegen dit standpunt uitgesproken. Een dergelijk idee kon alleen door de communistische partij van Noord-Korea zijn ingegeven.

Er zijn op wereldschaal grote offers gebracht, maar desondanks is ons land tot aan vandaag verdeeld gebleven. De exacte dag van onze hereniging kennen we niet, maar het is duidelijk dat we grote stappen maken in die richting. Wel moeten er op weg naar hereniging nog veel hindernissen genomen worden. De obstakels die we onderweg tegenkomen moeten we met kracht en overtuiging uit de weg ruimen, en daarna moeten we doorgaan tot het einde. Mogelijk duurt het nog lang, en de weg erheen kan nog moeilijk blijken. Toch zal de vereniging van Korea er absoluut komen, indien we er met dezelfde verbetenheid aan werken, als waarmee we de Yalu rivier zouden overzwemmen.

Na de ineenstorting van de Sovjet-Unie verzette Roemenië zich van alle staten in Centraal- en Oost-Europa het langst tegen verandering. Dit bleef zo tot aan het eind van 1989, toen het Roemeense volk met geweld in opstand kwam. Zodra het regime ten val was gebracht, werd Nicolae Ceausescu, die het land vierentwintig jaar lang had geregeerd, samen met zijn vrouw geëxecuteerd. Hij was een meedogenloze dictator, die iedereen die zich tegen zijn politiek verzette, genadeloos afslachtte. In ieder dictatoriaal geregeerd land is de heerser geneigd zijn greep te verstevigen omdat hij voor zijn leven vreest, mocht hij ten val komen. Ik denk dat als een dictator zeker weet dat zijn leven gespaard wordt, hij niet zo’n doodlopende straat zal instormen zoals Ceausescu deed.

Ook ons land zal binnen korte of lange tijd op een of andere manier worden verenigd. Daarom moeten politici en economen, ieder op hun eigen werkterrein, de noodzakelijke voorbereidingen treffen. Als religieus leider zal ik alles doen om goede voorbereidingen te treffen voor de verwelkoming van een verenigd Korea, waarin we de Noord Koreaanse burgers met liefde kunnen omarmen, en met elkaar in vrede kunnen leven.

Ik heb een uitvoerige studie gemaakt van de Duitse hereniging. Ik heb geluisterd naar de ervaringen van hen die er direct bij betrokken waren, om er achter te komen hoe deze ommekeer zich kon voltrekken zonder dat er ook maar één kogel werd afgevuurd, en zonder dat er ook maar een druppel bloed werd vergoten. Hierdoor hoopte ik een formule te vinden die ook toegepast kan worden in Korea. Ik heb begrepen dat de belangrijkste reden waarom Duitsland op vreedzame wijze kon worden verenigd was, dat aan de Oost Duitse leiders te kennen was gegeven dat hun levens na de eenwording geen gevaar zouden lopen. Als die leiders deze overtuiging niet hadden gehad, dan hadden zij niet zo eenvoudig met de hereniging ingestemd.

Ik kwam tot de overtuiging dat we een soortgelijk concept moeten hanteren met betrekking tot de heersers in Noord-Korea. Onlangs werd in Japan een roman over Noord-Korea uitgebracht. In deze fictieve geschiedenis kijken de leiders van Noord-Korea telkens opnieuw naar een video over de executie van het echtpaar Ceausescu en roepen uit: “Zo zal het ook met ons gaan, zodra we de macht

verliezen. Daarom moeten we tot elke prijs aan de macht blijven”.

Natuurlijk is dit slechts een roman, gepubliceerd in Japan. Toch moeten we deze kwestie serieus aandacht geven en naar een oplossing zoeken voor de Noord-Koreaanse leiders, zodat zij kunnen meewerken aan een spoedige hereniging van Korea.

Het opbouwen van een wereld van vrede op het Koreaanse schiereiland is niet zo moeilijk als we misschien denken. Als Zuid-Korea totaal voor het welzijn van Noord-Korea zou leven, dan zou Noord-Korea het Zuiden niet langer bestrijden, en zou er op natuurlijke wijze vrede ontstaan op het schiereiland.

Een opstandig kind wordt niet tot inkeer gebracht door brute kracht of door een gebalde vuist. Maar het is wel mogelijk door de kracht van de liefde, die op een natuurlijke manier vanuit ons binnenste opwelt. Belangrijker dan schenkingen van rijst en kunstmest aan Noord-Korea zijn onze zorg, liefde en aandacht voor dit land. We moeten nooit vergeten, dat alleen wanneer we begrip opbrengen voor Noord-Korea's situatie, en ons met een oprecht en liefdevol hart inzetten voor haar welzijn, het Noorden haar hart voor ons - en voor de wereld - zal openen.

HOOFDSTUK ZEVEN

DE TOEKOMST VAN KOREA IS DE TOEKOMST VAN DE WERELD

7-1

Wereldwijde harmonie begint op het Koreaanse schiereiland

Ik mis mijn geboortestad zozeer dat ik er vaak op bezoek ga in mijn dromen. De streek waar ik geboren ben ligt op een flinke afstand van Seoel in Jeongju, Noord-Korea. Het is een gebied met zowel bergen als zee. Waar ik ook ben en wat ik ook doe, mijn hart verlangt altijd terug naar die omgeving, die voor mij een bron van liefde en leven is.

We komen allemaal voort uit de afstammingslijn van onze ouders, en worden gevoed door hun liefde

zolang we opgroeien. We kunnen onze geboortestad niet vergeten, omdat daar de bodem doordrenkt is met de liefde van onze ouders. Daarom missen we de stad en de streek waar we geboren zijn steeds meer, naarmate we ouder worden. Hier immers liggen onze wortels, en hier willen we ook weer terugkeren. Ieder mens vindt het moeilijk om zich af te snijden van de dingen die voor hem van wezensbelang zijn. In 2004 beëindigde ik na vierendertig jaar mijn activiteiten in de Verenigde Staten en keerde terug naar Korea, het land van de hemelse zegen.

We zijn ons niet bewust van het precieze tijdstip waarop de ochtend overgaat in de middag, of de avond in de nacht. Zo kan de mens ook niet weten wanneer de Hemel haar werk doet. Met ons leven is het net zo.

Onze ogenblikken van succes en falen volgen elkaar op, zonder dat we bewust waarnemen wanneer de kiem hiervoor werd gelegd. Dit geldt ook voor landen. We weten niet wanneer voor- of tegenspoed naar een land onderweg is. Hemelse zegen is de kracht die de wereld beweegt. Het is een beginsel dat ervoor zorgt dat het universum draait. Ook al wisten we het niet, er bestaat duidelijk iets dat ‘hemelse zegen’ genoemd kan worden, en dat God, de schepper van de wereld, gebruikt om Zijn voorzienigheid uit te voeren.

Het universum beweegt in volmaakte overeenstemming met zijn eigen orde. Alle schepsels dragen een bepaald beginsel in zich, dat reeds aanwezig was voordat zij geschapen werden. Wanneer een baby wordt geboren hoeft niemand hem te leren hoe hij moet ademen, of zijn ogen moet openen. De baby doet deze dingen automatisch. Dingen die vanzelf gebeuren herbergen belangrijke sleutels tot de geheimen van het universum.

Veel natuurlijke verschijnselen lijken zich spontaan voor te doen, maar in werkelijkheid gebeuren ze niet zomaar. Verborgen in die verschijnselen in het universum werkt een richtinggevende kracht, die we niet begrijpen en waar we ons ook niet van bewust zijn. Dit geldt ook voor de krachten van voor- of tegenspoed in het universum, die we ‘hemelse beschikking’ zouden kunnen noemen.

Terwijl het universum rustig verder draait, komt onvermijdelijk het tijdperk dichterbij waarin de Hemel krachtig ingrijpt. Als we het universele beginsel begrijpen dat aangeeft dat na de winter de lente komt, en na de lente de zomer, dan weten we dat voor Korea een stralende toekomst wacht, na een lange winter van tegenspoed.

Wie wijs is, past zich aan aan de wetten en de ritmes van het universum. Tijdens mijn tijd in Amerika ging ik regelmatig vissen in de Hudson, vlakbij de plek waar ik woonde. Al vanaf mijn jeugd ben ik een zeer bedreven visser, maar er gingen op de Hudson dagen voorbij dat ik niet meer dan een enkel witvisje ving, en teleurgesteld naar huis terugkeerde. Vissen kennen specifieke routes waar ze op vaste tijden langskomen. Als we deze routes niet kennen, en ook niet weten wanneer zij bepaalde punten passeren, vangen we helemaal niets. Alleen het feit dat ergens water is, wil niet zeggen dat er ook altijd vis langs komt. Iemand die dit niet begrijpt kan dag en nacht met zijn hengel in het water zitten zonder iets te vangen. Zo is het ook met hemelse zegen. Als we geen oog hebben voor hoe de toekomst zich ontplooft, merken we niets van de zegen van de Hemel, ook al kijkt die ons recht in de ogen. Daarom is het belangrijk dat we een fijn gevoel voor de hemelse zegen ontwikkelen, en ook aanvoelen hoe zij zich beweegt.

In de loop van de geschiedenis heeft de menselijke beschaving zich in westelijke richting ontwikkeld. De continentale beschaving van Egypte maakte plaats voor de schiereilandbeschavingen van

Griekenland en Rome, en ontwikkelde zich vervolgens tot de eilandbeschaving van Groot-Brittannië. Van hieruit ontstond een nieuwe continentale beschaving, deze keer in Amerika. De ontwikkeling van de beschaving ging verder in westelijke richting en stak de Stille Oceaan over naar Japan, maar hield ook daar niet op. Dezelfde kracht die Japan naar grote hoogten opstuwde gaat nu verder in de richting van het Koreaanse schiereiland. De menselijke beschaving staat thans op het punt om in Korea tot volle bloei te komen.

Wil Japan's eilandbeschaving een verbinding kunnen maken met het Aziatische vasteland, dan moet zij via een schiereiland gaan. Azië heeft meerdere schiereilanden, maar hiervan heeft alleen Korea een fundament dat sterk genoeg is om de nieuwe opkomende beschaving te erven. Vanuit geopolitiek standpunt heeft het Koreaanse schiereiland een unieke positie. Het ligt tegenover Japan en ook tegenover de VS, aan de andere kant van de Stille Oceaan. Ook is het verbonden met het Aziatische en Europese vasteland, en heeft het gemeenschappelijke grenzen met zowel China als Rusland. Om al deze redenen was Korea altijd een brandpunt in de machtsstrijd tussen de grote mogendheden, en heeft daardoor veel geleden.

Tijdens de Koude Oorlog vochten we voor ons bestaan in de strijd tegen het communisme. Ook vandaag is er nog steeds een direct verband tussen de veiligheidsbelangen van de grote wereldmachten en het Koreaanse schiereiland. Om deze reden is Korea tot nu toe een verdeeld land gebleven, dat geen volledige vrede kent. De tijd is gekomen dat het Koreaanse schiereiland, waar de belangen van de grote machten met elkaar botsen, een belangrijke rol gaat spelen bij het voorkomen van strijd tussen deze naties. Door deze centrale rol zal ons land in een positie komen, waarin het de rest van de wereld naar voorspoed en vrede leidt.

Hemelse zegen gaat altijd samen met grote verantwoordelijkheid. Nu het Koreaanse schiereiland zich in de invloedssfeer van de hemelse zegen bevindt, moet het een rol vervullen die te vergelijken is met die van een kogellager. Enerzijds moet het ervoor zorgen dat landen niet met elkaar botsen, en anderzijds, dat landen nauw samenwerken voor vrede en voorspoed in de wereld. Een kogellager zorgt ervoor dat de as van een machine op zijn plaats blijft en tegelijkertijd vrij kan ronddraaien. Korea moet goede betrekkingen met de grote mogendheden onderhouden. Doet zij dit, dan kan zij het kogellager zijn dat het mogelijk maakt dat vrede zich over de hele wereld uitbreidt.

Ik ben al jarenlang bezig met het treffen van intensieve voorbereidingen opdat Korea deze rol kan vervullen. Ik heb de glasnost politiek van president Gorbatsjov ondersteund, en het belang van het ontwikkelen van betere betrekkingen met de Sovjet-Unie benadrukt. Ook heb ik de hervormingspolitiek van Deng Xiaoping, voor de opening van China, sinds het eind van de jaren tachtig ondersteund. Ik begon mijn werk in China door de Yanbian universiteit te helpen bij de inrichting van een faculteit voor bouwkunde. Zelfs na het bloedbad op het Plein van de Hemelse Vrede, toen buitenlands kapitaal uit China wegvloeide, bleven wij daar, en investeerden honderden miljoenen dollars in Huizhou, in de provincie Kwangtung.

Ik deed dit niet alleen om economische redenen. Ik ben een mens die denkt vanuit religieuze motieven, geen zakenman. Een religieus leider kijkt vooruit, en bereidt de toekomst voor. Rusland, China, Japan en de V.S. moeten leren om met elkaar samen te werken, door gebruik te maken van het geestelijke kogellager dat gevormd wordt door het Koreaanse schiereiland. Korea is voorbestemd om de centrale as voor wereldvrede te worden.

Toen ik begon te werken aan de verbetering van de betrekkingen tussen Korea, de Sovjet-Unie en

China, ontdekte ik dat er in Korea niet eens zoiets elementairs als een Russisch-Koreaans, of een Chinees-Koreaans woordenboek bestond. Er kan nauwelijks iets bereikt worden zolang we elkaars taal niet verstaan. Toen ik hoorde dat er bij academici plannen bestonden om een Chinees-Koreaans en een Russisch-Koreaans woordenboek samen te stellen, besloot ik beide projecten te ondersteunen.

Het project van het Chinees-Koreaanse woordenboek werd geleid door professor Il Sik Hong van het Instituut voor Koreaanse Cultuur van de Universiteit van Korea. Meerdere hoogleraren van de faculteit Russische Studies waren betrokken bij de voorbereiding van een Russisch-Koreaans woordenboek. Deze woordenboeken spelen een sleutelrol in de communicatie tussen de twee Korea's en China en Rusland.

Wanneer een rotsblok dat boven op een berg ligt begint te vallen, dan komt het pas onder in het dal tot stilstand. Dit beeld beschrijft het veranderende lot van de westerse beschaving. Het is algemeen bekend hoe het Westen dankzij de wetenschap een ongelooflijke ontwikkeling doorgemaakte, maar nu stort het morele verval het Westen in het diepste dal. De bodem van dat dal is het Oosten, dat in het verloop van duizenden jaren een spirituele cultuur ontwikkelde.

Het Koreaanse schiereiland is bij uitstek de omgeving waar de culturen van Oost en West elkaar ontmoeten. Ook is het de plaats waar de continentale beschavingen en de 'beschavingen van de oceaan' samenkomen. De historicus en filosoof Oswald Spengler heeft een cyclische theorie over opgang en neergang van de beschavingen ontwikkeld. Hierin schetste hij een somber beeld van de democratie, die hij beschreef als een bestuursstelsel dat de westerse beschaving naar de ondergang voert. Hij redeneerde dat het democratische stelsel voornamelijk door geld wordt gedreven, en dat de opkomst van materialisme, de overwaardering van de wetenschap, en de vele tekenen van moreel verval directe gevolgen zijn van de corrumperende macht van de democratie.

Wanneer we naar de huidige westerse cultuur kijken, lijken sommige van zijn denkbeelden een profetisch karakter te hebben. De Atlantische beschaving die tot nu toe gefloreerd heeft gaat duidelijk een nieuw tijdperk in, en wel de periode van de pan-Pacifische beschaving die nu in opkomst is. Het Aziatische continent, met daarin Korea dat klaar staat om een centrale rol te gaan vervullen, wordt de voornaamste speler in een nieuwe wereldgeschiedenis. Tweederde van de wereldbevolking leeft in Azië. Alle grote wereldreligies hebben er hun oorsprong. De spirituele wortels van de mensheid liggen al heel lang in Azië.

Het is onvermijdelijk dat de beschavingen van Oost en West elkaar vinden op het Koreaanse schiereiland, en dat zij zich daar in harmonie met elkaar verbinden. Terwijl de wereld zeer snel verandert, beweegt de hemelse zegen met steeds grotere snelheid in de richting van Korea. Echter, als de Koreanen hun belangrijke leidinggevende rol - die erin bestaat de wereld op weg te helpen naar harmonie en vrede in een tijdperk van chaos - goed willen vervullen, dan moeten zij zich goed voorbereiden. Dan moeten zij afstand nemen van een verleden dat werd gekenmerkt door vooroordelen en egoïsme, en het nieuwe tijdperk verwelkomen met een heldere blik en een nieuw hart.

Van lijden en tranen naar vrede en liefde

De tragische geschiedenis van het Koreaanse volk heeft een diepe betekenis. Korea heeft veel geleden omdat het voorbestemd is om het fundament te zijn van waaruit wereldvrede zal ontstaan. Omdat Korea zo'n lange lijdensweg heeft gekend, kan het nu het centrale land worden van waaruit God vrede in de wereld brengt. Ofschoon wij Koreanen talloze beproevingen hebben doorstaan, kennen we geen vijanden, en zijn we tegenover geen enkel volk haatdragend. Diverse buurlanden hebben ons groot onrecht aangedaan, maar nooit hebben we hen beschouwd als vijanden met wie geen verzoening mogelijk is.

Het Koreaanse volk heeft een 'cultuur van het hart' ontwikkeld, die het ons mogelijk maakt een vijand te vergeven. Om een vijand lief te hebben en te accepteren is controle over het eigen zelf nodig. Het vermogen om van zijn vijand te houden heeft de mens alleen dan, wanneer hij zijn eigen innerlijke conflicten heeft overwonnen.

Mensen die vervolgd worden staan het dichtst bij Gods hart. Om te kunnen begrijpen hoe God zich voelt, moet men de droefheid en de eenzaamheid in Zijn hart ervaren hebben. Zelfs iemand die normaal niet huilt, doet dit wel wanneer hij zijn gezin en zijn land verliest, en vertwijfeld zal hij om Gods hulp roepen. Wanneer een mens door zware moeilijkheden gaat wordt hij somber en verdrietig, maar juist door dergelijk verdriet kan hij Gods zegen ontvangen. God voelt zich aangetrokken tot een hart vol droefheid. Korea werd een land van hemelse zegen omdat Koreanen door onvoorstelbaar lijden zijn gegaan, en met recht een volk van tranen genoemd kunnen worden.

Het Koreaanse volk eert zijn voorouders. Hoeveel honger we ook hebben, we zullen nooit de grond verkopen waar onze voorouders begraven liggen om voedsel te kunnen kopen. We hebben ons door de eeuwen heen steeds aan een manier van denken vastgehouden waarin veel respect is voor de Hemel. We zijn een modern en beschaafd land, dat nog altijd veel eerbied heeft voor de wereld van de geest. Toen we het boeddhisme en het confucianisme verwelkomden, brachten die ons land een bloeiende religieuze cultuur. Meer recent zijn ook de christelijke- en moslimtradities hier opgebloeid. Al deze religies leven in Korea vredig bij elkaar. Zij smelten samen en bestaan harmonisch naast en met elkaar. Wat heeft ons tot zo'n uniek volk gemaakt?

Van oudsher hebben we als volk een religieuze instelling gehad, en waren we ontvankelijk voor het Woord van God. Daarbij komt dat Koreanen altijd veel waarde hebben gehecht aan onderwijs en goede schoolprestaties. De Koreaanse taal en het hanggeul alfabet worden dan ook beschouwd als geschenken van de Hemel. Onze taal is rijk aan bijvoeglijke naamwoorden en bijwoorden die het innerlijk leven van de mens te beschrijven.

Ik ben erg gesteld op het Hangeul alfabet, dat alle Koreanen gebruiken.

Ook hou ik van de term hunnimjeongeum, dat de betekenis heeft van 'juiste klanken om het volk te onderwijzen'. Dit is de oorspronkelijke idee achter Hangeul (Koreaanse letters). Het heeft een mooie en diepe betekenis. De voortreffelijkheid van Hangeul heeft de eeuwen getrotseerd, en voegt nog dagelijks schoonheid toe aan de communicatie tussen mensen, ook in het digitale tijdperk. Voor mij is het ronduit verbazingwekkend dat mensen door de simpele combinatie van klinkers en medeklinkers zo effectief kunnen communiceren, en zelfs alle geluiden van de schepping kunnen nabootsen. In de

afgelopen dertig jaar heb ik onze kerkleden buiten Korea aangespoord om zich op de toekomst voor te bereiden door Koreaans te leren.

Recentelijk werd door journalisten in China de uitdrukking hallyu (Koreaanse golf) uitgevonden, om de snelle verspreiding van de Koreaanse popcultuur door heel Azië te beschrijven. Vanwege de populariteit van de Koreaanse popmuziek, tv drama's en films begint een groeiend aantal mensen Koreaans te leren. Op dit moment zijn er al in Japan, Mongolië, Vietnam en zelfs Afrika mensen die vloeiend Koreaans spreken.

Dit alles is zeker geen toeval. De ziel woont immers in de taal. Omdat Japan tijdens de bezetting de ziel van het Koreaanse volk wilde vernietigen, deed zij al het mogelijke om de Koreaanse taal uit te roeien.

Het feit dat nu over de hele wereld mensen Koreaans spreken en dat hun aantal groeit, betekent dat wereldwijd mensen geraakt worden door het hart en de ziel van het Koreaanse volk. Dankzij de hemelse zegen blijft de invloed van de Koreaanse cultuur groeien.

Koreanen willen niemand tot last zijn. In mijn tijd in Amerika zag ik met eigen ogen hoe koppig en vasthoudend Koreanen kunnen zijn. De Verenigde Staten zijn een land met vele soorten sociale vangnetten, maar Koreanen maken daar zelden gebruik van. In plaats van zich afhankelijk te maken van ondersteuning door de overheid, zoeken ze liever zelf wegen om geld te verdienen om de studies van hun kinderen te betalen, en voor hun bejaarde ouders te zorgen. Zo tonen Koreanen hun zelfstandigheid. Hetzelfde zag ik bij de missionarissen die we naar alle uithoeken van de wereld hebben gestuurd. Ze zijn niet bang om naar een land te gaan dat ze nog helemaal niet kennen. Dit geldt niet alleen voor missionarissen maar ook voor zakenmensen. Zodra ze een opdracht krijgen, ongeacht waarheen die hen brengt, laten ze al het andere vallen en gaan. Besluiteloosheid of tegenzin is Koreanen vreemd.

Koreanen zijn een dermate ondernemend volk, dat zij overal op de wereld terecht kunnen en altijd een productief leven leiden. Onze geschiedenis van tegenslagen heeft ons geleerd dat geen hindernis te groot is. We hebben geleerd om aan de moeilijkste omstandigheden het hoofd te bieden, en als overwinnaars uit de bus te komen.

Als er in de buurt een feest is, zoeken mensen meestal de beste plaats om alles goed te kunnen zien. Dit is heel egocentrisch gedrag. Wie zich tevreden stelt met de minst gunstige plek en daar rustig gaat zitten, is de leider van de toekomst. Wie aan zichzelf denkt en zichzelf het eerst opschept, zal mislukken in het tijdperk dat eraan komt. Zelfs al is er maar een handvol eten, dan nog moeten we eerst aan anderen denken. Willen we de hemelse zegen delen die naar het Koreaanse schiereiland onderweg is, dan moeten we er in ons diepste wezen van doordrongen zijn dat 'anderen' van meer waarde zijn dan 'wijzelf'.

In het verleden is ons alles afgenomen wat ons lief was. Tijdens de Japanse bezetting werd ons land van ons afgenomen. Daarna werd ons land in tweeën gesplitst, en werden we met geweld gescheiden van onze ouders, broers en zussen. Door dit alles werd Korea een land van tranen. Maar vanaf nu moeten onze tranen voor de wereld vloeien. Vanaf nu moet onze bezorgdheid de wereld gelden, veel meer nog dan onszelf. Met een serieus en toegewijd hart moeten we ons inzetten voor de wereld. Zo moeten wij op het Koreaanse schiereiland onze houding veranderen, willen we de hemelse zegen en bescherming niet verliezen. Doen we dit, dan zal hemelse zegen en voorspoed zich over de hele wereld

verspreiden. Het Koreaanse volk heeft een unieke kans om het middelpunt van een tijdperk van wereldvrede te worden.

7-3

Het doel van religie in de 21ste eeuw

De twintigste eeuw was een tijd van enorme veranderingen. In deze periode van honderd jaar gebeurde meer dan in de voorbije tweeduizend jaar. Het was de eeuw van twee wereldoorlogen en de periode waarin het communisme tot grote hoogten steeg, om vervolgens nagenoeg te verdwijnen. Het was ook de eeuw waarin de mensheid God de rug toekeerde en zich begroef in materiële dingen. Maar hoe is het met de 21ste eeuw gesteld? Er zijn mensen die zeggen dat wetenschappelijke vooruitgang heeft aangetoond, dat veel religieuze overtuigingen op bijgeloof berusten en irrelevant zijn voor de moderne wereld. Ik beweer echter dat de rol van religie onveranderd belangrijk zal zijn, zolang het geestelijke aspect van de mens een realiteit is en de wereld van vrede nog niet is gevestigd.

Wat is het doel van religie? Dat is het tot stand brengen van Gods ideale wereld. De reden waarom godsdiensten evangeliseren is, omdat ze willen dat steeds meer mensen onder Gods bestuur komen. Als iedereen onder Gods bestuur zou leven zouden we een vreedzame wereld hebben, zonder oorlog en verdeeldheid. De uiteindelijke bestemming van de weg die godsdiensten afleggen moet vrede zijn.

God schiep deze wereld vanuit een verlangen naar liefde en vrede. Indien we verdeeldheid scheppen, door te beweren dat onze eigen religieuze richting de enige weg is naar verlossing, dan gaan we tegen Gods verlangen in. God wil dat alle mensen hard werken aan vrede, verzoening en harmonieuze co-existentie. Als mensen zeggen dat er in het gezin ruzie ontstaat omdat sommigen naar de kerk willen, dan vertel ik hen zonder aarzelen dat het gezin voorrang heeft. Religie is slechts een middel om Gods volmaakte wereld tot stand te brengen, nooit een doel op zich.

De bestemming van de mensheid is om alle gezichtspunten die tot nu toe voor verdeeldheid hebben gezorgd met elkaar te verbinden. De filosofie die de wereld in de toekomst gaat leiden, moet in staat zijn om alle godsdiensten en denkwijzen samen te brengen. De tijd waarin één land voorop gaat en de mensheid aanvoert is voorbij. Ook het tijdperk van nationalisme is voorbij.

Als we alleen met mensen van hetzelfde ras of dezelfde godsdienst blijven omgaan, is een herhaling van oorlog onvermijdelijk. Het tijdperk van vrede heeft zeker geen kans als we niet boven culturele gewoontes en tradities uitstijgen. Geen van de ideologieën, filosofieën of religies die de mensheid tot nu toe hebben geleid, kunnen de vrede en de eenheid brengen die we voor de toekomst nodig hebben. We hebben een nieuwe ideologie en een nieuwe filosofie nodig, die boven boeddhisme, christendom en islam uitgaat. Mijn leven lang heb ik mensen opgeroepen om boven hun kerkelijke richtingen en zelfs boven hun religies uit te stijgen, tot het punt dat mijn stem het bijna begaf.

Er zijn bijna tweehonderd landen in de wereld, en ieder land heeft zijn eigen nationale grenzen. Een grens scheidt het ene land van het andere, maar landen die door grenzen gescheiden zijn kunnen niet voor eeuwig blijven bestaan. Alleen religie kan nationale grenzen overwinnen. De realiteit is echter dat godsdiensten, die de taak hebben om mensen te verenigen, vaak opgesplitst zijn in kampen die elkaar bestrijden. Ze gaan dikwijls gebukt onder een egoïstische manier van denken, die hun eigen manier van geloven op de eerste plaats zet. Ze zijn zich er niet van bewust dat de wereld veranderd is, en dat een nieuw tijdperk van onbaatzuchtigheid is aangebroken.

Het is niet eenvoudig om de eeuwenoude muren tussen religies af te breken, maar het is onvermijdelijk als we naar één wereld van vrede willen. Religies en hun afsplitsingen moeten ophouden met zinloos geruzie over hun verschillen, en snel een middenweg vinden voor hun meningsverschillen. Samen moeten ze concrete stappen zetten naar een wereld van vrede. Materiële overvloed is niet genoeg voor een gelukkige toekomst voor de mensheid. Het is dringende noodzaak dat de strijd tussen moderne ideologieën, en tussen culturen en rassen, wordt overwonnen via de weg van interreligieus begrip en spirituele harmonie.

Mijn leven lang was mijn appel aan de vele gelovige mensen die ik overal ter wereld tegenkwam steeds hetzelfde. Ten eerste: respecteer de tradities van andere religies, en zet alles in het werk om conflicten en tweedracht tussen godsdiensten te voorkomen. Ten tweede: alle religieuze gemeenschappen moeten samenwerken en dienstbaar worden aan de wereld. Ten derde: de leiders van alle religies moeten samenwerken om een structuur te ontwikkelen, die ons in staat stelt om onze gemeenschappelijke missie, de verwezenlijking van wereldvrede, te volbrengen.

Het rechteroog bestaat omwille van het linkeroog, en het linkeroog omwille van het rechteroog. De twee ogen samen bestaan voor het welzijn van het hele lichaam, en dit geldt ook voor de andere lichaamsdelen. Niets bestaat voor zichzelf. Religie bestaat ook niet voor zichzelf, maar voor het doel van liefde en vrede. Zodra wereldvrede verwezenlijkt is, is religie niet meer nodig. Het uiteindelijke doel van religie is het vestigen van een menselijke samenleving die bestuurd wordt door liefde en vrede. Dit is de wil van God.

Het is niet gemakkelijk om een omgeving te creëren waarin de harten van de mensen gevuld zijn met een verlangen naar vrede. Voortdurende scholing is de enige oplossing. Daarom zet ik mij in voor projecten op het gebied van onderwijs en scholing. We hebben de Sunhwa Arts School opgericht, nog vóór onze kerk sterk genoeg was om op eigen benen te staan.

Een school is een gewijde omgeving waar waarheid wordt onderwezen. Wat zijn de belangrijkste elementen van waarheid die een school zou moeten onderwijzen? Ten eerste behoren leerlingen op school over het bestaan van God te horen. Ze moeten leren om Zijn wezen in de wereld om ons heen te herkennen. Ten tweede moeten scholieren leren wat de fundamentele oorsprong van de mens is, wat zijn verantwoordelijkheden zijn en hoe we die moeten vervullen voor het welzijn van de wereld. Ten derde moeten leerlingen leren wat het doel is van het menselijk bestaan, en hoe zij de ideale wereld kunnen helpen opbouwen die nodig is voor dit bestaan. Alleen wanneer dit alles gedurende vele jaren met grote ernst en toewijding onderwezen wordt, kunnen leerlingen er een diep besef van krijgen.

Het huidige onderwijs is gericht op het creëren van een samenleving waarin slechts plaats is voor winnaars, en waar zij die als eerste de finish halen, beloond worden met een monopolie op geluk. Dat is geen goede manier om kinderen op te voeden. Onderwijs moet een middel zijn om een wereld te scheppen waarin alle mensen goed met elkaar kunnen samenleven.

De filosofieën en onderwijsmethoden die tot nu toe de overhand hadden moeten veranderen. Ze moeten ons gaan helpen om de collectieve doelen van de mensheid te vervullen. Indien het onderwijs in Amerika slechts als doel zou hebben om Amerika groot te maken, en als studenten in Groot-Brittannië alleen zouden studeren voor het welzijn van Groot-Brittannië, dan zou de toekomst van de mensheid er somber uitzien. Leerkrachten mogen hun studenten geen egoïstische levensstijl bijbrengen. Zij behoren hun best te doen om studenten de wijsheid mee te geven die nodig is om de hedendaagse, complexe sociale problemen op te lossen.

De rol van godsdienstwetenschappers is zelfs nog belangrijker. Deze geleerden hoeven geen ingewikkelde theorieën te onderwijzen, en ook mogen ze de superioriteit van hun eigen religie niet benadrukken. In plaats daarvan horen zij bij hun studenten de wijsheid te cultiveren waarmee deze de wereld kunnen liefhebben, en een wereld van vrede kunnen opbouwen. Ze horen het beginsel van onbaatzuchtigheid te onderwijzen. We hebben geen uitzicht op een gelukkige toekomst voor de mensheid, zolang geleerden onze jongeren de beginselen van vrede niet bijbrengen. De mensheid is één groot geheel van broers en zussen, en de wereld is één familie.

De belangrijkste wijsheid die de mensheid nodig heeft is de kennis van Gods hart en Zijn ideaal. Daarom blijft de rol van religie belangrijk, vooral ook in de eenentwintigste eeuw, waarin wetenschap en technologie de rol van religie lijken over te nemen, als het gaat om het verklaren van de werking van het universum.

Over de hele wereld moeten godsdiensten tot een helder begrip komen van het universele reisdoel van de mensheid, en alle grote en kleine conflicten onmiddellijk staken. Ze hoeven niet te vechten voor de bescherming van hun eigen eer. De religies van de wereld moeten hun wijsheid samenbrengen, hun energie bundelen, en ijverig meewerken aan de opbouw van de ideale wereld van vrede. De vele conflicten van het verleden, waaruit zoveel haat blijkt, moeten zo snel mogelijk vergeten worden, en plaats maken voor inspanningen die naar vreedzame oplossingen leiden.

Ongeacht hoeveel we ons al hebben ingezet voor wereldvrede, we kunnen altijd nog meer doen. Religieuze mensen, die allemaal de missie hebben om de mensheid naar Gods ideale wereld te leiden, mogen geen moment vergeten dat hun enige echte opdracht is, om apostelen van vrede te zijn.

7-4

Culturele projecten drukken Gods creativiteit uit

In 1988 verwelkomde Seoel de Olympische Zomerspelen. Ik zag dit als een potentieel vredesfestival in mijn eigen achtertuin, en liet veel van onze leden uit de hele wereld naar onze hoofdstad komen. Ze hielpen bij het begeleiden van de internationale atleten en officials, moedigden de sporters aan, serveerden hen maaltijden en overhandigden hen geschenken ter herinnering aan hun bezoek aan Korea.

Daar zowel China als de Sovjet-Unie deelnamen aan de Spelen, zag ik deze als een gebeurtenis die een beslissende wending kon geven aan de Koude Oorlog. Als men de Olympische Spelen als een festival voor vrede beschouwde, waren ze een geweldige gelegenheid om harmonie te creëren tussen het communistische blok en de vrije wereld. Vanaf mijn zitplaats in het Jamsil Olympic Main Stadium bekeek ik de openingsceremonie met een gevoel van diepe vreugde.

Na de Olympische Spelen maakte ik gebruik van de energie van de Spelen door in Korea het Il Hwa Chunma voetbalteam op te richten, een team van professionele voetballers. Dit team heeft al verschillende kampioenschappen gewonnen en heeft vele fans. Sindsdien heb ik ook in Brazilië, de bakermat van het sambavoetbal, de teams Clube Atlético Sorocaba en Centro Esportivo Nova Esperanca (CENE) opgericht. Deze clubs zijn tot op de dag van vandaag actief.

Het was mijn liefde voor voetbal die de aanzet gaf tot het oprichten van deze teams. Al vanaf mijn jeugd geniet ik van sport, en als jonge man deed ik een tijdje aan boksen en traditionele verdedigingsporten. Maar voetbal is de sport waarvan ik ook op mijn oude dag enorm geniet. Als schooljongen oefende ik ijverig op het schoolplein met de bal aan de voet, maar nu kan ik er als toeschouwer van genieten. Toen in 2002 de wereldkampioenschappen voetbal in Zuid Korea werden gehouden, bekeek ik de wedstrijden op drie televisieschermen naast elkaar, en zo hoefde ik geen enkele wedstrijd te missen. Van de wedstrijden die het Zuid-Koreaanse team speelde heb ik er niet een gemist.

Voetbal is een microkosmos van het leven. Ongeacht hoe goed ik met de bal over het veld dribbel, zodra een snellere en betere speler van de tegenpartij mij de bal afpakt, is op slag al mijn moeite voor niets geweest. Zelfs al dribbel ik het hele veld over om daarna op doel te schieten, indien de bal de paal raakt en terug het veld inspringt, is het afgelopen. Het is aan mij om met de bal aan de voet richting doel te rennen, maar er is meer dan één persoon nodig om een doelpunt te maken. Ik heb een medespeler als Ji Sun Park nodig, die me op het beslissende moment steunt, of iemand als Young Pyo Lee, die behendig de tegenstander weglukt.

De belangrijkste figuur van het team is de coach, die vanaf de zijlijn de activiteiten van het hele team overziet. De coach rent niet en scoort geen doelpunten, maar zijn kracht is groter dan die van alle spelers samen. Hij ziet dingen die de spelers niet zien, en geeft zijn aanwijzingen. Vergelijkbaar hiermee ziet God dingen die wij niet kunnen zien, en ook Hij geeft ons signalen. Als de spelers de aanwijzingen van de coach nauwkeurig volgen zullen ze heel vaak winnen. Maar als dwaze spelers de signalen van de coach òf niet begrijpen òf negeren, en alleen naar eigen inzicht spelen, kan het team alleen maar verliezen.

Voetbal is een wedstrijdsport waarbij het gaat om winnen of verliezen, maar het kan in potentie ook grote invloed uitoefenen op hele landen, en hun bereidheid vergroten om samen te werken voor vrede. Ik hoorde eens dat twee keer zoveel mensen naar de World Cup hebben gekeken als naar de Olympische Spelen. Dit geeft aan hoeveel mensen wereldwijd van voetbal houden. Daarom heeft voetbal, net als de Olympische Spelen, de kracht om harmonie tussen landen, rassen, godsdiensten en culturen te creëren. Ik beschouw voetbal en vrede als twee potentieel sterke partners.

Pelé, die in 1995 benoemd werd tot buitengewoon minister voor sport in Brazilië, bracht enkele jaren geleden een bezoek aan Korea. Hij en ik ontmoetten elkaar in Hannam-Dong, een wijk in Seoel. Voor veel mensen is Pelé de beste voetballer ter wereld, maar de Pelé die ik ontmoette was een vredesactivist, die via de voetbalsport wilde werken aan wereldvrede.

Tijdens onze ontmoeting moest hij lachen toen hij me een verhaal vertelde over een wedstrijd in Afrika. Hij vertelde hoe hij eens in Nigeria moest spelen, een land dat op dat moment in oorlog was. Pelé: “Hoe konden we spelen op een locatie waar overal om ons heen de bommen ontploften? Maar gelukkig werd er een korte wapenstilstand afgekondigd, zodat de wedstrijd kon doorgaan. Op dat moment realiseerde ik me dat voetbal meer is dan alleen een sport. Voetbal is een middel dat de mensheid ter beschikking staat, om een wereld van vrede op te bouwen. Kort daarna besloot ik dat ik een beweging voor wereldvrede door voetbal in het leven wilde roepen”. Ik was op dat moment zo onder de indruk van Pelé, dat ik hem stevig de hand drukte.

We leven in een prestatiegerichte maatschappij met veel stress. Stress leidt tot spanningen, en kan gemakkelijk onze gemoedsrust verstoren. Wanneer stress zich opstapelt kunnen mensen geïrriteerd raken en zelfs met elkaar op de vuist gaan. Sport en kunst zijn middelen die kunnen helpen om onze stressniveaus te verlagen, onze opgekropte gevoelens te ventileren en mensen samen te brengen. De reden voor mijn toewijding aan voetbalteams, symfonieorkesten en balletgezelschappen is hun potentieel om wereldvrede tot stand te brengen.

Pelé begrijpt deze manier van denken. We waren het volledig eens, en samen hebben we de Peace Cup, een nieuw internationaal voetbaltoernooi, gesticht. Sinds 2003 wordt dit toernooi om de twee jaar gehouden. Vanuit de hele wereld brachten we voetbalteams van topniveau naar Korea. Parallel daaraan wordt om de twee jaar een voetbaltoernooi voor vrouwen, de Peace Queen Cup, georganiseerd.

In de zomer van 2009 hielden we het eerste voetbaltoernooi voor mannen buiten Korea. De wedstrijden werden gespeeld in het Spaanse Andalusië. Alle opbrengsten van het toernooi worden gebruikt om voetbal evenementen voor kinderen en jongeren in ontwikkelingslanden te ondersteunen. In het bijzonder gebruiken we voetbal om de dromen van kinderen met een lichamelijke handicap levend te houden.

In samenwerking met het Hoge Commissariaat voor de Vluchtelingen van de VN hebben we een jeugdvoetbaltoernooi gehouden in Liberia. In dit land is de bevolking na vijftien jaar stammenoorlog totaal uitgeput. Liberia krijgt speciale bescherming van de VN vanwege de scherpe daling van het aantal inwoners. De kinderen in dit door oorlog verscheurde land kwamen bijeen om te voetballen, maar ook om samen te zingen over vrede. Al voetballend leerden zij vaardigheden als werken in teamverband en ‘fair play’, kwaliteiten die nodig zijn voor harmonie tussen de stammen.

De organisatie van de Peace Cup heeft ook plannen om in de regio Israël-Palestina-Jordanië een vredesstadion te bouwen, zo dicht mogelijk bij de Israëlisch-Palestijnse grens. Dit stadion moet als project voor vredesopbouw voor iedereen vrij beschikbaar zijn. We willen bekende Europese coaches naar dit gebied halen, en een voetbalacademie starten voor jeugdige voetballertjes uit de regio. De volwassenen richten misschien de lopen van hun geweren op elkaar, de kinderen daarentegen willen naar het stadion komen om te voetballen. Veel mensen vinden deze ideeën onrealistisch en schudden hun hoofd, maar wij zijn vastbesloten om ze uit te voeren.

Een lid van de Israëlische regering heeft al gezegd dat het stadion op Israëlisch grondgebied gebouwd moet worden, terwijl een lid van de Palestijnse regering volhield dat het op Palestijns grondgebied moet komen. Ik ben echter vastbesloten om het stadion zo te bouwen dat het de twee partijen met elkaar verbindt. Het is heel moeilijk, of beter gezegd onmogelijk, mij te dwingen mijn dromen op te geven. Ik ben iemand met een ijzeren wil en een enorm doorzettingsvermogen, die ik gebruik om mijn dromen na te jagen die uiteindelijk naar een wereld van vrede zullen leiden.

De oprichting van ons balletgezelschap is ook een bewijs van deze wilskracht. Mensen om mij heen zeiden dat het volstrekt onmogelijk was, maar in weerwil hiervan richtten we in 1984 de ‘Universal Ballet Company’ op. Op dit moment genieten in Korea meer mensen van ballet dan ooit tevoren. Ten tijde van de oprichting van ons balletgezelschap was Korea een onderontwikkeld gebied als het om ballet ging, maar intussen heeft het land zijn eigen wereldberoemde ballerina’s voortgebracht.

Telkens wanneer ik naar ballet kijk, raak ik er meer van overtuigd dat kunst in het hemels koninkrijk er zo uit moet zien. Wanneer een ballerina op haar spitzen staat en haar hoofd naar de hemel richt, raakt deze houding me als een volmaakte pose om hiermee onze eerbied en ontzag voor God uit te drukken. Het ziet eruit als een vurig verlangen. In ballet kunnen mensen hun prachtige lichaam, dat een geschenk van God is, gebruiken om hun liefde voor Hem uit te drukken. Het is de hoogste vorm van kunst.

De Universal Ballet Company begon met de uitvoering van ‘Het Zwanenmeer’ en ‘De Notenkraker’ van Tchaïkovski. Daarna volgden ‘Don Quichot’, ‘Giselle’ en eigen creaties als ‘Shim Chung’ en ‘De Liefde van Choonhyang’, gebaseerd op beroemde Koreaanse volkssprookjes. Het gezelschap ontwikkelde zich snel en geniet nu internationale erkenning, waarbij het uitnodigingen ontvangt van de beroemdste podia ter wereld. Onze dansers hebben de naam opgebouwd dat zij een unieke Koreaanse schoonheid toevoegen aan de energieke bewegingen van westers ballet. Ze worden geprezen om de manier waarop zij tijdens hun optredens oosterse en westerse stijlen met elkaar in harmonie brengen. De Universal Ballet Company heeft een balletacademie in Washington D.C.

Verder ben ik ook de stichter van het New York City Symphony Orchestra en de New Hope Singers. Kunst stelt de mens in staat om de hoge idealen van Gods scheppingswerk te weerspiegelen. God investeerde alles wat Hij had in de schepping van de mens en de wereld, net zoals kunstenaars hun hart en ziel leggen in hun creaties. Het boek Genesis wekt de indruk dat de dingen op simpele wijze ontstonden doordat God er Zijn woord over uitsprak, maar zo was het zeker niet. God investeerde al Zijn energie in het scheppen van de wateren en het land.

De bewegingen van de ballerina's op het podium zijn op een vergelijkbare manier de vruchten van een creatief proces, dat een totale inzet vergt. Hetzelfde mag worden gezegd over voetbal. Een succesvol voetbalteam zal negentig minuten lang al zijn energie moeten stoppen in de wedstrijd. Tijdens één enkele rush naar het vijandige doel zal een speler iedere ons energie die hij in zich heeft willen geven. Hij sprint alsof zijn leven ervan afhangt. Met dezelfde overgave gaf God zichzelf toen Hij de wereld schiep.

Alles geven wat we hebben, en onszelf totaal opofferen voor dat ene moment in de geschiedenis – dat is de manier waarop ware grootsheid wordt bereikt, en hierdoor begint de mensheid op God te lijken.

De geschiedenis toont aan dat een land dat de wereldzeeën beheerst een wereldmacht wordt. Denk maar aan Groot-Brittannië. Dit land beleefde ooit de invasie van de Noormannen, afkomstig uit Noorwegen en Zweden. In de zestiende eeuw besefte koningin Elisabeth I kort na haar kroning dat Groot-Brittannië zonder heerschappij over de zeeën alles zou kwijtraken. Zij versterkte de maritieme politiek van haar land, en dankzij haar grote toewijding werd Groot-Brittannië een vooraanstaande zeemacht. Ze mobiliseerde technologie en kapitaal voor de bouw van sterke schepen en stuurde die, bemand met dappere zeelui, de zee op.

Zij wisten niet wat hen aan de overzijde van de oceanen te wachten stond, maar dat weerhield hen er niet van om hun leven te wagen en uit te varen. Het resultaat was dat Groot-Brittannië, hoewel een relatief klein land in de Atlantische Oceaan, in het bezit kwam van kolonies op alle continenten en oceanen, en een wereldrijk opbouwde.

De westerse beschaving, met Groot-Brittannië als spil, kende een geweldige ontwikkeling op het gebied van wetenschap en technologie. Met behulp van het kompas zetten de Britse schepen koers naar de uithoeken van de wereld. De hoogontwikkelde materiële kennis en technologie gaven het land de vaardigheden waarmee het probeerde de wereld te veroveren.

Korea, en de meeste andere landen in het Oosten, hebben voor een andere benadering gekozen. De wereld van het Oosten schuift het spirituele niet aan de kant bij de zoektocht naar het materiële. Bij een conflict tussen het geestelijke en het materiële verwerpt het Oosten liever het materiële. Daarom kan in 't algemeen gesteld worden dat het leven in het Oosten altijd moeilijker was dan dat in het Westen, vanwege de achterstand in materiële ontwikkeling. In het Westen zal het geestelijke echter niet voor altijd door het materiële gedomineerd blijven. Omdat een geheel materialistische beschaving achteruitgang betekent, dient zich nu de kans aan om te leren van de meer spiritueel ingestelde oosterse cultuur.

De beschaving ontwikkelde zich vanuit Egypte naar Griekenland en Rome, en van daar naar Groot Brittannië en de Verenigde Staten. Nu beweegt ze in de richting van het gebied van de Stille Oceaan, gelegen rondom het Koreaanse schiereiland. Het tijdperk van een pacifische beschaving breekt aan, en deze brengt westerse wetenschap en oosterse spiritualiteit samen. Landen als Korea en zijn Aziatische burens zullen de leiders van deze nieuwe tijd zijn. Het is niet toevallig dat het internationale aanzien van Korea en Japan in korte tijd snel is gestegen. Deze ontwikkeling was historisch gezien niet te vermijden, en wijst op de komst van het Aziatische tijdperk.

De Verenigde Staten en Rusland zullen echter niet werkeloos toezien hoe ons land naar een leidinggevende positie in de wereld klimt. De kansen op een groot conflict in de buurt van Korea, waarbij de VS, Japan, Rusland en China betrokken zijn, zijn toegenomen. We moeten ons op tweeërlei manieren op een dergelijke situatie voorbereiden.

Ten eerste moeten we, om Korea te beschermen, een sterke band smeden tussen Japan en de Verenigde Staten, en deze vervolgens met Rusland en China verbinden. Hoe kunnen we dit bereiken? Het kan alleen met een filosofie en een hart die eenheid creëren. De enige filosofie die oorlogen tussen godsdiensten kan voorkomen, en een weg naar een vreedzame wereld kan openen, is de filosofie die stelt dat de mensheid moet worden gezien als een eenheid, die boven de verschillen in nationaliteit, ras en religie uitstijgt. Korea moet een filosofie van eenheid in de wereld introduceren, om zichzelf tegen het gevaar van een oorlog te beschermen.

Ten tweede moeten we onszelf voorbereiden voor het nieuwe tijdperk van de Stille Oceaan. De pacifische era staat voor de deur. Een land dat de oceanen niet kan beheersen, kan geen leidende kracht worden in het pacifische tijdperk. Als de hemelse zegen naar ons toe komt en we zijn er niet op voorbereid, dan laten we een unieke kans ongebruikt liggen. Als we weten dat we aan de vooravond van een oceanisch tijdperk staan, en als Korea de leiderspositie wil innemen in dat tijdperk, dan moet Korea de nodige voorbereidingen treffen.

De oceaan herbergt meer natuurlijke hulpbronnen dan alleen vis. Een nog belangrijker schat is haar potentieel om energie op te wekken. Omdat de reserves aan ruwe olie afnemen, groeit de zorg om onze toekomstige energievoorziening met de dag. Zodra de wereld geen olie meer heeft, zit de mensheid onmiddellijk in het duister. Er zijn pogingen om energie te winnen uit granen, maar dat is geen reële optie, omdat er niet eens genoeg voedsel is om de huidige wereldbevolking te voeden.

De ware alternatieve energiebron is de oceaan. Energie uit waterstof in het zeewater vertegenwoordigt de toekomst van de mensheid. Tweederde van het aardoppervlak is water. Dat betekent dat tweederde van de grondstoffen die de mensheid in de toekomst nodig heeft, zich in de zee bevindt. Een nieuwe toekomst voor de mensheid kan niet tot stand worden gebracht zonder de grondstoffen uit de oceanen. De ontwikkelde landen winnen nu al olie en aardgas uit de oceanen, en verkopen dit voor een hoge prijs. De wereld staat pas aan het begin van het ontdekken van de natuurlijke hulpbronnen die zich in de oceanen verborgen houden. De dag dat de mensheid haar afhankelijkheid van de oceaan zal beseffen is niet ver meer.

Zonder menselijke inspanning zal het pacifische tijdperk niet kunnen aanbreken. Allereerst moeten we bereid zijn om de zee op te gaan. We moeten met schepen het water op durven gaan, en de golven trotseren. Zonder dergelijke moed kunnen we ons niet op het oceanische tijdperk voorbereiden. Het land dat de oceanen bedwingt zal een leidende macht in de wereld worden, en merken dat de wereld zich graag verdiept in haar cultuur en taal. Korea moet de beste rentmeester van de Stille Oceaan worden. Het moet de wil van de Schepper begrijpen en Zijn natuurlijke hulpbronnen goed beheren.

7-6

De grote kansen van het tijdperk van de Stille Oceaan

De oceanen kunnen een centraal thema worden voor de eenwording van de wereld. Om onszelf te kwalificeren als meesters van de oceaan moeten we getraind worden, zodat we met hetzelfde gemak op zee kunnen leven als op het land. Wanneer ik mensen leer vissen, stuur ik tien kleine schepen uit, samen met een groot schip. Wanneer de schepen de haven verlaten, worden de kleine schepen door de grote op sleeptouw genomen. Echter, zodra ze eenmaal op volle zee zijn, zijn de kleine boten voor zichzelf verantwoordelijk. Ze moeten de windrichting kennen, weten wat zich op de zeebodem bevindt en wat de routes van de vissen zijn. Dit alles moeten ze zichzelf eigen maken.

Ik hou van de uitdrukking ‘Alaska spirit’. Hiermee bedoel ik de gewoonte om om vijf uur ‘s morgens

op te staan, de zee op te gaan en pas ver na middernacht terug te keren, wanneer het 's zomers nog licht is. Wie een 'Alaska spirit' heeft, blijft net zo lang op zee totdat hij zijn dagelijks toegestane quotum gevangen heeft. Wie niet leert om op deze manier te volharden, kan geen echte visser worden.

De zee op gaan om te vissen is geen pleziertochtje. Ook al wemelt het van vis in de oceaan, ze springen niet vanzelf in de boot. Er is gespecialiseerde kennis voor nodig en veel ervaring. Men moet weten hoe een net gerepareerd moet worden, en hoe je een ankertouw vastknoopt. Wie door de juiste training een goede visser is geworden, kan overal ter wereld mensen leiding geven. Een professioneel visser heeft tijdens zijn opleiding veel geleerd op het gebied van leiderschap.

Bestuur over de zee vereist schepen, ook onderzeeboten, die naar de uithoeken van de wereld kunnen varen. Korea is al enige tijd het belangrijkste land ter wereld op het gebied van scheepsbouw. Dit land heeft het in zich om een grote zeevarende mogendheid te worden. Wat Korea nu nodig heeft, zijn meer mensen die kiezen voor een leven op zee.

Koreanen zijn nakomelingen van Chang Bo Go, een vermogend man uit de negende eeuw, die leiding gaf aan een internationale maritieme handelsonderneming en 'Koning van de Oceaan' genoemd werd. We hebben een lange traditie van zeevaarders, die met hun schepen de golven trotseerden en zeeslagen wonnen.

Mensen zijn van nature bang voor hoge golven. Wanneer de golven wind vangen, groeien ze aan tot reuzegolven die een enorme deining veroorzaken. Golven en deining zijn nodig, om zuurstof te mengen met het water van de oceaan. Als de oceaan over een langere periode rustig is en er geen wind en golven zijn, gaat ze langzaam dood. Zodra we beseffen hoe belangrijk golven zijn, hoeven we ze niet langer te vrezen. Zelfs als er een harde wind komt opzetten en de golven angstaanjagend hoog worden, begrijpen we dat dit de manier is om de vissen te helpen overleven. Dan gaan de golven deel uitmaken van de bekoring van de zee.

Vanaf dertig meter onder het zeeoppervlak komen geen golven meer voor. Zouden we met een onderzeeboot naar de bodem van de oceaan gaan, dan zou het daar zo koel zijn dat we geen airconditioning meer nodig hadden. Vissen kiezen de diepte uit die voor hen de juiste temperatuur heeft, en voeren daar prachtige dansen uit, terwijl zij in scholen door hun favoriete wateren zwemmen. Net zoals onze dansgroep 'The Little Angels' dansen met hun waaiers, hebben vissen hun kleurrijke uiterlijk en wuiven en wenken ze vriendelijk met hun vinnen. De omgeving waarin ze leven is vredig en ongekend prachtig. Spoedig zal ook onze wereld zo vol vrede zijn.

Doordat het pacifische tijdperk in aantocht is, zal Korea spoedig de gelegenheid krijgen om de wereld te veranderen. Mensen die op schiereilanden wonen hebben zich door de geschiedenis heen moeten verdedigen tegen invasies, zowel vanaf zee als vanaf het land. Om te kunnen overleven moesten zij dapper zijn, en een onbuigzaam nationaal karakter ontwikkelen. Het is geen toeval dat beschavingen zich ontwikkelden op schiereilanden als Griekenland en Italië. Beschavingen konden in deze landen tot bloei komen omdat zij de ondernemende, taaie en avontuurlijke geest hadden, die nodig was om hun invloed uit te breiden over de continenten en de zeeën.

Heeft u ooit gehoord van de Zwarte Golfstroom (Kuroshio) in het noordwestelijke gedeelte van de Stille Oceaan? Deze legt als gevolg van de aantrekkingskracht van de maan zesduizend vierhonderd kilometer per jaar af. Het is een oceanische, ringvormige stroming die zich door de hele Stille Oceaan beweegt. Het is niet genoeg om deze golfstroom alleen maar 'gigantisch' te noemen.

Zowel de wereldzeeën als de Zwarte Golfstroom en de andere oceaanstromingen, worden door dezelfde kracht in beweging gezet. Zouden deze stromingen er niet zijn, dan zou het zeewater niet bewegen en zouden de oceanen sterven. Net zoals zelfs de breedste en krachtigste rivieren uiteindelijk in zee uitmonden, moeten ook de grootste oceanen bewegen in overeenstemming met stromingen als de Zwarte Golfstroom. Het Koreaanse volk moet net als de Zwarte Golfstroom worden, en met zijn vredelievende cultuur de hele wereld beïnvloeden. We moeten in de wereld een bron van kracht worden, de plaats waar alle levenskrachten samenkomen met vrede als centrale focus.

Ik heb vele malen de zuidkust van Korea bezocht, op zoek naar een locatie die het middelpunt van de pacifische beschaving zou kunnen worden, en ik geloof dat de steden Yeosu en Sooncheon hiervoor geschikt zijn. De zee voor de kust van Yeosu is zeer kalm, en zo helder als een spiegel. Hier bracht admiraal Yi Soon Shin de Japanners aan het einde van de zestiende eeuw een zware nederlaag toe, en het is ook de plaats waar hij tijdens een zeeslag sneuvelde. Yeosu is bekend om zijn grootse geschiedenis van zeeslagen, en het is het punt waar de Youngam en Honam regio's samenkomen. Het ligt aan het eind van de uitlopers van de berg Jiri, waar na de Koreaanse oorlog politiek links en rechts met elkaar vochten. Zo bezien is het een gebied dat doortrokken is van het lijden van ons volk.

De baai van Sooncheon, bekend vanwege zijn rietkragen, heeft een prachtige kustlijn die wereldberoemd is. Wanneer we de zee opgaan zien we het heldere water glinsteren in het zonlicht. Het gebied leent zich voor het vangen van de meest uiteenlopende soorten vis. Zeeoor en bruin zeegras groeien in het kalme water van de baai. De uitgestrekte en door de getijden overspoelde vlakten liggen bezaaid met kokkels, allerlei soorten schelpdieren en kleine octopussen. In deze streek ben ik de zee op gegaan en heb ik de bergen beklommen. Het is duidelijk dat dit prachtige gebied alles heeft wat voor het pacifische tijdperk nodig is.

Momenteel werk ik aan de ontwikkeling van de zuidkust van Korea met een focus op Yeosu. Ter voorbereiding heb ik een paar maanden doorgebracht op het eiland Geomun en andere eilanden in het gebied. De mensen die hier al decennia lang wonen, en door landbouw en visserij de kost verdienen, beschouw ik als mijn leermeesters.

Ik at en sliep er in eenvoudige herbergen en bestudeerde het gebied tot in detail, want ik wilde mijn kennis niet alleen uit boeken halen. Ik ging zelf overal naartoe, en gebruikte mijn ogen en voeten om alles te checken. Daarom weet ik nu welke soorten vis in welke delen van de oceaan te vinden zijn, welk netten nodig zijn om ze te vangen, en welke boomsoorten je in de bergen tegenkomt. Maar ik weet ook in welk huis op het eiland een oude man, die op zichzelf woont, is getroffen is door een beroerte.

Direct nadat ik mijn onderzoek aan de zuidkust voltooid had, nam ik de burgemeester van het dorp, die bij mijn werk een grote hulp was geweest, in een vliegtuig mee naar Alaska. Hij had me alles geleerd wat hij over het eiland en de omgeving wist, en uit dankbaarheid wilde ik al mijn kennis over Alaska aan hem doorgeven. We gingen samen vissen, en ik vertelde hem over de verschillende soorten vis in Alaska, en hoe je die moet vangen. Ook al weet ik zelf maar een beetje over een onderwerp, ik voel me pas goed wanneer ik mijn kennis kan delen met anderen.

Al snel nadat ik begonnen was Yeosu te ontwikkelen, werd het gebied geselecteerd als locatie voor een in 2012 geplande internationale maritieme tentoonstelling. Samen met de Olympische Spelen en de World Cup behoren internationale tentoonstellingen wereldwijd tot de drie grootste evenementen. Tijdens de zes maanden durende Expo 2012 op Yeosu zullen honderd vierenvijftig lidstaten van het

Bureau International des Expositions (BIE) diverse paviljoenen inrichten. Dit zal de aandacht van de wereld op Yeosu vestigen, en ervoor zorgen dat de cultuur en de technologie van de ontwikkelde landen Yeosu binnenstromen.

Heeft u ooit hartje zomer omhoog gekeken naar de hemel, en de wolken met een verbazingwekkende snelheid voorbij zien drijven? Zodra wolken in een harde wind terechtkomen, trekken ze met grote snelheid over de bergen en zeeën. Nu is niet de tijd om te aarzelen. Net zoals met die wolken gebeurde, zal de hemelse zegen de wereld in de richting van Yeosu en het Koreaanse schiereiland bewegen.

Mijn plan is om alle eilanden langs de zuidkust met bruggen te verbinden, en er appartementen te bouwen waar bootliefhebbers uit de hele wereld kunnen verblijven. Dit worden echter geen gewone vakantieoordn die alleen voor amusement bestemd zijn. Amerikanen, Duitsers, Japanners, Brazilianen en Afrikanen zullen het gebied allemaal bezoeken. Misschien gaan ze in afzonderlijke schepen de zee op om te vissen, maar ik zal hen aanmoedigen om samen onder één dak te verblijven, om zo te laten zien dat de mensheid één familie is.

Het komende tijdperk wordt ook een tijdperk van luchtvaart en zelfs van reizen in de ruimte. De tijd komt eraan waarin het een absoluut vereiste is om een goed ontwikkelde luchtvaarttechnologie te hebben. Korea zal te laat zijn met het ontwikkelen van haar ruimte-industrie, als ze niet nu begint. Daarom bereid ik in de stad Gimpo, in de provincie Gyeonggi, de bouw van een onderzoekscentrum voor de luchtvaartindustrie voor. Ik heb plannen om helikopters te produceren die van dezelfde kwaliteit zijn als de wereldberoemde toestellen van Sikorsky. De dag zal spoedig komen waarop helikopters met het Taeguk embleem overal ter wereld ingezet worden. (De Taeguk is het roodblauwe Yin en Yang symbool op de Koreaanse vlag).

7-7

Eén enkele paardenbloem is kostbaarder dan goud.

Drie van de grootste uitdagingen van onze moderne samenleving zijn het oplossen van de milieuvervuiling, het creëren van een bewustzijn ter bescherming van de natuur, en de verhoging van de voedselproductie. Er is al veel schade toegebracht aan de aarde. Onze eindeloze hebzucht heeft ernstige water- en luchtverontreiniging veroorzaakt, waardoor grote stukken natuur zijn vernietigd - met inbegrip van de ozonlaag die ons beschermt. Als de huidige trends zich voortzetten, zal de mensheid niet kunnen ontsnappen aan de gevolgen en valstrikken van onze roekeloze jacht op materiële goederen.

Gedurende de laatste twintig jaar heb ik mij ingezet voor de instandhouding en bescherming van het Pantanal gebied in Brazilië. De Pantanal - een gebied dat zich uitstrekt over delen van Brazilië, Bolivia en Paraguay- is het grootste moerasgebied ter wereld, en staat op de Werelderfgoedlijst van de UNESCO. Ik ondersteun een wereldwijde milieubeweging, die ernaar streeft om het leven in de

Pantanal te bewaren in de oorspronkelijke, zuivere staat, zoals God die bedoelde in de tijd van de schepping.

De Pantanal is een overweldigend mooi gebied waar water, land, dieren en planten een harmonieus geheel vormen. Woorden als prachtig en fantastisch zijn ontoereikend om de waarde van dit gebied te beschrijven. Luchtfoto's van het gebied zijn zo mooi, dat een selectie ervan tot de best verkochte collecties natuurfoto's ter wereld behoort. De Pantanal is een van de schatkamers van de mensheid, waar zeldzame soorten als de witschouder-capucijnaap, de rode brulaap, de ara, de jaguar, de anaconda, de nandu en de kaaiman leven.

Flora en fauna van de Pantanal en het stroomgebied van de Amazone schijnen nog net zo te zijn als op de eerste morgen van de schepping van de aarde. De Pantanal is als een hedendaags Eden. De mens heeft vele door God geschapen levensvormen vernietigd. Te veel plant- en diersoorten zijn uitgestorven, als gevolg van de hebzucht van de mens, maar in de Pantanal zijn de oorspronkelijk door God geschapen levensvormen nog steeds aanwezig. Ik heb plannen voor een groot vogelverblijf en een reservaat voor insecten, om enkele unieke soorten te beschermen die nu met uitsterven worden bedreigd.

De Pantanal is niet alleen een natuurlijke leefomgeving voor veel planten en dieren, maar ook een belangrijke zuurstofbron voor de aarde, en een opslagplaats waar broeikasgassen geneutraliseerd worden. Het gebied verandert echter in hoog tempo, als gevolg van de industriële ontwikkeling. Als de Pantanal, die samen met het Amazonegebied zoveel zuurstof levert voor de aarde, vernietigd wordt, ziet de toekomst van de mensheid er somber uit.

Er leven honderden soorten vissen in de Pantanal. Een ervan is de goudkleurige dorado, een grote vis met een gewicht van meer dan zesentwintig kilo. Toen ik voor het eerst een dorado aan de haak had, voelde het alsof mijn hele lichaam de rivier in werd getrokken. Terwijl ik al mijn kracht aanwendde om de lijn binnen te halen, sprong hij nog meerdere keren uit het water omhoog. Na diverse sprongen had hij nog genoeg kracht over voor de eindstrijd. Hij was zo sterk dat hij meer op een beer of een tijger leek dan op een vis.

De meren in de Pantanal zijn bijna altijd schoon. Wat er ook in terechtkomt, het water wordt heel snel weer gereinigd. Het wordt in hoog tempo gezuiverd door de drassige omgeving, die bezinksels en andere vervuilende stoffen uit het water filtert, en om die reden leven er zoveel verschillende vissoorten. Elke soort voedt zich met iets anders. Deel uitmakend van een complex systeem, eten de vissen ook organisch afval dat het water verontreinigt. Zelfs hun voedselopname heeft een functie voor het schoonhouden van het water. In dit opzicht zijn vissen heel anders dan mensen, omdat zij nooit voor hun eigen belang leven maar als deel van een groter, uitgebalanceerd systeem. Ze helpen mee met het schoonmaken en verbeteren van hun leefomgeving.

De onderkant van een blad van de waterhyacint in de moerasgronden van de Pantanal ziet zwart van de kevers. Als alle kevers op het blad zouden blijven zitten, zou de hyacint niet kunnen leven. Er zijn echter vissen die de kevers van de bladeren afvreten. Daardoor leven de kevers, de waterhyacinten en de vissen. Zo zit de natuur in elkaar. Geen enkel schepsel leeft voor zichzelf; in plaats daarvan leven ze voor elkaar. Het is de natuur zelf die ons deze fantastische lessen leert.

Hoe groot de hoeveelheid vis in de Pantanal ook is, hun aantal zal snel afnemen als de mens er onbelemmerd mag vissen. Om de visstand op peil te houden moeten we grote viskwekerijen

(fishfarms) ontwikkelen. Omdat de vissen in de Pantanal zo kostbaar zijn, moeten we veel viskwekerijen ontwikkelen. Dergelijke faciliteiten zijn ook nodig om insecten, vogels en zoogdieren te beschermen. Het kweken van insecten zal er ook toe leiden dat de vogelstand toeneemt. De Pantanal biedt een ideale omgeving voor al deze schepselen, en door serieus bezig te zijn met de vraag hoe hun bevolking weer kan groeien, kan de mensheid er ook in de komende eeuwen van genieten.

In de Pantanal treffen we niet alleen maar een grote hoeveelheid vis aan. Langs de oevers van de rivieren staan pijnappelbomen, bananenbomen en mangobomen. Rijst groeit hier zo goed dat er drie keer per jaar geoogst kan worden, zonder dat irrigatie nodig is. Zo rijk is de bodem. Gewassen als bonen en maïs kunnen geteeld worden door gewoon het zaad op de grond uit te strooien. Er is maar weinig menselijke arbeid nodig.

Op een dag voeren we per boot de Paraguay-rivier af en meerden aan bij een huis aan de oever. De boer die daar woonde zag dat we honger hadden, ging naar zijn akker en stak een zoete aardappel uit de grond die zo groot was als een watermeloen! Hij vertelde dat de plant jaar na jaar zoete aardappelen voortbrengt, zolang de wortel maar in de grond blijft.

De gedachte, deze aardappelen te kunnen oogsten zonder ze elk jaar opnieuw te moeten poten, bracht in mij een sterk verlangen teweeg om dit gewas naar landen met voedseltekorten te brengen.

Voorstanders van ontginning van de moerassen leggen de nadruk op de economische voordelen van zulke projecten. Maar als eenvoudig moerasland biedt de Pantanal al overvloedige economische mogelijkheden. Het gebied heeft uitgestrekte ongerepte bossen met bomen van hardhout. Inheemse bewoners leggen uit dat je zelfs een metalen staaf (gebruikt om illegaal kappen te voorkomen) in elk van deze bomen kunt slaan, en dat ze dan nog steeds meer dan honderd jaar leven. Deze imposante bomen produceren onder andere ebbenhout, dat niet kan rotten en langer houdt dan ijzer.

Stelt u zich eens voor hoe prachtig deze bossen vol kostbare bomen eruit zien. Ik heb scheuten van deze bomen laten uitplanten op een gebied van vierhonderd hectaren in de Pantanal. De bomen die onze leden geplant hebben, hebben ervoor gezorgd dat het Pantanal-gebied nu nog mooier is.

Het egoïsme van de mens maakt de natuur kapot. Wedijver om de kortste weg naar economisch gewin is de belangrijkste reden waarom het milieu beschadigd is, en we kunnen niet toestaan dat de aarde nog meer schade oploopt. Religieuze mensen moeten het voortouw nemen bij het redden van de natuur. De natuur is Gods schepping en Zijn geschenk aan de mensheid. We moeten ons haasten om de mensheid duidelijk te maken hoe kostbaar dit geschenk is. De mens moet snel inzien dat de natuur teruggebracht moet worden tot de vrije en overvloedige staat, waarin zij verkeerde in de tijd van de schepping.

Omdat intussen velen hebben ontdekt dat de Pantanal een schatkamer is, is er een strijd om haar toekomst losgebarsten. Het gebied dat we zouden moeten beschermen staat op het punt een slagveld te worden van menselijke hebzucht. Gedurende de laatste tien jaar heb ik leiders uit alle landen van de wereld naar de Pantanal gebracht, en discussies gesponsord over de vraag hoe het milieu in deze regio, en de rest van de wereld, op effectieve wijze kan worden beschermd. Ik breng milieudeskundigen en wetenschappers uit de hele wereld bijeen, en moedig hen aan om zich in te zetten voor het behoud van de Pantanal. Ik werk er hard aan om de vernietiging van de Pantanal, als gevolg van de genadeloze materiële hebzucht van de mens, een halt toe te roepen.

Naarmate de milieuthematiek zwaarder is gaan wegen, ontstonden er steeds meer milieuorganisaties. De beste milieubeweging is echter diegene die liefde verspreidt. Mensen zorgen doorgaans beter voor dingen die van henzelf zijn, of van mensen van wie zij houden. Maar er is nauwelijks liefde of zorg voor de natuurlijke leefomgeving die God geschapen heeft. Het is God die ons deze omgeving heeft geschonken. Hij wil dat wij haar gebruiken om voedsel in overvloed te hebben, en om dagelijks te genieten van haar indrukwekkende schoonheid. De natuur is er niet om na eenmalig gebruik weggeworpen te worden. De komende generaties moeten, net als wij, op de natuur kunnen bouwen.

De kortste weg naar effectieve bescherming van de natuurlijke omgeving is het ontwikkelen van een hart vol liefde voor de natuur. We moeten onze gevoeligheid zo ontwikkelen, dat we zelfs bij het zien van een enkel grassprietje langs de kant van de weg ontroerd kunnen raken. We moeten kunnen huilen wanneer we een boom omhelzen. We moeten begrijpen dat in ieder rotsblok, en in ieder zuchtje wind, de geest van God verborgen ligt.

Voor de natuur zorgen en haar liefhebben is hetzelfde als van God houden. Elk door God gemaakt schepsel moet een object van onze liefde kunnen zijn. Als onze geestelijke ogen open waren, zouden we kunnen inzien dat één enkele paardenbloem langs de kant van de weg kostbaarder is dan de gouden kroon van een koning.

7-8

De oplossing voor armoede en honger

Wie nooit honger heeft gehad, kan God niet begrijpen. Momenten van honger zijn kostbare kansen om dicht bij Gods hart te komen. Wie honger heeft, maar met een nederig hart iedereen die langs komt verwelkomt, alsof deze een dierbaar familielid is die men graag helpt, heeft een goede kans iets te eten te krijgen. Een warm en meevoelend hart is in zo'n situatie heel belangrijk.

Honger is niet alleen een probleem van ontwikkelingslanden. Zelfs in de Verenigde Staten, waar de levensstandaard een van de hoogste van de wereld is, leven miljoenen hongerige en ondervoede mensen. Toen ik naar Amerika ging, was een van mijn eerste projecten de aanschaf van vrachtwagens voor de distributie van voedsel aan de armen.

De situatie in arme landen is nog veel erger dan in de VS. Wanneer ik naar de toestand in de wereld kijk, dan wordt me duidelijk dat het veilig stellen van de wereldwijde voedselvoorziening het meest dringende probleem is. De oplossing van het voedselprobleem kan geen moment langer wachten. Per dag sterven op de wereld twintigduizend mensen door oorzaken die direct samenhangen met honger. We mogen ons niet onverschillig opstellen, alleen omdat wij zelf en onze familieleden geen honger lijden.

Maar het simpelweg uitdelen van voedsel zal het hongerprobleem niet oplossen. Er is een meer fundamentele aanpak nodig, en ik denk hierbij aan twee elementaire en concrete mogelijkheden. De eerste is het zorgen voor ruime voedselvoorraden tegen een lage prijs, en de tweede is de distributie van technologie en knowhow, waardoor mensen in staat zullen zijn om zelf de honger te bestrijden.

Het voedselvraagstuk zal in de nabije toekomst voor steeds grotere problemen zorgen. We kunnen geen wereld van vrede opbouwen zonder eerst dit probleem adequaat aan te pakken. Op de nu beschikbare, beperkte hoeveelheid land kan niet voldoende voedsel voor de hele wereldbevolking worden geproduceerd. We moeten de oplossing bij de oceanen zoeken. De oceanen vormen de sleutel voor de oplossing van de toekomstige voedselcrises. Om die reden heb ik in de voorbije decennia veel pionierswerk op zee verricht.

In Alaska wordt koolvis die kleiner is dan achtendertig centimeter als kunstmest gebruikt. Koolvis kan echter prima als voedsel dienen, alleen weet niemand hoe het moet worden klaargemaakt. Nog maar zo'n twintig of dertig jaar geleden konden Koreanen westerlingen om een ossenstaart vragen (voor Aziaten een delicatessen), en kregen we die voor niets. Koreanen houden van gerechten die met de beenderen of de ingewanden van koeien zijn klaargemaakt, maar sommige westerlingen weten niet eens dat deze eetbaar zijn.

Voor vis geldt hetzelfde. Ongeveer twintig procent van alle gevangen vis wordt automatisch weggegooid. Wanneer ik dat zie, denk ik aan de mensen die sterven van de honger en dat doet pijn. Vis is als bron van proteïnen veel betrouwbaarder dan rundvlees. Hoe goed zou het zijn, als we aan mensen in arme landen viskoekjes of visworstjes konden geven!

Dit overwegend heb ik projecten opgestart om grote hoeveelheden vis te verwerken en op te slaan. Het heeft geen zin om massa's vis te vangen, als je deze na de vangst niet op de juiste manier kunt verwerken. Zelfs vis van de beste kwaliteit kan niet langer dan acht maanden worden bewaard. Ook al wordt vis diepgevroren en in koelcellen bewaard, er kan toch lucht naar binnen komen door scheurtjes in het ijs, waardoor water wegloopt. Het is natuurlijk mogelijk om de vis weer in te vriezen door er opnieuw water over te gieten. Maar tegen die tijd is de beste smaak verdwenen, en de vis kan dan net zo goed weggegooid worden.

We hebben eens de mogelijkheid onderzocht om vispoeder te maken van vis die anderen weggooien. We wilden iets uitproberen dat zelfs ontwikkelde landen als Frankrijk en Duitsland nog niet hadden gedaan. Het grote voordeel van vispoeder is, dat het ook in een warm en vochtig klimaat gemakkelijk kan worden vervoerd en bewaard. Vispoeder bestaat voor achtennegentig procent uit proteïnen. Daarmee heeft het één van de hoogste proteïnegehalten van alle voedingsmiddelen, en kan het goed gebruikt worden om mensen van de hongerdood te redden. Je kunt ook brood maken van vispoeder. We zoeken nog naar methodes om vispoeder voor arme landen in alle delen van de wereld beschikbaar te stellen.

De oceanen hebben onbegrensde voedselvoorraden, maar de beste methode om de mensheid door voedselcrises te loodsen is het kweken van vis (fishfarming). Ik voorzie dat er in de nabije toekomst gebouwen van het formaat van wolkenkrabbers zullen worden gebruikt voor het kweken van vis. Door gebruik te maken van waterleidingssystemen kunnen we in grote gebouwen, en zelfs op de top van een berg, vis kweken. Door middel van viskwekerijen kunnen we voldoende voedsel voor de hele wereldbevolking produceren.

De oceaan is een zegen van God voor de mensheid. Wanneer ik de zee opga, word ik volledig door het vissen in beslag genomen. Ik heb in verschillende landen allerlei soorten vis gevangen. Eén reden waarom ik vis is, om de kunst van het vissen bij te brengen aan mensen die dit nooit hebben geleerd. In Zuid-Amerika ben ik enkele maanden bezig geweest om de lokale bevolking mijn vismethodes bij te brengen. Ik heb zelf de in de war geraakte visnetten binnengehaald, en was soms wel drie of vier uur bezig om hen te leren hoe netten ontward moeten worden.

Om zeker te zijn van een adequate toevoer van goedkope voedingsmiddelen zal de mensheid de oceanen moeten ontwikkelen. De oceanen, en de grote prairiegebieden die nog in een prehistorische toestand verkeren, zijn onze laatste, met rijkdommen gevulde voorraadschuren. Maar het zal geen eenvoudige opgave zijn. Het vraagt van ons dat we naar gebieden gaan die zo heet en vochtig zijn, dat het verrichten van zware fysieke arbeid er heel moeilijk is. Het ontwikkelen van de prairiegronden in tropische regio's kan daarom alleen gebeuren vanuit een diepe en gepassioneerde liefde voor de mensheid.

Jardim in Brazilië is een voorbeeld van zo'n gebied. Het is er erg heet, en je wordt er voortdurend gestoken door insecten die nog niet eens een naam hebben. Ik heb er gewoond, en ben vrienden geworden met al die verschillende levende wezens daar. Blootsvoets liep ik er rond, terwijl ik er uitzag als een inheemse boer, en de rode aarde van Jardim onder mijn voeten voelde. Ging ik de rivier op om te vissen, dan leek ik op een van de vissers uit die streek.

Alleen als de plaatselijke bewoners vinden dat jij een echte boer of een echte visser bent zoals zij, ben je gekwalificeerd om hun vakkennis over te nemen, en kun je jouw knowhow ook met hen delen. Dat lukt je niet als je iedere nacht acht uur in een schoon en comfortbel bed wilt slapen, drie maaltijden per dag wilt eten, en in de schaduw van een boom een dutje wilt doen.

Toen we met de ontwikkeling van een project in Paraguay bezig waren, verbleef ik met een aantal kerkleden in een kleine hut in Olimpo, vlakbij de Paraguay-rivier. Er was maar één toilet, waarvoor we iedere ochtend in de rij stonden. Ik stond elke dag om drie uur op, deed mijn oefeningen en ging vissen. De leden die toen deel uitmaakten van mijn team hadden het moeilijk, omdat ze niet gewend waren om 's morgens in alle vroegte aas te snijden, terwijl ze zelf nog nauwelijks wakker waren.

Om bij onze boot te komen moesten we eerst een aantal stukken land van andere eigenaren oversteken, om de ligplaats te bereiken. Het viel niet mee om in het aardedonker de hekken van die percelen los te maken. Op een morgen, toen de mannen zonder succes een slot probeerden te openen, viel ik plotseling naar hen uit, en vroeg wat ze aan het doen waren. Ik ging zo fel tekeer dat het me zèlf verbaasde, dus ze hadden het er zeker moeilijk mee.

Maar ik voel dat ik geen seconde te verliezen heb. Ik kan geen tijd verbeuzelen. Ik heb een heel helder en gedetailleerd beeld van alles wat ik nog tot stand moet brengen voordat er een wereld van vrede is, en daarom is mijn hart altijd gehaast.

Wanneer ik voor zonsopgang viste op de rivier, gonsden de muggen in dikke zwermen om me heen. Hun angels waren zo scherp dat zij dwars door een spijkerbroek heen prikten. In het duister vlak vóór de dageraad konden we onze dobbers niet zien, en daarom moesten we ze markeren met witte plastic zakjes. Omdat ik zoveel haast had, kon ik niet wachten tot de zon was opgegaan.

Ik mis Jardim nog steeds. Alles aan deze plek mis ik. Wanneer ik mijn ogen sluit, kan ik nog steeds de

druk van de warme lucht van Jardim op mijn gezicht voelen. Kleine fysieke ongemakken waren niet belangrijk, want lichamelijk lijden gaat snel voorbij. Waar het om gaat is, dat deze plek op een dag een belangrijke rol kan spelen voor het welzijn van de mensheid. Daarom was ik tijdens mijn verblijf in Jardim heel gelukkig.

7-9

Door liefdadigheid alleen komt geen einde aan de honger

Om het probleem van de honger op te lossen moeten we geduldig zijn, en bereid om te zaaien. Zaadjes worden geplant en wachten, onzichtbaar onder de grond, op het moment dat ze kunnen ontkiemen en door hun buitenste schil heen kunnen breken. Identiek hieraan is het op langere termijn beter om mensen te leren hoe ze tarwe moeten planten en oogsten om er brood van te maken, dan om iemand die bijna dood gaat een stuk brood te geven. De eerste aanpak is misschien moeilijker, en zal bij het grote publiek niet veel erkenning krijgen, maar het is de enige manier om tot een fundamentele, duurzame oplossing voor wereldwijde honger te komen. We moeten nu beginnen met het bestuderen van het klimaat, de bodemgesteldheid, en het karakter van de bevolking in de hongergebieden.

In Afrika groeit een bijzondere boomsoort genaamd moringa. De mensen in Congo geven de zeer voedzame bladeren van deze boom als voedingssupplement aan hun kinderen. De bladeren worden op een molensteen gemalen, er wordt wat olie toegevoegd en dan worden ze gebakken in een beslag. Ook mesten ze er hun vee mee, voordat ze de dieren naar de markt brengen.

Het zou een goed idee kunnen zijn om op grote schaal moringabomen te planten en de hele boom te verwerken tot meel, nadat eerst de giftige wortels verwijderd zijn. Van het meel kan men brood bakken. Veel landen zouden dit idee kunnen overnemen en moringabomen kunnen planten. Maar ook de Jeruzalem-artisjok (aardpeer), die veel op de zoete aardappel lijkt, leent zich goed als bestrijder van honger, omdat ze heel snel groeit nadat ze eenmaal geplant is. De opbrengst ervan is drie keer zo groot dan bij andere gewassen die aangewend worden om de honger te bestrijden. Daarom is ook het planten van grote hoeveelheden Jeruzalem-artisjokken een effectieve methode voor de oplossing van het hongervraagstuk.

In Jardim in Brazilië wordt in de landbouw gebruik gemaakt van een grote regenworm, met als doel het vruchtbaar maken van de grond. Deze regenworm komt alleen in Zuid-Amerika voor, maar misschien kunnen we zijn leefcondities bestuderen en hem ook inzetten in landbouwgebieden elders in de wereld. Koreanen in de Mato Grosso regio in het zuiden van Brazilië bestuderen zijderupsen. Als het kweken van zijderupsen hier een succes wordt, kan er goedkope zijde geproduceerd worden, en van de opbrengst kan voedsel worden gekocht.

Er bestaat geen snelle manier om aan de honger in de wereld een eind te maken. In ieder land zijn de smaken en gewoontes van mensen verschillend, en ook de dieren- en plantenwereld is overal anders. Waar het om gaat is de vraag of we voor onze medemensen willen zorgen. Ten eerste moeten we ons

hart zo ontwikkelen dat we, ook wanneer we zelf een gevulde maag hebben, niet anders kunnen dan onze hongerende medemenssen helpen. Er zal geen echte vrede komen zolang de mensheid honger heeft. Zolang mijn buurman door honger wegwijnt, is vrede slechts een luxeartikel.

Net zo belangrijk als het direct uitdelen van voedsel aan hen die honger lijden, is het aanleren van vaardigheden waardoor iemand zijn eigen voedsel kan gaan produceren. Om deze technieken bij te brengen moeten we in afgelegen gebieden scholen bouwen om het analfabetisme te bestrijden. Ook moeten we zorgen voor instellingen voor technisch onderwijs, om mensen te leren in hun eigen onderhoud te voorzien.

Mensen uit het Westen die Afrika en Zuid-Amerika veroverden, hebben niet genoeg moeite gedaan om de inheemse bevolking vertrouwd te maken met hun eigen technische kennis. Zij gebruikten de lokale bevolking slechts als arbeiders, die hen moesten helpen met het opgraven en afvoeren van de bodemschatten van het land. Zij leerden de bevolking niet hoe ze het land moesten bewerken of hoe ze een fabriek moesten runnen. Dat was verkeerd. Onze kerk heeft vanaf het begin van haar overzeese missiewerk in landen als Congo scholen opgericht voor onderwijs in landbouwvaardigheden en industriële techniek.

Er is nog een probleem waarmee mensen die honger lijden geconfronteerd worden: zij kunnen zich bij ziekte vaak geen goede medische verzorging veroorloven. Aan de andere kant van de wereld, in de ontwikkelde landen, is sprake van overconsumptie van geneesmiddelen, terwijl hongerende mensen vaak doodgaan omdat ze zich niet eens een simpel medicijn tegen diarree kunnen veroorloven. Daarom moeten we bij het uitbannen van honger ook in medische hulp voorzien. We moeten klinieken bouwen om voor chronisch zieke mensen te zorgen.

Als voorbeeld heb ik in Brazilië in de Jardim regio ambulances en medische apparatuur geschonken aan meer dan dertig kleine steden rondom de 'New Hope Farms'. Ik ben het project van de New Hope Farms begonnen om te laten zien hoe mensen in vrede samen kunnen leven. We hebben een uitgestrekt woest gebied omgevormd tot landbouwgrond, en in de hogere delen hebben we een veehouderij ingericht.

Hoewel New Hope Farms in Brazilië ligt, behoort dit project niet exclusief toe aan de Braziliaanse bevolking. Iedereen die honger heeft kan hier komen werken en te eten krijgen. Er is plaats voor zo'n tweeduizend mensen van alle rassen van de wereld, die er altijd kunnen eten en slapen. We zijn van plan om scholen op te richten en het onderwijs van basisschool tot universiteit aan te bieden. Mensen kunnen er straks leren hoe je een boerderij runt en hoe vee gehouden wordt. We gaan ook onderwijzen hoe bomen geplant en gekweekt worden, en hoe vis gevangen, verwerkt en verkocht wordt. We hebben niet alleen een boerderij ingericht, maar gebruiken ook de talloze meren in de nabijheid van de rivier voor de ontwikkeling van viskwekerijen (fishfarms) en visgronden.

De uitgestrekte 'Chaco' regio in Paraguay beslaat zestig procent van het totale grondgebied van dat land, maar is nauwelijks in cultuur gebracht. Het Chacogebied werd gevormd toen het land onder water liep door de stijging van de zeespiegel, en zelfs nu nog komt brak water naar boven als men in de grond graaft. Ik was al in de zeventig toen ik Paraguay voor het eerst bezocht. De mensen in dit lang verwaarloosde gebied leefden zo armoedig, dat het iedere beschrijving te boven ging. Ik werd heel droevig toen ik zag hoe ze leefden. Ik wilde hen helpen, maar ze konden mijn hulp niet gemakkelijk aanvaarden, omdat ze moeite hadden met mijn afwijkende huidskleur en taal.

Ik zat echter niet bij de pakken neer. Ik reisde drie maanden lang de Paraguay-rivier op en neer, en at en sliep met de mensen uit de streek. Hoewel ik al over de zeventig was, nam ik een taak op me die door iedereen als onmogelijk werd beschouwd. Ik leerde de mensen die ik ontmoette alles wat ik van vissen afwist, en zij leerden me hun taal. Drie maanden lang zaten we zo samen op een boot en geleidelijk aan ontwikkelde onze vriendschap zich.

Toen ze eenmaal hun harten begonnen te openen, vertelde ik hen telkens weer waarom de wereld één moet worden. Aanvankelijk reageerden ze onverschillig, maar na verloop van tijd begonnen deze Paraguayanen te veranderen. Na tien jaar was hun instelling dermate veranderd, dat zij met groot enthousiasme een internationaal vredesfestival hielden.

Als het voedselprobleem wordt opgelost, komt daarmee nog niet onmiddellijk vrede. Na het oplossen van het hongervraagstuk moeten er onderwijsprogramma's komen, die mensen opvoeden in de beginselen van vrede en liefde. Ik heb scholen gebouwd in gebieden als Jardim en Chaco, maar aanvankelijk waren de ouders niet bereid om hun kinderen daarheen te sturen. In plaats daarvan moesten de kinderen voor het vee zorgen.

Het kostte veel moeite om de ouders ervan te overtuigen dat scholing voor kinderen en jongeren belangrijk is, maar als resultaat hebben we nu een groot aantal leerlingen. We bouwden een fabriek voor lichte industrie, waar zij leerden om met eenvoudige technieken producten maken. De leerlingen raakten steeds meer gemotiveerd om naar school te gaan, omdat zij daarna in de fabriek konden werken.

We zijn allemaal samen verantwoordelijk voor de mensen die wereldwijd sterven van de honger. We moeten in actie komen om hen te helpen. We moeten een sterk gevoel van verantwoordelijkheid ontwikkelen, en een manier vinden om hen eten te geven en hen te redden. Mensen die in welvaart leven zouden een stapje terug moeten doen, en diegenen helpen die arm zijn. Dan kan er een wereld ontstaan waarin iedereen het goed heeft.

HOOFDSTUK ACHT

EEN NIEUWE VISIE VOOR DE JEUGD

Vind je doel, verander je leven

Wanneer we iemand voor het eerst ontmoeten zijn we altijd nieuwsgierig naar wie hij of zij is. Ook God is nieuwsgierig naar ieder mens. Hij heeft een bijzondere interesse in jonge mensen en wanneer Hij hen beter leert kennen, geeft Hem dat grote vreugde. Waarom is dat zo?

Het komt omdat onze jeugd de belangrijkste en mooiste periode van ons leven is. Dit stadium in ons leven hoort een vredevolle tijd te zijn, waarin we ons voorbereiden op de toekomst. Het groeiproces naar volwassenheid is een belangrijke bouwsteen, die de weg opent naar een nieuw tijdperk.

Vandaag de dag is het moeilijk om jonge mensen te vinden die enthousiast in het leven staan. Er zijn veel jongeren die zonder doel of richting voor hun leven zo maar wat ronddolen. Grote leiders in de geschiedenis wisten echter vaak al vanaf hun jeugd welk specifiek doel ze in hun leven wilden bereiken. Van jongs af aan koesterden zij dit doel in hun hart en ze investeerden veel energie om het te bereiken. Voor hen was iedere activiteit in hun jeugdjaren, of het nu slapen was of spelen met hun vrienden, een voorbereiding op de rol die ze in de toekomst wilden gaan spelen. Leven jullie ook op die manier?

We zijn allemaal geschapen om belangrijke mannen en vrouwen te worden. God heeft ons niet zonder doel naar deze wereld gestuurd. God investeerde al Zijn liefde toen hij ieder van ons schiep, en daarom zijn wij zonder uitzondering geschapen om een grote persoonlijkheid te worden. Omdat God bestaat, kunnen we alles bereiken.

Ik werd een volledig ander mens toen ik mijn hart opende voor God. Ik ging meer van de mensheid houden dan van mijzelf, en de problemen van anderen hielden me meer bezig dan die van mijn eigen gezin. Ik begon alles lief te hebben wat God geschapen heeft. Ik voelde een diepe liefde voor de bomen op de heuvels en de vissen in het water. Mijn geestelijke zintuigen gingen open, en ik werd me bewust van Gods aanwezigheid in de dingen van de schepping.

Terwijl ik mijn hart afstemde om in harmonie te kunnen zijn met Gods liefde, trainde ik ook mijn lichaam om mijn missie te kunnen vervullen. Ik wilde klaar zijn om overal heen te gaan, wanneer God mij ook zou roepen. Ik deed aan voetbal en boksen; ik beoefende enkele traditionele Koreaanse verdedigingssporten en heb ook zelf een verdedigingssport ontwikkeld, genaamd wonhwado. Bij wonhwado maakt de atleet met zijn lichaam een soepele, cirkelvormige beweging, bijna als in een dans. Deze sport stoelt op het beginsel dat er meer kracht vanuit een cirkelvormige beweging ontstaat, dan vanuit een beweging in een rechte lijn.

Zelfs nu begin ik elke dag met strekoefeningen voor mijn spieren en gewrichten, en met een ademhalingsoefening die ik zelf heb ontwikkeld. Wanneer ik op reis ben voor het houden van toespraken, kan het gebeuren dat ik 's morgens geen tijd heb voor deze oefeningen. Maar ik maak er toch elke dag tijd voor, al is het op het toilet. Toen ik jong was besteedde ik er dagelijks hoogstens dertig minuten aan, maar nu ik ouder ben ben ik er een uur per dag mee bezig.

In juli 2008 was ik betrokken bij een helikopterongeluk. Het toestel werd plotseling omringd door zwarte regenwolken en stortte neer op een berghelling. De helikopter sloeg over de kop, en ik hing onderste boven aan mijn veiligheidsgordel. In een reflex pakte ik de armsteunen aan beide kanten van

mijn stoel stevig vast. Ik denk dat ik op dat moment mijn heup zou hebben gebroken, als ik niet al die jaren zo gedisciplineerd mijn oefeningen had gedaan. Het lichaam is de woning voor een gezonde geest. Het is belangrijk dat we ons lichaam intensief trainen.

Er zijn maar weinig scholieren die naar school gaan omdat ze het leuk vinden. Ze studeren gewoonlijk omdat hun ouders erop aandringen, niet omdat zij het zelf graag doen. Maar als leerlingen in hun studie volharden, groeit geleidelijk aan hun interesse. Vanaf dat moment gaan ze zelfstandig studeren en vinden ze hun eigen weg. Belangstelling hebben voor een studie is een teken van volwassenheid.

Ouders kijken met verlangen uit naar het moment dat hun kinderen rijp genoeg zijn om zichzelf te motiveren bij hun studie. Ze zeggen: 'Je moet studeren, concentreer je alsjeblief op je studie', en oefenen zo druk uit. Ouders doen dit, omdat zij weten dat kinderen moeten studeren om zich op de toekomst voor te bereiden. Zij maken zich zorgen dat hun kinderen niet klaar zullen zijn voor de toekomst, als ze niet op de juiste leeftijd studeren.

Behalve de studie zelf, is er echter nog iets dat van belang is als voorbereiding op de toekomst. Voordat jonge mensen zich serieus aan hun studie wijden, moeten ze zich afvragen wat ze in hun leven willen bereiken. Ze zouden moeten besluiten om hun talenten te gebruiken om de wereld te helpen, in plaats van een carrière voor zichzelf op te bouwen. Veel jongeren schijnen tegenwoordig te studeren om het studeren zelf. Maar tenzij je een helder levensdoel hebt, zul je bij je studie niet de passie voelen die nodig is om gelukkig te zijn.

Ik ontmoette eens een student uit Korea die druk bezig was met zijn studie Engels. Ik vroeg hem: 'Waarom doe je zo hard je best om Engels te leren?'

Hij antwoordde: 'Omdat ik naar de universiteit wil'.

Is dit niet ongelooflijk kortzichtig? Naar de universiteit gaan is geen doel op zich. Aan de universiteit verdiep je jezelf in bepaalde onderwerpen, zodat je een groter doel kunt bereiken. Het kan niet je doel op zich zijn.

Je moet je levensdoel ook niet afhankelijk maken van de vraag hoeveel je later wilt verdienen. Ik heb nooit een salaris ontvangen, maar had altijd genoeg om te eten en te overleven. Geld is een middel om iets te doen, geen doel op zich. Voordat je geld gaat verdienen, is het goed om te plannen waar je het aan wilt uitgeven. Geld dat verdiend wordt zonder een vooraf gesteld doel, wordt gemakkelijk verspild.

Je moet je beroep niet alleen kiezen op basis van je talenten en belangstelling. Of je brandweerman, voetballer of boer wordt is aan jou. Waar ik op doel heeft met meer te maken dan de keuze van je beroep op zich. Wat voor leven ga je leiden als voetballer? Hoe wil je leven als boer? Wat wil je bereiken met je leven?

Het formuleren van een doel houdt in dat je betekenis geeft aan je leven. Word je boer, dan zou je als doel moeten hebben om nieuwe landbouwmethoden te testen, betere gewassen te ontwikkelen, en zo mee te helpen bij de strijd tegen de honger. Word je profvoetballer, kies dan een doel dat zinvol is, zoals het verbeteren van het imago van je land in de wereld, of het organiseren van voetbalkampen waardoor economisch achtergestelde kinderen hun dromen kunnen verwezenlijken.

Als je als profvoetballer bij de besten wilt horen, dan vraagt dat een immense investering. Heb je in je hart geen duidelijk doel, dan zul je het zware trainingstraject, dat nodig is om de top te bereiken, niet vol kunnen houden. Alleen als je een helder doel hebt, zul je de kracht hebben om op koers te blijven, en zal je leven boven dat van anderen uitsteken.

8-2

Omarm de wereld

Een doel stellen in je leven is als het planten van een boom. Als je een jujubeboom (Chinese dadel, vert.) in je voortuin plant, zul je dadels oogsten. Wanneer je op de heuvel achter je huis appelbomen plant, zullen er appels aan groeien. Denk zorgvuldig na over de keuze van je doelen, en hoe je die wilt verwezenlijken. Afhankelijk van de keuze die je maakt, kun je een jujubeboom in Seoel of een appelboom in Afrika worden. Of een palmboom op een eiland in de Stille Oceaan. Het doel dat je plant bepaalt wat je zult oogsten in de toekomst. Denk er diep over na waar de beste plaats is voor het verwezenlijken van je doel, zodat je de beste vruchten zult oogsten.

Wanneer je voor jezelf een doel formuleert, zorg dan dat je de hele wereld in je overwegingen betreft. Overweeg Afrika, dat voortdurend onder armoede en ziekte lijdt. Kijk naar Israel en Palestina, waar men voortdurend naar de wapens grijpt en strijd voert over religieuze zaken. Denk aan Afghanistan, waar de mensen ternauwernood overleven met het kweken van papaver, een grondstof voor schadelijke drugs. Kijk naar de Verenigde Staten, waar extreme hebzucht en egoïsme hebben bijgedragen aan de wereldwijde economische crisis. Sta eens stil bij Indonesië, Haïti en Chili, landen die geleden hebben onder aardbevingen en tsunami's. Plaats jezelf in gedachten eens in de context van zulke landen, en bedenk welk land en welke situatie het best bij jou zouden passen. Het kan zijn dat je het meest geschikt bent voor een land als India, waar religieuze conflicten altijd latent aanwezig zijn. Of misschien is het Rwanda, dat lijdt onder droogte en honger.

Wanneer studenten hun toekomst uitstippelen, moeten zij niet zo dom zijn te denken dat kleine landen als Korea het niet waard zijn om in hun plannen betrokken te worden. Er zijn geen grenzen aan hoe groots een klein land kan worden in de wereld, het hangt ervan af wat je er doet. De nationale grenzen van dat land zouden zelfs kunnen verdwijnen. Of je nu goed werk doet op een groot continent als Afrika of in een klein land als Korea, laat je doelstelling niet beperkt worden door de grootte van een land. Laat je doelen afhangen van de vraag waar je talenten het meest tot hun recht komen.

Beschouw de wereld als je platform, wanneer je beslist wat je met je leven wilt doen. Doe je dat, dan zul je ontdekken dat er veel meer te doen is dan waar je oorspronkelijk van droomde. Je hebt maar één leven, dus gebruik het om iets te doen waar de wereld behoefte aan heeft.

Zonder avontuur kun je de verborgen schat van een eiland niet vinden.

Vergeet niet om ruimer te denken dan je eigen land. Denk aan de wereld als je platform, wanneer je

het doel voor je leven bepaalt.

In de jaren tachtig stuurde ik veel Koreaanse universiteitsstudenten naar Japan en de Verenigde Staten. Ik wilde dat ze wegwamen uit Korea, waar toen bijna dagelijks rellen met traangasgranaten plaatsvonden. Ik wilde hen kennis laten maken met een ruimere wereld met meer afwisseling. De kikker die op de bodem van de waterput leeft, heeft geen weet van de grotere wereld buiten de put.

Ik was in mijn denken al wereldomvattend, nog voordat deze term zijn intrede deed in de Koreaanse taal. De reden waarom ik in Japan ging studeren was om meer van de wereld te leren kennen. De reden dat ik plannen had om in China voor het nationale elektriciteitsbedrijf van Mantsjoerije te gaan werken, en de Chinese, Russische en Mongoolse taal te leren, nog voordat Korea bevrijd was, was om mezelf in staat te stellen als een wereldburger te leven. Ook nu reis ik per vliegtuig naar veel plaatsen in de wereld. Als ik elke dag een ander land zou bezoeken, zou het meer dan zes maanden duren om ze allemaal aan te doen.

Mensen leven verspreid over veel landen en onder uiteenlopende omstandigheden. In sommige gebieden is geen water om rijst te koken, terwijl er elders te veel water is. Sommige plaatsen op aarde hebben geen elektriciteit, terwijl andere landen zoveel elektriciteit produceren dat ze niet eens verbruikt wordt. Er zijn veel voorbeelden van gebrek op de ene plaats, en tegelijkertijd een overschot ergens anders. Het probleem is dat niet genoeg mensen zich met een gelijkmatige verdeling bezig houden.

Hetzelfde geldt voor grondstoffen. Sommige landen hebben een overvloed aan steenkool en ijzererts, die vaak gewoon aan de oppervlakte ligt zodat er voor de winning niet eens gegraven hoeft te worden. Alles wat men moet doen is de ijzer- en steenkoolhellingen afgraven, die bijna allemaal gemakkelijk toegankelijk zijn. Daarentegen heeft Korea een groot tekort aan ijzererts en steenkool. Om onze antracietvoorraden naar de oppervlakte te brengen moeten we honderden meters de diepte in, wat niet zonder gevaar is.

In Afrika groeien op veel plaatsen bananen in overvloed, waarmee mensen van de hongerdood zouden kunnen worden gered. Maar door gebrekkige technologie en beperkte toegang tot vruchtbare gronden zijn er niet genoeg bananenplantages aangelegd. Het klimaat in Korea is niet geschikt voor bananen, maar toch kweken we ze. De technologie die Korea hierbij toepast, zou goed van pas kunnen komen om het armoedeprobleem in Afrika op te lossen. Op vergelijkbare wijze heeft Zuid Korea, met zijn technologie voor het planten van maïs, bijgedragen aan het terugdringen van de hongersnood in Noord-Korea.

De term global leader, leider op wereldniveau, is nu populair in Korea. Mensen zeggen dat ze vloeiend Engels willen leren spreken en zo'n type leider willen worden. Global leader worden betekent echter meer dan alleen het Engels goed beheersen. De vaardigheid om te kunnen communiceren in het Engels is slechts een werktuig. Een ware leider op wereldniveau is iemand die de wereld in zijn hart kan opnemen. Iemand die geen belangstelling heeft voor de problemen van de wereld kan geen global leader worden, hoe goed zijn Engels ook is.

Een global leader moet over wereldproblemen nadenken alsof het zijn eigen problemen zijn, en een pioniersgeest hebben om tot oplossingen voor ingewikkelde vraagstukken te komen. Iemand die hecht aan een veilig en vast inkomen, of droomt van een goed pensioen en een comfortabel gezinsleven, kan geen global leader worden. Om zo'n leider te worden moet iemand de hele wereld als zijn land

beschouwen, en de hele mensheid als zijn broers en zussen. Hij moet niet te bezorgd zijn over hoe zijn toekomst er precies zal uitzien.

Wat zijn broers en zussen? Waarom gaf God ons broers en zussen?

Zij vertegenwoordigen alle mensen van de wereld. De ervaring van het liefhebben van onze broers en zussen in het gezin, brengt ons liefde bij voor onze medeburgers en de mensheid. ZO bereikt de liefde voor onze eigen broers en zussen een hogere dimensie. Het gezin waarin de leden van elkaar houden is een voorbeeld van hoe de mensheid in harmonie kan samenleven. Liefde onder broers en zussen betekent dat iemand, indien nodig, zelf honger wil lijden opdat zijn broer of zus te eten heeft. Een global leader is iemand die van de mensheid houdt als van zijn eigen gezin.

Het is al weer een tijd geleden dat de uitdrukking global village (de wereld als één dorp) zijn intrede deed. Toch is de aarde altijd één gemeenschap geweest. Als iemands levensdoel het behalen van een universiteitsdiploma is, gevolgd door het vinden van een goed betaalde baan waardoor hij riant kan leven, dan zal hij het succes kennen van een puppy. Zet hij zich daarentegen een leven lang in om vluchtelingen in Afrika te helpen, dan zal hij het succes hebben van een leeuw. Welke weg iemand inslaat hangt af van zijn hart.

Zelfs nu ik negentig ben, reis ik nog steeds de wereld rond. Ik weiger om van mijn missie uit te rusten. De wereld is als een levend organisme dat blijft veranderen, en er duiken steeds nieuwe problemen op. Ik ga naar de duistere uithoeken van de aarde waar deze problemen zich voordoen.

Het zijn geen comfortabele oorden met mooie vergezichten, maar ik voel me het gelukkigst op plaatsen waar het donker, moeilijk en eenzaam is. Hier kan ik mijn doelen bereiken en mijn missie vervullen.

Het is mijn hoop dat Korea global leaders in de ware zin zal voortbrengen. Ik hoop dat er meer politieke leiders zullen opstaan die de Verenigde Naties kunnen leiden bij de verwezenlijking van haar doelen, en meer diplomatieke leiders die een eind kunnen maken aan de gevechten in conflictgebieden. Ik hoop iemand tegen te komen als Moeder Theresa, die zal zorgen voor de daklozen en de mensen die sterven op straat. Ik hoop vredespioniers te ontmoeten die mijn missie voortzetten, en zich net als ik willen inspannen om nieuwe toepassingsmogelijkheden te vinden voor tot nu toe onbenutte bronnen op het land en in het water.

Het begint ermee, een droom en een doel te hebben. Zorg ervoor dat je een avontuurlijke, onderzoekende geest hebt! Durf dromen te dromen waarvan anderen zich geen voorstelling durven maken. Stel jezelf doelen die groot en betekenisvol zijn, en groei uit tot een leider op wereldniveau, die de mensheid vooruit helpt.

Alles wat we bezitten is geleend van de Hemel

Mensen zeggen dat ik een van de rijkste mensen op aarde ben, maar ze weten niet waarover ze praten. Ik heb mijn leven lang hard gewerkt, maar er is nog geen huis dat op mijn naam staat. Alles dient het algemeen belang. Bijna iedere volwassen Koreaan heeft zijn eigen officiële stempel dat bij de overheid geregistreerd is, en waarmee hij wettelijke documenten ondertekent. Zo'n stempel heb ik niet.

Men kan zich afvragen welk voordeel al mijn harde werk me heeft opgeleverd, en wat ik heb bereikt met al die keren dat ik afzag van voedsel en slaap, terwijl anderen wel aten en sliepen. Ik heb niet gewerkt om rijk te worden. Geld heeft voor mij geen betekenis. Alle geld dat niet gebruikt wordt voor het welzijn van de mensheid, of om mijn buurman te helpen die sterft van de honger, is niet meer dan een vodge papier. Geld dat verdiend wordt met hard werken zou altijd gebruikt moeten worden om de wereld lief te hebben, en om projecten uit te voeren voor het welzijn van de mensheid.

Wanneer ik missionarissen de wereld instuur, geef ik hen maar heel weinig geld mee. Toch overleven ze, waar ze ook heen gaan. We hebben voor ons levensonderhoud maar heel weinig nodig. Als we een slaapzak hebben kunnen we overal slapen. Waar het om gaat is niet hoe we leven, maar wàt voor leven we leiden. Materiële overvloed is geen voorwaarde voor geluk. Ik betreur het dat de uitdrukking 'goed leven' de betekenis heeft gekregen van leven in materiële overvloed. Goed leven betekent een leven leiden dat zin en betekenis heeft.

Alleen bij kerkdiensten of andere speciale gelegenheden draag ik een stropdas. Ook draag ik niet vaak een pak. Thuis draag ik meestal een vest of een trui. Ik stel mij soms voor hoeveel geld er in de westerse samenleving wordt uitgegeven aan stropdassen. Ook dasspelden, overhemden en manchetknopen zijn heel duur. Als iedereen zou ophouden stropdassen te kopen, en het uitgespaarde geld zou besteden om hongerende medemensen te voeden, dan zou de wereld al weer een beetje beter zijn.

Dure dingen zijn niet per se beter dan goedkope. Stel je voor wat er zou gebeuren als het gebouw waar we ons bevinden in brand vliegt. Wie zou er dan als eerste buiten zijn - ik in mijn trui, of iemand met pak en stropdas? Ik hecht me niet aan materiële dingen en sta altijd klaar om te vertrekken.

Er zijn mensen die vinden dat ik mijn principe van zuinigheid te extreem doorvoer. Ik ben er niet voor om elke dag een bad te nemen. Eens in de drie dagen is genoeg. Ik trek ook niet elke dag schone sokken aan. 's Avonds trek ik mijn sokken uit en stop ze in mijn achterzak, zodat ik ze de volgende dag weer kan aantrekken. Verblijf ik in een hotel, dan gebruik ik alleen de kleinste handdoek in de badkamer. Ik spoel het toilet pas door nadat ik er drie keer in geürineerd heb. Ik gebruik één velletje toiletpapier nadat ik het in drieën heb gevouwen. Ik vind het niet erg als mensen mij om deze reden onbeschaafd of barbaars vinden.

Ook bij het eten heb ik altijd de wens om zuinig aan te doen. Ik heb geen behoefte aan uitgebreide maaltijden. Men kan mij allerlei exotische gerechten en uitgebreide desserts voorschotelen, het doet me allemaal heel weinig. Mijn rijstkom maak ik nooit helemaal vol. Wanneer hij voor drievijfde deel gevuld is, is dat voor mij genoeg.

Mijn schoenen koop ik in Korea het liefst in een grote discountwinkel, voor zo'n 49000 won (ongeveer 35 euro, vert.). De broeken die ik normaal gesproken draag zijn vaak meer dan vijf jaar oud. In Amerika eet ik het liefst bij McDonald's. Sommigen vinden het junkfood en moeten er niets van hebben, maar ik eet er graag om twee redenen: het is goedkoop en het bespaart tijd. Wanneer ik mijn kinderen mee uit eten neem, gaan we vaak naar McDonald's. Ik weet niet hoe het bekend is geworden dat ik hier dikwijls kom, maar de president van de McDonald's Corporation stuurt me elk jaar een Nieuwjaarskaart.

De boodschap die ik onze leden meegeef is: 'Ga zorgvuldig om met geld en bespaar op alles'. Ik zeg dit niet met de bedoeling dat zij gaan sparen om rijk te worden. Ik wil dat ze leren om bewust spaarzaam te zijn, om het land te helpen en de mensheid te redden. Wanneer we deze wereld verlaten, kunnen we niets meenemen. Iedereen weet dat, maar toch vechten velen erom om zoveel mogelijk materieel bezit in handen te krijgen. Ik ben van plan om alles wat ik in mijn leven heb opgebouwd weg te geven, voordat ik deze wereld verlaat. Het hemels koninkrijk is één grote schatkamer en het is niet nodig om iets uit deze wereld daar mee naartoe te nemen. Zodra we begrijpen dat we naar een omgeving gaan die beter is dan waar we nu in leven, hoeven we ons niet langer te hechten aan de dingen van deze wereld.

Er bestaat een lied dat ik altijd graag heb gezongen. Het is een oud volksliedje dat veel Koreanen kennen. Wanneer ik het zing, komt mijn hart tot rust en krijg ik tranen in mijn ogen. Het herinnert me aan mijn jongensjaren, aan de tijd dat ik in de omgeving van mijn ouderlijk huis in het veld lag.

Je mag me een kroon van platina en juwelen beloven

maar een hemd

dat ruikt naar vuil, en druipt van het zweet is meer waard.

Een zuiver hart klopt in mijn binnenste

uit wilgenbladeren kan ik een fluit maken

en de mussen zingen mee op mijn melodie.

Je kunt me genoeg goud beloven om de wereld te kopen

maar een os die de grond van de

gersteakker bewerkt is meer waard.

Knoppen van hoop gaan open in mijn hart

met de konijnen kan ik vrijuit praten

en de dagen gaan voorbij op de toon van mijn melodie.

Het geluk wacht altijd op ons. Vinden we het niet, dan komt dat omdat onze eigen wensen de weg erheen blokkeren. Zolang onze ogen gefixeerd zijn op onze wensen, kunnen ze de weg die we behoren te gaan niet zien. We zijn zo druk bezig met het oprapen van de minieme kruimels goud vlak vóór ons, dat we de goudberg iets verderop niet opmerken. We zijn zo druk bezig onze zakken vol te stoppen, dat we niet eens merken dat er gaten in zitten.

Ik ben niet vergeten hoe het leven was in de gevangenis van Heungnam.

Zelfs de verschrikkelijkste plaats op aarde is comfortabeler en heeft meer luxe dan de gevangenis in Heungnam.

Elk voorwerp behoort toe aan de Hemel. Wij zijn slechts haar rentmeesters.

8-4

Geluk is leven voor het welzijn van anderen

Kinderen worden geboren uit het vlees en bloed van hun ouders. Zonder ouders zouden er geen kinderen zijn. Toch verdedigen sommige mensen tegenwoordig het individualisme, alsof ze op hun eentje op de wereld zijn gekomen. Alleen een mens die van niemand ook maar enige hulp ontvangt, mag de term individualisme in de mond nemen. Niets in deze wereld is ontstaan alleen omwille van zichzelf. Alles is geschapen voor het geluk van de ander. Ik besta voor jou, en jij bestaat voor mij.

Er bestaat geen grotere dwaas dan de egoïst die alleen voor zichzelf leeft. Een zelfzuchtig leven lijkt het individu te bevoordelen, maar uiteindelijk leidt deze levensstijl tot zelfvernietiging. De individuele mens hoort voor het gezin te leven, het gezin voor de samenleving, de samenleving voor de wereld en de wereld voor God.

Alle scholen die ik heb gesticht hebben drie motto's. Het eerste is: 'Leid een leven dat geen schaduw werpt, alsof je exact om twaalf uur 's middags onder de zon staat'. Een leven zonder schaduwen is een leven met een volkomen zuiver geweten.

Wanneer we ons leven op aarde beëindigen en naar de geestelijke wereld gaan, zien we ons hele aardse leven aan onze ogen voorbij glijden, alsof we een video-opname bekijken. Of we naar de hemel of de hel gaan wordt bepaald door de manier waarop we geleefd hebben. Daarom moeten we een smetteloos leven leiden, zonder zelfs de kleinste schaduw.

Het tweede motto is: 'Vergiet in je leven zweet voor de aarde, tranen voor de mensheid en bloed voor de Hemel'. Het bloed, het zweet en de tranen die mensen vergieten bevatten geen leugens. Er is alleen waarheid. Maar als een mens deze drie louter voor zichzelf vergiet, dan heeft dit geen grote betekenis

of waarde. Deze meest kostbare investering moet gedaan worden omwille van anderen.

Het laatste motto is: ‘Eén Familie onder God!’ Er bestaat maar één God, en alle mensen zijn broers en zussen. Verschillen in taal, ras en cultuur maken minder dan één procent van het totaal uit. Als mensen zijn we voor meer dan negenennegentig procent hetzelfde.

In het zuidelijk deel van de Stille Oceaan liggen veertien eilandnaties. Toen ik de Marshall Eilanden bezocht, vroeg ik aan de president: ”Dit is een mooi land, maar is het niet moeilijk om zo’n land te besturen?”

De president zuchtte en antwoordde: ”Onze bevolking telt niet meer dan zestigduizend zielen, en het land ligt gemiddeld maar twee meter boven de zeespiegel. Daarom kunnen hoge golven, of een stijging van de zeespiegel van slechts één meter, een groot deel van ons land zo maar onder water zetten. Maar ons grootste probleem is het onderwijs. Kinderen van rijke families gaan voor hun opleiding naar Amerika of Europa, en keren niet terug. Kinderen uit arme gezinnen hebben geen scholen waar ze terecht kunnen voor een goede opleiding. Daarom kunnen we zelfs de meest getalenteerde kinderen niet die opleiding geven die nodig is, om van hem of haar een goede leider te maken. De grote zorg van een eilandnatie als de onze is, dat we geen mensen kunnen opleiden die ons land in de toekomst kunnen leiden”.

Na het aanhoren van zijn weeklacht stichtte ik in Kona, Hawaï, de ‘High School of the Pacific’, voor kinderen uit deze eilandnaties. Deze school geeft voortgezet onderwijs aan kinderen uit landen in het hele gebied van de Stille Oceaan, en bereidt hen voor op het hoger onderwijs. We zorgden voor vliegtickets naar Hawaï en terug, voor het schoolgeld, het kostgeld en zelfs voor computers. Hierdoor konden zij een prima opleiding volgen. We stelden hierbij slechts één voorwaarde: dat de leerlingen na hun opleiding zouden terugkeren naar hun vaderland, om voor het welzijn van hun land en de bevolking te werken.

Leven voor het welzijn van anderen vereist soms offers. Enkele jaren geleden maakte een van onze missionarissen een rondreis door Zuid-Amerika, toen het land dat hij bezocht getroffen werd door een zware aardbeving. Zijn vrouw kwam lijkbleek naar me toe. “Wat moet ik doen?”, vroeg ze met tranen in de ogen, “ik ben zo bezorgd, wat moet ik doen?”

Misschien wekt mijn reactie enige verbazing. In plaats van de vrouw een troostend schouderklopje te geven riep ik uit: “Maak jij je de meeste zorgen over de veiligheid van je man? Of vraag je je af hoeveel levens hij in het rampgebied kan redden?”

Het lag voor de hand dat zij zich zorgen maakte over haar echtgenoot. Maar omdat ze de vrouw van een missionaris was, hadden haar zorgen van een hogere orde moeten zijn. In plaats van alleen maar voor zijn veiligheid te bidden, had zij er allereerst voor moeten bidden dat haar man zoveel mogelijk levens kon redden.

Niets bestaat alleen voor zichzelf. Zo heeft God de wereld geschapen. De man bestaat omwille van de vrouw, en de vrouw omwille van de man. De natuur bestaat voor het welzijn van de mensheid, en de mensheid bestaat voor het welzijn van de natuur. Alle schepselen in deze wereld bestaan voor het geluk van hun tegenhangers. Het is een hemels beginsel dat elk wezen voor het welzijn van zijn partner leeft.

Geluk kan slechts bestaan in de relatie met een partner. Stel je voor dat een man die zijn hele leven zanger is geweest naar een onbewoond eiland gaat, en daar uit volle borst een lied zingt. Hij zal niet gelukkig zijn als er niemand is die naar hem luistert.

Wanneer we ons ervan bewust worden dat we voor het welzijn van anderen bestaan, verandert ons leven helemaal. Wanneer we tot het besef komen dat ons leven niet enkel aan onszelf toebehoort, maar dat we op aarde zijn omwille van de ander, slaan we een nieuwe weg in.

Net zoals als we niet gelukkig worden wanneer we voor onszelf een lied zingen, is er ook geen vreugde zonder partner. Zelfs de kleinste, meest onbeduidende handeling kan geluk teweeg brengen, als deze maar voor een ander wordt gedaan.

8-5

Dromen van een wereld van vrede

Al heel lang roep ik op tot een wereld waarin de godsdiensten in eenheid met elkaar samenleven, en ook alle rassen en landen een eenheid vormen. Maar de geschiedenis laat ons zien hoe er over een periode van duizenden jaren steeds meer verdeeldheid is ontstaan. Telkens wanneer een nieuwe religie werd ingevoerd of een nieuw regime aan de macht kwam, werden er nog meer grenzen getrokken en braken er oorlogen uit. Echter, we leven nu in een tijdperk van globalisme. We moeten eenheid tot stand brengen omwille van onze toekomst.

Een van de manieren waarop ik wil bijdragen aan de realisatie hiervan, is door middel van de 'International Peace Highway', een internationale snelweg voor de vrede, wat een enorm project is. Eenmaal aangelegd zal deze snelweg Japan via een onderzeese tunnel met Korea verbinden, en via een brug over, of een tunnel onder, de Beringstraat zullen Rusland en het Noord Amerikaanse vasteland met elkaar verbonden worden.

Deze twee enorme oeververbindingen kunnen de wereld verenigen. Wanneer deze snelweg klaar is, zal het mogelijk zijn om per auto van Kaap de Goede Hoop in Zuid-Afrika naar Santiago in Chili te rijden, en van Londen naar New York. Er zullen geen wegversperringen meer zijn. De hele wereld zal met elkaar verbonden zijn, zoals de bloedvaten alle delen van het menselijk lichaam met elkaar verbinden.

De wereld zal één grote geïntegreerde gemeenschap worden, waarin iedereen vrij de internationale grenzen kan overschrijden. Grenzen die iedereen vrij doorgang verlenen, verliezen hun betekenis als grenzen. Iets dergelijks zal met de godsdiensten gebeuren. Naarmate de communicatie tussen religies toeneemt, zal ook het wederzijdse begrip toenemen. Conflicten zullen verdwijnen en scheidingsmuren afbrokkelen.

Wanneer verschillende typen mensen samenleven in een wereldwijde gemeenschap, zullen de

barrières tussen de rassen vervagen. Er zal steeds meer interactie komen tussen de rassen, ondanks de verschillen in uiterlijke verschijning en taal. Deze culturele revolutie zal de wereld verenigen.

De historische Zijderoute was niet alleen een handelsroute die gebruikt werd voor de handel in zijde of specerijen. Ze was ook een middel waardoor de volkeren uit het Oosten en het Westen elkaar konden ontmoeten, en boeddhisten, moslims en christenen met elkaar in contact kwamen. De verschillende culturen vermengden zich, en hieruit ontstond een nieuwe cultuur. De internationale snelweg voor de vrede zal in de eenentwintigste eeuw een vergelijkbare rol vervullen.

Rome kwam tot bloei omdat alle wegen naar Rome leidden. Dit illustreert het grote belang van wegen. Wanneer ergens een weg wordt aangelegd, gebruikt men die om te reizen, maar ook voor het verbreiden van ideologie en cultuur. Daarom kan de aanleg van een weg de loop van de geschiedenis veranderen. Wanneer de International Peace Highway klaar is, kan de wereld fysiek een eenheid worden waarin alles verbonden is. Deze internationale snelweg zal dit mogelijk maken.

Ik kan de noodzaak om de wereld te verenigen niet genoeg benadrukken. Sommigen denken dat dit idee zijn tijd te ver vooruit is, maar religieuze mensen voelen de toekomst aan en bereiden zich erop voor. Het is dus alleen maar logisch dat we onze tijd vooruit zijn. De wereld begrijpt ons misschien niet, en legt ons allerlei dingen in de weg, maar religieuze mensen moeten volhouden en de weg naar de toekomst blijven aangeven.

Voor de aanleg van de International Peace Highway is de samenwerking van vele landen vereist. Omdat China in het verleden slachtoffer was van Japanse agressie, zal dit land het idee om door een snelweg met Japan verbonden te worden niet toejuichen. Japan en Korea kunnen echter niet over land met de rest van de wereld worden verbonden, tenzij zij via China gaan. Daarom moeten we ons inspannen om het vertrouwen van China te winnen.

Wie gaan dit doen? Diegenen onder ons die in de 21ste eeuw de voorvechters en de geestelijke eigenaren van deze internationale snelweg voor de vrede willen zijn, moeten hierbij het voortouw nemen.

Wie gaat het overbruggen van de Beringstraat betalen? Het is een zeer kostbaar project, maar dit mag geen probleem zijn. Het bedrag dat de Verenigde Staten voor de oorlog in Irak heeft uitgegeven, zou ruimschoots voldoende zijn om deze brug te bouwen. We moeten ophouden met oorlog voeren en slachtoffers maken. Het is pervers om honderden miljarden dollars uit te geven aan een oorlog. De tijd is rijp om onze zwaarden om te smeden tot ploegscharen, en onze speren tot snoeimessen.

De internationale snelweg voor de vrede is een project om de wereld te verenigen. Maar eenwording betekent meer dan alleen het verbinden van continenten door bruggen en tunnels. Het vraagt om een nivellering van de levensstandaard in de verschillende delen van de wereld. Als iemand een belangrijke technologie monopoliseert en de winst geheel voor zichzelf houdt, raakt het evenwicht in de wereld verstoord.

De International Peace Highway zal de huidige ongelijkheden gaandeweg wegwerken, door toegang te verschaffen tot bestaande natuurlijke hulpbronnen en dito reserves aan menselijke arbeidskracht. Dit zal tot een steeds betere verdeling van de welvaart leiden. Iets effenen of egaliseren betekent dat je iets wegneemt van wat hoger is gelegen, en het toevoegt aan wat lager ligt. Als resultaat wordt het overal even hoog. Dit zal offers vragen van diegenen die meer materiële welvaart en kennis bezitten.

Een wereld van vrede kan men niet opbouwen met eenmalige giften of liefdadigheidsacties. Alleen oprechte liefde en voortdurende offers zijn in staat een wereld van vrede te scheppen. We moeten bereid zijn om alles te geven.

De bouw van de International Peace Highway houdt meer in dan dat de wereld er een fysiek communicatiemiddel bij krijgt. Mensen zijn zo geschapen dat hun geest en lichaam de weg naar eenheid zoeken. Dit geldt ook voor de wereld waarin we leven. De wereld kan alleen dan echt een worden, zodra er sprake is van zowel fysieke communicatie als communicatie vanuit het hart.

Daarom werk ik al jaren voor een hervorming en vernieuwing van de Verenigde Naties. Natuurlijk hebben de VN al veel gedaan voor wereldvrede. Alle Koreanen zijn haar dankbaar voor haar inspanningen om onze vrijheid te beschermen tijdens de Koreaanse oorlog. Op dit moment echter, meer dan zestig jaar na haar oprichting, lijkt de VN haar oorspronkelijke visie en doel uit het oog te hebben verloren. Het gevaar bestaat zelfs dat zij een organisatie wordt die slechts de belangen van enkele machtige landen dient.

Op 12 september 2005 stichtte ik in New York de Universal Peace Federation. Onmiddellijk daarna vertrok ik voor een reis rond de wereld, waarbij ik in honderd steden mijn vredesboodschap over een nieuwe toekomst van de Verenigde Naties en de wereld bracht. De VN is opgericht met het doel om conflicten in de wereld op te lossen. Daarom moet zij het wereldbelang boven het belang van de ene of de andere partij plaatsen. Als een machtig land zich onwrikbaar opstelt en geweld gebruikt om zijn doel te bereiken, leidt dat alleen maar tot nog meer conflicten. Jammer genoeg is de VN tegenwoordig niet in staat om veel aan zulke situaties te veranderen.

In het licht hiervan heb ik de herstructurering van de Verenigde Naties voorgesteld, en geopperd dat zij een organisatie met twee Kamers hoort te zijn. Naast de bestaande Algemene Vergadering zou er een religieuze, of culturele, vergadering dan wel raad moeten komen. In dit nieuwe lichaam zouden gerespecteerde spirituele leiders uit de sfeer van religie, cultuur en onderwijs moeten plaatsnemen. De leden van deze interreligieuze raad moeten laten zien dat zij in staat zijn om boven de beperkte belangen van specifieke religies en culturen uit te stijgen, en zich uitspreken voor de geestelijke en morele doelen van de hele mensheid. Het is mijn overtuiging dat de twee Kamers van de nieuwe VN samen grote stappen kunnen zetten richting een wereld van vrede, als ze in een sfeer van wederzijds respect en vertrouwen samenwerken.

Sommigen zullen het hiermee niet eens zijn, en de vraag stellen waarom religieuze mensen betrokken moeten worden bij seculiere aangelegenheden. Mijn antwoord is dat de wereld zich momenteel in een fase bevindt waarin deelname van religieuze mensen cruciaal is. Er is nu meer dan ooit behoefte aan mensen die hun geloof daadwerkelijk praktiseren, en daardoor een diep zelfbewustzijn verworven hebben.

Alleen echt religieuze mensen kunnen opstaan tegen de ongerechtigheid en het kwaad van de wereld, en ware liefde in praktijk brengen. Alleen als de kennis en ervaring van politieke leiders wordt

gecombineerd met de wijsheid van interreligieuze leiders, zal de wereld de weg naar ware vrede vinden.

Ik ga iedere dag weer met nieuwe vastberadenheid op pad om dat doel te bereiken. Mijn gebed is dat ieder mens op aarde boven de barrières tussen religies, ideologieën en rassen kan uitstijgen, en

herboren kan worden als een wereldburger wiens leven in dienst van de vrede staat.

END

.....

Printed Edition ISBN: 978-9-081907-40-8

Copyright protected

All Rights reserved - The Washington Times Foundation, Inc.

Except for the use in reviews, no part of this book may be reproduced, translated into a foreign language, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical or otherwise, without the prior written consent of the publisher.